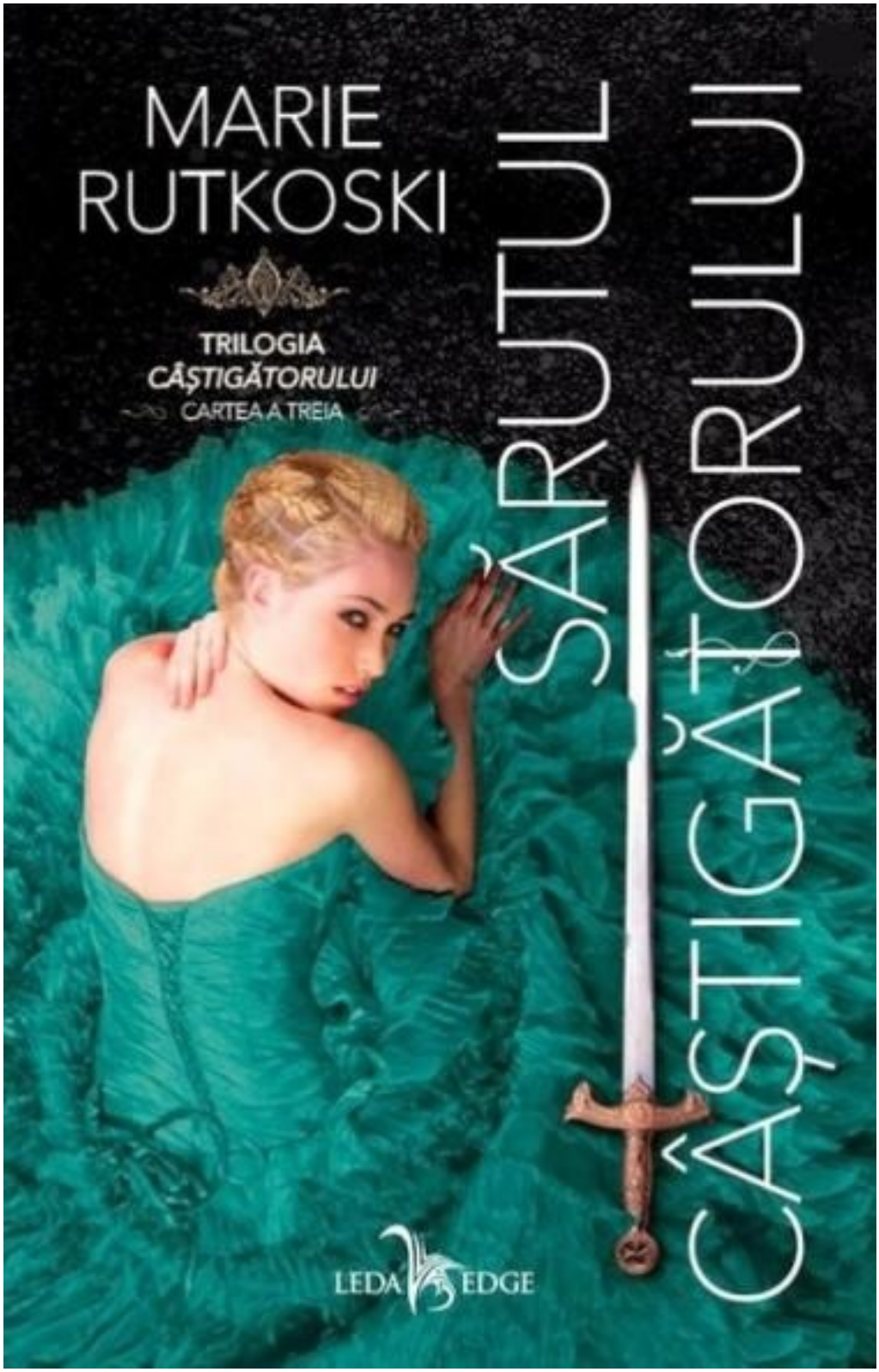
MARIE
RUTKOSKI
TRILOGIA
CÂȘTIGĂTORULUI
CARTEA A TREIA
SĂRUTUL
CÂȘTIGĂTORULUI
LEDA
EDGE

Pentru Sarah Mesle

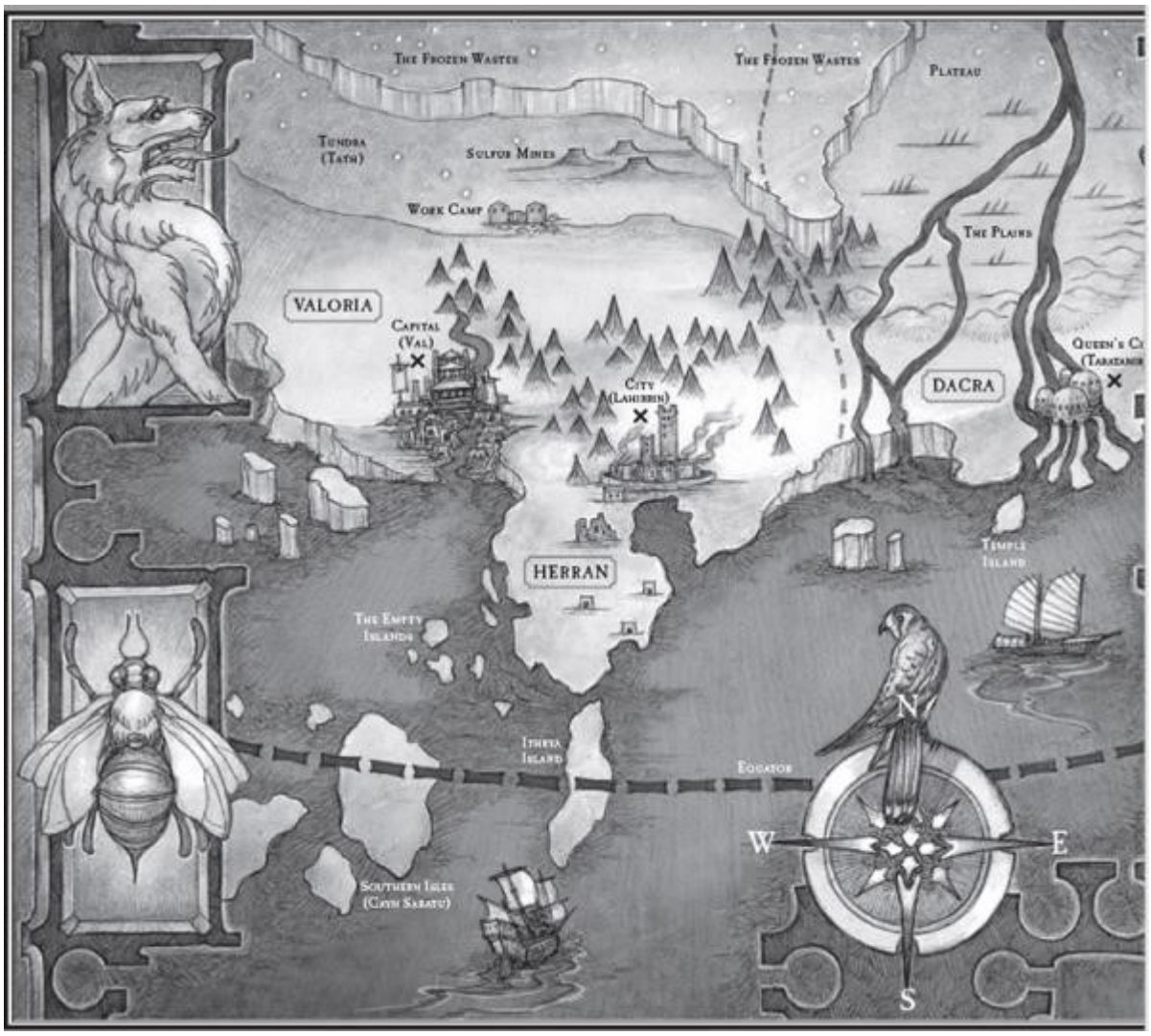
The Frozen Wastes
The Frozen Wastes
Plateau
Tundra (Tath)
Sulfur Mines
Work Camp
The Plains
VALORIA
Capital (Val)
City (Lahirrin)
DACRA
Queen's C
(Tarazanir
HERRAN
Temple Island
The Empty Islands
Itheta Island
Equator
Southern Isles (Cayn Saratu)
N
W
E
S

1

CU TIMPUL, EL INVENTĂ O POVESTE.

Dar nu şi la început.

La început, gândurile ce-i cuprindeau mintea nu aveau timp să se preschimbe în cuvinte. Atunci, capul lui fusese din fericire golit de poveşti. Se apropia războiul. Bătea la poartă. Arin se născuse în anul zeului morţii, iar acum se bucura, în sfârşit, de această întâmplare. Se abandonase zeului său, care-i zâmbise şi se apropiase de el. *Poveştile au să-ţi pună capăt zilelor*, şoptise el în urechea lui Arin. *Acum, ascultă-mă. Ascultă-mă.*

Iar Arin ascultase.

Corabia lui pornise ca o săgeată din capitală. Acum se strecura în rândul navelor din flota estică, ancorate în portul oraşului său, goelete agile de război, ce înălţau drapelul în albastru şi în verde al reginei lor. Goeletele erau ale lui Arin. Sau cel puţin pe moment; darul reginei din Dacra pentru noii ei aliaţi. Navele nu erau aşa de multe la număr pe cât şi-ar fi dorit Arin, şi nici la fel de bine înarmate.

Dar:

Ascultă.

Arin îi spuse căpitanului navei sale să ancoreze lângă cea mai mare goeletă dacrană. După ce dădu ordine căpitanului său să ancoreze şi să-i găsească vara în oraş, Arin urcă la bordul goeletei. Se apropie de comandantul flotei estice, Xash, un bărbat zvelt, cu un nas neobişnuit de coroiat şi cu pielea măslinie, ce lucea în soarele primăverii târzii.

Arin privi în ochii lui Xash – negri, în permanenţă mijiţi şi încadraţi de boiul galben care-i indica statutul de comandant de flotă. Parcă Xash ştia deja ce voia Arin să spună. Esticul zâmbi uşor.

— Vin, spuse Arin.

Îi explică străinului cum împăratul valorian plănuise ca sursa

de apă a oraşului herran să fie treptat otrăvită. Împăratul trebuie să fi trimis pe cineva în munţi, la sursa apeductului, cu câteva luni în urmă. Chiar şi de pe puntea navei lui Xash, Arin putea vedea spatele arcuit al apeductului valorian. În depărtare, silueta lui era estompată, şerpuind printre munţi şi cărând ceva ce-i slăbise pe herrani, făcându-i să pice în latergie şi să tremure.

— Am fost văzut în capitală, îi zise Arin lui Xash. O corabie valoriană a urmărit-o pe a mea până aproape de Insulele Pustii. Nu putem decât să presupunem că împăratul ştie că am aflat.

— Ce s-a întâmplat cu nava?

— S-a întors. Probabil ca să aducă întăriri – şi să aştepte ordinele împăratului.

Arin vorbea pe limba bărbatului pe un ton concis, cu accent puternic şi silabe rapide şi apăsate. Limba nu-i era încă bine cunoscută.

— O să atace acum.

— Cum de eşti aşa de sigur că apa a fost otrăvită? De unde ai informaţia asta?

Arin ezită, nesigur pe cuvintele dacrane.

— Molia, răspunse el, pe limba lui.

Xash miji ochi şi mai tare.

— Un spion, zise Arin în dacrană, găsind în final termenul potrivit.

Îşi învârti inelul de pe degetul mic şi se gândi la Tensen, maestrul lui spion, şi la faptul că vasul valorian care îl urmărise putea fi un semn că Tensen fusese probabil arestat chiar pe când Arin părăsea palatul imperial. Bătrânul insistase să rămână în urmă. Ar fi putut să fie prins. Torturat. Forţat să vorbească. Arin îşi imaginã ce i-ar fi făcut valorienii...

Nu. Zeul morţii cuprinse în mâna lui rece gândurile lui Arin şi strânse. *Nu mă asculţi, Arin.*

Ascultă.

— Am nevoie de hârtie, zise Arin cu voce tare. Am nevoie de cerneală.

Arin desenă o hartă a Herranului pentru Xash. Schiţă rapid peninsula, trasând curbele cu peniţa. Haşură insulele răspândite la sud de capul peninsulei, presărate în marea dintre Herran şi Valoria. Bătu cu vârful peniţei pe conturul unei insule mari şi stâncoase, numită Ithrya, ce crea o strâmtoare îngustă între ei şi vârful peninsulei.

— Curenţii izvorului din strâmtoare sunt puternici. E dificil să navighezi acolo. Dar dacă se apropie vreo flotă valoriană, aceasta

este ruta pe care o va urma.

— Vor alege o strâmtoare greu de navigat? zise Xash sceptic. Ar putea înconjura cele trei insule şi să se întoarcă spre nord, ocolind peninsula până în oraşul tău.

Ar fi prea lent. Negustorii iubesc strâmtoarea. În perioada asta a anului, curenţii au cea mai mare putere şi împing navele dinspre Valoria chiar pe ţărmul Herranului. Le împing destul de repede prin strâmtoare. Împăratul se aşteaptă să atace un oraş slăbit. Nu ştie că va întâmpina rezistenţă. Nu va avea niciun motiv să aştepte înfăptuirea planului său. Arin puse degetul pe un loc la est de Insula Ithrya, aflat la capătul peninsulei. Ne putem ascunde aici, zise el. O jumătate de flotă se va afla chiar la est de peninsulă, iar jumătate pe latura estică a insulei. Flota valoriană va pătrunde repede în strâmtoare. Îi vom flanca şi îi vom ataca din ambele părţi. Nu se vor putea retrage, indiferent de vânt. Dacă încearcă să se întoarcă prin strâmtoare, curenţii îi vor aduce înapoi.

— N-ai pomenit nimic de numărul oamenilor. Noi nu suntem o flotă mare. Dacă vrem să-i flancăm pe valorieni, astea înseamnă că ne înjumătăţim puterea. Ai mai luptat vreodată pe mare?

— Da.

— Sper că nu te referi la bătălia din golful ăsta, din noaptea Revoluţiei Fulgilor de Nea.

Arin nu răspunse.

— Bătălia aia s-a dat într-un *golf,* mârâi Xash. Un leagăn mic şi moale, cu vânturi dulci, bune de adormit primei. E uşor să faci manevre *aici.* Acum vorbim despre o bătălie în largul mării. *Tu* propui să slăbim forţa flotei, înjumătăţind-o.

— Nu cred că flota valoriană va fi prea numeroasă.

— *Nu crezi...*

— Nici nu e nevoie să fie prea mare ca să atace un oraş a cărui populaţie a fost aruncată în letargie. Un oraş, zise Arin, accentuându-şi cuvintele, despre care împăratul crede că nu are niciun aliat.

Îmi plac atacurile-surpriză. Îmi place ideea de a-i prinde pe valorieni la mijloc. Dar planul tău nu va funcţiona decât dacă împăratul nu a trimis o flotă care ne va depăşi cu mult şi care ne poate scufunda cu uşurinţă. Planul nu va funcţiona decât dacă împăratul chiar nu ştie că Dacra – vocea lui Xash îi trăda dezacordul – s-a aliat cu voi. Împăratului valorian i-ar face o adevărată plăcere să nimicească o asemenea alianţă cu forţa lui navală uluitoare. Dacă ştie că *suntem* aici, ar putea să trimită chiar şi toată flota valoriană.

— Atunci e mai bine să ducem bătălia de-a lungul strâmtorii. Dacă nu cumva ai prefera să ne atace aici, în golf.

— *Eu* conduc flota. *Eu* am experienţă. Tu nu eşti decât un băiat. Un băiat *străin.*

Când Arin vorbi iar, nu erau cuvintele lui cele care-i ieşiră pe gură. Zeul lui îi dictă ce să spună.

— Când regina ţi-a poruncit să conduci flota spre Herran, cui a dat ea comanda supremă? Mie sau ţie?

Chipul lui Xash împietri de furie. Zeul lui Arin râânji înăuntrul lui.

— Pornim acum, zise Arin.

Apele de la est de Insula Ithrya erau de un verde limpede, însă Arin vedea, din locul în care nava lui aştepta apariţia flotei valoriene, cum curenţii ce ieşeau vijelioşi din strâmtoare formau un odgon lat, aproape violet, în largul mării.

Aşa se simţea şi el: de parcă o forţă întunecată şi răsucită îl muncea pe dinăuntru, îi cuprindea degetele şi-l încălzea şi-i umfla coastele cu fiecare suflare.

Când prima navă valoriană ieşi ca vântul din strâmtoare, Arin se umplu de o bucurie răutăcioasă.

Şi era şi simplu. Valorienii nu se aşteptaseră să-i întâlnească şi, în mod dar, nu aveau habar de alianţă. Mărimea flotei duşmane era aceeaşi cu a lor. Îngustimea strâmtorii făcea ca navele valoriene să pătrundă în marea Herranului două câte două. Erau uşor de atacat.

Flota de est se apropie de ele din ambele părţi. Ghiulele începură să fiică găuri în lemnul corăbiilor. Armele de punte înceţoşară aerul cu fum negru. Mirosea a un milion de chibrituri arse.

Arin urcă la bordul primei lui nave valoriene. Părea să privească acţiunea din afară, prin ochii unui străin; se văzu tăind trupul unui marinar valorian, apoi pe al altuia şi tot aşa, până ce sabia lui fu unsă de roşul sângelui. Sângele îl împroşcă peste gură, dar Arin nu-l gustă. Nu simţi cum pumnalul lui se împlântă în burta unui om. Şi nici nu clipi când o sabie inamică îi feri apărariea şi-i tăie bicepsul.

Zeul lui Arin îl pălmui peste faţă.

Fii atent! îl certă moartea.

Arin ascultă şi, după aceea, nimeni nu-l mai atinse.

Când se termină, iar epavele valoriene erau inundate de apă şi restul de nave inamice fuseseră capturate, Arin îşi reveni iar din vis. Clipi în razele soarelui ce cobora. Lumina lui era ca un sirop

portocaliu ce cădea peste trupuri şi împrumuta sângelui o culoare bizară.

Arin stătea pe puntea unei nave valoriene capturate. Respiraţia lui era muncită şi pieptul îl durea. Năduşeala i se prelingea în ochi.

Căpitanul duşman tocmiai ce era târât în faţa lui Xash.

— Nu, zise Arin. Aduceţi-mi-l mie.

Ochii lui Xash ardeau de furie. Însă dacranii făcură cum le ceru Arin, iar Xash îi lăsă în pace.

— Scrie un mesaj împăratului tău, îi zise Arin căpitanului valorian. Spune-i că a pierdut. Spune-i că va plăti scump dacă va mai încerca o dată. Foloseşte sigiliul tău personal. Trimite mesajul şi-ţi cruţ viaţa.

— Cât de nobil! zise Xash, dispreţuitor.

Valorianul nu răspunse nimic. Pălise de frică. Totuşi, Arin se minună din nou cum reputaţia valorienilor pentru curajul şi onoarea lor părea să fie contrazisă adeseori de adevăr.

Omul scrise mesajul.

Chiar eşti un băiat, aşa cum spune Xash? îl întrebă zeul pe Arin. *Eşti al meu de douăzeci de ani. Te-am crescut*.

Valorianul semnă bucăţica de hârtie.

Am avut grijă de tine.

Mesajul fu rulat, sigilat şi aşezat intr-un tub mic din piele.

Te-am vegheat când credeai că eşti singur.

Căpitanul legă tubul de piciorul unui şoim. Pasărea era prea mare ca să fie un vindereu[1]. Nu avea penajul unui vindereu. Şoimul îşi lăsă capul pe o parte, întorcându-şi ochii sticloşi către Arin.

Nu, nu eşti un băiat, ci un bărbat după chipul şi asemănarea mea... un bărbat care ştie că nu-şi permite să treacă drept slab.

Şoimul îşi luă zborul spre cer.

Eşti al meu, Arin. Ştii ce trebuie să faci.

Arin tăie gâtul valorianului.

Abia când Arin se afla în drum spre golful patriei sale, cu părul năclăit de sânge închegat şi hainele spoite de pete uscate, povestea i se înfiripă în minte. Adevărul i se aşează pe limbă şi se topi ca o bomboană amară.

Asta era povestea pe care şi-o spunea Arin.

Fusese odată un băiat care ştia cum să se fiică mic de frică. Într-o noapte, zeii îl văzură încuiat în camera lui, tremurând, aproape vomând de teamă. Asculta ce se întâmpla în altă parte a

[1] *Kestrel* în lb. engleză (n.tr.).

casei. Ţipete. Lucruri sparte. Comenzi aspre. Cuvintele se auzeau înfundat, însă băiatul ce-şi vărsa maţele într-un colţ le putea auzi limpede.

Mama lui era undeva dincolo de acea uşă încuiată. Tatăl lui Sora lui. Ar fi trebuit să meargă la ei. Le comandă genunchilor lui ascuţiţi, strânşi sub cămaşa de noapte, în timp ce se ghemuia pe podea. Băiatul şoptea cuvintele înnebunit: „Mergi la ei. Au nevoie de tine.” însă rămase pironit locului

Uşa bufni cu putere şi se cutremură în balamale. Cu un trosnet lemnos, cedă. Un soldat străin pătrunse înăuntru. Pielea şi părul soldatului erau pale, iar ochii negri. Îl apucă pe băiat de încheietura osoasă a mâinii.

Băiatul se trase înapoi, ca scos din minţi, însă era ridicol, ştia cât de jalnic era efortul lui. Protestă şi se zbătu. Soldatul râse. Îl zgâlţâi pe băiat, dar nu prea tare, ci ca şi cum ar fi vrut să-l trezească. „Vino cu binişorul”, zise soldatul într-o limbă pe care băiatul o studiase, dar pe care nu se aşteptase să o folosească vreodată, „şi n-are să ţi se întâmple nimic rău.”

Era foarte important să nu i se întâmple nimic rău. Simpla promisiune îl făcu pe băiat să-şi relaxeze trupul, cuprins de o uşurare dezgustătoare. Îl urmă pe soldat.

Fu condus în atrium. Toate lumea era acolo; chiar şi servitorii. Părinţii lui nu-l văzură sosind. Era aşa de tăcut! Mai târziu, băieţelul nu ar fi putut spune cum ar fi stat lucrurile dacă nu ar fi intervenit sora lui, care stătea în partea cealaltă a camerei şi îl observă prima. Nu ştia cum ar fi putut schimba ce urmase. Tot ce ştia era că în momentul cel mai important el nu fusese capabil să fiică nimic.

Auzise că în armata valoriană luptau şi femei, dar în acea noapte soldaţii din casa lui erau cu toţii bărbaţi. Soldaţii stăteau de ambele părţi ale surorii lui. Era înaltă, poruncitoare. Părul îi cădea liber în jurul umerilor, ca o pelerină neagră. Pe când privirea lui Anireh se opri asupra lui şi ochii ei cenuşii luciră, băiatul îşi dădu seama că nu crezuse niciodată că ea îl iubea. Acum ştia că îl iubea. Ea şopti ceva valorienilor. Băiatul auzi tonul muzical al batjocurii.

„Ce-ai spus?” zise un soldat.

Fata repetă cuvintele. Soldatul o prinse şi băiatul înţelese, cu o groază ucigătoare, că era vina lui. Totul era, cumva, vina lui.

O luară pe sora lui. Soldaţii o duseră spre o garderobă, folosită iarna, când familia lui primea invitaţi seara. Se ascunsese acolo în trecut. Era atât de înghesuită, de întunecată şi de sufocantă.

Acesta era momentul când Arin îşi dorea să poată călători prin

timp şi să-şi pună mâinile peste urechile băieţelului. Ar fi vrut să amuţească sunetele. „Închide ochii”, ar fi vrut el să-i zică băiatului. Ecoul unei panici de mult trecute se agită în pieptul lui Arin. Era crucial să-şi imagineze cum l-ar fi putut împiedica pe băiat să vadă ce urmase.

De ce-şi făcea Arin una ca asta? Îl durea efortul de a schimba amintirea acelei nopţi. Era o obsesie. Uneori i se părea că durea mai tare decât simplul adevăr. Dar chiar şi acum, la mai bine de zece ani de la invazia valoriană, Arin nu putea să nu mediteze cu o fervoare disperată la ceea ce ar fi putut face atunci diferit.

Şi dacă ar fi strigat?

Dacă i-ar fi implorat pe soldaţi să-i dea drumul surorii lui?

Dacă ar fi alergat la părinţii lui, care încă nu ştiau că el se afla în cameră, şi l-ar fi oprit pe tatăl lui să smulgă un pumnal valorian din teaca lui?

Sau mama lui. Sigur ar fi putut să-şi salveze mama. Nu îi stătea în fire sa[1] lupte. Ea nu s-ar fi opus dacă ar fi ştiut că el era acolo. O privise pe când se arunca asupra soldatului care o ţinea pe sora lui. Soldaţii îi răpuseră tatăl. Uşa garderobei se închise în urma lui Anireh. Un pumnal reteză gâtul maică-sii. În urmă rămase o dâră colorată de sânge.

Urechile lui Arin vuiau. Ochii lui erau două pietre uscate.

După ce soldaţii îl smulseseră, ţipând, de pe trupul mamei lui, fu dus, împreună cu servitorii, în oraş. Palatul regal ardea pe dealul lui. Văzu cadavrele familiei regale atârnând în piaţă, inclusiv pe al prinţului căruia îi fusese promisă Anireh. Era încă posibil ca sora lui să fie în viaţă, nu? Însă două zile mai târziu, Arin avea să-i zărească trupul în stradă.

Chiar dacă s-ar fi părut că nu mai putea urma ceva mai rău, Arin îşi înghiţi gemetele şi tăcu, cutremurat de oroare. Făcu aşa cum i se spuse. „Vino cu binişorul”, îi spusese soldatul.

Văzu un bărbat în armură plimbându-se printre trupele sale. Mai târziu, Arin avea să afle că generalul fusese tânăr pe timpul invaziei, însă în noaptea aia, omul părea antic, enorm: un monstru din carne şi din metal.

Arin îşi imagină cum, dacă ar fi putut, ar fi îngenuncheat în faţa copilului de odinioară. S-ar fi strâns pe sine la piept şi l-ar fi lăsat pe copil să-şi îngroape faţa umedă în umărul lui. „Şşş”, i-ar fi spus Arin. „Vei fi singur, dar vei deveni puternic, într-o zi, ai să te poţi răzbuna.”

Ce se întâmplase cu Kestrel nu era nici pe departe cel mai rău lucru. Nici nu se compara.

Arin se gândi la toate astea în timp ce nava lui, alături de restul flotei victorioase, lăsa ancora în golful luminat de lună al Herranului. Arin îşi trecu degetul mare peste cicatricea ce se întindea de la sprânceana stângă până la golul obrazului. Frecă linia cărnii inflamate. Era un obicei nou.

Nu, nu-l mai durea să se gândească la Kestrel. Fusese un nerod, însă fusese nevoit să se ierte pentru altele şi mai rele. Sora, tatăl, mama lui. Cât despre Kestrel... Arin înţelegea cine era el: o persoană ce se încredea orbeşte în oameni, care-şi punea inima în mâini potrivnice.

Pesemne Kestrel era deja măritată cu prinţul valorian. Îşi juca micile ei jocuri la curte. Fără îndoială că avea câştig de cauză. Poate că tatăl ei îi scria de pe front şi îi cerea alte sfaturi tactice excelente, precum acela pe care i-l dăduse când condamnase sute de oameni din câmpiile de est să moară de foame.

Arin obişnuia să-şi cuprindă capul în palme, minunându-se, dezgustat, de cât de fascinat fusese odată de fiica generalului valorian. Refuzul ei îl duruse odinioară. Acum însă, gândul la Kestrel îi stârnea o uşurare rece. Ca gheaţa pe o vânătaie.

Era recunoscător că ea nu mai însemna nimic pentru el. Nu era un dar de la zei, să şi-o amintească şi să nu simtă nimic? Iar dacă se întâmpla să simtă ceva, nu era nimic mai mult decât senzaţia pe care o avea când îşi atingea cicatricea şi se minuna de marginea ei prelungă şi de pielea amorţită. Arin ştia că unele lucruri dor pentru totdeauna, însă Kestrel nu se număra printre ele. Kestrel era o rană ce se vindecase în cele din urmă aşa cum se cuvine.

2

NU ERA NIMENI DE VINĂ, ÎN AFARĂ DE EA ÎNSĂŞI.

Pe când furgonul îşi continua, huruind, drumul spre nord, Kestrel se uita la peisajul schimbător printre zăbrelele ferestrei. Privea munţii făcând loc şesului acoperit de porţiuni cu ierburi uscate, roşiatice. Păsări albe, cu picioare lungi, îşi vedeau de drum printre bălţile puţin adânci. O dată, Kestrel văzu o vulpe din ai cărei dinţi atârna un pui alb, iar stomacul i se strânse de poftă. Ar fi mâncat fericită puiul ăla de pasăre. Ba ar fi mâncat şi vulpea. Uneori, îşi dorea să se poată mânca pe sine. Ar fi înghiţit tot – rochia ei albastră, murdară, lanţurile din jurul mâinilor, faţa umflată. Dacă s-ar fi putut devora, atunci nu ar mai fi rămas nici urmă din ea sau din greşelile pe care le comisese.

Cu greutate, Kestrel îşi ridică mâinile legate şi-şi frecă ochii uscaţi. Se gândi că probabil era prea deshidratată ca să poată plânge. O durea gâtul. Nu-şi mai amintea când îi dăduseră ultima oară apă paznicii care conduceau furgonul.

Se afundaseră în tundră acum. Era spre sfârşitul primăverii – sau nu, Balul Verii pesemne că fusese deja. Tundra,care în mare parte a anului era un pustiu îngheţat, prinsese acum viaţă. Peste tot roiau nori de ţânţari. Insectele îi înţepau fiecare centimetru de piele dezgolită.

Îi era mai uşor să se gândească la ţânţari. Îi era mai uşor sil se uite la vulcanii scunzi şi povârniţi de la orizont. Vârfurile lor explodaseră cu mult timp în urmă. Furgonul se îndrepta spre ei.

Îi era, de asemenea, mai uşor să vadă lacurile de un verde-albăstrui uimitor de strălucitor.

Mai greu era să ştie că nuanţa lor se datora sulfidului din apă, ceea ce însemna că se aflau în apropierea unor mine de sulf.

Îi era mai greu când se gândea că tatăl ei o trimisese aici, că o privise în acel fel dur şi oribil, că o dezmoştenise şi o acuzase de

trădare. Se făcuse vinovată. Înfăptuise tot ce bănuise el, iar acum Kestrel nu mai avea tată.

Durerea îi astupă gâtul. Încercă să înghită. Avea o listă de lucruri pe care ar fi vrut să le facă – oare care mai erau? Studiază cerul. Prefă-te că eşti una dintre păsările alea. Sprijină-ţi fruntea de peretele furgonului şi respiră. Nu-ţi aminti.

Însă Kestrel nu putea niciodată să uite pentru prea multă vreme. Inevitabil, îşi amintea ultima ei noapte în palatul imperial. Îşi amintea scrisoarea prin care-i mărturisea totul lui Arin. „Eu sunt Molia. Eu simt spionul ţării tale", scrisese ea. „Am vrut să-ţi spun demult." Scrijelise în grabă câteva cuvinte despre planurile secrete ale împăratului. Nu contase că înfăptuia un act de trădare. Nu contase că trebuia să se mărite cu fiul împăratului la Balul Verii sau că tatăl ei era prietenul cel mai de încredere al împăratului. Kestrel ignorase faptul că se născuse valoriană. Îşi aşternuse sentimentele pe hârtie. „Te iubesc. Îmi lipseşti. Aş face orice pentru tine."

Dar Arin nu citise niciodată acele cuvinte. În schimb, scrisoarea ajunsese în mâinile tatălui ei, iar lumea ei se făcuse ţăndări.

Odată ca niciodată, a fost o fată prea sigură pe sine. Nu toată lumea o credea frumoasă, însă toţi erau de acord că avea un soi de graţie care mai mult te intimida decât să te farmece. După regulile societăţii, fata asta nu era o persoană cu care ai fi vrut să ai de-a face. „îşi ţine inima într-o cutie de porţelan", şuşoteau oamenii. Şi aveau dreptate.

Ei nu-i plăcea să deschidă cutia. O tulbura să-şi vadă propria inimă. Întotdeauna i se părea că e prea mică şi prea mare deopotrivă faţă de ceea ce se aştepta. Inima i se izbea de porţelanul alb, ca un nod roşu din carne.

Uneori însă, fata îşi aşeza palma pe capacul din porţelan, şi atunci pulsul constant era ca o melodie dulce.

Într-o noapte, cineva auzi cântecul. Era un băiat, înfometat şi aflat departe de casă. Era – dacă vreţi să ştiţi – un hoţ. Băiatul se căţără pe zidurile palatului ei. Îşi strecură degetele puternice în deschizătura îngustă a unui geam, trase suficient de tare încât să poată pătrunde şi intră.

În timp ce domniţa dormea – da, hoţul o văzu în pat, şi îşi mută repede privirea de la ea –, el fură cutia fără să-şi dea seama ce conţinea. Ştia doar că şi-o doreşte. Din fire, era un om pătimaş, dorind mereu câte ceva, iar acele dorinţe pe care le cunoştea erau atât de aprige, încât nu se mai obosea să se gândească la cele pe care nu le cunoştea.

Orice persoană din preajma domniţei i-ar fi putut spune că

furtul său era o idee rea. Ei văzuseră ce li se întâmplase duşmanilor ei. Într-un fel sau altul, fata îi răsplătea întotdeauna cu ceea ce meritau.

Dar hoţul nu ar fi ascultat aceste sfaturi. El îşi luă premiul şi plecă.

Talentul ei era aproape magic. Tatăl fetei (un zeu, spuneau oamenii, însă fiica lui, care-l iubea nespus, ştia că era pe deplin muritor) îi dăduse o educaţie bună. Când o adiere de vânt ce pătrunse prin fereastra deschisă o trezi pe fată, ea adulmecă imediat mirosul hoţului. Băiatul îl lăsase pe tocul ferestrei, pe măsuţa ei de toaletă şi chiar şi pe una dintre draperiile patului, trasă uşor la o parte.

Fata-l vână.

Ea văzu cum se căţărase hoţul pe zidurile palatului – crenguţele rupte de iedera-vulpii pe care le folosise casă urce şi apoi ca să coboare. În unele locuri, crenguţele de iederă era groase ca încheietura mâinii ei. Fata văzu în ce locuri îşi sprijinise hoţul picioarele şi unde nu călcase şi unde aproape căzuse. Ieşi afară şi se luă după urmele lui, până îi găsi ascunzătoarea.

S-ar zice că hoţul ştiu ce ţinea în pumnul lui strâns în momentul în care fata-i trecu pragul. S-ar zice că ar fi trebuit să-şi dea seama cu mult înainte. Inima se cutremură în cutia ei albă şi rece. I se zbătu în mână. Băiatul se gândi că porţelanul ca de lapte, mătăsos şi atât de fragil că-l scotea din minţi, s-ar fi putut sparge, aşa că nu avea să rămână decât cu un pumn de cioburi însângerate. Şi totuşi nu renunţă la ceea ce ţinea. Cred că vă puteţi imagina cum se simţi hoţul când fata se ivi în pragul uşii lui sparte, îşi implântă picioarele în podeaua din lut şi lumină încăperea ca o torţă. Sigur puteţi. Dar asta nu e povestea lui.

Domniţa îl zări pe hoţ.

Văzu ce sărac era.

Îi văzu ochii cenuşii ca fierul, genele ca funinginea, sprâncenele negre, mai întunecate decât părul lui precum cerul nopţii. Gura hotărâtă.

Ei, acum, dacă domniţa era să fie complet sinceră, ar fi trebuit să recunoască totuşi că mai devreme, în decursul acelei seri, pe când şedea întinsă în pat, se trezise preţ de trei bătăi de inimă (le numărase în timp ce răsunau tare în camera tăcută). Văzuse mâna hoţului pe inima ei învăluită în porţelanul alb, însă-şi închisese iar ochii, lăsându-se pradă somnului dulce.

Însă sinceritatea necesită curaj. Pe când îl încolţea pe hoţ în bârlogul lui, fata află că dintr-odată nu se mai simţea aşa de sigură

pe sine. Ştia un singur lucru şi asta o făcu să ezite, îşi ridică bărbia.

Inima ei bătea într-un ritm neregulat, pe care îl auzeau amândoi când fata-i spuse hoţului că putea păstra ceea ce furase.

Kestrel se trezi. Adormise. Podeaua furgonului ce se mişca scârţâia sub obrazul ei. Îşi ascunse faţa în mâini. Era bucuroasă că visul ei se terminase acolo. Nu ar fi vrut să vadă ce urma, partea în care tatăl fetei descoperea că ea îşi dăduse inima unui hoţ josnic, şi-i dorise moartea, şi o alungase.

Furgonul se opri. Uşa zăngăni. Cineva potrivi o cheie în broască. Metalul scârţâi. Balamalele uşii sunară strident şi două perechi de mâini se întinseră după Kestrel. Cei doi paznici o traseră afară, strângând-o ferm şi prudent în braţele lor, ca şi cum ea ar fi vrut să li se opună.

Gărzile aveau motive întemeiate să-şi facă griji. Odată, Kestrel îl doborâse pe unul dintre ei lovindu-i tâmpla cu cătuşele. Al doilea paznic o prinsese înainte să poată fugi. Ultima dată când ei deschiseseră uşa, Kestrel le aruncase în faţă conţinutul găleţii în care-şi făcea nevoile şi o luase la goană pe lângă ei. Alergase nebuneşte, orbită de puterea bruscă a luminii. Era slăbită. Genunchiul ei beteag cedase şi căzuse la pământ. După aceea, paznicii renunţaseră complet să mai deschidă uşa, ceea ce însemna că nu mai primise nici apă, nici mâncare.

Motivul pentru care o scoteau acum afară era că ajunseseră la destinaţie. De data asta, Kestrel nu se mai zbătu. Visul o amorţise. Trebuia să vadă locul în care o condamnase tatăl ci să trăiască.

Lagărul era împrejmuit de un gard negru din fier, de înălţimea a trei oameni. Vulcani stinşi se desluşeau în spatele celor două clădiri masive din piatră. Tundra se întindea la est şi la vest: pături rare de muşchi galben şi iarbă roşiatică. Era rece. Aerul era rarefiat. Totul mirosea a putregai.

Atât de departe în nord, crepusculul avea o nuanţă verzuie. Un şir de prizonieri intrau în lagăr pe o poartă îngustă. Stăteau cu spatele la Kestrel, dar fata zări chipul unei femei în lumina palidă, verzuie. Ceea ce văzu o înspăimântă. Faţa femeii era complet lipsită de expresie. Deşi Kestrel îşi urmase paznicii în linişte, ochii aceia goi şi sticloşi o făcură să rămână pironită locului. Strânsoarea gărzilor se înteţi.

— Mişcă-te! zise unul dintre paznici, însă ochii prizonierei – ai tuturor prizonierilor – erau ca nişte oglinzi lucioase, iar Kestrel,

deşi îşi cunoştea destinaţia şi soarta, abia acum îşi dădu seama că avea să se preschimbe într-unul dintre acei oameni cu chipuri goale.

— Nu fi încăpăţânată, zise un paznic.

Trupul ei se înmuie şi se lăsă moale în strânsoarea lor. Apoi, pe când paznicii se îndoiră de spate şi blestemară, încercând să 6 tragă în picioare, Kestrel se îndreptă brusc şi-şi smuci capul pe spate, drept în faţa unuia dintre bărbaţi, şi-l dezechilibră pe celălalt.

Era cea mai puţin reuşită dintre tentativele ei de evadare. Era prostesc să încerce să scape chiar în faţa lagărului în care se aflau zeci de gardieni valorieni. Însă chiar pe când câţiva dintre ei veniră în goană să o oprească, Kestrel nu ştiu cum altfel ar fi putut proceda.

Nu o răni nimeni. Un lucru valorian. Kestrel se afla acolo ca să muncească pentru imperiu. Trupurile rănite nu sunt bune de muncă.

După ce o târâră în lagăr, fu împinsă prin curtea mocirloasă către o femeie care se uită la Kestrel cu o privire amuzată şi o încruntătură aproape prietenoasă.

— Prinţesă drăguţă, zise ea, *ce* ai făcut ca să ajungi aici?

Deşi acum era murdar şi ciufulit, părul lui Kestrel fusese împletit după moda aristocratică în ziua în care fusese prinsă, îşi aminti că-şi pusese rochia albastră şi admirase felul în care i se adunase în poală atunci când se aşezase la pian în ultima ei noapte în palatul imperial – oare când fusese asta? Pesemne că trecuse aproape o săptămână, se gândi ea. Oare trecuse aşa de mult de când scrisese biletul acela blestemat? Atât de *puţin* timp? Cum decăzuse aşa de mult, atât de repede?

Kestrel se afundă iar în fântâna aceea îngheţată de teamă. Se îneca. Nu putu să reacţioneze nici când femeia îşi trase pumnalul de la şold.

— Stai nemişcată, zise femeia.

Din câteva mişcări rapide, femeia tăie fustele lui Kestrel chiar printre picioarele fetei. De la curea, femeia îşi desfăcu o buclă de frânghie subţire ce atârna lângă un bici făcut colac. Tăie funia în câteva bucăţele cu care legă apoi materialul rupt în jurul picioarelor lui Kestrel, făcând astfel un fel de pantaloni.

— Nu vrem să te împiedici în mine, nu-i aşa?

Kestrel atinse un nod de pe coapsă. Respiraţia i se linişti. Se simţea un pic mai bine.

— Ţi-e foame, prinţesă?

— Da.

Kestrel apucă ceea ce i se oferi. Mâncarea dispăru în gâtlejul ei înainte să-şi dea măcar seama ce fusese. Bău apa cu nesaţ.

— Uşurel, zise femeia. O să ţi se facă rău.

Kestrel nu o ascultă. Cătuşele ei zăngăniră în timp ce înclina bidonul ca să scurgă şi ultimele picături.

— Nu cred că ai nevoie de astea[1].

Femeia desfăcu cătuşele. Greutatea căzu de pe încheieturile lui Kestrel. Fiecare mână, acum liberă, purta o crestătură inflamată. Îşi simţea mâinile ciudat de uşoare, de parcă ar fi plutit. Nu arătau ca şi cum i-ar fi aparţinut. Erau murdare. Cu unghiile rupte. Peste nodurile a două degete avea o zgârietură urâtă şi infectată. Oare chiar cântase odată la pian cu mâinile acelea?

Pielea o înţepa. Stomacul i se strânse dureros – mâncase şi băuse prea repede. Kestrel îşi vârî mâinile sub braţele încrucişate şi le strânse aproape de trup.

— Ai să fii în regulă, zise femeia pe un ton liniştitor. Am auzit că ai făcut ceva necazuri, dar sunt sigură că te vei linişti repede. Aici, suntem drepţi. Fă aşa cum ţi se spune şi vei fi tratată bine.

— De ce... Kestrel îşi simţea limba umflată. De ce mi-ai spus „prinţesă”? Ştii cine sunt?

Femeia plesni din limbă.

— Copilă, nu-mi pasă cine eşti. Iar în curând, nu-ţi va mai păsa nici ţie.

Kestrel îşi simţea scalpul parcă mişunând. Avea impresia ciudată, şi totuşi intensă, că gândaci micuţi îi mergeau prin vene. Se uită în jos, la mâna ei, aproape aşteptându-se să vadă nişte bobiţe mişcătoare pe sub piele. Înghiţi. Nu-i mai era frică. Se simţea... oare cum se simţea? Gândurile îi umpleau capul ca un abur: trucul unui magician cu cârpe colorate,legate între ele într-un şir lung ce ieşea din gură, învârtite dintr-o mână într-alta...

— Ce-ai pus în mâncare? reuşi ea să zică. În apă?

— Ceva care să te ajute.

— M-ai drogat.

Pulsul lui Kestrel era atât de rapid, că nici nu-şi mai putea simţi fiecare bătaie de inimă, ci bubuiturile se amestecări într-un soi de vibraţie omogenă. Curtea închisorii păru să se micşoreze. Kestrel se uită la femeie şi încercă să se concentreze la trăsăturile ei – gura largă, cozile argintii, împletite, ochii uşor oblici, cele două riduri verticale dintre sprâncenele ei. Dar zâmbetul femeii păru să se îndepărteze. Trăsăturile ei păliră şi se şterseră. Se depărtară şi plutiră până ce Kestrel fu convinsă că dacă întindea mâna, degetele ei ar fi trecut drept prin femeie, al cărei zâmbet se lăţea.

— Aşa, zise femeia. E mult mai bine.

Kestrel nu ştia cum ajunsese în celulă. Era mistuită de o nevoie urgentă de a se mişca. Înainte să-şi dea seama ce face, prinse a se plimba înainte şi-napoi prin spaţiul îngust, deschizând şi închizând mâinile. Nu se putea opri. Pulsul îi bubuia în urechi: puternic, ascuţit şi plin de elan.

Efectul drogului trecuse. Kestrel se simţea epuizată. Îşi aducea vag aminte că se plimbase timp de ore întregi, dar acum, că îşi dădea seama de mărimea celulei ei – până şi dulapul de haine din palatul imperial era mai mare –, amintirea aceasta nu-i părea tocmai posibilă. Însă picioarele o dureau şi văzu că-şi tocise tălpile subţiri ale pantofilor ei eleganţi.

Inima-i parcă era de plumb. Lui Kestrel îi era frig. Se aşeză ghemuită pe podeaua din pământ şi se uită la mucegaiul lucios de pe zidurile de piatră: o mulţime de stele-de-mare mici şi verzi. Atinse nodurile frânghiei ce-i ţinea rochia tăiată în jurul picioarelor. Gestul o făcu să-şi mai vină în simţiri.

Majoritatea încercărilor ei de evadare pe drumul spre tundră fuseseră probabil menite eşecului. Totuşi, Kestrel nu putea să nu spere că primul ei efort avea să fie, în cele din urmă, cel mai eficient. Poate că încercarea fusese la fel de disperată ca şi celelalte, dar avea şanse mai mari să dea roade. În prima ei dimineaţă în furgon, paznicii opriseră ca să adape caii. Kestrel auzise vocea unui herrani. Îi şoptise, împingând o molie printre zăbrelele ferestrei. Putea încă simţi molia şi aripile ei pufoase între vârfurile degetelor. O parte din ea nu voise să-i dea drumul. O parte din ea se gândise că dacă păstra fluturele, atunci ar fi putut cumva să-şi îndrepte greşelile. I-ar fi spus altceva lui Arin în sala pianului. Totul se întâmplase cu doar o zi în urmă. Stătuse aşezată la pian, netezindu-şi fustele albastre cu palmele, şi-i înşirase minciuni.

Kestrel ţinuse molia firavă, apoi îi dăduse drumul în mâna întinsă a bărbatului herrani. „Du-i asta guvernatorului tău”, zisese ea. „Spune-i lui Arin că eu...” Nu reuşise să mai spună altceva. Paznicii o văzuseră întinzând mâna spre bărbat, printre zăbrele. Îi dăduseră drumul bărbatului după ce percheziţia lor aprigă arătase în final că ea nu-i înmânase nimic. Oare molia căzuse la pământ? Oare fluturele se camuflase atât de bine, încât să nu fie observat de paznici? Kestrel nu reuşise să vadă pe fereastră. Dar dacă bărbatul acela mergea la Arin şi-i povestea ce se întâmplase, oare Arin ar fi înţeles ce făcuse ea şi unde fusese exilată? Enumeră detaliile

poveştii în minte. O molie: simbolul spionului anonim al lui Arin. Un furgon cu un prizonier, în drum spre nord. Chiar dacă bărbatul herrani nu ştia cine era Kestrel, omul tot ar fi fost în stare să-i descrie înfăţişarea ei lui Arin, nu? Cel puţin, îi putea spune că o femeie valoriană îi dăduse o molie. Arin avea să pună lucrurile cap la cap. Era ager şi isteţ.

Şi orb.

„Aş face orice pentru tine", scrisese ea în biletul pe care tatăl ei îl găsise. Însă partea aceea era o minciună, chiar dacă i se păruse adevărată când o scrisese. Kestrel îl refuzase pe Arin. Nu fusese cinstită cu el nici măcar atunci când el o implorase. Se prefăcuse nepăsătoare şi crudă.

Iar Arin o crezuse. Lui Kestrel nu-i venea să creadă că el o crezuse. Uneori, îl ura pentru asta.

Kestrel nimici speranţa abia înfiripată că Arin avea să descopere cumva ce se întâmplase şi că avea să o salveze. Era un plan teribil. De fapt, era departe de a fi un plan. Kestrel se putea descurca mai bine de atât.

Puseseră droguri în toată mâncarea. Şi în apă. În prima ei dimineaţă în lagăr, Kestrel mâncă în curte, alături de ceilalţi prizonieri. Oamenii aveau chipurile pustii şi nu vorbeau, chiar dacă ea încercă să le vorbească. Pe când ieşea din lagăr, urmând şirul de prizonieri orânduiţi, Kestrel simţi drogul luându-i inima cu asalt. Sângele începu să-i vuiască prin vene.

Intrară în zona minieră de la baza vulcanilor. Kestrel nu-şi amintea să fi mers pe cărarea ce ducea acolo. De asemenea, nici nu-i păsa că nu-şi aducea aminte. Gândul fugar al nepăsării îi făcu oarecum plăcere.

Era o uşurare să poată munci. Nevoia de a se mişca, de a face ceva era urgentă. Cineva – poate un paznic? – îi dădu un coş dublu. Începu să-l umple cu bucurie, smulgând bulgări sfărâmicioşi şi galbeni de sulf de pe jos. Văzu tuneluri care duceau sub un vulcan. Prizonierii care intrau acolo cărau cu ei târnăcoape. Kestrel era menită să lucreze afară. Îşi dădu seama brusc, printre aburii drogului, că era prea nouă ca să i se poată da pe mână un târnăcop.

Toţi paznicii duceau cu ei bice încolăcite şi legate la centuri, dar Kestrel nu văzu niciunul în acţiune. Paznicii – pesemne că nu erau cei mai de seamă oameni ai Valoriei, din moment ce erau nevoiţi să lucreze în cea mai rea parte a imperiului – se mulţumeau să-şi arunce ochii asupra prizonierilor care urmau instrucţiunile cu mare uşurinţă. Paznicii vorbeau între ei, plângându-se de miros.

Mirosul de ouă fierte se simţea foarte puternic aici. Kestrel îl simţea fără a fi deranjată de el sau de sudoarea care-i păta rochia, deşi tremura tare (era foarte frig sau era doar un efect ni drogului?). Încărcă fiecare dintre cele două coşuri prinse de o prăjină flexibilă pe care şi-o ridică pe umeri. Greutatea era plăcută; era aşa de *e plăcut* să sape, să ridice, să care, să golească şi să repete totul.

La un moment dat, se clătină sub coşuri. I se dădu apă, iar forţa ei minunată reveni.

La apus, Kestrel era epuizată. Raţiunea îşi reintră în drepturi. Refuză mâncarea servită când prizonierii intraseră într-un şir ordonat pe poarta din fier negru a curţii.

— Mâncarea asta e diferită, zise femeia de ieri, cea cu cozi argintii împletite, şi care aparent era responsabilă de prizonierii de sex feminin. Noaptea trecută te-am lăsat să vezi cât de plăcut e să munceşti, dar de acum încolo vei lua altceva pe timpul nopţii.

— Nu vreau.

— Prinţesă, aici nu-i pasă nimănui de ceea ce vrei tu.

— Pot să muncesc şi fără drog.

— Nu, zise femeia cu blândeţe, nu poţi.

Kestrel se dădu înapoi din faţa mesei lungi pe care zăceau înşirate boluri cu supă.

— Mănâncă sau am să-ţi bag supa pe gât.

Femeia spusese adevărul. Mâncarea conţinea un drog diferit, cu un gust metalic, precum argintul. Făcea ca totul să încetinească şi să se întunece pe când Kestrel era condusă spre latura ei de închisoare şi spre celulă.

— De ce nu-şi droghează imperiul toţi sclavii? bolborosi Kestrel înainte de a fi închisă.

Femeia râse, un sunet înfundat, ca de sub apă.

— Ai fi surprinsă să afli câte sarcini se află în slujba unei singuri minţi.

Kestrel simţea că totul se înceţoşează.

— Prizonierii noi sunt preferaţii mei. Nu am mai avut pe cineva ca tine de mult timp. Nou-veniţii sunt întotdeauna amuzanţi, cel puţin cât timp rezistă.

Lui Kestrel i se păru că aude cheia întoarsă în broască. Adormi.

Kestrel încercă să mănânce şi să bea cât mai puţin cu putinţă. Îşi aducea aminte de vorbele paznicului... până ce, de fapt, nici nu şi le mai aminti şi începu să refuze să mănânce tot doar pentru că

era conştientă de cum o schimba drogul şi nu-i plăcea. Îşi vărsa conţinutul bolului în nămolul din curtea închisorii când nu o vedea nimeni. Fărâmiţa pâinea şi o lăsa să-i cadă din mâini.

Totuşi, i se făcea foame. I se făcea sete. Uneori ignora grijile supărătoare şi îşi umplea burta.

„Aş face orice pentru tine.” Cuvintele astea îi răsunau în minte. De cele mai multe ori nici nu-şi dădea bine seama cui aparţineau. I se părea că i le spusese tatălui ei.

Apoi i se făcea brusc rău, cuprinsă de o emoţie bolnăvicioasă pe care ar fi recunoscut-o ca fiind ruşine dacă i-ar fi fost mintea mai limpede. Nu, nu tatălui ei adresase ea cuvintele acelea. Îl trădase. Ori el o trădase pe ea?Se simţea confuză. Doar sentimentul de trădare, greu şi arzând în pieptul ei, era clar.

Kestrel avea momente de limpezime înainte ca drogul de dimineaţă să-şi facă efectul sau înainte ca doza de seară să o doboare. În acele momente, când simţea mirosul de sulf de pe ea şi praful pe gene, când vedea dungile galbene de sub unghiile ei şi felul în care îi acoperea pielea precum polenul, vedea cuvintele scrise pe hârtie. „Aş face orice pentru tine.” Ştia foarte bine cine le scrisese şi de ce. Devenea conştientă de faptul că se minţise singură când crezuse că acele vorbe fuseseră neadevărate sau că limitele pe care le impusese pentru ea şi pentru Arin avuseseră vreo importanţă, căci, în cele din urmă, ea se afla acolo, iar el era liber. Ea făcuse *tot* ce putuse. Iar Arin habar nu avea.

Paznicii încă nu aveau suficientă încredere în Kestrel ca să-i încredinţeze un târnăcop. Chiar începea să-şi facă griji că ei nu aveau să se încreadă niciodată în ea. Chiar şi cel mai mic târnăcop era o armă reală. Cu el, Kestrel ar fi putut să evadeze. În momentele de claritate, în zilele în care mânca şi bea mai puţin, Kestrel tânjea să pună mâna pe unul dintre târnăcoape. Nervii ei ţipau după el. În acelaşi timp, îi era teamă că avea să fie prea târziu până să i se încredinţeze o unealtă şi să fie trimisă în unul dintre tuneluri. Până atunci avea să devină precum ceilalţi prizonieri: mută, cu ochii mari şi mintea pierdută. Dacă era trimisă în minele subterane, Kestrel nu putea să fie sigură că n-avea să-şi piardă complet conştiinţa de sine.

Într-o noapte, Kestrel reuşi să nu mănânce nimic înainte de a fi închisă în celulă. Îşi regretă profund decizia. Tremura de foame şi de oboseală, dar nu fu în stare să adoarmă.

Simţea podeaua din pământ sub găurile din pantofii ei. Aerul era rece şi umed. Îi era dor de căldura catifelată a drogului nocturn ce o înfăşură mereu strâns şi o înăbuşea, împingând-o în somn. Ajunsese să-i placă.

Kestrel ştia că uita unele lucruri. Asta era îngrozitor de tulburător, ca atunci când cobori o scară prin întuneric, cu o mână pe balustradă, şi apoi balustrada piere şi nu rămâne decât aerul gol. Oricât ar fi încercat, Kestrel nu-şi putea aminti numele calului ei din Herran. Ştia că o iubise pe Enai, dădaca ei herrani, şi că Enai murise, dar Kestrel nu-şi aducea aminte cum. Când Kestrel sosise în lagăr, voise să studieze chipurile tuturor prizonierilor în căutarea unei feţe cunoscute (un senator căzut în dizgraţie, condamnat pe nedrept că ar fi vândut pulbere neagră în est, fusese trimis aici toamna trecută), dar nu recunoscuse pe nimeni şi nu era sigură dacă asta era din cauză că într-adevăr nu cunoştea pe nimeni aici sau pentru că uitase trăsăturile celui căutat.

Kestrel tuşi. Sunetul îi zăngăni în plămâni.

În noaptea aceea, Kestrel izgoni gândurile despre Arin şi despre tatăl ei. Încercă în schimb să şi-l amintească pe Verex. Când îl întâlnise prima oară pe prinţul cu care acceptase să se căsătorească, Kestrel îl crezuse o fire slabă. Limitat, copilăros. Se înşelase.

Prinţul nu o iubise, dar nici ea nu-l iubise pe el. Cu toate acestea, ţinuseră unul la celălalt, iar Kestrel își amintea cum el îi aşezase în braţe im căţeluş negru şi pufos. Nimeni nu-i mai dăduse vreodată un asemenea dar. El o făcuse să râdă, ceea ce era în sine un dar.

Verex se afla probabil în insulele sudice acum, prefăcându-se că trăieşte o escapadă romantică alături de ea.

„Poate crezi că nu te pot face să dispari, că cei de la curte vor pune prea multe întrebări”, spusese împăratul în timp ce căpetenia gărzilor lui o ţinea pe Kestrel, iar duhoarea acră a terorii se ridica de pe pielea ei. Tatăl ei privise scena din colţul opus al camerei. „Uite ce am să le spun: prinţul şi mireasa lui au fost aşa de înflăcăraţi de dragostea lor, încât s-au căsătorit în secret şi au fugit în insulele sudice.”

Verex avea să-l asculte pe împărat. Ştia ce se întâmplă oamenilor care nu-i dau ascultare.

Împăratul şoptise: „După un timp – o lună? două? – se va afla că te-ai îmbolnăvit. O boală rară pe care nici medicul meu nu o poate vindeca. În ceea ce priveşte imperiul, tu vei fi moartă. Vei fi jelită.”

Chipul tatălui ei nu se schimbase. Ceva se frânse în Kestrel când îşi aduse aminte de asta.

Privi printre barele celulei, dar nu văzu decât coridorul întunecat. Îşi dorea să poată vedea cerul. Se cuprinse cu braţele.

Dacă ar fi fost isteaţă, s-ar fi căsătorit cu Verex. Sau nu s-ar fi căsătorit cu nimeni şi ar fi intrat în armată, aşa cum îşi dorise mereu tatăl ei. Kestrel îşi sprijini capul de. zidul din piatră, acoperit de perna lui din mucegai. Trupul i se cutremură şi Kestrel ştiu că nu era doar din cauza foamei sau a frigului. Era un simptom al lipsei drogului de seară, după care tânjea acum.

Însă nu era doar lipsa drogului care se făcea vinovat de contorsiunile mâinilor şi picioarelor ei. Era jalea. Era groaza celui care primise cărţi bune, pariase cu propria viaţă şi apoi (în mod deliberat?) pierduse.

În seara următoare, Kestrel mâncă şi bău tot ce i se dădu.

— Ce fată bună! zise femeia cu păr argintiu. Să nu crezi că nu ştiu ce ai făcut. Te-am văzut vărsându-ţi supa şi prefăcându-te că bei dintr-un pahar. Aşa – zise femeia, arătând bolul gol al lui Kestrel – e mai bine, nu-i aşa?

— Da, răspunse Kestrel, tentată să creadă că spunea adevărul.

Kestrel se trezi şi, în lumina slabă a zorilor ce se strecura de pe coridor printre barele celulei, văzu că desenase în ţărâna de pe jos. Se ridică imediat în capul oaselor.

O linie verticală, patru aripi. O molie.

Nu-şi amintea să fi făcut asta. Era de rău. Ba chiar mai mult, poate că în curând nici nu avea să mai înţeleagă ce însemna un asemenea desen. Kestrel urmări conturul moliei. Probabil că o desenase noaptea trecută, cu degetele. Acum, mâinile îi tremurau. Firicelele de pământ se mişcară sub atingerea ei.

Asta sunt eu, îşi aminti ea. *Eu sunt Molia.*

Îşi trădase ţara pentru că socotise că asta trebuia să facă. Totuşi, ar mai fi procedat ea la fel dacă nu ar fi fost vorba de Arin?

Arin nu ştia nimic din ce se întâmplase. El nu ceruse nimic. Kestrel luase propriile ei decizii. Era nedrept să-l învinovăţească.

Dar asta voia ea.

Kestrel se gândi că stările acestea nu erau cu adevărat ale ei.

Se întrebă dacă s-ar mai fi simţit atât de tristă şi de singură dacă nu ar fi fost constant drogată. Dimineaţa, la mine, când era un gigant neobosit şi scosul bulgărilor de sulf din ţărână era o acţiune

obsesivă impusă de drog, uita cum se simţea. Grijile privitoare la veridicitatea emoţiilor ei erau doar amintiri de demult.

Totuşi, noaptea, înainte de a adormi, Kestrel ştia că gândurile cele mai întunecate, cele care i se strecurau în inimă şi muşcau din ea, erau singurele de care putea fi sigură că erau adevărate.

Într-o zi, ceva păru diferit. Atmosfera – înceţoşată şi rece, ca de obicei – părea să zumzăie tensionată.

Presiunea venea din partea paznicilor. Kestrel îi ascultă în timp ce-şi umplea coşurile.

Venea cineva. Urma să aibă loc o inspecţie.

Inima lui Kestrel începu să bată şi mai tare şi-şi dădu seama că, de fapt, nu-şi pierduse deloc speranţa ca Arin să-i fi primit molia. Nu încetase să creadă că el avea să vină. Speranţa explodă înăuntrul ei. Îi goni prin vene ca o rază lichidă de soare.

Însă nu era el.

Dacă ar fi avut mintea limpede, Kestrel ar fi ştiut din momentul în care aflase de inspecţie că nu putea fi vorba de Arin, sosit ca trimis imperial pentru a inspecta lagărul.

Ce idee prostească şi amăgitoare!

Arin era clar herrani – era brunet, cu ochii cenuşii – şi purtând cicatrice care îi anunţau identitatea, astfel încât oricine l-ar fi recunoscut. *Dacă* Arin primise mesajul ei, *dacă* îl înţelesese şi *dacă* venea (Kestrel începea să fie dezgustată de sine pentru că se gândea la asemenea scenarii implauzibile), toţi paznicii valorieni din lagăr aveau să-l aresteze, dacă nu chiar şi mai rău.

Inspecţia era doar o inspecţie obişnuită. În seara aceea, Kestrel văzu în curtea închisorii un bărbat în vârstă ce purta o jachetă cu un nod caracteristic senatorilor prins la umăr. Omul vorbea cu paznicii. Kestrel se strecură printre prizonierii care se învârteau aiurea prin curte, după o zi grea de muncă, energizaţi încă de drogul dimineţii, ce le curgea prin vene la fel ca şi ei. Kestrel încercă să se apropie de senator. Poate că putea să-i transmită ceva tatălui ei. Dacă ar fi aflat cum suferea, cum se pierdea, atunci generalul s-ar fi putut răzgândi. Ar fi intervenit.

Ochii senatorului o străfulgerară pe Kestrel, care se afla la doar câţiva metri de el.

— Paznic, zise el femeii care tăiase fustele lui Kestrel în prima zi, ţine-ţi prizonierii în ordine.

Femeia aşeză o mână grea pe umărul lui Kestrel. Greutatea se lăsă apăsătoare şi o strânse cu putere.

— E timpul pentru cină, zise paznicul.

Kestrel se gândi la drogul din supă şi tânji după el. Se lăsă dusă de acolo.

Tatăl ei ştia prea bine cum era lagărul. Doar era generalul Trajan, valorianul cu cel mai înalt rang după împărat şi fiul său. Cunoştea bunurile de preţ şi slăbiciunile imperiului – iar lagărul era un bun enorm. Sulful era folosit la fabricarea pulberii negre.

Chiar dacă generalul nu cunoştea detalii despre viaţa din lagăr, ce mai conta? El îi dăduse scrisoarea ei împăratului. Kestrel îi auzise inima bătând calmă în timp ce ea plângea la pieptul lui. Bătuse ca un ceas întors cu precizie.

Cineva o împungea cu ceva ascuţit. Kestrel deschise ochii. Nu văzu nimic în afară de tavanul jos şi întunecat al celulei.

Simţi o altă împunsătură în coaste, de data asta mai tare.

Un băţ?

Kestrel se scutură de somnul greoi. Încet – o durea când se mişca, fiind un simplu nod de oase, de vânătăi şi de zdrenţe albastre – se ridică în capul oaselor.

— Bun, se auzi o voce dinspre coridor, vizibil uşurată. Nu avem prea mult timp.

Kestrel se mişcă spre zăbrele. Pe coridor nu se afla nicio torţă, dar în nordul atât de îndepărtat, noaptea nu era niciodată pe deplin întunecată. Distinse trăsăturile senatorului care-şi trase bastonul printre bare.

— Tata te-a trimis.

Bucuria îi inundă trupul. Kestrel simţi gustul lacrimilor în timp ce-i curgeau nestingherite pe obraji.

Senatorul zâmbi agitat.

— Nu, Prinţul Verex m-a trimis.

Îi întinse im obiect mic.

Kestrel continua să plângă, diferit acum.

— Şşt! Nu-mi permit să fiu prins ajutându-te. Ştii ce mi s-ar întâmpla.

În mâna omului se afla o cheie. Kestrel o luă.

— E de la poartă.

— Dă-mi drumul, ia-mă cu tine, te rog!

— Nu pot.

Şoapta lui era tremurătoare.

— Nu am cheia celulei. Şi trebuie să aştepţi măcar câteva zile după ce plec. Nu trebuie să se facă nicio legătură între evadarea ta şi vizita mea. Înţelegi? M-ai distruge.

Kestrel dădu din cap. Ar fi fost de acord cu orice i-ar fi spus senatorul, doar să n-o părăsească.

Bărbatul se îndepărta deja de celulă.

— Promite-mi.

Ea voia să-i strige să se oprească, voia să-l prindă printre bare şi să-l oblige să rămână, să o scoată atunci de acolo. În schimb, zise:

— Promit.

După aceea, senatorul plecă.

Kestrel stătu multă vreme privind la cheia din palma ei. Se gândi la Verex. Degetele ei se strânseră în jurul cheii. Făcu o groapă în ţărână şi o îngropă acolo.

Se ghemui pe jos, cu mâinile sub obraz, şi-şi odihni capul chiar deasupra cheii. Îşi trase genunchii aproape şi se jucă cu nodurile ce-i ţineau rochia legată de picioare. Deşi încă lentă şi înceţoşată, mintea lui Kestrel începu să lucreze. Nu dormi deloc. Începu să facă planuri – de data asta reale – şi pe când punea la cale diferite posibilităţi, o parte din ea se duse cu gândul la Verex. Îşi îmbrăţişă prietenul. Îi mulţumi, îşi plecă fruntea pe umărul lui, oftând din adâncul sufletului. Acum era puternică, îi zise ea. Putea să reuşească. Putea să o facă pentru că ştia că nu fusese uitată.

Senatorul plecă. Urmară câteva zile în care ea nu mâncă şi nu bău. Odată, Kestrel o surprinse pe femeia paznic privind-o în timp ce-şi arunca apa, însă femeia se uită doar la ea aşa cum ar face o mamă cu un copil neobrăzat. Nimeni nu spuse nimic.

Lui Kestrel nu-i plăcea ideea de a fi şi mai slăbită decât se simţea deja. Nu era sigură cum avea să supravieţuiască în tundră în starea ei, însă era necesar să aibă mintea limpede. Avea noroc că era vară. Tundra mustea de apă proaspătă şi de viaţă. Kestrel putea să prăduiască cuiburile păsărilor, să mănânce muşchi. Să evite lupii. Putea fiice orice, atâta timp cât scăpa de acolo.

Trupului ei nu-i plăcea să fie lipsit de droguri. Kestrel tremura tot timpul. Ba mai rău, tânjea după drogul de seară. Dimineaţa, nu era aşa de greu să pretindă că mănâncă şi bea, însă la apus voia să înghită totul. Până şi gândul îi făcea gâtul să i se usuce de dorinţă.

De dragul senatorului, Kestrel aşteptă cât putu de mult. Într-o noapte caldă, în celula ei, îşi desfăcu două bucăţi de frânghie din jurul picioarelor. Îşi potrivi pantalonii improvizaţi, ţinuţi laolaltă de nodurile rămase din cele făcute de femeia paznic în prima zi. Pantalonii arătau mai mult sau mai puţin ca înainte.

Kestrel înnodă cele două bucăţi de frânghie, cu cel mai

puternic nod pe care-l învăţase de la tatăl ei. Trase de noua înnăditură – lungă cam de patru palme, de la vârfurile degetelor până la încheietură. Nodul ţinu. Kestrel se ghemui la pământ şi băgă frânghia sub rochie.

Mâine avea să fie ziua cea mare.

Kestrel acţionă după ce prizonierii se întoarseră din mine.

În lumina neclară şi verzuie, Kestrel se prefăcea că mănâncă. Bătăile inimii ei erau încă iuţi din cauza drogului de dimineaţă, împiedicându-se una de cealaltă. În cele din urmă, inima ei păru să se calmeze, bătând cu putere. Kestrel ar fi trebuit să se simtă agitată, însă nu era defel îngrijorată. Era sigură că planul ei avea să funcţioneze.

Femeia paznic cu cozi argintii le conduse pe Kestrel şi celelalte prizoniere spre celulele lor. Ajunseră în coridorul lui Kestrel. Nevăzută, Kestrel scoase frânghia de sub rochie. Şi-o petrecu în jurul pumnului şi-şi lăsă mâna să-i alunece pe lângă coapsă, în umbră. Paznicul le închise pe celelalte femei una câte una. Apoi, întorcându-se cu spatele, descuie celula lui Kestrel.

Kestrel se strecură în spatele ei, întinzând frânghia între mâini. Funia coborî peste capul femeii şi se strânse în jurul gâtului ei. Femeia se zbătu. De nicăieri, lui Kestrel îi apăru în minte imaginea unui peşte enorm, prins în plasă. Strânse tare, ignorând respiraţia şuierătoare. Chiar dacă era împinsă şi izbită în perete, nu dădu drumul frânghiei. Strânse tare până ce femeia leşină şi căzu.

Kestrel dădu fuga în celulă şi dezgropă înnebunită cheia porţii. Când se întoarse în coridor şi văzu femeia prăbuşită la pământ, cu cheia uşii căzută pe jos, le băgă de seamă şi pe celelalte prizoniere, rămase nemişcate, cu chipurile golite de expresie, dar cu trupurile nehotărâte şi degetele tresărind nervos pe lângă trupuri. Femeile erau destul de conştiente ca să ştie că nu aşa se desfăşura o seară obişnuită. Totuşi, niciuna dintre ele nu părea să ştie ce să facă mai departe.

— Veniţi cu mine, le zise Kestrel, deşi oferta era atât de prostească, încât semăna mai mult cu sinuciderea.

Cum ar fi putut ea să le scoată pe poartă fără să fie observate? Nu putea salva toţi prizonierii. Cum aveau să supravieţuiască în tundră fără să fie prinse? Dar...

— Veniţi cu mine, zise ea din nou.

O luă înapoi pe coridor, spre ieşire. Le făcu celorlalte semn să o urmeze. Femeile rămaseră nemişcate. Când Kestrel o apucă de mână pe una dintre ele, femeia îşi trase degetele dintre ale ei.

În cele din urmă, Kestrel ridică de jos cheia căzută şi o puse în palma uneia dintre prizoniere. Degetele ei rămaseră desfăcute. Cheia căzu.

Frustrarea o cuprinse pe Kestrel – şi uşurarea, şi ruşinea pentru această uşurare. Voia să le ceară iertare. Totuşi, mai mult decât orice, voia să trăiască şi ştia – îşi dădu brusc şi violent seama – că dacă nu pleca acum, avea să moară acolo.

Kestrel strânse în pumn cheia porţii.

— O să las poartă deschisă, promise ea.

Nu răspunse nimeni.

Ea se întoarse şi începu să alerge.

Nu era suficient de întuneric. Kestrel blestemă cerul verzui. Cineva avea să-i zărească umbra, în timp ce se strecura pe lângă zidul exterior al clădirii cu celule.

Însă nu o văzu nimeni. Ferestrele uneia dintre barăcile paznicilor erau puternic luminate. Dinăuntru, auzi hohote de râs. Văzu un singur paznic lângă poartă. Tânărul se sprijinea leneş de barele de fier.

Ascunsă încă în umbrele barăcilor, Kestrel mută cheia grea în palmă, îndreptând dinţii ei neregulaţi în afară.

Paznicul de la poartă se mişcă. Lui Kestrel i se păru că-l vede închizând ochii pe când oftă şi se aşeză într-o poziţie mai confortabilă.

Kestrel se îndreptă cu viteză spre el, păşind neauzită cu pantofii ei uzaţi. Îşi roti pumnul în care strângea cheia şi-l izbi pe paznic drept în cap.

Tânărul căzu grămadă la picioarele ei, cu tâmpla sângerândă. Kestrel roti cheia în mână, respirând tare, gâfâit. Doar când dădu să bage cheia în broasca porţii se gândi la posibilitatea ca senatorul să-i fi dat cheia greşită, că ea, ori Verex, ori senatorul fuseseră păcăliţi.

Groaza o săgetă. Însă cheia intră ca unsă şi se răsuci, la fel de tăcută ca un cuţit ce taie în unt.

Simţi un val ameţitor de încântare. Inima i se înălţă în piept. Coastele i se deschiseră larg în timp ce ofta uşurată. Respiră cutremurată de un hohot de râs.

Deschise poarta. Se strecură afară în tundră, mai întâi furişat, după care o rupse la goană, iute ca o căprioară.

Era liberă.

Piciorul i se afundă într-o baltă. Pământul era umed, iar vegetaţia scurtă şi rară. Nu avea unde să se ascundă. Era prea

expusă. Respiraţia îi zgâria gâtul. Inima îi ezită. Picioarele ei erau prea încinse, greoaie şi lente.

Apoi: ropot de cai.

Un geamăt de teamă îi ieşi de pe buze. Kestrel îi auzi în spatele ei. Înconjurând-o. Galopând. O vânau.

Auzi un strigăt. Fusese descoperită.

Un iepuraş, o vulpiţă.

Fugi.

O rupse la goană. Nu vedea prea bine încotro se îndrepta şi nu putea privi înapoi. Icnetele îi sfâşiau gâtul. Se împiedică şi aproape căzu, dar se forţă să alerge mai departe. Auzi caii oprindu-se şi, cumva, asta era mai rău. Însemna că paznicii descălecau, că erau aproape, şi ea nu voia să ştie nimic din toate astea. Nu se putea termina aşa de repede.

Cineva o ajunse însă din urmă. O trânti la pământ. Kestrel ţipă, cu gura lipită de pământul ud.

O târâră înapoi pe poarta închisorii. Ea refuză să meargă singură. Paznicii o traseră prin nămol şi, în cele din urmă, o cărară pe sus.

La fel ca în prima ei zi în lagăr, fu adusă în faţa femeii cu cozi argintii. O dungă purpurie subţire se rotea în jurul gâtului ei. Kestrel ar fi trebuit să o ucidă. Ar fi trebuit să încuie toate prizonierele în celulele lor. Nu avusese suficient avans. O altă greşeală.

— Ţi-am spus că dacă te porţi frumos, nimeni nu are să-ţi facă rău, zise femeia.

Îşi desprinse biciul de la curea.

— Nu. Kestrel se chirci. Te rog! N-o să mai fac.

— Ştiu.

Femeia scutură biciul încolăcit şi el plesni pe lângă coapsa ei.

— Nu are sens, zise Kestrel, şi vocea ei era nesigură şi ascuţită. N-o să mai fiu în stare să muncesc.

— Doar la început. Dar după aceea, cred că vei munci cu mult mai bine.

— Nu, te rog! De ce să mă pedepseşti dacă nici nu o să-mi amintesc? N-o să ştiu nimic, voi fi precum ceilalţi prizonieri, o să uit. O să uit tot.

— Îţi vei aduce aminte suficient timp de acum încolo.

Kestrel se zbătu sălbatic, însă mâinile paznicilor îi dezgoleau deja spatele, întorcând-o, lipind-o de poartă, legând-o de zăbrele. Vântul îi mângâia spatele gol.

Am mai fost biciuit, auzi ea amintirea vocii lui Arin. Ai crezut că nu aş suporta pedeapsa de a fi prins?

Kestrel se crispă în legăturile ei, îngrozită.

— Prinţesă, zise femeia din spatele ei.

Muşchii lui Kestrel se strânseră şi mai tare. Umerii i se adunară. Nu putea respira.

— Fiecare prizonier nou poartă în el un licăr de lumină, zise paznicul. Lumina ta se întâmplă să ardă mai puternic. E mai bine pentru toţi dacă o stingem.

Kestrel îşi lipi fruntea de bare. Se uită la tundră. Respira iar acum. Greoi şi rapid.

Se auzi un şuierat ascuţit, ca al unei păsări ce porneşte în zbor.

Biciul coborî. Săpă în ea. Ceva îi picură pe coaste.

Kestrel nu era curajoasă. Îşi auzea ţipetele în timp ce biciul continua să cadă. Nu se mai recunoştea.

Kestrel preţuise mereu amintirea cântecului lui Arin. Îşi făcea griji că avea să-l uite cumva. Notele joase şi alunecoase. Pauzele dulci, sau felul în care el susţinea o linie melodică lungă, şi cum iubea ea sunetul respiraţiei lui la fel de mult pe cât adora modul în care putea el să susţină o frază muzicală înaltă până ce se termina exact acolo unde trebuia.

Dar după ce paznicii o dezlegară de poartă, când îşi simţi spatele cuprins de flăcări, când văzu că nu poate merge şi că oasele i se preschimbaseră într-un lichid tremurător, Kestrel privi la cana din mâna femeii. Se întinse după ea. Imploră.

Cupa îi fu dusă la buze. Simţi gustul de argint al drogului de seară. Gândul că avea să devină la fel precum ceilalţi prizonieri nu i se mai păru aşa de rău.

Ar fi fost o binecuvântare să poată uita.

Până la urmă, ce să-şi amintească?

Un iubit pe care nu l-ar fi putut avea niciodată. Prieteni morţi sau pierduţi. Un tată care nu o iubea.

3

ARIN ADĂUGĂ NAVELE VALORIENE CAPTURATE flotei lui.

Unii dintre marinarii dacrani care fuseseră trimişi să cerceteze apeductele găsiseră sursa otrăvii ce curgea în alimentarea cu apă a oraşului. Era o cisternă mare ascunsă într-unul dintre tunelurile din munte care conectau albia apei cu arcadele ce coborau pe coasta muntelui sub forma unei serii de boite suprapuse. Cisterna era inteligent croită; ea picura un lichid gros, maroniu, într-o doză măsurată cu ajutorul unor greutăţi şi contragreutăţi interne.

Când Arin o văzu, scoasă din unul dintre şanţurile folosite cu zece ani în urmă de către sclavii herrani ca să construiască tunelul, voise să o azvârle de pe faleză şi să o privească făcându-se ţăndări de pietrele de dedesubt. În schimb, Arin îi ajută pe ceilalţi să o care cu grijă la baza muntelui şi să o pună la păstrare în arsenalul oraşului, pentru a fi folosită împotriva valorienilor în cazul unui asediu.

Toţi locuitorii beau acum apă de ploaie strânsă în butoaie sau adusă de la ţară. Suferiră cu toţii de sete până ce Arin, după ce aşteptase câteva zile ca apeductul să se cureţe, bău din apa lui şi descoperi că nu se simţea cu nimic diferit.

— Tu chiar crezi că ar funcţiona? întrebă Sarsine.

Vara lui Arin zăcea în patul ei, în casa familiei lui, încă slăbită. Mişcările ei erau încete şi ea dormea o bună parte din zi, însă ochii îi deveniseră mai luminoşi în ultimele zile.

— Funcţionează *acum*. Arin descrise diferitele componente ale tunului miniatural pe care-l proiectase în fierăria castelului dacran. Asta a determinat-o pe regină să se alieze cu noi, adăugă el, deşi era cuprins de o senzaţie inconfortabilă că poate aceea nu era singura explicaţie pentru decizia reginei. Arma asta s-ar putea să ne dea avantajul de care avem nevoie asupra imperiului, dar trebuie să fabricăm mai multe. Sarsine, am nevoie de tine. Arin îi îndepărtă fetei părul rar de pe frunte şi privi chipul care-i amintea

de tatăl lui, după care fusese numită – un nume demodat, aspru, pe care Sarsine îl urâse pe când era mică –, apoi îi cuprinse obrazul în palmă. Nu pot singur, îi spuse.

Sarsine îl prinse de mână. Nu mai arăta atât de slăbită. Zâmbi.

— *Nu* eşti singur, îi zise ea.

Întăririle din partea reginei estice sosiră pe mare la aproximativ o săptămână după lupta pe apă, iar Arin se simţi foarte uşurat să vadă noile goelete ancorând în portul lui Riposta valoriană avea să vină în curând, probabil chiar de-a lungul coastei de vest.

Unul dintre nou-sosiţii din port creă o agitaţie considerabilă. O cuşcă fiu coborâtă de pe cea mai mare goeletă într-una dintre bărci şi adusă încet în debarcader. Pe când barca se apropia, Arin îi văzu pe dacranii de la vâsle stând încordaţi şi tăcuţi, traşi cât mai departe de cuşcă. O singură siluetă însă şedea sprijinită de barele cuştii, fredonând animalului din cuşcă. Arin îl recunoscu pe dată pe tânăr. Îl cuprinse bucuria. Nu se aşteptase ca Roshar să sosească în capitală.

Prinţul estic ridică privirea şi-l văzu pe Arin pe debarcader. Fata i se lumină de un zâmbet. Înainte, lui Arin i se părea că faţa lui Roshar semăna cu un craniu; nasul şi urechile îi fuseseră tăiate. Dar Roshar arăta atât de viu, într-un fel feroce, cu ochii lui negri şi lucioşi şi conturaţi cu vopsea verde, cu dinţii albi şi egali. Deşi Arin îşi amintea ce gândise când zărise pentru prima dată, şocat, chipul mutilat al lui Roshar, amintirea asta părea acum din altă viaţă.

Ignorând strigătele speriate ale echipajului său, Roshar sări din barcă pe debarcader. Barca se legănă în apă. Micul tigru mârâi.

Cu braţele împreunate la piept, Arin se îndreptă spre capătul debarcaderului.

— Chiar a fost nevoie să aduci şi tigrul?

— L-am ţinut nemâncat până acum, pentru tine, zise Roshar. Du-te şi ia-l în braţe, ce zici? A bătut atâta cale ca să te vadă. Ai putea cel puţin să-i dai unul dintre braţele tale. Prea mult? Ce zici de o mână? Măcar nişte degete. Arin; unde ţi-e ospitalitatea?

Râzând, Arin îşi îmbrăţişă prietenul.

Arin se înecă cu primul fum.

— Asta e otravă.

— Ţi-am spus eu că o să-ţi placă.

Roshar muşcă din coada pipei, aprinzând tutunul. Stinse chibritul. Timp de câteva momente, futilă mulţumit, în linişte. Atât

mulţumirea, cât şi liniştea erau, în experienţa lui Arin, necaracteristice prinţului.

— Mai încearcă, zise Roshar, sau o să cred că eşti nepoliticos.

Ignorându-l, Arin deschise o fereastră. Aerul dulce pătrunse în biroul tatălui său.

— Arin, se plânse Roshar. Închide fereastra. Mi-e frig. De ce e aşa de *rece* în ţara ta?

— E vară.

Prima zi a sezonului, pe care valorienii o sărbătoreau la Balul Verii, trecuse deja.

Roshar se cutremură.

— Vreau acasă.

— *Ce* faci aici?

— Recunoaşte. Ţi-a fost dor de mine.

Arin îl privi şi zise încet:

— Mi-a fost.

Prinţul miji ochii printr-un norişor de fum.

— Pari să te simţi mai bine.

Arin se încruntă, sprijinit de tocul ferestrei.

— Nu ştiam că arătam atât de rău.

Roshar pufni.

— Fiind membru al familiei regale dacrane şi educat cum să abordez cele mai delicate şi discrete subiecte, am să evit să descriu exact cât de rău arătai când ţi-ai pus pentru prima dată piciorul ilegal în oraşul meu.

Roshar se uită la el cu atenţie. Privirea lui se mută apoi la sabia pe care Arin o agăţase de curea de spătarul unuia dintre scaune când intraseră în birou.

— Unde ţi-e pumnalul?

— L-am pierdut.

Arin aruncase pumnalul lui Kestrel în mare.

Roshar se jucă cu pipa.

— Cât despre motivul pentru care mă aflu aici, regina s-a gândit că ai avea nevoie de cineva cu mai multă autoritate.

— M-am descurcat şi singur.

— Aşa mi s-a spus. Xash e impresionat. De asemenea, te urăşte. Însă mica voastră bătălie pentru putere s-a terminat, acum că sunt aici şi vă comand pe amândoi. Nu-i aşa?

Arin răspuns încet:

— Sigur.

Roshar zâmbi.

— Regina îţi trimite salutări.

Arin tăcu.

— Sperai la un mesaj ceva mai prietenos? Ei bine – vocea lui Roshar deveni vicleană –, *tu* ştii cum e ea, nu?

Arin roşi.

— Cred că ar trebui să discutăm scenarii posibile pentru un atac valorian, spuse el.

— Plictisitor.

— Nu avem timp pentru...

— Oh! Oh! Valorienii bat *chiar acum* la uşă. Trebuie să *facem ceva.*

— Te poţi duce acasă acum.

Roshar se aşează mai confortabil în scaunul său.

— Apropo de valorieni, am auzit că Lady Kestrel şi prinţul Verex s-au căsătorit în secret. Da, se aude că au fost aşa de chinuiţi de iubirea lor pasională, încât au fost nevoiţi să dezamăgească sute de invitaţi la nuntă cu o ceremonie intimă imediat după ziua de naştere a domnişoarei, la sfârşitul primăverii. Cuplul de îndrăgostiţi pur şi simplu nu a mai putut aştepta.

Arin se îndoia că „iubirea pasională" avea vreo legătură cu ceea ce povestise Roshar. Scutură din cap.

— Ea-şi doreşte imperiul. Şi obţine tot ce îşi doreşte.

— Sunt în luna de miere în insulele sudice.

Arin ridică din umeri. Îşi simţea spatele încordat. Roshar nu păru să observe.

— *Chiar* te simţi mai bine, zise prinţul.

— Putem vorbi despre război acum?

— Orice vrei tu, micule herrani.

Arin desfăcu o hartă şi o întinse pe biroul tatălui său. Studiară împreună linia de coastă vestică, terasele şi ţărmul stâncos care le-ar fi putut oferi valorienilor oportunitatea unui atac-surpriză, şi plaja, cunoscută sub numele de Lerralen, care ducea spre o câmpie aflată direct în mijlocul feudelor sudice herrani.

Când lumina zilei se împuţină şi ochii lui Roshar se îngreunară treptat, Arin îşi dădu seama că vorbăria zglobie a prinţului ascundea oboseala reală a drumului. Arin îi spuse că ar trebui să se odihnească.

— Alege ce apartament îţi place mai mult, zise Arin. Dar, te rog, ţine tigrul în cuşcă.

— Arin e un motănel, protestă Roshar. Aparent, doar ca să-l enerveze pe Arin, Roshar botezase tigrul după el. E blând şi politicos şi foarte arătos... spre deosebire de unii oameni pe care i-aş putea numi.

— Te înşeli, zise Roshar.

Roshar şi Arin stăteau aplecaţi asupra unei hărţi, în biblioteca lui Arin. Arin îşi ţinea, cu încăpăţânare, degetele apăsate asupra stâncilor de pe malul vestic al ţării lui.

— *Te înşeli,* insistă Roshar.

Arin clătină din cap.

— Îl subestimezi pe generalul valorian.

— N-o să trimită soldaţi sus pe *stânci.* Nu e nevoie. Are mulţi oameni. Poate să ancoreze pe plajă şi să cucerească feudele cu forţa. Nu trebuie să fie prea isteţ.

Arin îşi aduse aminte de vorbele lui Kestrel.

— Cred că îi place să facă pe isteţul. Cred că ar putea fi trădat de propria lui îndrăzneală, dacă-l prindem pe picior greşit.

— Stâncile alea sunt îngrozitor de înalte.

— Soldaţii lui de elită sunt capabili să le escaladeze. Dacă reuşesc asta şi vin spre sud în timp ce noi ne luptăm cu valorienii debarcaţi pe plajă, ne vor flanca şi ne vor presa între ei.

Roshar pufni dispreţuitor.

Frustrat, Arin zise:

— Eşti atât de mândru, încât crezi că nimeni nu e capabil să-ţi dejoace planurile?

— Eşti atât de dornic să-l transformi pe general într-o fiinţă atotputernică doar pentru că ţi-a măcelărit familia?

Furia îi tăie răsuflarea lui Arin. Se lăsă o linişte grea.

Roshar se frecă la ochi, mânjind vopseaua verde care-i contura. Oftă.

— N-am vrut să...

— Arin.

Era Sarsine. Stătea în pragul bibliotecii.

— *Nu acum,* îi zise el.

— Vrea să te vadă cineva.

— Nu acum.

— Zice că e important.

— *Ce* e important?

— Mesajul lui.

— Şi care e?

— Nu vrea să-mi spună. Vrea să vorbească doar cu tine.

— Sunt ocupat.

— Nu, nu, spuse Roshar. Du-te, vorbeşte cu el. Oricum, am terminat. O să-i informez pe comandanţii batalionului de planul meu şi...

— Stai, Sarsine, *cine* este persoana asta?

— Un rândaş herrani care a îngrijit de cai într-un loc de popas din Valoria, pe drumul care duce în nord, spre tundră.

— Mesajul lui are vreo legătură cu manevrele militare valoriene?

— L-am întrebat. Zice că nu.

— Are vreo informaţie despre general, despre trupele lui sau despre împărat?

— Nu, nu e nimic de genul ăsta. Dar...

Arin îi întoarse spatele.

— Mai târziu.

Sarsine trase aer în piept, gata să riposteze, apoi păru să se răzgândească.

— O să-l instalez în vechiul tău apartament. A venit de departe ca să te întâlnească.

— Ei bine, zise Roshar vesel, rulând harta asupra căreia el şi Arin se certaseră. Totul e aranjat. Cum se numeşte plaja? Lerralen? O să pornim mâine, în zori.

Arin nu putea dormi. Îşi deschise ferestrele. Auzi o bufniţă vânând în bezna nopţii.

Era mai sigur, bineînţeles, să trimită majoritatea forţelor estice pe plaja Lerralen, fără a păstra niciun soldat pentru defensiva de pe stânci. Plaja era un loc ideal pentru armata valoriană. Plaja şi terenul înconjurător erau relativ plate şi deschise – numai bune pentru o invazie. Dacranii, care nu cunoşteau terenul pe care-l apărau, nu aveau niciun avantaj asupra valorienilor, iar asta ar fi făcut dificilă alungarea invadatorilor... chestie ce i-ar fi plăcut enorm generalului Trajan. Probabil că Roshar avea dreptate.

Probabil.

Arin nu avea oricum nicio putere să-i nesocotească vrerea. Doar câţiva dintre oamenii lui erau capabili de luptă. Nu avea nicio trupă sub comandă. Era norocos că beneficia de ajutorul reginei din est.

Da, norocos.

Cu toate astea, regina nu putea fi păcălită. Ea auzise probabil de nemulţumirea lui Xash că Arin îl ignorase în planificarea unei bătălii importante.

Arin se bucura că Roshar se afla acolo, însă era clar că prinţul fusese trimis ca să-l pună pe Arin la locul său.

Arin se sprijini cu un braţ de tocul ferestrei, odihnindu-şi fruntea pe încheietura mâinii. Noaptea se strânse în jurul lui. Nu aprinsese nicio lampă. Se întreba dacă unul dintre motivele pentru

care valorienii se antrenau să reziste cu puţine ore de somn era acela de a se putea simţi aşa cum se simţea el acum: ca şi cum el şi bezna se confundau. Arin auzi freamătul copacilor. Se gândi la debarcarea generalului pe ţărmul herrani. Muşchii braţului său se crispară. Acum nici că mai avea să doarmă. Continua să vadă stâncile. Ele se ridicau, albe şi lucioase, în mintea lui.

Kestrel nu ar fi fost în stare să reziste stâncilor acelora.

Dacă ea ar fi pus la cale o invazie, i-ar.fi plăcut ideea de a debarca pe plaja Lerralen, însă ar fi adorat stâncile. Îndrăzneala atacului ar fi reprezentat o tentaţie suficientă. Iar rezultatele... dacă un număr chiar mic de soldaţi se puteau căţăra pe stânci şi ar fi venit spre sud ca să-i întâlnească pe ceilalţi valorieni strânşi deja pe plajă, atunci apărarea herrani ar fi putut fi cu uşurinţă destrămată. Valorienii puteau să cucerească ţinuturile rurale şi să-şi croiască drum spre oraş, al cărui golf era acum prea bine apărat ca să fie atacat pe mare.

Dacă Kestrel ar fi fost generalul, aşa ar fi făcut.

Dacă Arin ar fi fost Kestrel, aşa ar fi făcut şi el.

Arin descoperi că mâna i se strânsese în pumn.

Îşi aminti linia aurie, uleioasă, care marcase fruntea lui Kestrel ca semn de logodnă, şi cât de mult o urâse. Într-o seară, la palat, Arin o împinsese uşor pe Kestrel lângă ferestrele îngheţate ale unei uşi de balcon. Îi simţise trupul zvelt lipit de al lui. Îi sărutase însemnul. Mai târziu, Arin simţise uleiul pe buze. Fusese amărui. Îl atinsese cu limba.

Arin trebuise atunci să se lupte din greu cu el însuşi. Ce năstruşnicii mai fusese în stare să creadă! Se gândi-la noaptea în care vraja se rupsese în sfârşit. Navigase din est. Riscase totul ca să se strecoare în palat. O văzu iar: disperarea de pe chipul ei, iritarea glacială, felul în care-şi ştersese mâinile pe fustele rochiei ei albastre, din mătase, cu mâneci largi şi prinse la încheieturi. Albastrul acela profund cădea în jurul ei pe când şedea în faţa pianului şi încerca să-l ignore, cântând o melodie amuzantă. Când Arin refuzase să plece, Kestrel devenise de-a dreptul crudă.

Nu era tocmai adevărat că Arin era lipsit de orice sentiment când se gândea la Kestrel. Se simţea ruşinat. Se cutremură gândindu-se la întrebările lui prosteşti. Nu-i venea să creadă că le putuse rosti vreodată.

„Ce-ai făcut pentru tratatul ăla?”

„A redat libertatea poporului meu. Mi-a salvat viaţa. Ce ai făcut ca să-l convingi pe împărat să-l semneze?”

„Tu... te măriţi cu prinţul din cauza mea? A fost asta... parte din

înţelegerea făcută cu împăratul?”

Arin putea încă auzi răspunsurile ei tăioase, îi mulţumi zeului norocului că se abţinuse să întrebe dacă nu cumva ea era Molia lui Tensen – încă una dintre fanteziile pe care le avusese despre ea, din dorinţa de a o transforma în persoana pe care şi-o dorea el. Şi asta, în ciuda loialităţii lui Tensen, a onestităţii lui. Tensen îi dezvăluise deja identitatea spionului anonim: Risha, prinţesa estică, ţinută ostatică la curtea imperială.

Arin îşi îndreptă trupul îl dureau umerii. Stătuse în aceeaşi poziţie prea mult timp. Se aşează pe pervazul lat, cu spatele lipit de cadru. Era conştient de ce simţea, atât trupeşte, cât şi cu sufletul. Se bucură de echilibrul acesta care-i limpezea gândurile.

Ce se întâmplase cu Kestrel nu fusese în van. Învăţase cum îi funcţiona mintea. Îi prinsese slăbiciunea pentru viclenie. Văzuse singur cât de mult se asemăna fata tatălui ei.

Arin se întrebă de câţi oameni era nevoie ca să se ocupe de soldaţii de elită valorieni care ar fi venit dinspre stâncile din vest.

Se întrebă de asemenea dacă nu cumva şi el era prea tentat de îndrăzneala faptei. Poate că era şi el atras de pariul însemnat.

Prima pasăre a dimineţii îşi începu cântecul.

Zeiţa herrani a jocurilor de noroc se dovedise odată a fi mortală. Arin cunoştea povestea. Ea-şi câştigase nemurirea, apoi pornise prăpădul. Zeii nu fuseseră încântaţi. Îşi pierduseră bunurile de preţ – o pereche de mănuşi care permiteau celui care le purta să atingă culori şi sunete, un inel ce conţinea o altă lume în cercul său, pisica favorită a zeului nopţii. Când zeiţa câştigase soarele, cu toţii îşi pierduseră răbdarea. Zeul războiului fusese trimis să se ocupe de ea. Dar nimic nu e simplu între zei, iar poveştile despre zeii războiului şi ai jocurilor erau multe... şi luau anumite turnuri senzuale, pe care Arin nu avusese voie să le asculte pe când era mic.

Arin închise fereastra. Îşi luă sabia ce aparţinuse tatălui său, făcută din oţel frumos călit. Timp de aproape zece ani după invazie, sabia stătuse agăţată pe un perete în casa asta, ca un cadavru într-o vitrină. Lui Arin îi plăcea să-i simtă mânerul în palmă şi, preţ de un moment, i se păru că nu ţinea o sabie, ci mâna tatălui său, apoi plăseaua se făcu iar din oţel.

Merse spre grajduri (iute, căci zorile aproape răsăriseră). Îl înşeuă pe Javelin – odinioară calul lui Kestrel, acum al lui Arin. Animalul era puternic, isteţ şi rapid.

Arin călări armăsarul prin lumina cenuşie a dimineţii. Se gândi că ar prinde bine oricărui comandant să se roage atât zeului războiului, cât şi celui al jocurilor de noroc. Nicio bătălie nu e

câştigată fără un dram de risc.

Pe când pământul fugea sub copitele lui Javelin, gândul lui Arin zbură scurt la mesagerul care venise să-i vorbească.

Mai târziu, decise el, şi dădu pinteni calului.

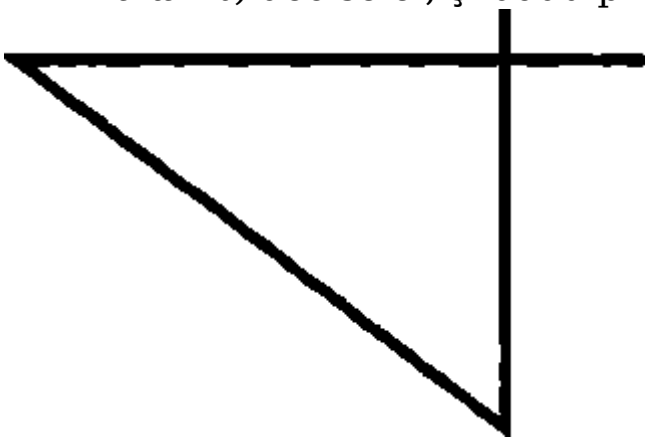

4

ARIN SE TARA PE BURTĂ, ÎNAINTÂND CÂTE PUŢIN prin iarba rară. Vântul îi şuiera în urechi şi-i arunca ţărână în ochi. Arin clipi, lăcrimând, şi se strecură la marginea stâncii. Auzi pământul fărâmiţându-se sub greutatea lui şi plecând la vale, peste bolovani.

Pulsul lui Arin bubui ca o tobă. Îşi imagină buza stâncii cedând. Ar fi căzut ca un fulger.

Iute, aşa cum mai făcuse de câteva ori în cursul acelei zile, Arin îşi înfipse coatele în pământ şi se trase suficient de departe cât să privească în josul stâncii. Marea se lăţea ameţitoare sub el, spumegând pe roci.

În larg nu se zărea nicio corabie.

Pe stânci nu se căţăra niciun valorian.

Nimic.

Arin se ridică de pe margine, se rostogoli pe spate, ridică privirea spre cerul palid şi apoi se uită la herranii care aşteptau.

Le întâlni privirile. Clătină din cap.

Arin călărise spre Etrea, un domeniu pe care îl eliberase în timpul Revoluţiei Fulgilor de Nea. Oamenii de acolo se aflau prea departe de oraş şi de munţi ca să se bazeze pe apeducte pentru alimentarea cu apă; ei aveau puţuri. Ei erau sănătoşi. Poate că nu erau războinici înnăscuţi, dar Arin trebuia să se mulţumească cu ce avea la îndemână. Traversase tot saţul şi ceruse ajutor. Cam douăzeci de bărbaţi şi de femei îl urmaseră la stânci.

Stâncile pustii.

Stâncile tăcute.

Arin privi iar în largul mării goale şi-şi imagină ce trebuie să fi gândit Roshar când îl căutase pe Arin în zori şi se îndreptase spre plajă fără el.

Arin se întrebă dacă nesupunerea lui – ori poate laşitate, în

viziunea lui Roshar? – îl costase alianţa pentru înfăptuirea căreia muncise aşa de mult.

Dar a doua zi, Arin îi zări.

Iniţial, nu fix sigur de ce se întâmpla. Nu văzuse sosind nicio navă – probabil că ancoraseră în ascuns, dincolo de marginea de sud a stâncilor ce se lăţeau în apă, la baza lor. Arin nu văzuse bărcile mici vâslind spre poalele stâncilor. Nu îşi dădu seama ce erau (căci bărcile se asemuiau unor pietre negre ieşind din mare) decât atunci când văzu siluetele mici şi negre profilându-se pe piatra albă şi strălucitoare.

Arin se uită iar prin ocheanul lui. Soarele îl bătea pe umeri. Simţi în gură gustul sărat al transpiraţiei. Stomacul i se strânse pe iarba aspră de sub el. Soldaţii valorieni se căţărau pe stânci doi câte doi. Unul ţinea frânghia la poalele stâncilor. Celălalt, legat de frânghie, urca, înfigând pitoane şi echipamente ciudate în piatră. Căţărătorii prindeau frânghia de echipament (care arăta ca un soi de scăriţă de şa), astfel încât funia să treacă liberă. Apoi, cei ce suiau îşi continuau urcuşul, în timp ce partenerii lor de la bază desfăşurau colacul de frânghie.

Nu erau mulţi. Vreo sută, după socotelile lui Arin.

Îi urmări pe căţărători cum ajungeau la capătul funiei. Îşi foloseau echipamentul ca să se ancoreze de peretele stâncii. Apoi trăgeau de funia liberă în timp ce partenerii de dedesubt începeau să urmeze aceeaşi cale. Când se întâlneau la ancoră, repetau procesul, căţărându-se atât cât le permitea lungimea frânghiei.

Pentru o clipă, Arin îşi imagină cum trebuie să se fi simţit oamenii; vântul ce urla, pielea lor prăfuită şi buzele crăpate, degetele tremurânde pe stâncă până ce găseau un punct de sprijin, uşurarea pe care trebuie să o fi încercat când se sprijineau în siguranţă sau cum tresăltau de teamă când degetele lor alunecau pe stânca precum oglinda. Picioarele lor îşi pierdeau echilibrul şi atârnau acolo, cu braţele cuprinse de durere. Frânghia însă rezista. Picioarele lor îşi găseau iar un punct de sprijin şi se înfigeau în stâncă. Mâinile lor trebuie să fi fost însângerate, gurile lor uscate. Dar ei continuau să urce.

Arin se îndepărtă de buza stâncii. Încetă să se gândească la ce simţeau cercetaşii. Ei veniseră să-i fure patria şi să-i ucidă oamenii. Nu mai avea nevoie de îndrumările zeului său.

Ordonă micului grup de herrani să se tragă înapoi şi să se ascundă în spatele tufişurilor din apropiere, pipernicite şi răsucite de vânturi.

Arin aşteptă până ce primul grup de căţărători se săltară peste buza stâncii. Se culcară la pământ, apoi începură să tragă frânghia în timp ce partenerii lor parcurgeau ultima bucată de drum. Îndată ce cercetaşii se lipiră la pământ, ocupaţi să-şi ajute colegii, herranii ieşiră din tufişuri.

Arin îi atacă primul, ca să le arate celorlalţi ce să focă.

Un cercetaş se întoarse, cu ochii căprui holbaţi de mirare. Omul era încă la pământ. Sabia lui Arin tăie frânghia lungă,adunată în mâinile valorianului. Funia vâjâi şi se desfăcu, picând. Un ţipăt pluti din adânc.

Arin tăie ancora cercetaşului şi îşi aşează vârful sabiei la gâtul lucios de sudoare al duşmanului.

— Sabia sau stâncile de dedesubt? întrebă Arin, în valoriană.

Cuvintele ieşiră mute, smulse de vânt.

Albul ochilor valorianului se rotiră limpezi.

După o clipă, cât o bătaie puternică de inimă, Arin îşi dădu seama că cercetaşului îi era prea teamă să răspundă. Arin alese pentru el şi-şi înfipse sabia în trupul său.

— Nu vorbesc cu tine, declară Roshar în timp ce lăsă să cadă clapeta cortului în faţa lui Arin.

Arin intră oricum.

— Sângerezi pe podeaua mea, zise prinţul. Pata va fi imposibil de scos.

Arin îşi aruncă privirea în jos. „Podeaua” cortului era din nisip. Sângele picura dintr-o latură a trupului său şi înnegrea nisipul, formând pete ca nişte monede. Un pumnal valorian îşi croise cale prin armura din piele întărită a lui Arin şi-l pătrunsese exact în coaste, acolo unde se încheia armura. Lucrul ăsta se petrecuse pe plajă, după ce Arin se ocupase de cercetaşi şi plecase să întâlnească forţele armatei estice.

— Presupun că ai stat în spate, zise Roshar, departe de distracţie. Cu asta te alegi dacă întârzii. Roshar trase de tunica udă de sudoare. Pfui! Put!

— Roshar...

— Vrei să taci? Am zis că nu am ce vorbi cu tine. Nu poţi face nimic ca lumea, nu?

— Dar generalul...

Da, s-a retras. Da, fără valoroşii săi cercetaşi. Am aflat de isprava ţa. I-ai azvârlit de pe stâncă, aşa-i? Ce gest inimos! Dar ai întârziat la bătălia *mea* când *eu* am avut nevoie de tine şi când *eu* ţi-am spus asta; şi oricum, al cui e pământul ăsta pentru care

tocmai am luptat?

— Ştiu. Îmi pare rău.

Prinţul pufni.

Arin, nesigur de ce ar mai fi putut spune, îşi făcea de lucru cu cataramele armurii. Tăietura de pe coaste îl înţepa.

— Văd că nu te-a ajutat încă nimeni să ieşi din armură. Sărmanul copil. Pe când *eu...*

Roshar făcu semn spre sine. Prinţul purta doar o tunică şi pantaloni. Braţele lui goale erau musculoase şi mânjite de sângele altcuiva.

— Eu mi-am scos armura de îndată ce valorienii şi-au luat tălpăşiţa de pe plajă pentru că *eu* sunt prinţ şi am ordonat cuiva să mi-o scoată, iar oamenii fac aşa cum spun *eu.*

— Asta vrei de la mine? zise Arin.

Roshar îşi coborî braţele.

— Chiar vrei să fac tot ce îmi spui?

Roshar nu răspunse.

— Nu contează deloc că am avut dreptate cu stâncile?

Roshar tresări.

— Sincer, asta chiar înrăutăţeşte lucrurile.

— Nu am de gând să mă supun ţie. Eşti prietenul meu, nu stăpânul meu.

Roshar îşi îndepărtă privirea, arătându-şi profilul bont din cauza nasului mutilat. Studie peretele gol din pânză al cortului, care lucea în soare. Oftă, trăgându-se de una dintre urechile ciuntite. Apoi se întoarse iar cu faţa spre Arin şi-l privi în ochi. Gura lui era o linie lungă şi purta semnele oboselii.

— Uite. Trase de armura lui Arin şi începu să o desfacă. Nu mai sângera atât. Oh, uită-te la tine. Arin, arăţi groaznic.

— Oricum nu am avut nevoie de tine, îi zise Roshar lui Arin în timp ce călăreau înapoi în oraş, lăsând în urmă câteva batalioane ca să apere în continuare plaja. Se întâmplă să mă pricep foarte bine la război. Asta pentru că sunt extrem de chipeş. Ca unul dintre zeii tăi. Când mă văd oamenii, nici nu mai pot gândi. Iar eu îmi trec sabia prin ei.

Arin plesni din buze, îndemnându-l pe Javelin să gonească în faţa calului lui Roshar.

Prinţul îl prinse din urmă. Ca majoritatea orientalilor, călărea fără hăţuri, ghidându-şi animalul doar cu genunchii, cu călcâiele şi schimbându-şi greutatea corpului. Astfel, era liber să gesticuleze energic pe când vorbea.

— Nu sunt sigur că apreciezi importanţa faptului de a avea un

zeu în apropiere.

— Pot să mă rog să dispari?

Roshar rânji.

— Am luat câţiva valorieni prizonieri.

— De ce?

— Ca să obţinem informaţii, evident. Încă nu am aflat prea multe din Valoria. Spionii noştri păstrează tăcerea. Ai tăi?

Arin nu mai primise nicio veste de la Tensen sau de la Molie. Clătină din cap.

— Păi..., zise Roshar frecându-şi palmele, hai să vedem ce scoate la iveală un mic interogatoriu. Sunt sigur că prizonierii vor fi bucuroşi să discute cu noi.

Arin îi aruncă o privire piezişă.

— Arin, mă ofensezi. Te asigur că nici prin cap nu-mi trece să-i torturez. Oamenilor le place la nebunie să stea de vorbă cu mine. Îţi promit că am să-i întreb foarte frumos.

Arin îşi ţinu respiraţia sub apă până ce plămânii începură să-l ardă, apoi ieşi la suprafaţa apei din cadă. Baia lui răsună de ecoul apei stropite. În jurul genunchilor săi clipocea o spumă murdară. Îşi atinse coastele şi degetele i se colorară în roz. Tăietura sângera iar, însă era prea superficială ca să fie cusută.

Se întrebă câte cicatrice avea generalul. Pe Arin îl dureau plămânii ca şi cum şi-ar fi ţinut încă respiraţia, ceea ce-l făcu să-şi dea seama că, deşi era la suprafaţă, tot nu respira. Îl durea să simtă atâta ură şi să ştie că nicio cicatrice din lume nu ar fi fost suficientă, că nicio durere a generalului nu l-ar fi făcut să se simtă mai bine.

Generalul şi fiica lui nu semănau deloc. Arin îşi aminti cât îi displăcuse să observe asta în primele lui luni în serviciul lui Kestrel. Voise să vadă o urmă a acelui bărbat în ea şi îl iritase că nu reuşise să găsească nimic. Parcă ochii semănau... dar ai ei erau de un căprui mai deschis. Arin nici nu ştia dacă era corect să le spună căprui. Mierea nu era maro. Şi forma lor era diferită; uşor ridicaţi la colţuri. Arin îşi aminti că făcuse asemenea comparaţii şi cum dorinţa lui de a vedea ceva ce-ar fi putut urî în ea se preschimbase în dezgust de sine pentru că-i acorda atâta atenţie. Apoi, încetul cu încetul, dezgustul se transformase în mirare că ea arăta atât de diferit. Apoi urmase o altă emoţie, una atât blândă, cât şi aspră...

Arin se ridică din cadă. Se îmbrăcă şi ieşi din apartament.

Sarsine îl opri pe scara ce cobora dinspre aripa de vest a casei. Arin zâmbi.

— Arăţi mai bine.

Ea îşi încrucişă braţele.

— A trecut o săptămână, spuse.

Arin se încruntă.

— De la ce?

— De când a sosit mesagerul ăla.

— Oh, am uitat.

— Ai fost ocupat.

Tonul lui Sarsine era periculos de egal.

— O să vorbesc acum cu el.

— *Ai fost ocupat, repetă ea, să arunci oameni de pe stânci.*

— Exagerezi.

— Deci nu e adevărat?

— Ce vrei de la mine, Sarsine?

— Ai învinovăţit-o pe Kestrel pentru că s-a schimbat, dar nici tu nu mai eşti acelaşi.

Vocea lui era dură:

— Nu e acelaşi lucru.

— Oare?

Arin îi întoarse spatele şi coborî în fugă treptele, tropăind rapid şi sigur.

— Am încercat să ajung aici cât am putut de repede, zise mesagerul.

Era un bărbat scund, cu încheieturi, coate şi genunchi noduroşi şi un nas bizar de mic. Avea pungi sub ochi. Irişii lui erau verzui, ceea ce-i aminti lui Arin de Tensen.

Cei doi şedeau în salonul de primire din vechiul apartament al lui Arin. Lui nu-i plăcea să se afle acolo. Se uită la instrumentele din copilărie, ce erau încă agăţate pe perete. Îşi aminti cum le atinsese Kestrel, cum degetele ei le ciupiseră coardele. Văzu semnul din naştere de pe mâna ei dreaptă, în mijlocul pielii delicate dintre degetul arătător şi cel mare. Era ca o mică stea neagră.

Arin trebuia să dea jos instrumentele. Trebuia să scape de ele.

— S-a întâmplat acum vreo lună, zise mesagerul.

Atenţia lui Arin se îndreptă iar către omul din faţa lui.

— Cineva mi-a dat ceva. Omul îşi înnodă mâinile. Ea mi-a zis să ţi-o dau ţie, dar nu o mai am.

— Ce era?

— O molie.

— Ce?

Vocea lui Arin răsună ascuţită.

— Una din moliile acelea valoriene care-şi schimbă culoarea. Mi-a dat-o o prizonieră.

Inima lui Arin începu să bată iute.

— *Cine* ţi-a dat-o?

— O femeie herrani.

— E imposibil.

Tensen îi spusese lui Arin că Molia, spionul lui valoros din capitală, era Risha. Nimeni nu ar fi putut-o confunda pe Risha cu o femeie herrani. Ca, toţi orientalii, tenul ei era măsliniu, mult mai închis decât al lui Arin, care era bronzat în urma anilor petrecuţi în. soare.

— Eu ştiu ce am văzut, zise mesagerul.

— Spune-mi tot.

— Eu am grijă de cai în popasul de pe drumul ce duce la nord de capitala Valoriei. Acolo s-a oprit într-o zi un furgon pentru prizonieri. Trec pe acolo uneori. Adăpam caii în timp ce paznicii îşi dezmorţeau picioarele. Femeia m-a strigat. Întindea mâinile printre zăbrele şi m-a rugat să-ţi dau molia, însă gărzile m-au văzut. De asta nu mai am fluturele. L-au strivit. Gărzile m-au bruscat. Şi pe ea la fel.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu. N-am putut să văd. Oricum, după aceea au plecat.

— Asta-i tot?

Omul se foi, stânjenit de tonul lui Arin.

— N-ar fi trebuit să vin?

— Ah, ba da.

Arin închise scurt ochii. Pulsul lui o luase razna.

— Ai făcut bine că ai venit.

— Îmi pare rău că am pierdut molia.

— Nu-mi pasă. Doar că... femeia ţi-a vorbit în herrani?

— Da.

— Eşti sigur?

Mesagerul se uită ciudat la Arin.

— Sunt în stare să-mi recunosc propria limbă. Era limba ei mamă, ca şi a mea sau a ta.

„Nu vorbesc herrani”, spusese Risha. De asemenea, fata nu recunoscuse niciodată că ar fi spioană. Arin îl crezuse pe Tensen pe cuvânt.

— Zici că nu ai putut să vezi. *Ce* nu ai putut vedea?

— Nu am văzut înăuntrul furgonului. Avea pereţii din lemn. Şi uşile la fel. Pe femeie am zărit-o la fereastră.

— Descrie-o.

— Nu pot.

Arin se strădui să fie calm.

— Cum adică? Ai văzut-o. Aşa ai zis.

— Păi da, dar... – omul era şi el în mod clar frustrat – nu i-am văzut decât mâna.

— Ce culoare avea pielea ei? Ca a mea? Ca a ta?

— Mai mult sau mai puţin. Mai puţin cred. Era cam pală. Culoarea pielii unui slujitor în casă.

Aşadar, femeia nu era dacrană.

— Trebuie să-mi mai poţi spune ceva. Lui Arin îi venea din ce în ce mai greu să stea locului. Ce s-a întâmplat cu prizoniera?

Omul îşi frecă pielea tăbăcită de pe gât, evitând privirea lui Arin.

— Gărzile au dat în mine. Îmi vâjâia capul. N-am putut auzi ce au făcut în furgon. Nu ştiu ce au zis. Dar vocea ei suna îngrozitor.

— Şi apoi?

— Apoi furgonul s-a dus spre nord, spre tundră.

Roshar zise, ameninţător:

— Ai crezut că sora mea mai mică făcea pe spionul pentru Herran şi nu ţi-a dat nicio clipă prin cap să-mi spui?

— Îţi spun acum.

— Arin, uneori chiar nu te plac.

— Nu a fost secretul meu, ca să ţi-l împărtăşesc. Tensen a zis că informatorul lui a insistat să rămână anonim. L-am presat, iar el mi-a dat un nume. Am admirat-o. Toţi cei din acest oraş ar fi morţi dacă ea nu i-ar fi spus lui Tensen despre otrava din apeducte. Dorea să rămână anonimă, aşa că a trebuit să-i respect dorinţa.

— Adică a trebuit doar să-ţi salvezi pielea. Regina şi cu mine ne-am fi schimbat părerea despre tine dacă am fi ştiut că te foloseşti de sora noastră ca să obţină informaţii care în mod sigur ar fi ucis-o.

— Dar *nu* a fost sora ta.

— Nu asta e ideea!

— Ştiu, dar tu ce-ai fi făcut în locul meu?

Roshar privi bosumflat la şemineul din bibliotecă. Nu mai fusese aprins acolo vreun foc de luni bune, însă mirosul cenuşii rămăsese în aer. Prinţul se jucă cu inelul său, un cerc gros ce părea încrustat cu o piatră neagră mată. Era ceva neobişnuit pentru un oriental să poarte inel; lor le plăcea să aibă mâinile libere de orice podoabă. Arin ştia însă că inelul acela avea un anumit scop: ce părea a fi o piatră era de fapt o fiolă ce conţinea un ser paralizant.

Arin nu întrebase niciodată, însă bănuia că serul putea ucide. Roshar roti inelul.

— Arin, spuse el încetişor, chiar întinzi coarda.

— Ştiu, zise iar Arin. Îmi pare rău.

— Deci Molia ta nu e sora mea.

— Da.

— E herrani.

— Da.

— O herrani moartă.

Arin clătină din cap.

— A fost trimisă în lagărul din tundră.

— E ca şi moartă, se corectă Roshar.

— E un lagăr de muncă. Nu poţi face un cadavru să muncească. Asta s-a întâmplat doar cu o lună în urmă. Ar putea fi încă în viaţa.

Roshar îşi încrucişă repede privirea cu a lui Arin.

— Nu. Oh, nu! Nici să nu îndrăzneşti să gândeşti ce cred eu că gândeşti.

— Aş putea conduce un batalion mic spre nord...

— Opreşte-te imediat.

— Femeia ar putea deţine informaţii preţioase.

— Nu merită osteneala.

— Ea nu merită să se afle acolo.

— Ştia la ce să se aştepte. Toţi spionii noştri cunosc riscurile. Roshar adăugă, pe un ton mai blând: Nu-i poţi salva pe toţi.

Arin oftă încetişor. Îşi apăsă palmele pe ochi. Mâinile lui erau reci. La început, mâinile lui Kestrel fuseseră mereu reci la atingere. Lui îi plăcea să simtă cum ele se încălzeau uşor...

Arin se desprinse iute din reverie. Îşi suspecta mintea de trădare după felul în care gândurile i se îndreptau pe nepusă masă la Kestrel, după cum momentul acesta îi amintea de atâtea altele din trecut, după felul în care mintea-i zbura la ea şi înapoi, de parcă Arin ar fi fost o pasăre de pradă, iar Kestrel o momeală ce se învârtea pe loc.

— N-am să-ţi spun ce să fad, zise Roshar. Cred că ne-am cam săturat de asta. Am să te întreb pur şi simplu pe tine – care, trebuie să recunosc, ai o calitate supranaturală de strateg – dacă tu crezi că e un lucru isteţ să trimiţi soldaţi în nord, la mare depărtare de bătălia de *aici,* ca să încerce să salveze o singură femeie din închisoare, când nici nu ştii câte vieţi ar putea costa această misiune de salvare sau măcar identitatea persoanei pe care o cauţi. Ei bine, Arin? E un lucru înţelept?

— Nu.
— Şi-ai să-l faci oricum?
— Nu, zise Arin cu jumătate de gură. Nu am să fac nimic.
Iar Arin era sincer.

5

MÂNA LUI ARIN TRESĂRI PE PERNĂ. PICIOARELE lui răsuciră cearşafurile.

Arin deschise ochii. Luna era mare şi galbenă în cadrul ferestrei. Se întrebă cum arăta luna din grădinile de pe acoperiş şi se trezi deodată acolo – în ambele grădini, chiar dacă cea de est şi cea de vest erau separate de o uşă încuiată. Dalele netede din piatră erau reci sub picioarele lui goale. Arin se afla undeva între vis şi trezie. Apoi uită şi se scufundă cu totul în vis fără să ştie.

Auzi paşii cuiva dincolo de zidul grădinii. Însă el se afla de ambele părţi, în ambele grădini: a lui şi a lui Kestrel. Stătu nemişcat. Nu el făcea acel zgomot.

Auzi iar scrâşnetul pietrişului, dar grădina era pustie. Cerul nopţii se desfăşură deasupra. Cineva îi tăia aţele şi bolta se prăbuşi asupra lui în valuri de mătase. Albastrul îi acoperi ochii şi-i umplu gura. Coastele i se desfăcură în trup. Arin se îneca. Încerca să bea mătasea. Gâtul i se usca de poftă în timp ce plămânii îi cedau.

Arin se trezi înspăimântat. Cearşafurile erau umede. Respira iute.

Visul se destramă. În faţa ochilor, Arin nu vedea decât valuri de mătase albastră ce-i acopereau faţa şi gura.

Se ridică în capul oaselor. Patul era inundat de lumina lunii.

Mintea lui zbură la momentul în care o văzuse pentru ultima dată pe Kestrel, la rochia ei albastră ce se revărsa peste banca din faţa pianului.

Arin se forţă să adoarmă iar.

Dimineaţa, îşi aduse abia vag aminte că avusese un coşmar. Apoi se încruntă, socotind că poate „coşmar” nu era tocmai cel mai potrivit cuvânt. Arin încercă să-şi amintească visul. Îi reveneau în minte doar momente: senzaţia de înec, senzaţia că *voia* să se înece. Ceva albastru.

Arin îşi aduse brusc aminte suficiente detalii cât să-şi dorească să nu fi ştiut nimic. Îşi alungă visul din minte şi, aşa cum fac gândurile delicate, iţele lui se destrămară iute, prefăcându-se în colb sau... pe aproape. Gândul deveni un sentiment pe care Arin nu-l mai putu explica în timp ce-şi ducea pumnii umpluţi cu apă spre gură. Senzaţia se îndepărtă, ca un fior de nelinişte, nu ca un gând sau ca o amintire.

Arin intră în camera lui Sarsine, ca să ia micul dejun. Apartamentul îi aparţinuse ei pe când era o copilă şi fusese decorat după dorinţele surorii lui Arin, ale cărei odăi erau încuiate şi cu draperiile trase, scufundate în beznă.

Sarsine îşi aşează ceaşca pe farfurioară.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

Arin venise la vara lui ca să vorbească, dar acum descoperea că habar nu avea ce să spună şi că, în cele din urmă, nici nu-şi dorea să discute ceva.

— Ai cearcăne. Zeul somnului nu te are în graţiile lui.

Arin ridică din umeri. Decoji un fruct de vară, mânuind cu rapiditate cuţitaşul. Crestă pulpa violetă a fructului şi el picură. Mirosea parfumat, profund şi dulce. Era o aromă familiară. Pe gâtul ei, exact la baza gâtului.

Arin lăsă fructul să cadă pe farfurie. Brusc, nu-i mai era foame.

Sarsine luă fructul şi-l mâncă, sugându-şi degetul mare, ca să nu piardă niciun strop de suc.

— Nu eşti bucuros că unii dintre noi se simt suficient de bine ca să culeagă fructe?

Arin îşi concentră atenţia.

— Ba da, dar...

— Nu destul de în putere ca să luptăm.

— Nu vreau să lupţi.

— Poate că nu *eu.*

Sarsine îşi bău ceaiul.

— Te-ai putea ocupa de un proiect? o întrebă.

Sarsine îşi ridică sprâncenele negre.

Arin trase paginile împăturite din buzunarul interior al jachetei lui uşoare. Textul descria în detaliu felul în care făcuse tunul în miniatură: procesul pentru fabricarea matriţelor pentru butoiaş şi pentru ghiulea, dimensiunile, felul în care se fixa butoiaşul într-o teacă de piele.

Sarsine analiză paginile.

— Câte vrei?

— Câte poţi face.

Arin tăcu. Sarsine îi dădu pace. El mâncă puţină pâine. Ochii i se fixaseră pe degetul lui mic, acolo unde ţinea inelul lui Tensen. Se întrebă de ce-l minţise spionul lui cel mai de încredere.

Tensen îi promisese Moliei că-i va proteja anonimatul. Asta fusese limpede de la început. Apoi Tensen păruse să-şi uite promisiunea – sau să o ignore sub presiunea promisiunii mai importante de a-i fi loial lui Arin. Tensen dezvăluise că Risha era spionul lui viclean.

De ce ar fi insistat aşa de mult o femeie herrani ca numele ei să rămână secret?

Poate că fusese servitoare în palatul imperial. Poate că îi fusese teamă să nu fie descoperită. Împăratul era un om răzbunător.

Arin îşi atinse cicatricea. Degetele lui erau lipicioase.

Oare era posibil ca Molia să fi fost Deliah? Însă croitoreasa herrani, care cosese rana de pe chipul lui Arin, îi dăduse informaţii în mod direct. Arin nu înţelegea de ce femeia ar fi făcut una ca asta, doar ca să pună la cale un plan aşa de elaborat în calitate de spion al lui Tensen.

Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, Sarsine zise:

— Cum rămâne cu mesagerul?

— Am vorbit cu el. I-am spus că poate să meargă acasă.

— Arin. Graniţele sunt închise. A trecut munţii din Valoria. Nu-l poţi trimite înapoi. Nu are unde să meargă.

Arin tresări.

— Nu m-am gândit.

— Asta ţi se întâmplă doar când inima îţi întunecă judecata.

Arin simţi iar fiorul de nelinişte. Încercă să-şi amintească visul pe care se forţase să-l uite. Se ridică, nerăbdător să se îndepărteze de vara lui care-l cunoştea atât de bine – deşi acesta, îşi dădea seama acum, era motivul pentru care-o căutase.

— Atunci mesagerul poate sta în vechiul meu apartament.

— Am să-i transmit, dacă nu cumva a plecat, zise Sarsine.

Roshar se afla în curtea bucătăriei, alături de tigrul lui care tocmai ucisese un pui. Dalele de piatră erau acoperite de pene însângerate. Tigrul, deşi încă mic, avea labe mare. Animalul stătea culcat, gâfâind sub razele soarelui, cu labele peste premiul lui, cu botul roz şi umed.

Prinţul îl privi pe Arin.

— Era cumva o găină care făcea ouă? întrebă Arin.

— Am veşti pentru tine. Dar nu despre pui.

— Despre prizonierii valorieni?

Roshar se aşează pe marginea fântânii. Expresia lui era greu de citit.

Inima lui Arin i se chirci în piept.

— Ce fel de veşti?

— Vrei să ştii mai întâi veştile rele sau pe cele pe care nu ştiu cum le vei socoti, bune sau rele?

— Cele rele.

— Maestrul spionilor e mort.

— Tensen?

Arin se aşteptase la asta, însă durerea îl împunse ascuţit, ca şi cum nu ar fi fost deloc pregătit.

— Şi croitoreasa la fel. Generalul l-a ucis pe Tensen – sau cel puţin aşa se zice. Nu am informaţii clare despre croitoreasă.

Stomacul lui Arin era ca o gaură. Îşi aminti cum o privise pe Deliah prin valurile de sânge de pe chipul lui şi se gândise, preţ de o clipă, că femeia semăna cu mama lui.

— Acum vrei să afli cealaltă veste? întrebă Roshar, precaut. Nu. Arin era deodată sigur că nu voia să mai ştie nimic, că nu ar fi fost în stare să audă ce urma să i se spună. Simţi o groază teribilă.

— Iubita...

Roshar se poticni.

O pană se ridică împinsă de o adiere şi se roti la baza fântânii.

— Arin, Kestrel a murit.

Urechile lui Arin ţiuiau. Se simţi ca şi cum ar fi picat în fântână. Auzise vocea lui Roshar de undeva de departe. Cuvintele se rostogoliră asupra lui.

— S-a întâmplat de curând, zise Roshar. S-a îmbolnăvit în timpul călătoriei cu prinţul. Tot imperiul e în doliu.

— Nu e adevărat.

Roshar zise ceva. Arin nu-l mai putea auzi. Se afla pe fundul fântânii. Apa îi acoperi capul, rece şi neagră.

6

— SUNT BINE.

— Arin, ştiu că nu eşti bine.

Sarsine îl aştepta lângă boxa goală a lui Javelin când Arin se întoarse cu armăsarul înspumat. Arin avea senzaţia unui fier zimţat şi ascuţit înfipt în inimă. Ruginit în unele părţi, ameninţător de lucios în altele. Dacă senzaţia asta ar fi fost un obiect real care-ar fi zăcut în noroi, oricine s-ar fi gândit bine înainte să-l ridice.

Arin ieşise la o plimbare. Plecase de acasă ca să nu aibă ocazia să viziteze sau să evite părţi ale ei ce i-ar fi putut aminti de Kestrel. Îl forţase pe Javelin. Dar când în cele din urmă încetinise galopul calului şi-l făcuse să meargă la pas pe sub umbrarul verde al potecilor de cai din oraş, Arin îşi şterse sudoarea de pe faţă şi-şi aminti al cui cal era sub el. Îşi dădu seama că nu avea de ales. Înţelese că până şi fuga era un soi de amintire.

Mâinile lui Arin strângeau hăţurile prea tare. O emoţie puse stăpânire pe el, necruţătoare şi familiară. Inima i se chirci în piept, mică, tare şi plină, ca o nucă pe care ar fi putut să o spargă în pumn.

Faţa lui Arin era încă umedă. Călărise prea departe. Îl întoarse pe Javelin acasă.

Când o văzuse pe Sarsine aşteptând în grajdul deschis, umbros, pe un scăunel cu trei picioare, Arin o ignorase şi-l lăsase pe Javelin să bea din bazinul din curte. Dăduse jos şaua de pe cal, îi scosese hăţurile. Apoi turnă uşor o găleată de apă peste trupul calului ce fornăia şi-şi pleca fruntea. Arin scurse apa ce înmuia părul calului şi apoi îl şterse cu o cârpă. Îi controlă copitele, scoţând noroiul şi pietricelele cu o pană, folosindu-şi degetele ca să cureţe cu delicateţe mizeria adunată în adânciturile de pe ambele laturi ale furcuţei copitei.

În cele din urmă, Arin îşi dădu seama că muţenia lui nu avea să fie suficientă ca să o descurajeze pe vara lui. Arin duse calul în

grajd. Zise că e bine, ea spuse că minţea. El şterse harnaşamentul lui Javelin şi-l atârnă, încercând iar să păstreze tăcerea, căci altfel simţea că avea să spună un lucru pe care apoi să-l regrete.

Sarsine zise:

— De ce ţi se pare greşit să o jeleşti?

— Sarsine.

Vocea lui era gâtuită.

— Ai să pleci dacă mă iubeşti.

— Mai întâi răspunde-mi.

Cuvintele ieşiră ca nişte ghiulele de pe buzele lui Arin.

— Pentru că ea nu a fost cine am crezut eu că este. Nu poţi jeli pe cineva pe care nu l-ai cunoscut.

— Am văzut cum vă purtaţi imul cu celălalt. De ce crezi că nu ai cunoscut-o?

Pentru că e o *mincinoasă.* Joacă după propriile ei reguli şi trucuri. Toţi îi pică în capcană. Ca şi mine... Arin îşi întrerupse vorba, ascultându-şi cuvintele. Începu să perie părul castaniu al lui Javelin, aplecându-se asupra lui. Nu e moartă, zise.

— Nu?

Sarsine părea îngrijorată.

Arin privi muşchii calului tresărind şi zvâcnind sub peria lui.

— Nu.

— Arin, ştiu ce simţi. Ştii prea bine. Ai impresia că e imposibil, că s-a făcut o greşeală şi că dacă ai putea să o corectezi...

— Nu e vorba despre asta. Nu spun decât că întreaga poveste mi se pare a fi o minciună.

— Nu pricep.

Peria se mişca rapid.

— Păi să începem cu nunta secretă. Ceremonia ce avea să aibă loc în prima zi de vară însemna foarte mult pentru împărat. Toată acea suită de invitaţi. Entuziasmul de a fi martor la dezvoltarea dinastiei împăratului. Mireasa. Ştii, ea era un premiu. Nunta nu avea nicio legătură cu mariajul dintre fiul împăratului şi Kestrel. Nunta urma să reprezinte mariajul dintre împărat şi armată. Împăratul nu ar fi renunţat niciodată la nuntă. Dacă s-au căsătorit în secret, atunci de ce nu i-a forţat împăratul să se căsătorească iar în prezenţa tuturor? Nu are niciun sens.

— Tu nu vrei să aibă sens.

— A răpus-o o *boală*? N-am văzut-o nici măcar o dată bolnavă cât timp am muncit în vila ei. Doar o dată a stat la pat şi asta pentru că...

Arin se opri, amintindu-şi cum şchiopătase ea. Fusese rănită

într-un duel în care luptase pentru el.

Arin coborî mâna în care ţinea peria.

Mai făcuse asta şi înainte. Aşa făcea mereu: inventa poveşti despre Kestrel care să se potrivească cu genunchiul ei bandajat, cu felul în care-l sărutase, cu noaptea în care ea descuiase uşa care separa grădina ei de pe acoperiş de a lui. Văzuse uşa deschisă de la o fereastră din apartamentul lui. Aşteptase, cu pulsul bubuind. Momente ca acelea, înainte ca ea să închidă iar uşa, îl bântuiseră cât timp se aflase în capitală şi-l făcuseră să-şi imagineze felurite lucruri despre ea. Scenarii minunate şi tentante. Arin îşi aminti că se întrebase chiar dacă nu cumva ea era Molia lui Tensen.

— Balul Verii a fost în urmă cu o lună, se auzi Arin zicând.

Javelin fornăi şi tropăi. Animalul îşi arcui gâtul ca să sufle

În pieptul lui Arin. Sarsine dădu să vorbească.

— Pleacă, te rog! zise Arin. Ţi-am răspuns la întrebare. Vreau să fiu singur. Trebuie să mă gândesc, adăugă el, deşi nu era tocmai sigur la ce avea să se gândească.

Când vara lui plecă, Arin îşi petrecu degetele prin coama calului. Kestrel îl iubea pe Javelin, însă îl părăsise oricum.

Arin îşi aminti de mâna ei împletită în coama animalului, printre şuviţele aspre. Asta îl duse cu gândul la lungimea aproape bizară dintre degetul ei mic şi cel mare, în timp ce mâna ei aluneca pe deasupra clapelor de pian. Steaua neagră din naştere. O văzu din nou pe Kestrel în palatul imperial. Camera ei de muzică. Nu văzuse acea încăpere decât o dată, în urmă cu o lună, chiar înainte de Balul Verii. Mânecile ei albastre, prinse la încheieturi.

Ceva zvâcni în Arin. Un fior de nelinişte.

Cânţi?

Acesta fusese primul cuvânt pe care i-l adresase ea în ziua în care-l cumpărase.

Un laţ de greaţă cuprinse gâtul lui Arin, ca şi atunci când ea îi pusese acea întrebare, în mare parte din acelaşi motiv.

Kestrel nu avea deloc accent. Vorbise într-o herrani perfectă, naturală, ca şi cum ar fi fost limba ei mamă.

*

— Ţi-am spus tot ce ştiu, zise mesagerul.

Arin mersese în apartamentul lui din copilărie. Sentimentul de nelinişte fusese pe punctul de a se preschimba în panică la gândul că era posibil să nu-l mai găsească pe om acolo, să trebuiască să-i dea de urmă, să irosească timp... dar bărbatul deschisese uşa aproape imediat după ce Arin bătuse.

— Nu ţi-am pus întrebările potrivite, zise Arin. Vreau să încep

iar. Ai zis că prizoniera şi-a întins mâinile printre gratiile furgonului ca să-ţi dea molia.

— Da.

— Şi nu ai putut să o vezi.

— Exact.

— Dar ai spus că era herrani. De unde ştii dacă nu ai văzut-o?

— Pentru că vorbea herrani.

— La perfecţie.

— Da.

— Fără accent.

— Fără.

— Descrie-mi mâna ei.

— Nu sunt sigur...

— Începe cu pielea. Ai zis că era mai palidă decât a ta sau a mea.

— Da, ca a unei sclave în casă.

Ceea ce nu era foarte diferit de tenul unui valorian.

— I-ai putut vedea încheietura, braţul?

— Da, acum că zici, i-am văzut încheietura. Era în lanţuri. Am văzut cătuşele.

— Ai văzut mâneca unei rochii?

— Poate. Să fi fost albastră?

Groaza se răsuci în Arin.

— Crezi sau ştii?

— Nu ştiu. Totul s-a întâmplat foarte repede.

— Te rog, e important.

— Nu vreau să spun nimic de care nu sunt sigur.

— Bine, bine. Ai văzut mâna ei stângă sau dreaptă?

— Nu ştiu.

— Poţi să-mi spui *ceva* despre ea? Purta vreun inel cu sigiliu?

— N-am văzut, dar

— Da?

— Avea un semn din naştere. Pe mână, lângă degetul mare. Arăta ca o steluţă neagră.

— Arin. Roshar îşi strânse scurt ochii, apoi se uită la Arin cu privirea uşor şocată, uşor fascinată cu care te-ai uita la o aberaţie a naturii, ca un animal cu două capete. Asta sună...

— Nu mă interesează cum sună.

— Ai mai crezut şi altă dată asemenea lucruri despre ea.

— Ar fi trebuit să am încredere în mine. M-a minţit. Eu am crezut-o, şi nu ar fi trebuit.

— Arin, e moartă.

— Arată-mi trupul.

— Simt îngrijorat pentru tine. Serios.

— Nu am nevoie de soldaţi. Voi pleca singur în tundră.

— Nu despre asta vorbeam.

— Ştiu. Dar tot mă duc.

— Nu poţi pleca în toiul războiului, vânând fantome.

— O să mă întorc.

— Tundra e teritoriu valorian. Înţelegi ce-ţi vor face dacă te prind? Nu poţi ascunde cine eşti. Cicatricea aia...

— Tu nu ai nevoie de mine. Aşa ai zis.

Glumeam!Arin îi dădu lui Roshar o copie a aceloraşi planuri pentru tunul miniatural pe care i le dăduse şi lui Sarsine.

— Am rugat-o pe vara mea să supravegheze producţia. Herranii nu au încă suficientă putere ca să lupte, dar asta nu necesită aşa de multă forţă fizică. Poţi să împărţi construirea diferitelor părţi ale mecanismului mai multor oameni. Chiar şi cei mai în vârstă pot face muniţia. Dacă începi acum, vei avea un arsenal mic de arme până mă întorc.

— Mi le dai mie?

— Ar fi trebuit să ţi le dau demult.

— Ăsta e genul de lucru pe care oamenii îl fac înainte de a se sinucide.

Arin clătină din cap.

— Sinuciderea e o moarte nedemnă.

Roshar îşi îndreptă spatele. Îşi încrucişă braţele, strângându-şi degetele peste bicepşi.

— Aş putea să te ţin aici cu forţa. În ţara mea avem legi prin care ne asigurăm că oamenii nebuni nu-şi fac singuri rău.

— Poţi face *ceva* pentru mine, zise Arin.

— Mi-e teamă să întreb.

Îmi poţi împrumuta inelul tău?

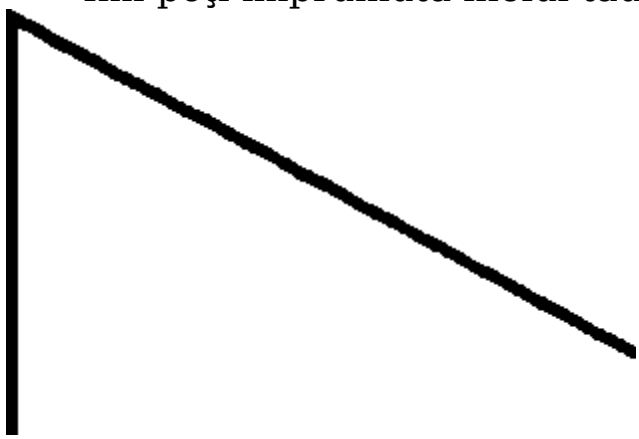

7

AERUL DIN TUNDRĂ ERA ALB DE CEAŢĂ. PE CÂND şedea ghemuit în spatele miei tufe pipernicite, cu cizmele afundate în noroiul rece, Arin văzu prin ocheanul lui şirul întunecat de prizonieri ce ieşea din spatele stâncilor de la baza vulcanilor. Trecu cu privirea asupra tuturor chipurilor ce treceau prin faţa ochilor lui. Nu-i vedea faţa. Ceaţa era prea densă. Oamenii trecură prin poarta deschisă a lagărului. Poarta se închise în urma lor.

Arin aşteptă să se lase noaptea. Temperatura scăzu fulgerător. Un lup urlă în depărtare.

Ilyan, mesagerul, îl avertizase pe Arin în legătură cu lupii, îi arătase un drum prin tundră care ocolea calea obişnuită a valorienilor spre lagărul de muncă. Dormiseră în timpul zilei şi călătoriseră noaptea. Ilyan îl aştepta pe Arin acolo unde se opriseră să-şi descarce echipamentul şi să lase cei trei cai să se odihnească în apropierea unui lac puţin adânc. Arin îşi aminti felul în care capul lui Javelin se ridicase atunci când se îndepărtase de el.

Arin încremeni în sinea lui. Rămase cu ochii pironiţi asupra porţii închise. Era cuprins de o amorţeală tensionată,ce nu-i dădea voie să se gândească la altceva în afară de ceea ce avea de făcut. Amorţeala punea frâu emoţiilor care-l cuprinseseră încă de când primise veştile de la Roshar. Se împrăştiase ca o ceaţă rece peste jalea ca de smoală încinsă, peste speranţa bucuroasă, şi ţinea la depărtare un alt sentiment care-l strangulase şi nu-i dăduse voie să respire: regretul.

Un alt lup urlă. Mai întuneric decât era acum nu avea să mai fie.

Arin ieşi din ascunzătoare şi se îndreptă spre vulcani.

La baza unui vulcan al cărui vârf dispăruse în aerul verzui, pe jumătate întunecat, Arin îşi frecă praf de sulf în păr. Frecă substanţa galbenă, fărâmicioasă şi puturoasă pe faţă, mânjind-o de-a lungul cicatricei. Îşi acoperi mâinile cu ea şi o frecă peste inelul lui Roshar.

Hainele simple ale lui Arin erau murdare de praf după calea lungă pe care o bătuse. Dacă s-ar fi putut vedea, Arin n-ar fi zărit decât o pată galbenă şi maro. Un bărbat de o vârstă şi origine incerte, dacă nu te uitai mai atent.

Arin se rugă ca nimeni să nu se uite mai atent. Coborî în mine. Bătăile inimii lui păreau să răsune în tunel cu acelaşi ecou ca al unei tobe.

Aşteptă să se facă dimineaţă.

În zori, când prizonierii coborâră în tunel cu târnăcoapele, Arin ieşi din umbră şi se amestecă printre ei, devenind una cu ei. Pe furiş, le cercetă chipurile. Când nu o zări pe Kestrel, teama că ajunsese prea târziu crescu în inima lui. O *lună.* Se urî pentru asta. Pe când se afunda şi mai mult în mine, pe Arin îl chinuiau şi mai tare gândurile că Kestrel putea fi bolnavă sau rănită, că poate fusese mutată într-un alt fel de închisoare. Poate că el nu făcea decât să irosească şi mai mult timp în vreme ce ea suferea în altă parte.

Arin nu-şi putea îngădui să gândească ce era mai rău.

Kestrel era puternică. Ea putea supravieţui în locul acela. Putea supravieţui în orice condiţii. Însă când Arin văzu chipurile de piatră ale celorlalţi prizonieri – privirile lor goale, mersul târşâit nu mai era aşa de sigur. Frica îi trimise un fior rece pe şira spinării.

În mine se aflau doi paznici valorieni, însă nu dădeau prea multă atenţie oamenilor. Nu observară când Arin smulse un târnăcop din mâinile unui prizonier. Paznicii îşi întrerupseră conversaţia doar când prizonierul fără târnăcop, ce umbla acum ca un somnambul, încercă să scoată sulf din pereţii stâncoşi cu degetele care începură să-i sângereze din cauza unghiilor rupte. Cu coada ochiului, Arin urmări hotărârea mecanică a omului. Arin îşi ţinu capul plecat, umerii căzuţi şi chipul împietrit în timp ce paznicii se apropiară de prizonier şi se sfătuiră. După aceea, ridicară din umeri şi găsiră un alt târnăcop pentru om.

Arin munci şi el. Se gândea la Kestrel care pesemne că făcea acelaşi lucru. Îşi implântă târnăcopul în perete şi-şi înghiţi fierea din gât. Nu putea să i se facă rău şi să atragă atenţia asupra lui. Însă greaţa nu-i dădu pace.

Probabil că trecuseră ore întregi. Arin nu putea număra timpul. Lumina cenuşie ce răzbătea prin gura tunelului nu se schimbase.

Însă dispoziţia prizonierilor era alta. Oamenii rămaseră deodată nemişcaţi. Arin îşi lăsă târnăcopul să cadă în timp ce se pregătea să lovească şi rămase şi el locului. Se întreba ce anume aşteptau oamenii.

Apă. Paznicii împărţeau apă.. Trupurile prizonierilor se crispară şi băură cu nesaţ.

Arin îi imită. Înghiţi apa.

Câteva momente mai târziu, pulsul lui Arin se ridică până la cer.

Se simţea prea mare pentru trupul lui. Arin ştia, ca prin vis, că în apă se pusese ceva.

Lovi în piatră cu un soi de energie ce semăna cu încântarea. Nu era o senzaţie normală. Arin continua să-şi spună că asta nu era în regulă, că nu asta simţea cu adevărat. Totuşi, îşi umplu cu mare drag coşul dublu cu bulgări de sulf.

Avea să eşueze. Avusese un plan, venise acolo cu un plan... năduşeala îi umezea cămaşa, amintirea planului său se risipi, iar Arin deveni sigur doar de nereuşita lui.

„Din cauza ta”.

Mâinile lui Arin încetiniră. Auzi iar vocea lui Kestrel, simţi legănatul unei trăsuri, Balul Fulgilor de Nea. Dacă şi-ar fi pus palma pe fereastra trăsurii, ar fi topit florile de gheaţă.

„Din cauza ta” spusese Kestrel. Gura ei se deschisese sub a lui.

Amintirea adevăratului său scop în acel loc se aprinse în Arin şi îl arse ca un rug.

Redeveni el însuşi. Nu avea să o mai dezamăgească. Nu din nou.

Efectul drogului începuse să se risipească. Substanţa era încă acolo – ţopăind ca o lăcustă prin sângele lui –, dar trupul lui Arin era aproape liniştit acum. Obosit. Oasele lui păreau scoase din articulaţii. Paznicii îl duseră la suprafaţă, unde ceilalţi prizonieri acoperiţi în galben aşteptau; erau prea mulţi pentru ca Arin să-i poată număra dintr-o privire, însă suficienţi ca să-i fi putut răpune pe paznici chiar şi fără arme. Iar oamenii chiar aveau arme. Unii ducea târnăcoape. Alţii ar fi putut apuca pietrele de la picioarele lor.

Arin înţelegea supunerea. După invazia valoriană, lui Arin îi

fusese simplu să se supună. Văzuse ce se întâmpla cu oamenii care nu ascultau. Fusese un copil înspăimântat. Apoi crescuse şi se schimbase, rezistase. Primise ceea ce urmase. Sânge în gură sau în altă parte. Uneori, Arin avea impresia că sângele şiroia peste tot, chiar şi în ochi, tulburându-i vederea. Acoperindu-i gândurile. Gustul obiectelor. Odată, de dragul distracţiei, cineva îi strânsese în jurul capului un căpăstru şi-ntre dinţi îi fusese pusă o bucată de fier.

După zece ani de sclavie, Arin cunoştea numeroasele forme pe care le lua supunerea. Teama de durere, promisiunea îndârjită de a se răzbuna. Deznădejdea. O monotonie aspră, întreruptă doar uneori de o curea sau de un pumn. Felul în care pedepsele întăreau statutul stăpânului său şi-l îndepărtau pe Arin de propria persoană. El fusese mereu înclinat să-şi înfrunte stăpânii, indiferent cât de prostesc era, pentru că măcar atunci putea insista asupra integrităţii propriei sale voinţe, neîngenunchiate de nimeni. Însă apoi durerea o făcea să cedeze. La fel şi umilinţa. Supunerea devenea un soi de disperare.

Dar Arin nu mai văzuse niciodată felul de supunere pe care-l afişară prizonierii din mine când paznicii îi înşiruiră. Erau ca vitele. Nu erau nici măcar oameni *prefăcându-se* că sunt animale, lucru pe care el îl văzuse şi pe care-l făcuse. Nu exista nicio scânteie de rezistenţă aici în tundră, nici urmă de ură.

Arin nu şi-o putea imagina pe Kestrel atât de supusă. Nu şi-o putea imaginea deloc supusă.

Se chinui să o zărească prin linia neregulată de prizonieri. Oare se afla în faţă? Oare se schimbase aşa de tare, încât nu o putea recunoaşte?

Oare chiar era acolo?Un paznic se întinse să apuce târnăcopul lui Arin. Mâinile lui Arin se traseră înapoi. Voi să învârtească arma şi să o înfigă în gâtul paznicului.

Gardianul se holbă la el. Arin îşi forţă degetele să se relaxeze. Dădu drumul târnăcopului.

Se alinie ca şi ceilalţi şi fu condus spre lagăr.

Arin evită mâncarea şi apa servite în curte. Picura uşor supa peste buza castronului în noroi când o văzu. Stătea cu spatele la el. Părul îi era încâlcit. Era aşa de slabă, încât Arin fu şocat. Pentru o clipă, crezu că se înşală, că nu se putea ca umbra aceea să fie Kestrel. Însă ea era.

Era condusă către o anexă cu celule, alături de celelalte femei. *Uită-te în spate. Te rog.* Ea însă nu privi înapoi, şi atunci el fu condus în

direcţia opusă. Inima îi tremura în piept, însă trebuia să facă ce i se spunea.

Până când ajunse în clădirea ce cuprindea celulele bărbaţilor.

Aici, Arin se strecură în spatele celui mai apropiat paznic, răsuci capul valorianului într-un unghi îngrozitor şi-i rupse gâtul.

În clădire se aflau şi alte gărzi. Se repeziră asupra lui, însă Arin îi înţepă cu inelul lui Roshar, iar ei căzură la pământ, inconştienţi. Arin găsi cheile la brâul unuia dintre paznicii căzuţi. Închise prizonierii, înghesuind cât mai mulţi în doar câteva celule, ca să nu mai irosească timp.

Clădirea ce adăpostea celulele femeilor era cufundată în linişte. Majoritatea prizonierelor se aflau deja în celulele lor: umbre întinse pe pământ.

La capătul coridorului, o femeie valoriană cu cozi argintii îl zări. Femeia îşi trase pumnalul şi deschise gura casă ţipe. Arin se repezi la ea, se feri din calea pumnalului, îi aşeză o mână pe faţă şi o înţepă cu inelul. Apoi luă cheile şi începu să caute din celulă în celulă. O strigă pe Kestrel în şoaptă. Nu răspunse nimeni. Un sentiment îi dădea târcoale, un amestec acid de groază, speranţă şi disperare.

Apoi Arin se opri. O văzu dormind pe pământ. Şi de data asta era întoarsă cu spatele la el, însă Arin îi ştiu curbura spatelui, ascuţimea umărului şi felul în care îi coborau şi se înălţau coastele. Arin căută încuietoarea orbeşte.

Îi tot rostea numele, implorând-o să se trezească, repetând aceleaşi cuvinte iar şi iar. Arin nici nu mai ştia prea bine ce spune când intră în celulă şi-i atinse obrazul. Când Kestrel tot nu se trezi, el îi ridică trupul. Capul ei se lăsă moale pe spate. Dormea. Pe de o parte, Arin era conştient că era necesar să o pălmuiască, deoarece *trebuia* să o trezească, iar pe de cealaltă parte, gândul îl îngrozea. N-ar fi fost niciodată în stare să o lovească. Ar fi ucis persoana care ar fi îndrăznit să o facă.

— Kestrel?

Arin nu era în stare nici măcar să-i scuture umerii fragili.

— Kestrel?

Ochii ei se întredeschiseră. Lui i se tăie răsuflarea. Kestrel se trezi de-a binelea şi-l văzu.

Până atunci, el nici nu îşi îngăduise să ia în considerare posibilitatea că ea devenise la fel precum ceilalţi prizonieri, că mintea ei era dusă, că nu se mai afla niciun strop de viaţă în ochii ei şi că faţa ei era lipsită de scânteia care o făcea să fie Kestrel.

Nu, ea nu putea fi aşa. Nu era, şi, când Arin o privi clipind şi studiindu-i chipul, văzu că mintea din spatele privirii era tot a ei, şi se simţi recunoscător. Recunoştinţa era ca un izvor fierbinte: o rugă de mulţumire zeilor lui. Arin îi prinse faţa în mâini – poate prea dur.

Sau cel puţin aşa crezu, căci Kestrel se trase înapoi. El se temu că îi făcuse rău. Însă Kestrel miji ochii în lumina slabă, studiindu-i faţa. Arin văzu confuzia lui Kestrel şi nu ştiu ce să priceapă.

— Cine eşti? şopti ea.

Arin nu înţelese până ce Kestrel nu-i puse iar întrebarea.

Înţelegerea îi străpunse inima ca o săgeată.

8

Kestrel nu îşi amintea de el. Ea chiar nu avea habar cine era Arin.

ÎNAINTARĂ CU GREU PRIN TUNDRĂ. ARIN OBSERVĂ cât de anormal de vlăguită era Kestrel. Gleznele i se îndoiau uneori sub ea, ca şi cum trupul ei era făcut din cârpă şi se forţa să meargă doar din pură voinţă.

— Sprijină-te pe mine, zise el.

Kestrel îl ascultă, însă Arin îşi dădu seama că nu-i plăcea.

— Încă puţin, spuse el.

În cele din urmă, Arin o duse în braţe. În întunericul verzui, ea adormi la pieptul lui.

Picioarele lui Arin erau alunecoase de atâta noroi când ajunse pe malurile lacului unde-l lăsase pe Ilyan cu caii. Arin văzu ce mai rămăsese din tabăra lor. Genunchii i se înmuiară. Blestemă.

Kestrel se trezi şi Arin o lăsă încetişor jos, apoi îngenunche şi-şi îngropă faţa în mâini.

Cadavrul pe jumătate mâncat al lui Ilyan fusese târât afară din cort. Caii fugiseră.

Lupii. Arin îşi aminti că-i auzise urlând cu o noapte înainte. Palmele îi lunecară de pe faţă. Încercă să nu se gândească la groaza şi durerea lui Ilyan în timp ce murea şi la cum vina morţii mesagerului atârna tot asupra lui. Încercă să nu se gândească la cât de mult timp le va trebui acum să traverseze tundra şi munţii ce duceau spre Herran fără cai. Starea lui Kestrel...

Arin se uită la ea. Îi văzu trupul împuţinat, prudenţa cu care îl privea, chiar şi acum.

— Poate că au supravieţuit, zise el, referindu-se la cai. Arin vorbea iute. Pesemne că au fugit. Poate au rămas împreună.

Kestrel păru că e pe cale să întrebe ceva, apoi chipul ei împietri, cuprins de suspiciune, iar Arin fu convins că singurul motiv pentru care ea acceptase să vină cu el era pentru că îi oferea

o alternativă mai bună la celula închisorii.

Arin se întoarse. Nu exista niciun teren mai înalt de unde să privească în jur. Noaptea din tundră era destul de luminoasă ca să vadă faţa lui Kestrel, dar prea profundă ca să zărească trei cai ce rătăceau acum cine ştie la ce depărtare.

Probabil că mult prea departe.

Asta dacă mai trăiau.

— Javelin! strigă el.

Caii erau buni, dar numai unul dintre ei era destul de inteligent ca să vină când era chemat – *dacă* putea. Arin nu ştia. Nu auzise niciodată ca un cal să facă asta, nu fără a-şi vedea stăpânul, nu fără promisiunea unei recompense.

Arin socoti că se aflau suficient de departe de lagăr şi-n plus lăsase inconştienţi – dacă nu chiar morţi – pe cei mai mulţi dintre paznici. Nu se îngrijise deloc de cât de adânc înfipsese acul inelului. Totuşi, el şi Kestrel fuseseră pesemne urmăriţi. Nu era înţelept să strige.

Arin se uită la Kestrel. Se lupta cu somnul.

Arin strigă iar:

— Javelin!

Încercă să-şi coboare vocea. Se îndepărtă cât îndrăzni de mult de Kestrel, chemând calul. În cele din urmă, se întoarse la ea şi îngenunche în noroi, acolo unde zăcea ea.

— Strigă-l, zise Arin. O să vină la tine.

— *Cine* o să vină?

El îşi dădu seama că nimic din ce spusese nu o făcuse pe Kestrel să înţeleagă cine sau ce era Javelin. Îşi dădu seama că sperase ca întrebarea şi privirea ei speriată din celulă să fi fost o întâmplare. O parte din el crezuse că ea se prefăcea că nu-l cunoaşte ca să-l poată răni, căci o merita, şi era dar cât de mult ar fi trebuit ea să-l urască acum.

— Kestrel, zise el încetişor.

Privirea ei părea să spună că-şi acceptase numele, dar că nu avea încredere în el.

— Javelin e calul tău. Îl iubeşti. El te iubeşte. Dacă îl chemi, va veni la tine. Avem nevoie de el. Te rog, încearcă!

Kestrel strigă calul. Nu se întâmplă nimic, iar privirea pe care ea i-o aruncă lui Arin – de parcă ar fi păcălit-o, făcând o glumă pe care ea nu o înţelegea – îi strânse gâtlejul lui Arin.

— Te rog, insistă el. Din nou.

Ea ezită, apoi făcu aşa cum îi ceruse el, deşi îşi ţinu ochii aţintiţi asupra lui tot timpul, ca pe un animal de pradă.

Când Arin auzi bubuitul copitelor prin noroi, trupul i se relaxă, uşurat.

Javelin aducea cu el ceilalţi doi cai. Una dintre iepe şchiopăta.

Arin avea să facă un sacrificiu zeului celor pierduţi. Jură că o va face. Apoi îşi îndreptă iar privirea la Kestrel, care se ridică nesigură în picioare, şi ştiu pe loc că trebuia să facă un sacrificiu tuturor zeilor lui.

Kestrel se duse la calul ei. Arin nu-i putea vedea faţa, căci ea îşi lipise obrazul de gâtul animalului. El nu văzu momentul recunoaşterii ei, dar îi zări pieptul ridicându-se. Javelin atinse cu buzele părul lui Kestrel. Ea se sprijini de cal aşa cum nu se sprijinise de Arin – în totalitate, cu dragoste. Cu încredere.

9

ARIN O NELINIŞTEA.

Kestrel îi era recunoscătoare şi nu protestă când el îi spuse că trebuiau să-l călărească pe Javelin împreună şi să ducă de frâu cele două iepe. Ea-i văzu privirea îngrijorată şi felul în care o evalua. Kestrel ştia bine, aşa cum ştia şi el, că avea să adoarmă în şa. Javelin era suficient de puternic ca să-i ducă pe amândoi, cel puţin pentru o vreme.

Planul avea sens. Însă lui Kestrel nu-i plăcea.

O supăra felul în care se simţea când era ghemuită la pieptul străinului, cuprinsă de braţele lui. Felul în care trupul ei părea să-l ştie.

Capul i se legănă şi Kestrel se lăsă moale în braţele bărbatului.

Nu era drept ca trupul ei să cunoască acea persoană în timp ce mintea ei habar nu avea cine este. Ca prin vis, ea îşi dădu seama că străinul i-ar fi putut spune orice minciună.

Mintea ei era ca o gură cu dinţii scoşi. Kestrel continua să o exploreze, cercetând găurile şi trăgându-se înapoi. O durea.

Da. Orice minciună.

El o salvase, însă Kestrel nu ştia ce dorea străinul de la ea – sau ce ar fi putut spune ca să obţină ceea ce voia.

Inima lui bătea în spatele ei şi o alina şi o adormea, chiar dacă ea ştia că nu ar fi trebuit. Se scufundă în somn.

Dimineaţa, Kestrel se uită mai bine la străin. Mintea îi era mai limpede decât în ultima vreme, îşi zise ea. Bărbatul aşeza nişte lemne pentru un foc. Îşi încetini însă mişcările când îi surprinse privirea şi se opri.

Bărbatul era murdar. Kestrel avu senzaţia că-l văzuse şi altă dată, atât murdar, cât şi curat. Privirea ei alunecă de-a lungul unei cicatrice lungi, destul de vizibilă acum că praful de sulf se ştersese. Un soi de amintire ştearsă tremură în mintea ei. Însă nu cicatricea

era ceea ce o făcu pe Kestrel să-şi amintească.

Ochii lui cenuşii ţâşniră spre ai ei.

Kestrel ar fi trebuit să şi-l amintească. Îi studie din nou trăsăturile feţei. Neîncrederea se ghemui în sufletul ei. Nu părea posibil ca ea să mai fi văzut vreodată o asemenea persoană şi să nu şi-o poată aminti.

Ceva era în neregulă cu acea afirmaţie bizară pe care străinul o făcuse după ce evadaseră, când spusese că erau prieteni. Dacă felul atent în care el o spusese nu fusese suficient ca să-i indice atunci că acesta nu era tot adevărul, atunci modul în care o lăsa acum să-l studieze, aşteptând cu respiraţia tăiată o judecată, sugera neliniştea lui. Dacă erau cu adevărat prieteni, atunci străinul nu ar fi trebuit să se simtă tulburat. Kestrel simţi că-şi aspreşte privirea.

Acum, străinul părea rănit, şi ca şi cum ar fi încercat să ascundă asta, ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile.

Nici asta nu-i plăcea lui Kestrel: cât de uşor o citea el.

Călăriră separat. Kestrel era pe Javelin. El călărea o iapă. Următoarea dată când se opriră ca animalele să se poată odihni, ea se apropie de foc, chiar dacă asta însemna să se apropie de el. Lui Kestrel îi era teribil de frig.

El îi oferi pâine şi carne uscată şi-şi ceru scuze.

— Ştiu că eşti obişnuită cu lucruri mai bune.

O afirmaţie stupidă, având în vedere că tocmai o salvase dintr-o închisoare.

— Îmi pare rău, spuse el. Asta a fost o prostie.

Când Kestrel apucă bidonul de apă, făcu acelaşi lucru pe care-l făcuse şi de dimineaţă – mirosi apa.

— Nu are drog în ea, îi spuse el.

— Ştiu, răspunse ea şi i se păru, după expresia schimbată a feţei lui, că străinul îi observase dezamăgirea.

Bărbatul îi tot cerea iertare. Tot încerca să-i spună ceva ce Kestrel nu-i dădea voie să termine. Când îl întrerupea, bărbatul nu mai semăna defel cu acela care o târâse prin curtea închisorii şi atacase orice persoană ce îndrăznise să le stea în cale, folosind inelul acela ciudat şi greu de pe deget şi pumnalul furat de la un paznic căzut, implântându-l în burta altei gărzi.

— Te rog, lasă-mă să-ţi explic, zise el în timp ce călăreau.

Teama se aprinse în plămânii ei. Mintea părea să-i ardă dureros. Deşi era înnebunitor să nu ştie atât de multe, o senzaţie

din ce în ce mai mică din ea o avertiza că i-ar fi fost mult mai rău să-şi amintească.

— Lasă-mă în pace!

— Nu vrei să ştii ce s-a întâmplat? De ce te aflai acolo?

Kestrel îi văzu nefericirea. Bănuia că orice explicaţie i-ar fi dat, ar fi reprezentat mai mult o mângâiere pentru el decât pentru ea.

Voia să-l împingă de pe cal, să-l facă să simtă cum e să cazi. Ea însăşi se prăbuşea prin vidul întunecat al tuturor *de ce* şi *cum*, era îngrozită de ceea ce uitase. Kestrel îl învinuia pe străin pentru că nu-i observa teama, deşi era atât de hotărâtă să şi-o ascundă.

— Bine, zise. Spune-mi de ce.

În ciuda insistenţelor lui de până atunci, el părea să nu ştie acum de unde să înceapă.

— Ai fost spioană. Ai fost prinsă.

— Spioana te?

— Nu chiar.

— Dar pe-aproape. Deci de-asta ai venit după mine. De-asta vrei să-mi amintesc. Asta vrei de la mine: informaţii.

— Nu, Kestrel. Noi...

— Dacă am fost prieteni, atunci cum ne-am întâlnit?

Iapa lui îşi scutură capul. El trăgea prea tare de frâie.

— În piaţă.

— Nu te-am întrebat *unde,* ci *cum.*

El înghiţi nodul din gât.

— TU...

Dar Kestrel îşi aduse aminte vag de piaţă, de zăpuşeala prăfoasă. Auzi o mulţime de oameni urlând şi-şi aminti chipul lui fără cicatrice îndreptat spre al ei, crispat de ură.

— Unde mă duci? şopti ea.

Acum, el îi observă teama. Kestrel văzu că el o observase. Străinul opri calul. Javelin se opri şi el. Bărbatul întinse mâna, iar ea se trase la o parte.

— Kestrel.

Ea simţi din nou durerea aceea inexplicabilă.

— Te duc acasă.

— Ştii ce cred eu? Cred că m-ai putea duce oriunde. Cred că tu chiar vrei ceva de la mine. Cred că eşti un mincinos.

Kestrel îi dădu pinteni lui Javelin.

Arin o lăsă să plece. Ştia că ea avea nevoie de el ca să supravieţuiască în tundră. Nu putea ajunge prea departe.

Kestrel se uită la calul ce se mişca sub ea. Javelin. Calul ăsta era al ei. Numele lui părea potrivit Spre deosebire de restul lucrurilor.

Soarele roz coborî pe boltă. Ţânţarii se ridicau din mâl. Pe când călărea alături de el, calul lui Kestrel părea să devină mai mare şi mai înalt. Kestrel nu se simţea deloc bine.

Arin o întrebă dacă era rănită. După ce îi răspunse că nu avea nimic, el o întrebă iar.

— Poate că memoria ta...

Arin îşi pierdu vorba. Kestrel nu putea suporta *speranţa* din privirea lui, ca şi cum o rană la cap era cauza de dorit pentru tot ce se întâmpla. Privirea lui cercetătoare o făcea să vrea să mârâie ca un animal.

Până la apus, trupul ei devenise aproape incontrolabil. Nevoia se făcuse tot mai mare pe parcursul zilei, cutremurându-se înăuntrul ei. O durea stomacul şi avea certitudinea vagă că fusese antrenată să călărească, altminteri pesemne că ar fi căzut deja de pe cal.

Arin o văzu. Continuă să încetinească pasul, deşi era evident pentru Kestrel că ar fi vrut să înainteze mai repede.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Kestrel nu voia să admită că râvnea la un drog pe care fusese forţată să-l înghită. Arin înţelese oricum. Dădu din cap şi spuse:

— Mi l-au dat şi mie ieri.

După aceea, ura lui Kestrel deveni deplină, pentru că Arin îndrăznise să ghicească şi pentru că era convins că înţelege dorinţa arzătoare pentru un lucru pe care nu-l încercase decât o dată.

Kestrel merse înainte, până ce nu mai fu în stare să vadă bine, iar stomacul ei începu să i se răsucească şi să îi urce în gât. În cele din urmă, Arin prinse căpăstrul calului ei şi-i opri pe amândoi.

Kestrel vomită peste muşchi şi peste tufele de ferigă din tundră. Arin îi ţinu părul departe de faţă. O parte din ea – căreia aparent îi păsa de ceea ce se întâmpla – se întreba cum de suporta Arin să o atingă. Nici el nu era curat, dar ea era de-a dreptul mizerabilă.

Arin îi dădu apă. Kestrel îşi clăti gura cu ea, o scuipă, bău şi apoi privi bidonul din mâinile ei tremurânde. Kestrel aprecia faptul că Arin venise bine pregătit – ba chiar pentru trei oameni –, dar el continua să-i ofere lucruri de care avea nevoie şi să le pună

deoparte când nu-i erau trebuincioase, să aprindă focul, să deschidă calea şi să facă *totul* pentru ea – aproape că-şi dorea ca Arin să nu fi făcut atâtea.

— Ce-ar fi să ţii tu ăsta?

Arin dădu din cap spre bidon.

Degetele ei se strânseră în jurul obiectului.

— Nu mă lua de sus.

Arin îşi atinse cicatricea.

— N-am vrut.

Kestrel urcă iar pe cal.

— Să mergem, îi zise ea.

Noaptea aduse cu ea o nouă serie de probleme.

— Nu am decât un cort – Arin îşi drese glasul –, dar sunt trei aşternuturi.

Aşteptă – probabil ca să vadă dacă ea avea să insiste ca el să doarmă afară, însă Kestrel simţea că asta ar fi însemnat să recunoască prea multe, deşi refuza să ia în considerare exact ce anume ar fi recunoscut. Aşa că încuviinţă scurt din cap.

Arin nu aprinse focul, ceea ce o făcu să creadă că el încă îşi făcea griji că ar putea fi văzuţi.

— Ar trebui să călătorim noaptea, zise ea, şi să dormim ziua.

El scutură din cap. Nu o privi.

— Sunt trează, insistă ea.

— Ar trebui să încerci să dormi. Lucrurile ar trebui să decurgă normal pentru tine.

Asta ar fi trebuit să o înfurie pe Kestrel. Dar expresia lui în timp ce da jos cortul împăturit era lentă şi profundă. Mâinile lui erau ocupate, ochii însă îi erau calmi. Argint în întuneric, lucind ca apa.

— Bine.

Kestrel se ghemui şi-şi cuprinse genunchii strâns cu braţele. Încercă să-şi oprească tremurul oaselor. Nu voia să i se facă iar rău. Se întoarse astfel încât să nu-l vadă, şi ascultă în timp ce el instala cortul.

Chiar şi în cort, când căldura trupului lui era la doar un braţ distanţă, lui Kestrel îi era teribil de frig. Tânjea după drogul ei de noapte. Îi putea simţi gustul metalic pe limbă.

Arin îi dăduse deja toate hainele lui de rezervă. În prima noapte, după ce se întorseseră caii, Arin deschisese o boccea de lângă trupul prietenului său şi trăsese afară o mantie. Arin îndesase braţele moi ale lui Kestrel în haină. Ea o recunoscuse ca fiind a lui

după miros. Hainele ei păreau să fi fost făcute din pânză de sac: cenuşiu-închis, mâneci lungi, pantaloni. Nu purtase asta tot timpul în închisoare. Îşi amintise asta în timp ce el o înfăşurase în haine, adormită de pe urma minunatului drog de noapte. Îşi aminti când i se schimbaseră hainele şi de ce. Simţea încă nasturii rochiei plesnindu-i pe spate. Un fior de frig şi de teamă o cuprinsese în timp ce aerul îi lovise pielea. Durerea. Însă drogul era blând şi dormea pe atunci şi, oricum, ce mai contau hainele?Acum, Kestrel era departe de a adormi. Era un vierme încolăcit sub un morman de haine. Arin o învelise cu al doilea aşternut, apoi ieşise din al lui şi i-l dăduse şi pe acela. Nu mai avea nimic să-i dea. Vocea lui se auzi în întuneric, şovăitoare.

— Kestrel...

— Nu mi-ar fi frig dacă aş dormi, zise ea, clănţănind din dinţi. Trebuie să dorm.

Urmă o pauză.

— Ştiu.

— Dă-mi ceva să adorm.

— Nu am nimic.

— Ba da, ai.

De data asta, Arin tăcu mai mult timp.

— Nu, n-am.

— Ai inelul ăla.

— Nu.

— Foloseşte-l.

— Nu.

— Dar vreau eu.

— Nu ştiu cum să-l folosesc. Te-aş putea ucide.

— Nu-mi pasă.

Arin era furios.

— Îmi pasă mie.

Kestrel ştia de ce ochii lui luciseră prea tare mai devreme. Propriii ei ochi o înţepau.

El se mişcă puţin. Kestrel rămase cu spatele, dar îl simţi apropiindu-se. Căldura trupului lui îi învălui încet spatele. Parcă s-ar fi scufundat într-o baie fierbinte. Cuvintele lui îi atinseră uşor ceafa.

— Nu vreau decât să-ţi ţin de cald, zise el, rostind vorbele ca pe o întrebare.

— Zici că suntem prieteni.

— Da.

— Am mai făcut asta şi altă dată?

Urmă altă pauză.

— Nu.

Tremurul trupului ei se mai potoli şi Kestrel descoperi că se mutase şi mai aproape de el, se lipise de corpul lui. Inima lui Arin bătea tare în spatele ei. El o ţinu în braţe, iar greutatea braţului său o făcu să se simtă mai solidă, mai reală, mai puţin în pericol de. a se sparge în mii de bucăţi, ca o oglindă. Kestrel se linişti, relaxându-se la adăpostul căldurii lui.

Dar tot nu adormi. Nici Arin nu dormi. Kestrel îl simţea treaz. În treacăt, gândi că lui îi stătea în fire să nu adoarmă înaintea ei. Nici nu ştia cum de putea crede că ăsta era adevărul. Îi era aşa de greu să se împace cu singura amintire pe care o avea despre el: faţa lui în piaţă, văzută de la depărtare. Gura şi ochii unui duşman.

Însă el se afla aici, el o salvase şi nu-i ceruse nimic în schimb, doar să-şi amintească, iar acum renunţase chiar şi la asta. Kestrel îi cunoştea mirosul. Ştia că-i place. Mâna lui se întinse să-i atingă artera care îi zvâcnea pe gât. Îşi ţinu degetele acolo, aproape prea ferm ca să fie blând, de parcă se îndoia că ea era în viaţă.

Oare chiar nu împărţiseră niciodată patul? Nu. Kestrel şi-ar fi amintit. Nu-i aşa?

În depărtare, în adâncul tundrei se auzi un urlet muzical.

Lupi. Păreau singuratici. Era însă frumos felul în care se chemau unul pe celălalt.

Dimineaţa, Kestrel descoperi că adormise la un moment dat. Trezirea era brutală. Arin nu se afla în cort.

O senzaţie îi străpunse inima. Mişcarea pe care o făcu fusese pesemne zgomotoasă.

— Sunt aici! strigă el de afară.

Kestrel ieşi şi-l văzu în faţa unui foc al cărui miros ar fi trebuit să-l simtă şi să-l interpreteze ca pe un semn că Arin se afla acolo sau în apropiere – asta dacă nu ar fi fost aşa de speriată că el o părăsise.

Păşi spre foc, clătinându-se încă pe picioare. O obseda ideea frustrantă că nu fusese niciodată prea graţioasă, dar că fusese măcar *competentă. Î*nainte.

Se aşeză în faţa lui. Focul palid sălta şi trosnea între ei.

Arin nu mai purta inelul cel greu. Kestrel se întrebă ce făcuse cu el, apoi decise că nu avea să întrebe atâta timp când Arin nu spunea nimic despre noaptea trecută.

Rămaseră lângă foc şi mâncară în linişte.

Arin se tot uita la iapa rănită, cea pe care nu o călăreau. Kestrel îl surprinse făcând-o, şi ştiu că el nu voia ca ea să-l vadă.

Când se opriră, mai târziu, să se odihnească, Kestrel îl aţinti cu privirea chiar pe când Arin era pe cale să se uite iar îngrijorat la iapă.

— N-o face, zise ea.

— Nici nu-mi doresc.

— Şi, în orice caz, cum ai proceda?

Arin ridică din umeri şi Kestrel observă pentru prima dată pumnalul de la brâul lui; acela pe care-l furase de la unul din paznici. Ea recunoscu pumnalul ca pe un obiect care ar fi trebuit mai degrabă să-i aparţină ei decât lui. Brusc, avu un sentiment intens al diferenţei dintre ei. Îşi dădu seama că în tot acel timp vorbiseră pe limba lui, nu a ei.

Şi-l imagină pe Arin apucând cuţitul şi tăind gâtul calului. Nu exista altă cale. Un şiroi mare de sânge. Zvâcnirea trupului. Copitele lunecoase.

— Ne încetineşte.

— Am zis *nu*.

În cele din urmă, el dădu din cap.

Şi supunerea lui îi era familiară lui Kestrel. Îi dăduse ordine şi altă dată. Dar mai credea şi că el nu o ascultase niciodată, şi, chiar dacă păruse vreodată să se supună, de fapt *nu* o făcuse.

În mod sigur nu erau prieteni. Ci altceva.

Noaptea aceea fu la fel precum cea de dinainte. Arin o ţinu în braţe. Kestrel se încălzi. Membrele ei se relaxară. Ăsta părea să fie singurul lucru care o ajuta să adoarmă.

— M-ai cumpărat, zise el.

— Poftim?

Arin şoptise cuvintele cu gura lipită de ceafa ei. Vocea lui se auzi iar, de data asta mai puternică.

— M-ai întrebat cum ne-am întâlnit. Eram în piaţă. De vânzare. Tu m-ai cumpărat.

Instinctul îi spunea lui Kestrel să se răsucească în braţele lui şi să-i cerceteze chipul, să vadă ce putea ghici din expresia lui.

Nu se încredea în instinctele ei, aşa că rămase nemişcată.

— De ce aş face una ca asta?

— Nu ştiu.

— Eşti încă al meu?

Vântul îndoi pânza cortului.

— Da.

Replica ei fu directă şi tăioasă.

— Nimeni n-ar crede lucrurile astea pe care le spui. Crezi că dacă nu am nicio amintire sunt o neroadă?

— Nu.

— Spui că am fost spioana ta, ceea ce înseamnă că am lucrat pentru tine. Spui că sunt stăpâna ta, ceea ce înseamnă că tu lucrezi pentru mine. Spui că suntem *prieteni*. Stăpânii şi sclavii nu sunt prieteni. Şi apoi mai e şi *asta...* Kestrel se întrerupse, nevrând să mai continue. Devenise deodată mult prea conştientă de căldura lui, alături de trupul ei. Spui lucruri imposibile, zise ea în cele din urmă. Nu te cred.

Arin îşi umflă pieptul să vorbească; coastele lui erau ca nişte aripi tari pe spatele lui Kestrel.

— Dacă m-ai lăsa să-ţi explic...

— Nu mai vorbi. Taci! Nu vreau să-ţi aud vocea.

Arin tăcu. Kestrel rămase nemişcată, lipită de el, dorindu-şi să se-poată trage mai departe.

La o oră incertă a nopţii, Kestrel îl simţi oftând. Avea de gând să încerce iar să explice, se gândi ea. Kestrel împietri de panică. Avea iar senzaţia că se prăbuşeşte, că se prăvăleşte spre ceva ce nu-şi putea aminti. Că urma un impact ce avea să-i fărâmiţeze craniul.

Kestrel nu voia ca Arin să vorbească, şi deodată nu mai era aşa de sigură că el avea de gând să spună ceva. În mod ciudat, i se năzări că Arin urma să cânte.

— Nu.

Comanda ei veni tăioasă.

Arin tăcu.

Mai târziu, Kestrel se trezi tremurând iar. Arin nu mai era lângă ea.

Era tot noapte. El n-ar fi trebuit să lipsească.

Kestrel ieşi din cort şi-l văzu stând sub un cer imaginar.

Deasupra întunecimii, dincolo de stelele ca nişte gămălii de ace, se vedeau rotocoale verzi şi roz, mărginite de violet. Kestrel nu mai văzuse niciodată aşa ceva.

Arin se întoarse şi îi întâlni privirea, care se coborâse de la cer la el. Kestrel nu înţelegea cum el nu îngheţa de frig. Apoi văzu că avea umerii adunaţi în faţă şi-şi dădu seama că probabil era îngheţat. Kestrel îşi înălţă iar capul spre culorile imateriale ale cerului.

— Ce e asta? întrebă ea.

— Zeii.

— Nu există.

Kestrel nu era sigură de unde ştia asta, însă era convinsă că asta credea.

— Ba există. Au venit să mă pedepsească.

— Tu ai fost de vină, zise ea, dând glas bănuielilor îndelung amuţite şi ştiind, când văzu chipul lui strâmbându-se chinuit, că avea dreptate. Din cauza ta am stat în închisoare.

Arin îi întâlni privirea.

— Da.

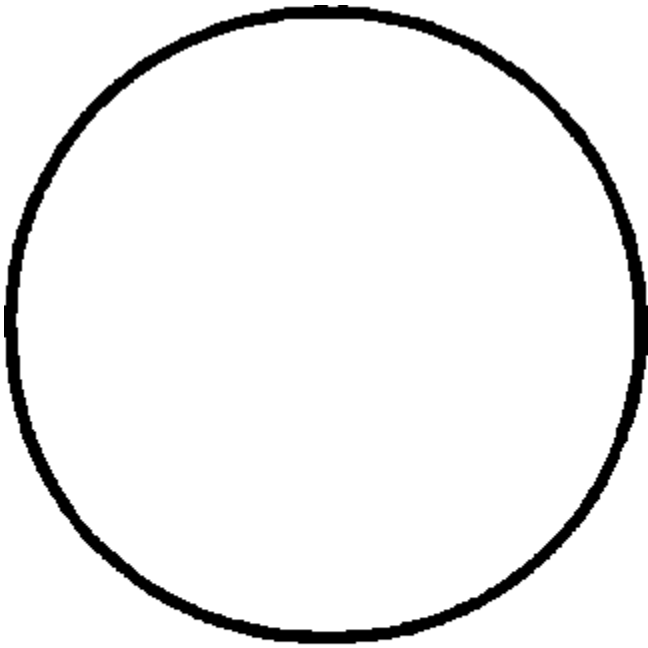

Da.

10

ARIN NICI NU ŞTIA CUM DE AJUNSESERĂ ACASĂ.

Starea lui Kestrel se înrăutăţise. Începuse să-i fie rău în timpul zilei. Noaptea, trupul ei devenea un biet lucruşor chinuit. El o ţinea în braţe, îngrijorat că făcea ceva greşit, chiar şi când uneori Kestrel părea să-i accepte căldura cu drag. Apoi, părea că un val îi cuprindea corpul şi o arunca în noaptea somnului. Arin o simţea devenind moale şi el răsufla uşurat, ştiind că puţinul confort pe care i-l putea oferi nu era' cu adevărat bine-venit.

Kestrel refuză să-l lase o ajute să intre în casa lui. Ziua luminoasă de vară nu o încălzea mai deloc. Kestrel se ghemui în mantia lui murdară şi înaintară suficient de lent astfel încât, până ce ajunseră la intrarea principală, toţi cei din casă se adunaseră deja să-i vadă. Kestrel îşi ţinea privirea aţintită asupra picioarelor ei nesigure, dar Arin ştia că era conştientă de mulţimea din jurul lor; gura ei era o linie subţire, îndârjită.

Roshar se apropie primul de ei, şi pietrişul scrâşni sub cizmele lui. Prinţul era neobişnuit de tăcut şi îngrozit, deşi nu-i stătea în fire să fie îngrozit de înfăţişarea altora.

— Am nevoie de Sarsine, îi zise Arin, însă vara lin se afla deja acolo.

Kestrel o privi şi ezită pentru o clipă. Apoi acceptă braţul întins

al lui Sarsine, iar Arin trebui să-şi ascundă înţepătura de supărare ce nu putea fi altceva decât gelozie, după care trebui să-şi ascundă ruşinea la un sentiment atât de meschin. Le urmă încet, simţindu-şi mâinile tulburător de goale. Nu era încă pregătit să devină inutil. Cel puţin fusese util în tundră.

Arin urmă cele două femei în sus pe trepte, spre aripa de vest a casei, unde Sarsine deschise uşa spre apartamentul în care locuise odată Kestrel. Când intrară, Arin cercetă chipul lui Kestrel, căutând un semn de recunoaştere. Ea îşi feri chipul de privirea lui într-un fel ce însemnă că ştia că era privită, şi de ce.

Sarsine o aşează pe Kestrel pe cel mai apropiat şi moale scaun şi îngenunche în faţa ei; îi scoase pantofii ponosiţi, despre care abia dacă se putea spune că fuseseră odinioară condurii unei domniţe.

Cu o expresie tremurătoare, Kestrel studie capul brunet şi plecat al lui Sarsine. Kestrel vorbi, iar vocea pe care o folosise din ce în ce mai puţin în ultimele zile răsună răguşită.

— Tu eşti slujnica mea?

Vara lui Arin tresări. El văzu stânjeneala de pe chipul lui Kestrel când îşi dădu seama că spusese ceva necuvenit. Sarsine se uită la el. Arin se aplecă şi-i şopti la ureche.

Sarsine aşează pantofii unul lângă celălalt.

— Da, răspunse ea în cele din urmă. O să-ţi fiu slujnică pentru o vreme, dacă vrei.

Apoi se ridică şi dădu să scoată mantia lui Kestrel.

Ceva ce Arin încercase să înfăşoare strâns înlăuntrul lui în zilele din tundră începu acum să se desfăşoare. Nu ştia ce avea să se întâmple când se desfăcea cu totul. Ar fi zis – dacă ar fi putut să zică ceva – că senzaţia semăna cu tremurul acela dezolant ce cuprindea trupul lui Kestrel în timpul nopţii.

Sarsine surprinse privirea lui Arin. Ridică sprâncenele. Se oprise din scoaterea hainelor lui Kestrel. Mesajul ei era clar.

Arin dădu din cap. Trebuia să plece, fireşte, însă nu se putea mişca.

— Arin!

Vocea lui Sarsine era fermă.

Arin se întoarse, dar nu ajunse prea departe şi o auzi pe Sarsine icnind şocată. Arin se uită înapoi.

Ochii lui se făcură mari. Se trezi lângă ele înainte să fie conştient că se mişcase. Mâna lui prinse pânza largă a cămăşii lui Kestrel, în dreptul umărului. Atunci văzu dunga roşie ce-i brăzda omoplatul. Kestrel se smuci înapoi. Pânza se rupse. Nu mult, dar suficient.

— Arin! exclamă Sarsine.

El văzu şi mai mult; văzu că urmele de bici semănau cu ale lui după felul în care îi tăiaseră pielea şi se adânceau sub cămaşă. Arin ştia că rănile se lăţeau pe tot spatele ei.

— Te-am întrebat.

Vocea lui era chinuită de durere.

— Te-am întrebat dacă eşti rănită.

— Nu sunt. S-a vindecat.

— Dar ţi-au făcut rău.

— Nu-mi amintesc.

Arin nu o crezu.

— Cum se poate să ţi se întâmple aşa ceva? Cum ai putut să te ascunzi de mine?

Arin o trăsese pe Kestrel în picioare. O ţinea de braţe. Nu mai avea carne acolo. Degetele lui întâlniră oase. Arin se pierdu cu totul. Nu-şi mai recunoştea lumea. Nu exista nicio versiune a lumii lui în care ceea ce trăia acum putea fi adevărat.

— O sperii, zise Sarsine.

Lui Kestrel nu-i era teamă; faţa ei ardea de provocare: avea bărbia ridicată, umerii încordaţi, cămaşa desfăcută la gât. Una dintre urmele de bici i se încolăcea peste claviculă. Se eliberă din strânsoarea mâinilor lui.

Arin parcă se îneca.

— Ar fi trebuit să-mi spui.

— Nu trebuie să-ţi spun nimic.

— Kestrel, tu... ai făcut ceva pentru mine. Pentru ţara asta. Nu-ţi aminteşti? Nu poţi nici măcar să încerci? Sau lasă-mă să-ţi spun, te rog...

Palma lui Kestrel coborî cu zgomot pe obrazul lui.

Arin rămase fără aer. Faţa îi ardea. Kestrel îl lovise şi peste gură. Ochii ei erau lichizi şi aurii, pierduţi şi plini de furie. Arin se simţi prea ruşinat ca să mai vorbească.

— Ştiu că vrei să ajuţi, zise Sarsine cu blândeţe.

— Bineînţeles că vreau, şopti el.

— Atunci trebuie să pleci.

— Abia când rămase singur pe coridor, căzut cu spatele la zid, Arin îşi atinse obrazul acolo unde îl lovise ea. Degetele i se umeziră. Îşi privi lung lacrimile. Luceau pe vârfurile degetelor lui ca sângele.

11

— O SĂ MOARĂ?

Sarsine închise uşa apartamentului în care se afla Kestrel cu mai multă forţă decât era necesară. Îşi aşează mâinile în şolduri şi-şi coborî privirea dură asupra lui Arin, care şedea aşezat pe jos, în coridor, rezemat de peretele opus uşii lui Kestrel. Încheieturile lui erau rigide. Arin nu ştia de când stătea acolo.

— Zeilor! Revino-ţi. Nu, nu va muri.

— Loviturile de bici. E posibil să aibă o infecţie. Sau febră.

— Nu are nimic.

— Mie mi s-a întâmplat.

— Nu sunteţi una şi aceeaşi persoană.

— Varsă tot ce mănâncă. Starea ei s-a înrăutăţit.

— I s-au dat droguri de două ori pe zi, în fiecare zi, timp de o lună. Unele dintre simptome sunt pentru că trupul ei tânjeşte după drogurile pe care nu le mai poate lua.

Arin observă pluralul.

— Mai multe feluri de drog?

Arin suspectase însă asta datorită propriei lui experienţe cu puterea înviorătoare pe care i-o dăduse substanţa luată în mine, şi a felului în care Kestrel tânjea după ceva care să o facă să doarmă. Uneori, îl şi implorase să-i dea.

— Da.

— Ţi-a spus ea.

Durerea îi străpunse pieptul. Arin îşi întoarse privirea, pentru ca vara lui să nu vadă cum se simţea ştiind că Kestrel îi mărturisesc ei aşa de repede un lucru pe care el trebuise să-l ghicească.

Arin îşi imaginã că se află iar în cort, în tundră, ascultând vântul care umfla pânza. Frigul care se revărsa din pământ, Kestrel în braţele lui, pulsul lui sălbatic, tremurul îngrozitor al membrelor ei, curbura gâtului ei în bezna verzuie. Uşurarea de a o auzi în final

respirând uşor şi tăcut. Felul în care propria lui respiraţie rămânea calmă o lungă perioadă după aceea.

Arin zise:

— Cum ai făcut-o să adoarmă?

— Nu doarme.

— Ce?

— E destul de calmă deocamdată.

— Ai lăsat-o singură cât e *trează*?

Arin îşi aminti cum Kestrel se ridicase într-o barcă mică, plutind deasupra unei ape negre, în noaptea Revoluţiei Fulgilor de Nea, gata să sară. O auzi cerându-i inelul lui Roshar.

— Nu poţi să o laşi. Du-te înapoi! Sarsine, n-o poţi lăsa singură.

Mâinile verei lui lunecară de pe şolduri. Trupul i se relaxă, iar chipul i se îmblânzi, scoţându-i la iveală oboseala.

— Kestrel e prea puternică pentru a face ceea ce gândeşti tu.

— Uită-te la ea.

Arin vorbea ca şi cum Kestrel s-ar fi aflat pe coridor, cu ei.

Uită-te ce am făcut, aproape că zise el, apoi îşi înghiţi cuvintele. Sarsine n-ar fi spus decât că nu era vina lui.

Dar Arin ştia adevărul

Sarsine se aşează pe jos, în faţa vărului ei, cu genunchii traşi sub fustele din muselină.

— M-am *uitat* la ea. Am îmbăiat-o şi am îmbrăcat-o şi am aşezat-o în pat. E subnutrită şi bolnavă, dar e *în viaţă.* A luptat din greu ca să trăiască. Dacă tu nu crezi că e puternică, atunci să ştii că te înşeli.

— O să stau eu cu ea.

Sarsine clătină uşor din cap.

— Nu te vrea lângă ea.

— Nu-mi pasă.

— Nu-şi va face rău.

— N-ai de unde să ştii.

— Arin, sigur că o voi îngriji, dar nu putem sta cu ea în fiecare moment al zilei.

— Ba eu pot al dracului de bine!

— Da, dar ea ar urî asta. Nici nu mai ştie cine este. Cum vrei să se regăsească dacă nu poate fi singură cu sine?

Arin îşi trecu degetele prin părul murdar şi-şi apăsă podul palmelor peste ochii închişi până ce sub pleoape i se aprinseră steluţe albe.

— Ştiu eu cine este.

O fată mândră. Cu o inimă dârză şi nobilă. Şi o mincinoasă. O

mare mincinoasă.

— Ar fi trebuit să ştiu.

Fiecare moment petrecut cu ea în capitală îi reveni lui Arin în minte, îngheţându-i sângele în vene. Arin înghiţise toate minciunile lui Kestrel, felul în care îl batjocorise, cum îl dăduse la o parte şi-l făcuse să pară un nimic. Lui Arin îi fusese simplu să o creadă. Avusese noimă.

Se blestemă. Văzu deodată toate ocaziile pe care le avusese, de-a lungul multelor luni dinaintea arestării ei, ca să descopere adevărul. Dar nimic din ce trăise sau suspectase în capitală nu avusese vreo logică pentru el. 1 se păruse necugetat şi, aparent, greşit felul în care ochii ei luciseră de dor în noaptea când o întâlnise lângă canal. Apele se învolburau dedesubt. Ea purta o rochie de servitoare. Necugetată fusese ea când îşi riscase siguranţa ca să ajute un alt popor. Necugetată că dăduse informaţii spionului herrani al lui Arin. Era o trădătoare pentru ţara ei. Pedeapsa valoriană pentru trădare era moartea.

Iar Arin o acuzase de egoism. În capitală, Arin gândise cuvinte precum *foame de putere*, şi *superficialitate,* şi *cruzime.* I le spusese în faţă. O acuzase pentru moartea câmpenilor din est.

Expresia şocată a chipului ei, limpede în lumina opaiţelor din acea tavernă mizerabilă. Linia albă a buzelor ei.

Arin ignorase totul. Interpretase greşit semnele.

Pierduse din vedere tot ce conta.

Sarsine îi cuprinse încheieturile şi-i trase mâinile de la ochi. Arin se uită la ea, dar păru să nu o vadă. Văzu în schimb faţa epuizată a lui Kestrel. Se văzu pe sine copil, în noaptea invaziei, când soldaţii îi ocupaseră casa, şi când el nu făcuse absolut nimic.

„Mai târziu”, îi spusese el lui Sarsine când sosise mesagerul.

„Nu, n-am să fac nimic”, îi promisese lui Roshar când prinţul îi enumerase motivele pentru care ar fi fost inutil să salveze un spion anonim din închisoarea aflată în tundră.

— M-am înşelat, zise Arin. Ar fi trebuit să...

— E prea târziu pentru regrete. Ele aparţin zeului celor pierduţi. Vreau doar să ştiu ce ai de gând să faci *acum.*

Arin evitase mult timp să viziteze moşia generalului.

Cu vorbele lui Sarsine răsunându-i în minte, Arin ieşi călărindu-l pe Javelin pe poarta deschisă.

Un sturz cu gâtul galben cântă de pe o creangă joasă. Iarba netăiată a peluzei ajungea până la jaretele calului. Arin îl conduse pe Javelin prin iarba foşnitoare, departe de vilă, pe care nu era încă pregătit să o vadă, şi urcă deluşorul, printr-un crâng presărat de

portocale mici şi pârguite. Dacă le-ar fi cules, fructele ar fi fost tari şi seci, încă necoapte. Însă mireasma lor îl făcea să şi le dorească acum.

Arin plesni din limbă şi îmboldi calul cu călcâiele. Javelin mişcă o ureche şi mări pasul, trăgând aer pe nări, mulţumit să galopeze.

Arin se ţinu departe de dependinţele mai mari: căsuţa cu acoperiş de stuf în care locuise dădaca lui Kestrel, aflată la apus de grădina năpădită de buruieni; grajdurile pustii; locuinţa goală a sclavilor, forma ei ca de hambar fără ferestre, cu vopsea albă ce se cojea la soare. Arin îl conduse mai departe pe Javelin pe cărarea lui, dar se întoarse puţin în şa, ca să arunce o privire la ultima clădire, iar sabia i se mişcă pe lângă şold.

Ajunse la fierărie şi descălecă, tropăind cu cizmele pe pământ. Eliberă chinga calului şi-i dădu drumul. Iarba era înaltă şi bună; un adevărat rai pentru un cal.

Cizmele lui Arin sunau cu putere pe dalele de piatră. În oraş erau suficiente fierării unde s-ar fi putut duce, dar aceea, într-un fel bizar, părea să-i aparţină. Lucrurile arătau la fel cum le lăsase Arin atunci când plecase iama trecută. Înăuntru, uneltele atârnau acolo unde ar fi trebuit să fie. Nicovala era acoperită de un strat de praf. Vatra era stinsă de mult, iar coşul pentru cărbuni era plin.

Arin pregăti focul în forjărie, umflă foalele şi privi flăcările prinzând viaţă. Când focul se făcu zdravăn, Arin îl lăsă să ardă. Avea să se întoarcă. Flăcările trebuiau să ardă ceva timp pentru ceea ce avea el nevoie. Între timp – se forţă să gândească asta – ar fi trebuit să vadă casa.

Vila generalului – a lui Kestrel – rămăsese pustie de când Arin îl ucisese pe Coţcar, iarna trecută. Ca lider al revoltei herrani, Coţcarul îşi atribuise casa şi locuise acolo pentru că era cea mai bună şi pentru că aparţinea generalului. Şi poate chiar pentru că era a lui Kestrel. Arin nu ştia când luase naştere fascinaţia bolnăvicioasă şi pizmaşă a fostului lider pentru ea. Arin îşi înghiţi nodul din gât când îşi aminti.

Mâna i se strânse în jurul mânerului sabiei. Arin se uită la degetele lui încleştate, apoi din nou la sabia tatălui său şi scoase puţin lama, ca să vadă în soare luciul oţelului frumos lucrat. După care băgă sabia la loc în teacă şi intră în casă.

Dincolo de curtea interioară, fântâna era mută şi arsă. Gândacii înotau la suprafaţa apei verzui. Zeii pictaţi se holbau la Arin de pe ziduri, alături de alte creaturi: fauni, un cerb ce executa un salt, păsări. Surprinse cu privirea una dintre păsările pictate în timpul zborului şi-şi aminti că o văzuse pentru prima dată peste

umărul lui Kestrel, în ziua în care ea îl cumpărase.

Înăuntru, casa era aproape goală. Bănuise asta, dar nu crezuse niciodată că avea să arate *aşa*.

După ce Arin semnase tratatul imperial ce părea să promită libertatea Herranului, coloniştii valorieni îşi predaseră casele din acest teritoriu. Corăbiile soseau necontenit ca să golească vilele de bunurile valoriene. Existaseră conflicte cu privire la proprietăţi. Arin intervenise, intermediase negocierile, dar ignorase casa lui Kestrel. Familia herrani căreia îi aparţinuse vila murise demult. Când o corabie valoriană intrase în golf ca să golească vila generalului, Arin se prefăcuse că nici nava, nici casa nu existau. Presupusese că totul fusese luat. Aproape că avusese dreptate.

El nu mai venise aici din noaptea revoltei. Nu voise să fie atras în camerele lui Kestrel, sau să vadă bucătăriile unde oamenii de-un neam cu el fuseseră obligaţi să muncească, sau să găsească locul unde administratorul îl acuzase că atinsese un lucru ce nu i se cuvenea. Arin fusese apoi biciuit, departe de casă, unde ţipetele lui neplăcute nu puteau să deranjeze pe nimeni. Arin nu voise să-şi amintească de sala de muzică, ce răsunase odinioară de cântecele lui Kestrel, sau să vadă biblioteca unde se închisese odată cu ea. În fapt, Arin nu voise să aibă nimic de-a face cu acel loc. Chiar şi când sosise acolo însoţit de oameni, de o căruţă şi de cai ca să ia pianul şi să-l aducă la el acasă, Arin nu intrase în vilă. Aşteptase afară, pregătind un sistem de scripeţi pe care-l folosise ca să urce instrumentul în căruţă după ce fusese scos afară, pe roţi, pe uşa largă a sălii de muzică.

Aşadar, Arin nu era deloc pregătit pentru mizeria pe care o putea vedea şi mirosi.

Coţcarul fusese un om răzbunător. Colţurile camerelor duhneau a urină. Ferestrele şi pereţii erau murdari. Mai multe ochiuri de geam erau sparte.

Picioarele lui Arin îl purtară încet spre sala de muzică. Acolo, lucrurile arătau bizar: partituri risipite pe jos,, din care unele erau arse parţial, ca şi cum Coţcarul ar fi început să le dea foc, după care îi venise o idee mai bună – probabil aceeaşi idee care-l împiedicase să distrugă pianul. Poate Coţcarul nu ştiuse dacă să o forţeze pe Kestrel să facă ce voia el sau să o mituiască...

Stomacul lui Arin se strânse. Plămânii îl ardeau. Deschise o fereastră.

Se uită la grădină, aducându-şi aminte priveliştea. Privise florile aplecându-se şi plutind în vânt în timp ce Kestrel cânta o melodie scrisă pentru flaut. Mama lui obişnuise să o cânte, seara,

pentru invitaţi.

Arin se întrebă dacă asta însemna să fii născut în anul zeului morţii – să vezi toate lucrurile pângărite.

Aerul proaspăt îi limpezi însă mintea. Îşi croi cale spre bucătării. Acolo aprinse alt foc, de data asta ca să fiarbă apă. După aceea, adună un calup urât mirositor de săpun de casă, cârpe şi găleţi, ulei de lemn cu miros de portocale, oţet pentru ferestre şi pentru pereţi. Arin începu să cureţe casa de la un capăt la celălalt.

În timp ce storcea o cârpă, îşi simţi zeul rânjind batjocoritor. Cureţi? Ah, Arin! Nu pentru asta te-am făcut. Nu asta ne-a fost înţelegerea.

Arin nu avea deloc sentimentul că ar fi făcut vreun târg, ci doar că fusese revendicat şi că-i plăcea senzaţia de apartenenţă.

Arin nu-şi putea dezonora zeul, dar nu se putea dezonora nici pe sine. Îndepărtă vocea din mintea lui şi-şi văzu de treabă.

Când se întoarse la forjărie, focul se stinsese de mult. Arin îl aprinse iar și înteți flăcările. Apoi așează sabia tatălui său în foc, o încălzi până ce oțelul deveni flexibil și o așează pe nicovală. Despică lama. Mintea lui era tăcută în timp ce tăia din lamă și lăsa obiectul cel nou să i se formeze sub mâini. Oțelul se îndoi într-un strat și apoi în altul, sudat de forjă. Deveni mai scurt și mai subțire. Mai puternic și mai flexibil. Arin remodelă plăseaua. Fasonă și ascuți lama. Se strădui din toate puterile să facă din pumnalul lui Kestrel opera lui cea mai meșteșugită.

12

KESTREL DESCHISE OCHII, DESPRINZÂNDU-SE DIN întunecime.

O dureau toate – umerii, coastele şi, mai ales, stomacul, însă spasmele ce-i frânseseră trupul trecuseră. Totul era imposibil de moale. Salteaua cu fulgi. Cămaşa ei subţire de noapte. Pielea curată. Atingerea delicată a pernei de sub obrazul ei. Kestrel clipi, auzi foşnetul scurt al pleoapelor ei pe materialul pernei. Avea părul liber şi moale. Când sosise aici, arăta dezgustător. Îşi aminti cum îşi petrecuse Sarsine degetele cu ulei prin el. „Taie-l!”, îi zisese Kestrel. Se simţea departe de lume şi ciudat în timp ce cuvintele îi părăseau buzele uscate, ca şi cum nici nu ar fi vorbit cu adevărat, ci doar ar fi ascultat ecoul a ceva ce deja spusese.

„Oh, nu”, răspunsese Sarsine, „nu de data asta.”

„Taie-l!” Da. Se întâmplase altă dată. Apoi, sub degetele ei se răsfirase un talmeş-balmeş de mii de cozi împletite, şi le urâse... pentru că-i aducea aminte de urma unei plăceri neaşteptate... şi totuşi, mintea ei refuza să spună care era acea plăcere şi de ce dispăruse.

„S-ar putea să regreţi; o domniţă aşa elegantă ca tine”, zisese Sarsine, atunci, demult.„Te rog, nu pot să-l sufăr.”

Sarsine desfăcuse ghemotoacele groase de păr formate în timpul prizonieratului. Mişcarea degetelor prin păr o făcea pe Kestrel să ameţească. Se înecase şi vomase iar.

Acum, înşirând în minte toate acestea, Kestrel atinse o şuviţă de păr de pe pernă. Uitase ce culoare avea.

Îi părea familiar, de un blond întunecat. Un pic roşcat. Când era mică, nuanţa fusese mai aprinsă. „Roşu ca părul unui războinic”, obişnuia să spună tatăl ei, culegând câte o şuviţă. Kestrel bănuia că tatăl ei fusese dezamăgit să-i vadă părul închizându-se la culoare în timp.

Acum se ridică în capul oaselor – prea repede. I se făcu negru în faţa ochilor şi ameţi.

— Ah, făcu o voce.

Vederea lui Kestrel se limpezi. Sarsine se ridică, întinzându-se, de pe un scaun (din lemn cenuşiu, cu tapiţerie de culoarea perlelor mate; şi asta îi părea familiar lui Kestrel) şi merse încetişor spre o măsuţă pe care se afla o supieră acoperită. Sarsine umplu o cană cu lichidul aburind şi i-o aduse.

— Ţi-e foame?

Stomacul lui Kestrel mârâi.

— Da, zise ea, mirându-se de un lucru aşa de simplu precum foamea.

Bău supa şi se simţi imediat epuizată. Cana atârna moale în mâinile ei.

— De când? reuşi ea să zică.

— De cât timp eşti aici? De două zile.

Ferestrele erau acoperite cu draperii şi luceau în lumina soarelui.

— Ai avut crize, spuse Sarsine, şi ai fost foarte bolnavă. Dar cred că am depăşit un prag important, adăugă ea, atingând obrazul lui Kestrel.

Femeia asta e bună, se gândi Kestrel. Încrezătoare, fermă, la obiect şi cumva atentă. În ochi îi juca o umbră de îngrijorare. Poate că era şi sinceră.

— Trebuie să dormi bine, zise Sarsine. Poţi încerca?

Lui Kestrel îi mai plăcea şi felul în care Sarsine ştia că lucrurile ce ar fi trebuit să fie simple nu erau deloc simple. Era adevărat că în ultimele zile (două, îşi reaminti Kestrel) somnul şi veghea fuseseră întrerupte şi agitate. Îşi ridică privirea spre Sarsine şi rămase cu ochii fixaţi în ochii ei. Văzu limpede acum ceea ce nu observase mai înainte. Inima îi bubui.

Ochii aveau exact aceeaşi culoare. Cenuşii, ca burniţa. Cu gene grele şi negre. Ochii lui.

Şi gura. Nu avea tocmai aceeaşi formă. Dar buza de jos, colţul întors într-un zâmbet minuscul...

— Ei bine? zise Sarsine blând, luând cana goală, care devenise mai grea decât un bolovan.

Kestrel se întinse după mâna liberă a lui Sarsine şi o strânse. Se îndârji sub privirea cenuşie, neclintită. *Nu-i drept,* zicea o parte din ea. Nu e drept să-l caut pe el în chipul acestei femei. Nu e drept să-l caut deloc. Însă Kestrel îl căuta, nu se putea abţine, şi când somnul îşi deschise braţele, nu se mai temu să lunece spre ele.

Se făcuse noapte când Kestrel se trezi iar. Lampa ardea cu flacără mică. O umbră mare veghea în scaun. Picioare lungi şi întinse, înveşmântate în pantaloni, cizme strânse tare cu şireturi. Capul lui brunet zăcea înclinat ciudat pe marginea sculptată a spătarului.

Curat, adormit. Trăsăturile dure mai blânde acum. Obrajii bărbieriţi. Cicatricea.

Era *prea* curat. Se afla destul de aproape ca să-l poată mirosi. Mirosea ciudat: a oţet, a portocale şi a... leşie?Ochii lui Arin se întredeschiseră, înceţoşaţi pentru o clipă, apoi deveniră atenţi în lumina lămpii. O privi, privindu-l. Rămase nemişcat.

Inima ei bătea repede ca a unui iepure. Kestrel ezita între suspiciune şi încredere şi o altă emoţie mai puţin uşor de numit.

— Culcă-te la loc, şopti el.

Ea închise ochii. Inima îşi încetini galopul, ghemuindu-se ca un iepuraş cuminte în scorbura lui, şi se făcu moale şi caldă. O respiraţie monotonă în liniştea nopţii.

Când Kestrel se trezi iar, draperiile erau trase. Era miezul zilei. Pe ferestre se strecura o lumină gălbuie. Scaunul de culoarea perlei era gol.

O senzaţie neplăcută îi străbătu trupul. Kestrel nu ştia exact ce putea să însemne, dar se simţi deodată mică.

Se ridică în capul oaselor. Pe o măsuţă de toaletă din apropiere se afla o oglindă. Kestrel se strecură afară din pat: se simţea goală pe dinăuntru şi nesigură pe picioare. Măsuţa şi scaunul nu era chiar atât de aproape. Distanţa dintre ea şi cele două obiecte se căsca precum un hău. Când ajunse la scaun, Kestrel căzu pe el.

Fata din reflexie părea aşa de şocată, încât primul instinct al lui Kestrel fu să o atingă, să o calmeze. Degetele lor se întâlniră. Oglinda era rece.

— Ai de gând să o spargi? zise o voce.

Mâna lui Kestrel căzu moale, iar privirea i se desprinse de imaginea din oglindă şi o văzu pe Sarsine stând în spatele ei, în pragul uşii deschise. Kestrel nu fusese totuşi singură. Chipul femeii purta acea expresie meditativă a celui care urmăreşte de ceva vreme desfăşurarea unor evenimente. În braţe ţinea o legătură de material.

— Nu sunt eu, zise Kestrel.

Sarsine întinse materialul pe spătarul scaunului de culoarea perlei. Era o rochie. Se apropie şi-şi lăsă o mână pe umărul lui Kestrel. Palma femeii era caldă, însă era la o oarecare distanţă de

rănile inflamate de pe spatele lui Kestrel pe care Sarsine le putea vedea pesemne prin cămaşa de noapte.

Kestrel se uită din nou la fata mult prea slabă, cu ochii adânciţi în orbite. Avea buzele crăpate. Oasele claviculei îi înţepau pielea.

— Uite, zise Sarsine, adunând părul lui Kestrel.

Îi împleti rapid o coadă lejeră.

— A făcut şi el asta, zise Kestrel deodată.

Arin îi împletise părul, mai demult. *Asta* (asta?) era plăcerea necunoscută, pierdută, pe care ea încercase să şi-o amintească. Arin nu se grăbise deloc. O încetineală senzuală. Fascinaţia atingerii degetului lui pe gâtul ei. Apoi, mai târziu, a doua zi, toate acele mici împletituri transformate în noduri jalnice.

— Ce?

Sarsine legă coada cu o panglică.

— Nimic.

Sarsine îi întâlni privirea în oglindă, dar nu zise decât atât:

— Hai să te îmbraci.

— De ce?

— Ca să semeni mai mult cu tine.

Sarsine o trase pe Kestrel în picioare.

Rochia era prea largă, dar i se potrivea pe umeri şi avea lungimea potrivită. Materialul, modelul cu crenguţe de flori îi erau cunoscute.

— E a mea.

— Da.

— Dar asta nu e casa mea.

Degetele lui Sarsine se opriră.

— Nu.

— Atunci ce caut eu aici? De unde ai luat asta?

Sarsine încheie şi ultimul nasture.

— Cât îţi aminteşti?

— Nu ştiu. Kestrel se simţea frustrată. De unde să ştiu *cât*[7]. Pentru asta, ar trebui să-mi dau seama ce am uitat. Spune-mi tu.

— Ar fi mai bine dacă ai întreba pe altcineva.

Kestrel ştia la cine se referea ea. Simţi iar senzaţia degetelor lui lunecându-i prin păr. Era adevărat, ceea ce bănuise ea în tundră era adevărat. Iubit? Poate. Ceva delicat, oricum, însă delicat ca o vânătaie.

— Nu, îi spuse Kestrel lui Sarsine. Am încredere în *tine*.

Sarsine îngenunche ca să-i pună condurii în picioare.

— De ce?

— Tu nu vrei nimic de la mine.

— Cine a zis asta? O servitoare ar putea vrea orice de la stăpâna ei.

— Tu nu eşti servitoarea mea.

Sarsine îşi ridică privirea.

— De ce faci asta? întrebă Kestrel. De ce eşti bună cu mine?

Sarsine îşi lăsă mâinile să-i cadă în poală. Îşi plimbă un deget peste palma celeilalte mâini, apoi se ridică şi o ajută pe Kestrel să păşească spre o oglindă mare. Kestrel, de-a dreptul epuizată de acum, şi confuză din cauza detaliilor atât de contradictorii, se lăsă dusă.

— Uite, spuse Sarsine, îndată ce Kestrel îşi zări reflexia. Arăţi ca o adevărată domniţă valoriană. Asta eşti. Te-am urât când te-am văzut prima dată.

Kestrel îşi privi imaginea. Nu vedea ce putea fi demn de urât la ea. Nu vedea mai nimic de fapt. Doar o umbră de fată într-o rochie frumoasă. Şopti:

— Sunt o fiinţă îngrozitoare?

Zâmbetul lui Sarsine era trist.

— Nu.

Se lăsă o tăcere pe care Kestrel nu voia să o rupă, căci se simţea, în acel moment, învăluită de o siguranţă mângâietoare pentru că nu merita să fie urâtă. Poate că nici nu mai avea nevoie să fie altcumva. Poate că asta era tot ce trebuia să fie o fiinţă omenească.

— În urmă cu aproape unsprezece ani, spuse Sarsine, poporul tău a cucerit această ţară. Ne-au înrobit. Tu erai bogată, Kestrel. Aveai tot ce îţi dorea inima. Erai fericită.

Kestrel se încruntă. Recunoştea vag adevărul în spusele femeii, îl vedea în depărtare, ca prin ceaţă. Dar...

Era urma unei dorinţe. Şi fericire.

— Nu cunosc fiecare detaliu, continuă Sarsine. Ceea ce ştiu însă e că vara trecută l-ai cumpărat pe Arin în piaţă.

— Deci este adevărat.

— L-ai câştigat la o licitaţie şi l-ai adus în casa ta. Însă conducătorul licitaţiei, un bărbat numit Coţcarul...

Kestrel simţi o împunsătură urâtă în piept.

— ...a *dorit* ca tu să câştigi. Ca şi Arin. Tatăl tău e general în armata valoriană. Arin a fost spion în revolta herrani. A jucat un rol crucial. Nimic nu s-ar fi realizat fără el. Sau fără tine. Tu i-ai oferit informaţii preţioase, deşi nu intenţionat. Nu ai fi făcut-o dacă ai fi înţeles ce urmărea Arin şi cum urma să acţioneze. Valorienii au fost atacaţi în tot oraşul, au fost luaţi prin surprindere, ucişi. Printre ei

au fost şi prietenii tăi.

Lacrimi căzute pe o piele moartă. O fată în rochie verde. Buze violete de otravă. Kestrel îşi înghiţi nodul din gât.

— După revoltă, continuă Sarsine, ai fost adusă aici.

Vocea lui Kestrel era gâtuită:

— Ca prizonieră.

Sarsine îşi ţuguie buzele, dar nu negă.

— Ai evadat. Nu ştiu sigur cum. Ce ştiu e că imediat după aceea, armata valoriană ne-a invadat şi ne-a pus sub asediu. Dar tu ai sosit şi i-ai oferit lui Arin un tratat.

Kestrel simţi hârtia grea sub degetul ei. Fulgii de nea îi atingeau obrajii. Hârtie albă, zăpadă albă, inimă albă, de gheaţă.

— Tratatul ne-a dăruit independenţa de a ne guverna singuri, sub comanda împăratului. Părea prea frumos ca să fie adevărat. Şi aşa a şi fost. Câteva luni mai târziu, oamenii din acest oraş au început să se îmbolnăvească. Am căzut şi eu la pat. Eram otrăviţi, încetul cu încetul, cu apa din apeducte. Împăratul a dorit să ne ucidă fără să rişte viaţa vreunui soldat. Am aflat asta – şi i-am pus capăt – datorită ţie. În capitală, i-ai dat informaţii lui Tensen, spionul aflat în slujba lui Arin. Arin nu a ştiut cine era informatorul lui Tensen, iar Tensen a refuzat să-i dezvăluie identitatea. I-a spus însă numele de cod: Molia. Tu ai fost prinsă. Un grăjdar herrani, din munţi, ne-a adus vestea că o femeie, aflată într-un furgon pentru prizonieri ce se îndrepta spre tundră, îi dăduse o molie şi îi ceruse să i-o aducă lui Arin. A plecat să te salveze. Şi iată-te aici.

Kestrel îşi ţinea dinţii încleştaţi şi umerii încordaţi. Nu-şi amintea mai nimic din ceea ce spusese Sarsine şi nu era sigură cum să interpreteze puţinele imagini neclare ce-i răsăreau în minte. Se lupta cu oboseala.

— Dar sună nebunesc.

— E greu de crezut, ştiu.

— E o poveste. Kestrel se chinui să-şi găsească vorbele. E ceva scos dintr-o carte. De ce aş face eu asemenea lucruri?

„Tu ai fost de vină”, îi zisese Kestrel lui Arin, în tundră. „Din cauza ta am fost în închisoare.”

„Da.”

— Ai zice că sunt o mare neroadă, zise Kestrel categoric.

— Aş zice că eşti persoana care mi-a salvat viaţa.

Sarsine îi atinse dosul mâinii cu trei degete.

Kestrel îşi aminti ce însemna gestul acela, şi înţelegerea se deschise în mintea ei ca o floare. Gestul era herrani. Însemna recunoştinţă, iertare sau ambele.

Kestrel trase de rochia largă. Gândurile i se învălmăşeau în cap. Îşi simţea pleoapele grele, gata să se închidă. Încercă să-şi imagineze vechea ei persoană. Duşman. Prizonier. Prieten? Fiică. Spion. Şi iar prizonier.

— Ce sunt eu acum?

Sarsine cuprinse ambele mâini ale lui Kestrel.

— Orice vrei tu să fii.

Ceea ce-şi dorea Kestrel cu adevărat era să poată dormi. Merse clătinându-se spre cea mai apropiată piesă de mobilier – un divan, însă întunecimea somnului i se aşternu prea repede pe ochi ca să vadă despre ce obiect era vorba. Era pur şi simplu altceva decât podeaua. Cedă moleşelii şi se cufundă repede în somn. O pernă. O pătură trasă. O rochie ce fusese a ei.

Cineva o mutase înapoi în pat. Dar nu fusese Sarsine.

Era întuneric, dar o lampă mică fusese lăsată aprinsă. Scaunul era gol.

Kestrel stătea ghemuită pe o parte. Spatele i se vindecase şi acum nu mai simţea decât o durere surdă. Câteva tăieturi încă o înţepau. În tundră, nu băgase în seamă durerea din moment ce drogurile încă îşi mai făceau efectul. Apoi drogurile îi părăsiseră corpul, iar greaţa şi dorinţa se făcuseră mai rele decât orice.

Durerea o muşca din spate, ajungându-i până la inimă. Se uită la scaunul gol.

I se năzări că probabil, după ultima lui vizită, când ea se trezise în miezul nopţii, Arin decisese să păstreze o oarecare distanţă.

Se mai gândi de asemenea că lucrul acela rece şi mărunt pe care-l simţea era frica de a fi abandonată.

Asta ar fi trebuit să o facă să tremure de furie în faţa propriei sale confuzii. Cine era ea, să lovească omul care o salvase, iar apoi să-i simtă lipsa?

Aşadar, Kestrel nu era o singură persoană, ci două. Cea de dinainte şi cea de acum, lovindu-se una de cealaltă ca jumătăţile unui os rupt.

Kestrel se întoarse pe partea cealaltă, cu faţa la perete, şi întinse mâna ca să atingă, pentru prima dată, urmele de bici de pe spatele ei. Carnea i se înfioră. Degetele simţiră crustele lungi şi tari. Cuprinsă de repulsie, îşi trase mâna şi şi-o strânse la piept.

Culcă-te la loc, îşi ordonă.

Nu mai avea nevoie de drogul de seară. Sau nu chiar. Totuşi, gândul o făcu să palpite de dor. Dacă i s-ar fi dat într-o cană, l-ar fi înghiţit dintr-o sorbitură.

A doua zi (sau asta *crezu* Kestrel, căci altfel părea destul de posibil să fi dormit mai mult de o noapte), Sarsine o ajută să meargă până în camera pentru micul dejun. Pe masă se aflau fructe de ilea, pâine, ceai, lapte, un set de chei din fier şi încă un obiect înfăşurat în muselină. Era mare şi avea o formă neregulată. Obiectul era aşezat lângă chei, în faţa unei farfurii.

— Sunt pentru tine, zise Sarsine.

— Este Ninarrith?

Cuvântul îi răsări în minte, străin în gura ei. Îşi aduse aminte că provenea din vechea limbă herrani – o limbă aşa de veche, că devenise de sine stătătoare. Nimeni nu o mai vorbea acum, deşi câteva cuvinte supravieţuiseră. Înainte de război, herranii obişnuiau să-şi facă daruri de Ninarrith. Era o sărbătoare.

— Nu încă.

Sarsine o privi cu atenţie.

— Ce-i?

— E ciudat că-ţi aminteşti asta.

— Îmi pot aminti unele lucruri.

— Au trecut unsprezece ani de când n-am mai sărbătorit Ninarrith.

— Ce înseamnă cuvântul?

— Sunt două cuvinte contopite. „O sută” şi „lumânări”. Sărbătoarea marchează ultima zi în care zeii au mai păşit printre muritori. Celebrăm speranţa reîntoarcerii lor.

Kestrel cercetă amintirea, o forţă să iasă, greoaie, la lumină.

— Dădaca mea. Ea era herrani. Am sărbătorit cu ea, în secret.

Kestrel se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost descoperite. Teama i se răsuci în inimă. Însă acum nu trebuia să se mai ascundă de nimeni, nu o mai putea pedepsi nimeni.

— Am iubit-o.

Şi totuşi, nu-şi mai putea aminti numele femeii. Teama lui Kestrel se prefăcu în jale. Încercă să zâmbească, însă îşi simţi buzele tremurând.

— O să se răcească ceaiul.

Sarsine îşi făcu de lucru în mod inutil cu ceainicul şi Kestrel îi fu recunoscătoare că-i permitea să aibă un moment de sinceritate cu propriile ei sentimente, fără apăsarea privirii altei persoane.

— Mi-ar plăcea să sărbătoresc Ninarrith cu tine, îi zise ea lui Sarsine.

— Dacă mai suntem aici, zise femeia tainic, însă clătină din cap când Kestrel se uită la ea. Haide. Ia-le.

Cheile erau grele.

— Sunt ale casei, zise Sarsine. Un set complet.

Greutatea lor în palmă: ceva ce Kestrel credea că ar fi trebuit să-şi amintească.

Le puse deoparte.

— Si asta?

Îşi trecu un deget peste marginea muselinei în care şedea învelit obiectul cu o formă neregulată.

Sarsine ridică sprâncenele – un pic sardonic, i se păru lui Kestrel, deşi expresia femeii părea să aibă mai mult de-a face cu ceva ce ea ştia, iar Kestrel nu-şi putea aminti. Sprâncenele negre, cinismul lor curbat, amuzamentul sec... Kestrel îl văzu iar pe Arin în ea. El se uitase uneori aşa la Kestrel. Se întrebă de ce se simţea confortabil cu Sarsine şi nu cu el, şi dacă acea relaxare se datora asemănării sau exista în ciuda ei.

— Uită-te singură, zise Sarsine.

Era un pumnal; lucea sub muselină, adăpostit în teaca lui şi prins de o curea subţire. Pielea curelei era fermă, dar suplă, nu foarte elegantă, dar durabilă şi confortabilă. Cureaua avea găuri pentru limba cataramei: semn că cel care făurise arma era sigur de măsura curelei. Ca şi cureaua, teaca avea un model simplu şi părea rezistentă; nu era împodobită, deşi bordura era mai ascuţită decât văzuse Kestrel (da, îşi dădu ea seama, cunoştea bine pumnalele). Nu era aşa de ascuţită încât să-l rănească pe care o purta, dar suficient cât să provoace o rană în caz că teaca ar fi fost cuprinsă cu mâna şi înfiptă în oponent Teaca nu era complet lipsită de decoraţii. Chiar sub gâtul ei se afla un simbol: două inele, unul cuprins de celălalt, vizibile doar pentru că texturile în relief erau diferite. Simbolul se repeta pe plăseaua pumnalului, pe mânerul rotund suficient de greu ca să ucidă. Plăseaua – Kestrel îşi strânse degetele în jurul ei – se potrivea perfect în mâna ei, şi avea gărzi curbate ca să-i protejeze degetele.

Kestrel trase lama. Arma era valoriană. Cu excepţia vârfului drept şi al acelui simbol necunoscut, fiecare element al pumnalului îi trăda stilul valorian: de la gărzile curbate la tăişul dublu şi mânerul faţetat. Nuanţa albăstruie a oţelului îi trăda calitatea, dar Kestrel ar fi cunoscut-o oricum. Pumnalul părea uşor şi agil în mâna ei. Fusese frumos lucrat. Echilibrat, cu proporţii bune. Fusese făcut de un maestru.

Kestrel îşi trecu degetul mare peste marginea lui. Sângele ţâşni.

— Zeilor! zise Kestrel şi-şi supse degetul tăiat.

Sarsine râse.

— Te-ai convertit acum?

Kestrel tresări. Uitase de Sarsine. Se încruntă, neştiind sigur de ce spusese asta. Probabil că fusese doar vorba de un instinct. Sau poate instinctul unei alte persoane, înrădăcinat în ea, ocupând un spaţiu ascuns în care era normal ca ea să invoce zei în care nu credea. Introduse lama înapoi în teacă şi aşeză pumnalul pe masă, cu bufnet.

— De ce-mi dai mie asta?

Înţelegea de ce ar fi avut nevoie de chei. Nu era o prizonieră, ci un musafir. Mai mult decât un musafir, dacă interpreta corect darul. Musafirii nu au acces la fiecare încăpere a casei gazdelor.

Dar pumnalul...

— Te-aş putea ucide cu ăsta, zise ea. Chiar acum.

— Oh, nu ştiu ce să zic. Sarsine părea amuzată. Nu prea eşti în formă.

— Nu asta e ideea.

Kestrel începea să fie uşor deranjată de toate acele daruri, cheile şi pumnalul. De cum fiecare în parte, în felul său, părea să dovedească o încredere absolută.

— Ideea a fost, spuse cu grijă Sarsine, ca tu să nu te simţi lipsită de apărare.

Kestrel deschise gura, apoi o închise, dându-şi seama abia acum că exact aşa se simţise şi că prima emoţie pe care o trăise la vederea pumnalului fusese siguranţa.

— Noi..., începu Sarsine.

Kestrel îi aruncă o privire tăioasă.

— Eu nu-mi fac griji că vei răni pe altcineva, zise Sarsine.

Exprimarea trăda exact care fusese – sau încă era – motivul îngrijorării.

— Înţeleg.

Gura lui Kestrel se strânse.

— N-am nevoie de un pumnal ca să mă sinucid. Dar n-aş face-o. Nu sunt o laşă.

— Nimeni nu crede că eşti o laşă, o asigură Sarsine.

Kestrel îşi puse pumnalul în poală şi-l strânse cu ambele mâini. Parcă-i aparţinea în mod irevocabil. Ar fi durut-o să-l dea înapoi. Văzu după felul în care Sarsine se uita la ea că cealaltă femeie îi înţelegea emoţiile. Kestrel îşi relaxă strânsoarea mâinilor. Pumnalul era al ei, şi era bine. I se dăduse o armă, ca semn de încredere; şi asta era bine.

Sarsine îşi bău laptele.

— Pumnalul ăsta e ca şi rochia? întrebă Kestrel.

— Nu cred că înţeleg ce vrei să spui.

— A fost făcut pentru mine. Ai şi alte lucruri ale mele, de dinainte, precum rochiile? Precum pumnalul?

Sarsine ezită, ca şi cum ar fi vrut să vorbească, însă cuvintele i se blocaseră în gât.

În cele din urmă spuse:

— Pianul tău.

Instrumentul îi apăru lui Kestrel în faţa ochilor: negru, masiv, prea mare pentru inima ei ce se umplu deodată de dorinţă.

— Unde e? reuşi ea să zică.

— Jos, în salon.

Mintea lui Kestrel fu inundată de ecourile muzicii din amintire. Simţi arcuirea degetelor. Auzi notele răsunătoare.

— Îl vreau, zise Kestrel. Acum.

— Sincer, nu cred că eşti în stare să cobori.

— Dar...

— Ai putea fi dusă în braţe, dar nu de mine.

— Oh.

— Nu eşti *atât* de uşoară.

Kestrel rămase tăcută.

— Vrei să mă ocup de asta?

Kestrel ştia cui avea Sarsine să ceară ajutorul.

— Nu.

— Atunci mănâncă-ţi micul dejun.

Kestrel mâncă, fără să mai scoată o vorbă.

Uneori, Kestrel pătrundea cu paşi timizi pe drumul memoriei sale; calea scârţâia şi se balansa ca un pod ce nu-i putea suporta greutatea. Atunci, ea se retrăgea spre ceea ce cunoştea mai bine: închisoarea. Acolo învăţase să iubească ţărâna uscată şi rece de sub obrazul ei. Mirosul lipsit de soare al pământului. Felul în care el îi veghea somnul. Obişnuia să bea drogul de seară, să-l înghită pe tot. Apoi începea să plutească, şi să o iubească pe femeia care o conducea spre celulă, să adore momentul de dinainte de a adormi, pentru că nu era decât un moment, şi într-un singur moment nu trebuia să se gândească la cum cedase – şi renunţase. Nu cunoscuse niciodată o altfel de viaţă. Asta era tot ce avea.

Somnul cobora asupra ei. O împingea în jos. Îi apăsa plămânii. Drogul îşi strecura degetele moi peste buzele ei şi i le modela într-un zâmbet relaxat.

De acum, nu o mai veghea nimeni în timpul nopţii. Nici Sarsine. Nici el. Kestrel nu avea nevoie de companie, doar nu era un copil. Nu-i era teamă de coşmaruri sau de felul în care nu şi le mai putea aminti după ce se trezea, ca acum.

Degetele ei tremurară în timp ce se întinseră după lampa ce ardea cu flacără mică, de pe noptieră. Kestrel luă lampa. Cheile. Îşi trase un halat şi traversă apartamentul, veranda cu ferestre largi şi ieşi în grădina de pe acoperiş. Picioarele ei erau goale pe pietrele în formă de ou. Întunericul era de catifea şi aerul era destul de cald pentru ca ea să ştie că n-ar fi trebuit să-i fie frig.

Ar fi trebuit să fie în stare să deosebească frigul de căldură.

Ar mai fi trebuit să ştie şi dacă era normal să se simtă agitată. Oare pulsul ei ar fi bubuit la fel de tare dacă ar fi fost persoana de dinainte?

Kestrel încercă cheile grele de pe inel până ce o găsi pe cea care se potrivea în uşa din zid. O deschise. Dincolo, văzu altă grădină, la fel ca a ei. Încercă să păşească pe pietricele fără să fiică vreun zgomot şi eşuă. I se năzări că pietricelele se aflau acolo tocmai pentru a face zgomot. Se gândi la asta, la motivul pentru care şi-ar fi dorit cineva să audă o altă persoană venind, iar gândurile îi distraseră atenţia de la coşmarul uitat ce părea să o fi frânt în două.

Kestrel se simţea de parcă era deopotrivă trup şi umbră, de parcă ar fi fost propria ei fantomă.

Mai făcuse toate acestea şi înainte. Deschisese şi altă dată uşa şi traversase grădinile gemene.

Veranda lui era întunecată.

Kestrel deschise uşa oricum. Trecu pe lângă plantele din ghivece. Ridicând lampa, fata găsi uşa apartamentului lui. Holul. Paşii ei erau muţi acum, călcând pe covorul pluşat. Urmară câteva camere tăcute. Mobilierul era masculin, însă nu aşa cum l-ar fi ales el; şi totuşi, i se potrivea – sau amintirii ei despre el.

Vagă.

Coborî lampa. Kestrel nici nu ştia sigur ce face. Poate că voia să-l sperie, să-l smulgă din braţele somnului. Să-l facă să se simtă aşa cum se simţise ea când se trezise în urmă cu câteva minute. Îşi imagină că ţipa în urechea lui adormită.

Sau dacă îl trezea în alt fel? Se vedea pe sine ca şi cum s-ar fi uitat la pictura unei fete dintr-o poveste, răpită de o creatură ce-şi arăta chipul adevărat doar noaptea. Fata ţinu lampa deasupra patului. Se trase mai aproape. O picătură de ulei încins căzu pe umărul lui gol. El se trezi.

Poate Kestrel venise aici în căutarea unor răspunsuri. El le avea... sau pretindea că le are.

Poate că era o idee foarte proastă.

Kestrel pătrunse în camera despre care ştia că este dormitorul lui.

Încăperea era goală. Patul era mare şi frumos aranjat.

Ferestrele, observă ea, erau toate închise. Aerul era stătut, în apartament nu mai intrase nimeni de câteva zile.

Îi obosise braţul, la fel tot trupul. Puse jos lampa şi cheile.

Atinse perna. Nu era decât o pernă. Atinse pătura. O pătură şi atât. Patul nu era decât un pat. Nimic mai mult, nimic mai puţin decât ceea ce îi trebuia acum. Se scufundă în puful patului. Îşi spuse că nu conta ce însemna gestul ei.

Se întinse pe burtă, pentru că nu mai dormea pe spate, îşi afundă faţa în pernă. Mirosul lui era acolo. Kestrel se simţea ca o proastă pentru că venise, însă nu mai avea forţa să plece.

Umbra lui între aşternuturi. Umbra vechii Kestrel cuibărită în umbra lui.

Kestrel se trezi în zori, căci aşa obişnuise să se trezească tot timpul cât fusese în închisoare. Văzu unde se afla. Se simţea stoarsă. Lumina era rozalie şi frumoasă. Insultătoare.

Era doar un obicei, îşi zise ea. De aceea venise aici noaptea trecută. Nu exista niciun mister, nicio eroare a raţiunii. Era simplu. Kestrel se obişnuise să doarmă alături de el în tundră. Îi fusese frig, iar el îi ţinuse de cald. Obiceiurile dispar greu. Asta era tot.

Dar se simţi umilită când se strecură afară din patul lui. De data asta, îşi amintea ce visase.

Îndreptă aşternutul şi aranjă totul aşa cum găsise. Când plecă, se asigură că nu exista nicio urmă a trecerii ei pe acolo.

— Deci eşti sora lui, spuse Kestrel, câteva zile mai târziu.

Sarsine o convinsese să meargă până în veranda apartamentului ei. Pielea lui Kestrel era chihlimbarie în lumina soarelui. Pe când căldura îi pătrundea în corp, ea îşi dădu seama că nu o mai durea nimic, cu excepţia rănilor mai adânci. Kestrel purta pumnalul. Arma i se odihnea lipită de coapsă.

— Nu, râse Sarsine. Şi nici iubita lui nu sunt.

Kestrel se încruntă, jenată. Nu înţelegea de ce râdea Sarsine sau de ce se grăbise să răspundă la un lucru care nu fusese nici măcar sugerat.

— Asta m-ai întrebat şi prima dată când te-am întâlnit, explică

Sarsine. Suflă în ceaiul fierbinte, iar lichidul înflori de rotocoale. „Soră sau iubită?”, aşa ai zis. Sunt vara lui.

— El unde este?

Sarsine nu răspunse, şi – i se păru lui Kestrel – nu pentru că nu avea intenţia de a spune ceva, ci pentru că îşi căuta vorbele. În acea pauză, Kestrel îşi aminti apartamentul lui gol şi nu mai vru să ştie răspunsul la întrebare. În schimb, zise altceva.

— De ce *nu* iubita lui?

Sarsine se înecă cu ceaiul.

— Verii se căsătoresc uneori, zise Kestrel.

— *Arin?* Zeilor, nu!

Sarsine tot mai tuşea.

Lui Kestrel nu-i plăcea impulsul care-i tot dădea ghes ba să deschidă, ba să închidă subiectul despre Arin.

Îl iubesc, zise Sarsine, dar nu în felul acela. Eu am rămas orfană. Fratele mamei mele m-a primit în casa lui. Părinţii lui Arin au fost buni cu mine. Sora lui... nu prea. Iar Arin... Sarsine îşi scutură picăturile de ceai vărsat de pe degete, apoi se opri, gândindu-se. Pe când era copil, spuse ea, Arin trăia într-o lume a lui. Îi plăcea să citească. Să viseze. Era un slăbănog. Oricând reuşeam să-l conving să iasă afară, mijea ochii ca şi cum nu ar mai fi văzut niciodată soarele. Dar ieşea ca să-mi facă pe plac. Mă aflam la ţară, cu dădaca mea, când valorienii au cucerit oraşul. Părinţii mei aveau o moşie la sud de aici. Părinţii lui Arin s-au gândit că mi-aş dori să-mi aduc aici câteva din lucruri, înainte să închidă casa de la ţară. Generalul valorian – tatăl tău – a atacat mai întâi oraşul. Apoi a urmat zona rurală. Doica mea şi cu mine încercaserăm să închidem casa părinţilor mei şi să ne ascundem acolo. Obloanele au fost smulse de la ferestre. Nu ştiu ce s-a ales de doica mea. N-am mai văzut-o niciodată. Am fost obligată să muncesc la ferma familiei mele. Sunt munci pe care şi un ţânc de zece ani le poate face. Apoi am fost vândută unei alte moşii. M-a durut că a trebuit să plec, deşi mă duruse mai mult să rămân acolo. Eu am fost în stare să mă supun, dar nu toţi sunt capabili de aşa ceva. Arin nu s-a putut supune niciodată pentru prea mult timp. Dar eu nu am fost legată de un stâlp şi biciuită. M-am purtat frumos şi blând şi am făcut lucruri care poate, în final, au fost mai rele decât o pedeapsă. Unul dintre stăpânii mei a decis, în cele din urmă, să mă aducă în oraş. Înainte de război, în ultima mea zi aici, înainte de a merge la ţară cu doica mea, Arin mi-a dat o floare pe care o presase. Era roz şi avea forma unui evantai. Am pus-o într-un medalion. M-am urcat în trăsură. Mai târziu, am pierdut medalionul, am pierdut şi floarea.

Dar mi-o amintesc.

— De ce îmi spui toate astea?

Sarsine se uită la ea, în lumină aceea mult prea puternică.

— Ca să mă poţi înţelege. Apoi adăugă: Ca să-l poţi înţelege pe el. Făcu iar o pauză, după care: M-ai întrebat unde e.

— Nu-mi pasă.

— A fost plecat. Tocmai s-a întors.

După acele ultime cuvinte, Sarsine plecă brusc.

Sugestia evidentă a femeii de a merge să-l vadă pe Arin o înfurie aşa de tare pe Kestrel, că nu mai fu în stare să mai facă ceva. Iritarea crescu, o cuprinse cu totul. Dacă Sarsine i-ar fi pus în mână floarea aceea presată, Kestrel ar fi zdrobit-o în pumn şi s-ar fi bucurat să privească bucăţelele roz, ascuţite. Se simţea exact ca atunci când se trezise în patul lui gol.

În cele din urmă, furia o făcu pe Kestrel să se ridice şi să iasă de pe verandă.

În timp ce mergea pe coridorul ce ducea de la veranda lui în altă încăpere, Kestrel auzi bufnete înfundate ce răzbăteau din adâncul apartamentului lui. Urmă un zăngănit scurt, metalic, apoi alte zgomote mai mărunte.

Tăcere.

Apoi, tăcerea păru să se schimbe, aşa cum face un gând: de la o simplă idee, la explorare şi la decizia fermă.

Liniştea se preschimbă în paşi ce se îndreptau spre ea.

Pulsul ei explodă. Înlemnise pe loc. Se agăţă de furia ci... şi cumva o pierdu când Arin apăru în pragul camerei în care ea intrase. Nu arăta aşa cum se aşteptase ea. Era descălţat şi avea haina pe jumătate descheiată. Era murdar, cu obrajii ţepoşi. Cicatricea i se lungea ca o dungă albă pe fata lui smeadă.

Speriat, Arin rămase cu ochii pironiţi la ea. Apoi surâse slab. Surâsul lui era dulce. Era aşa de diferit faţă de ceea ce simţea ea, încât rămase surprinsă de cum doi oameni ce se aflau în aceeaşi încăpere puteau avea sentimente atât de contradictorii. Pe când se gândea la această diferenţă, lui Kestrel îi deveni din ce în ce mai clar că nu mai ştia, de fapt, ce simţea.

Kestrel recunoscu petele de rugină de pe pielea lui. Îi era mai uşor să se concentreze la asta. Era un indiciu mai simplu de decodat. Îşi aminti zăngănirea metalică de mai devreme. Arin venea de la război.

— Ai învins? întrebă ea.

Arin râse.

— Nu.

— De ce e amuzant că ai pierdut?

— Nu e vorba de asta. Doar că... Îţi stă în fire să pui asemenea întrebări.

Kestrel îşi ridică bărbia şi-şi simţi trupul crispându-se iar.

— Eu nu mai sunt ea. Nu sunt persoana pe care tu...

Tăcu.

— Pe care o iubesc? zise el încet.

— Ea nu răspunse.

Arin îşi coborî privirea şi-şi frecă mâinile murdare.

— Iartă-mă, spuse. Dădu să iasă din cameră, apoi ezită, cu un deget pe încreţitura din lemn a tocului uşii. Mă întorc.

Din tonul vocii lui, Kestrel înţelese că lui îi fusese limpede că avea să se întoarcă, însă nu şi ei, iar Arin ezitase pentru că înţelegea cum ceea ce îi era evident lui nu-i era la fel de evident şi ei.

— Un moment. Te rog, nu pleca!

— Bine, spuse ea, surprinzându-se chiar şi pe sine.

Arin plecă. Agitaţia zumzăia în Kestrel ca un roi de albine.

Ea refuză să se lase condusă de nelinişte, iar încăpăţânarea o făcu să mai rămână puţin acolo. Apoi îşi dădu seama că, în ciuda felului în care arăta, pe Arin îl caracteriza un fel de blândeţe ce o liniştea şi, chiar dacă acela era lucrul pe care şi-l dorea el, Kestrel nu putea urî pe cineva doar pentru că era blând.

Încă răsucea în minte aceste gânduri când Arin se întoarse. Îşi schimbase jacheta cu o cămaşă curată. Purta pantofi moi. Mâinile şi faţa îi erau curate. Sub braţ purta o hârtie făcută sul. Desfăcu hârtia şi o aşeză pe o masă mică, octogonală (gingaşă, cu picioare sculptate, pentru două persoane. Era o masă pentru micul dejun).

Hârtia era o hartă.

— Am pierdut Insula Ithrya, zise el, arătând la sud. E nelocuită, dar... Îşi apăsă palma pe hârtia ce se tot răsucea şi-şi ridică privirea spre ea. Vrei să ştii toate astea?

— E vreo problemă dacă ştiu?

— Nu. Dar s-ar putea să nu-ţi placă ce auzi. Oamenii mei se războiesc cu ai tăi.

Oamenii ei erau cei care o ţinuseră captivă. Ei o răniseră. Kestrel îşi încrucişă braţele la piept.

— Şi?

— Tatăl tău...

— Nu-mi vorbi despre tatăl meu.

Pulsul ei se înteţi iar, bătându-i toba în urechi. Sprâncenele negre ale lui Arin se ridicaseră, ca şi mâna. Palma se îndepărtase

de hartă, dar vârfurile degetelor ţineau încă hârtia. Pielea lui era curată, însă unghiile îi erau mărginite de cercuri negre. Ciudat. Kestrel se concentră la noul detaliu şi astfel se calmă. O liniştea că se putea concentra la ceva şi că unghiile lui înnegrite îi erau cumva familiare. Măcar putea *recunoaşte* familiaritatea, chiar dacă nu o putea interpreta.

— Nu te-ai spălat prea bine pe mâini, spuse.

Arin îşi aruncă privirea la mâna lui, ce se ridică de tot de pe hartă. Hârtia se curbă în sus.

— Oh. Îşi trecu degetul mare peste unghii. Asta nu se curăţă aşa de repede, spuse.

Privirea lui se mută fulgerător, în mod bizar, la pumnalul de la şoldul lui Kestrel, după care se îndepărtă. Kestrel crezu că Arin se gândea la bătălia de la care tocmai se întorsese.

— Bătălia asta pierdută înseamnă că ai pierdut şi războiul?

— Poate.

— Câţi ai ucis?

El ridică din umeri. Nu ştia.

— Te deranjează?

Arin întâlni privirea lui Kestrel. Clătină încet din cap.

— De ce nu? Îţi place să ucizi?

— Ei îmi vor ţara.

— Deci îţi face plăcere.

— Uneori, în ultima vreme.

— De ce?

— Sunt mai multe motive.

— Ăsta nu e un răspuns.

— Dar tu eşti unul dintre motive, Kestrel. Tu nu vrei să auzi asta. Cred că vrei să mă împingi să spun ceva care te va face să pleci.

Replica o bloca pe Kestrel. Se gândi la câtă grijă avusese să-i aranjeze aşternuturile, să şteargă orice urmă a prezenţei ei.

— Eu nu...

Vorbele i se înecară în gât. Kestrel se aşeză la masă şi studie un simbol sculptat pe suprafaţa ei. Simbolul unui zeu, probabil. Herranii aveau mulţi zei.

— Nu înţeleg de ce am uitat aşa de multe.

— Ţi s-au dat droguri.

În glasul lui Arin se citea o ezitare, ca un lucru nerostit.

— Tu crezi că e ceva mai mult de atât.

Arin se aşeză pe celălalt scaun, dar la o oarecare distanţă, cu trupul întors de la ea şi îndreptat spre o fereastră de la răsărit, cu

chipul în profil, cu cicatricea ascunsă. Pe când vorbea, lui Kestrel i se năzări că poate şi Arin se simţea puţin ca două persoane, că poate toţi oamenii se simt astfel şi că problema nu era rana din sufletul tuturor, ci cât de uşor devenea vizibilă.

Kestrel studie chipul lui Arin. Era temnicer, salvator, vinovat.

Arin vorbea mai departe. Kestrel începu să asculte. Era o poveste îngrozitoare, spusă cu blândeţe, neîntrerupt. Arin abia dacă se oprea ca să respire. Pe când el descria noaptea invaziei valoriene şi pe sine când era doar un copil, Kestrel începu să vadă cât de uşor îi venea lui Arin să ia asupra lui vina. Era un reflex înnăscut. Perfid.

„Din cauza ta am fost în închisoare."

„Da."

Atunci, ei îi trecu prin minte că poate el îşi asumase o vină care nu-i aparţinea.

Îi trecu prin minte că înţelesese adevărul încă dinainte ca cl să-şi înceapă povestea oribilă.

Şi că poate fusese crudă cu el.

Gândurile ei nu erau acelaşi lucru cu sentimentul de încredere. Totuşi, îl ascultă. Când el termină, îi ascultă tăcerea.

Arin vorbi iar.

— Poate că nu e vorba doar de droguri. Poate... există lucruri pe care nu suporţi să ţi le aminteşti.

Se uită în ochii ei, apoi îşi îndepărtă privirea, iar Kestrel înţelese că asta nu era pentru că lui îi era teamă să o lase să vadă cum putea el sau nu să-şi suporte amintirile, ci pentru că îi era teamă de ce puteau fi propriile ei amintiri pierdute, şi nu voia să-şi arate acea teamă ca să nu o sperie.

— Nu am ales eu să uit, spuse Kestrel.

Colţul gurii lui se ridică. Nu era un zâmbet fals, ci doar atât cât se putea de sincer. Arin vorbi relaxat, de parcă li s-ar fi făcut amândurora o farsă.

— Eu nu aleg să-mi amintesc. Îşi îndreptă complet faţa spre ea. Pot să-ţi pun o întrebare?

Kestrel se gândi. Nu era sigură.

— Nu îţi cer informaţii, se grăbi el să spună. Nu vreau nimic. Sau, presupun că vreau ceva de la tine: îmi doresc să înţelegi. E altceva decât a cere o favoare... o emoţie, nu? Arin se opri, încurcat de greutatea de a rămâne sincer şi de cum limbajul nu reuşea uneori să exprime corect sinceritatea. Poate că nu e diferit, adăugă el. Nu e nevoie să răspunzi.

— Întreabă-mă.

— Nu ai vrut să-ţi vorbesc despre lucrurile pe care nu ţi le aminteşti. Nu ai vrut să te întreb nimic. Să nu spun nimic. Eşti...

Arin nu rosti vorbele, dar Kestrel le ghici oricum. *Furioasă. Îngrozită.*

— E din cauză că nu vrei cu adevărat să afli sau... pentru că nu vrei să ţi le spun *eu?* Vreau să-ţi pun şi eu o întrebare, mai întâi.

Replica ei îl surprinse.

— Desigur.

— În tundră, ai zis că a fost vina ta că am fost închisă.

— Da.

— Cum?

— Cum...?

— Ai spus cuiva că spionam pentru Herran?

Arin tresări.

— Nu. Nu am ştiut. Nu aş face una ca asta.

— Atunci, exact ce ai făcut?

— Eu...

— Am dreptul să ştiu.

— Ai minţit, izbucni el. M-ai minţit, iar eu te-am crezut. Nu ţi-am cerut să te pui în pericol. Nu am vrut niciodată ca tu să faci ceea ce ai făcut. Nu mi-aş fi putut dori niciodată *asta.*

Gura lui Arin era crispată, iar ochii deschişi larg, inundaţi de o emoţie arzătoare, profundă şi dureroasă.

— Am avut atâta ocazii ca să înţeleg ce făceai tu. Şi n-am înţeles. Nu te-am oprit. Nu te-am ajutat. Te-am urât.

— Am minţit, zise ea.

— Da.

— Spune-mi minciunile mele.

Zeilor! Arin îşi trecu o mână prin păr. M-ai minţit în legătură cu tratatul. Ai acceptat să te măriţi cu un altul pentru ca eu să am *o bucată de hârtie.* Ai încercat să-i ajuţi pe câmpenii din est, dar m-ai lăsat să cred că tu ai fost responsabilă pentru moartea lor. Felul în care te-ai purtat. Egoist. Oribil. Ai lucrat cu spionul meu şi m-ai minţit şi în legătură cu asta; iar *el* m-a minţit pe mine şi asta mă face să-l urăsc şi pe el acum. Mă urăsc pe mine pentru că am fost orb. El a ştiut. El te-a lăsat. Ai comis un act de trădare, Kestrel. Cum ai putut face aşa ceva? Ar trebui să fii *moartă.* Arin îşi coborî glasul, prefăcându-l într-o şoaptă gravă. Şi cel mai rău... nu ştiu... cea mai rea parte a fost că m-ai minţit despre... Se opri, inspirând anevoios. Ai minţit foarte mult timp.

Se lăsă tăcerea.

Încet, Kestrel zise:

— Am făcut toate astea pentru tine.

Arin roşi.

— Poate că ai avut alte motive.

— Ăsta e singurul de care îţi pasă.

— Da.

Kestrel se lupta cu ceea ce ar fi putut spune mai departe. Era ciudat să vorbească despre nişte decizii nesăbuite pe care nu şi le amintea. O ajuta să vadă furia lui Arin, felul în care bolborosea la suprafaţă. Era o uşurare să vadă că nu era singură în mânia ei. Ceea ce vechea Kestrel făcuse era o nebunie, însă dăduse dovadă de curaj. Ea înţelegea asta. Înţelegea cum , vedea el lucrurile şi cum asta înrăutăţea situaţia pentru el.

Pentru ea, însă, era mai uşor să ştie că nu fusese mereu această umbră goală. Şi îi era mai greu să întrezărească cine fusese. Văzu marea diferenţă dintre acea persoană şi cea care era aşezată pe scaun pentru că se simţea prea slăbită ca să stea în picioare. Emoţiile se învârtejeau în ea.

— Am să-ţi răspund la întrebare.

— Nu contează.

— Am să-ţi răspund.

El clătină din cap.

— Nu e nevoie.

— E din cauza *ta*. E adevărat, nu am vrut să fii tu acela care-mi spune lucruri pe care eu nu mi le pot aminti. Nu tu.

Kestrel văzu tresărirea lui Arin şi efortul de a-şi ascunde durerea. Ochii ei se umplură de lacrimi.

— Cine eşti tu, de cunoşti lucruri pe care nici eu nu le ştiu despre mine? De ce poţi tu să-mi spui cine sunt? Cum de ai căpătat atâta putere? Eu nu am niciuna. E nedrept. Tu eşti nedrept.

Vocea lui Kestrel se frânse.

— *Eu* sunt nedreaptă.

Expresia lui Arin se schimbă.

— Kestrel.

Ea-şi ţinu respiraţia până ce plămânii începură să o ardă. Nu putea vorbi. Adevărul era simplu şi i se înfăţişă simplu: ea era motivul pentru care ajunsese în lagăr. Făcuse o greşeală fatală, necunoscută. Arin părea un vinovat perfect, dar nu era cel real.

Ea era. Fusese numai şi numai vina ei.

Arin se întinse peste masă. Mâna lui caldă o făcea pe a ei să pară minusculă. Kestrel văzu printre lacrimi unghiile acelea negre.

Fierar.

O revelaţie bruscă o înlemni. Deveni conştientă de greutatea

pumnalului de la şoldul ei. Vederea i se limpezi. Se uită la Arin. Arăta tânăr. Şi prea atent, prea îngrijorat, prea nesigur şi... pe chipul lui se ivea ceva nou, care schimbă calitatea expresiei lui, aşa cum lumina schimbă totul în jur. Era o umbră de speranţă.

— Poate, zise el, am putea încerca să fim cinstiţi unul cu celălalt.

Kestrel se întrebă ce se vedea pe chipul ei ca să crească în el acel strop de speranţă. Se întrebă ce văzuse el.

— Arin, spuse, îmi place pumnalul.

Arin zâmbi.

13

— ŞI-AU CONSOLIDAT POZIŢIA ÎN SUD ACUM, SPUSE Roshar.

— Ştiu, răspunse Arin.

— Mă îndoiesc că mai ştii ceva care nu are legătură cu fantoma aia de fată a ta.

— Destul!

Vorbeau aşa de ceva vreme, în timp ce Roshar îşi picura porţia lui de umor acid în conversaţie, ca să mai uşureze din frustrarea reală, iar Arin devenea din ce în ce mai tăcut şi retras. Cei doi se aflau într-un birou alăturat bibliotecii. Masa dintre ei era acoperită de hărţi şi documente. Camera fusese aleasă pentru că era intimă. Probabil nimeni nu-i putea auzi dincolo de uşa încuiată, iar dacă s-ar fi întâmplat să-i audă cineva, pe coridorul de nord al primului etaj, atunci pesemne că la urechi nu le-ar fi ajuns decât murmure înfundate, nu cuvinte. În ciuda vremii caniculare, ferestrele cu ochiuri în formă de romb rămăseseră închise pentru că Roshar se plânsese de răcoare. De fapt, Roshar nu voia ca dialogul lor să poată fi auzit din grădină. Dar această întâlnire, în care ar fi trebuit să discute tactici de a-l ţine pe generalul valorian departe de ţărmurile peninsule, se îndepărtase aşa de mult de la subiect, încât Arin nu ar fi fost deloc surprins să-l vadă pe Roshar spărgând ceva, probabil una dintre ferestre, doar pentru că ar fi făcut cel mai mare zgomot.

— Am pierdut insula, iar tu... *unde* eşti?

Pumnii încleştaţi ai lui Roshar se deschiseră şi degetele se desfăcură.

— Mai eşti prezent? Nu, nu eşti. Te afli sus, hălăduind pe coridoarele ei, bântuindu-i mintea. Arin, trebuie să pui capăt acestei nebunii.

Însă Arin nu spuse nimic.

Roshar îl înjură în dacrană, într-un fel aşa de complicat şi de pitoresc, încât Arin nici nu mai încercă să înţeleagă.

În tăcerea ce urmă, Arin se gândi cum fusese părăsit de zeul morţii. Se străduise să-l audă. Se rugase şi la zeul războiului – aliat al morţii, băutor de sânge –, însă rugile fuseseră în van. Insula Ithrya fusese pierdută şi era acum ocupată ca bază valoriană, în sudul Herranului. Nu mai avea să treacă mult înainte ca armată generalului să încerce să invadeze iar peninsula – deşi nu se ştia sigur *unde* aveau să ancoreze.

— Sora mea va avea să-ţi pună câteva întrebări grele, zise Roshar.

Arin nu putea să nu-şi amintească sărutul reginei de primăvara trecută. O lipise de uşa închisă. Regina îl dorise. Pe atunci, Kestrel îl respinsese. Nici el nu şi-o dorise atunci pe ea. Sau aşa crezuse. Stomacul i se răsuci de ruşine.

— Arin, vrei să-mi faci plăcerea de a răspunde când vorbesc cu tine?

— Sora ta nu mă priveşte.

Prinţul îşi apăsă palmele pe chip, astfel încât mâinile lui formau o mască ce lăsa să se vadă doar ochii lui plini de îndoială. Apoi degetele se apropiară şi, cu vârfurile lor, Roshar îşi frecă ochii strâns închişi.

Dar ce-ar fi putut Arin să spună? Nu putea explica în ce fel se simţise când, la doar câteva zile după ce Kestrel venise în apartamentul lui şi-i spusese că-i place pumnalul, auzise notele curgătoare ale pianului răsunând dintr-o cameră îndepărtată. Cum îşi ţinuse răsuflarea la primele note şovăitoare. Apoi: greşelile fuseseră îndreptate, ritmurile curseseră corect. Arin avusese o senzaţie nouă, ameţitoare şi luminoasă, ce se descătuşase în el moale, caldă şi proaspătă ca vara.

— Am folosit oraşul ăsta pe post de bază. Roshar îşi luă mâinile de pe faţă. Acum vorbea în limba lui Arin, pe tonul piţigăiat pe care vorbeşti copiilor. A fost un loc comod, la care să ne întoarcem. Acum suntem aici pentru că golful ne asigură o bază bună de atac sau de apărare oriunde de-a lungul coastei de est, între oraş şi Ithrya. Iar oraşul, reprezentând cel mai mare premiu al generalului, trebuie protejat. Dar e posibil ca generalul să nu muşte momeala încă. Nu din moment ce am blocat iar trecătoarea din munţi, folosită în timpul primei invazii. Nu cât timp flota noastră e în golful ăsta. Îşi poate adjudeca ţintele uşoare de la ţară, ca apoi să mărşăluiască spre nord, înaintând spre oraş, unde va sparge zidul şi va lua ceea ce-şi doreşte.

Arin nu-l contrazise.

— În curând, voi pleca spre sud, micule herrani. Nu am de

gând să mă întorc în minunata-ţi casă, cu noul şi fascinantul ei musafir. Vei considera potrivit să mi te alături în apărarea propriei tale ţări, sau vei vrea să te iroseşti aici cu fantoma ta valoriană până ce oamenii ei îţi vor dărâma porţile şi vă vor măcelări pe amândoi?

— Vin cu tine, zise Arin..., dar cu întârziere şi pe un ton ţâfnos, semn că acuzaţia atinsese un punct sensibil.

— *Prinţul meu*. „*Vin cu tine, prinţul meu*."

Dar Arin nu avea de gând să o spună nici măcar pe tonul acela jucăuş folosit de Roshar. Îşi înghiţi nodul din gât. În gură simţea acelaşi gust ca acum câţiva ani, când un valorian îi împinsese între dinţi zăbala unui cal.

— Sper, zise Roshar, că lipsurile tale în privinţa graţiei şi a instinctului de supravieţuire vor fi compensate de darul tău neobişnuit de brutal în luptă. Vreau să-i ucizi pe toţi. Poţi face asta pentru mine?

— Da.

— Cum rămâne cu arma ta?

Cuvântul folosit de Roshar pentru invenţia lui Arin era corect într-un sens larg, din moment ce termenul era folosit de mult timp pentru a se referi la orice formă de tun.

— Avem mai multe acum, zise Arin, dar îmi fac griji cu privire la precizia ei.

Răscoli printre hârtiile de pe masă până ce găsi schiţele. Alese o anumită pagină şi trasă schiţa unui butoiaş şi a detonatorului.

— Dacă folosim ce avem acum, riscăm să ne lovim propriii soldaţi. Nu-i putem surprinde pe valorieni cu arma asta decât o dată şi...

O mână subţire se întinse între ei, ca să ia schiţa.

Roshar se întoarse pe călcâie. Arin nu se mişcă.

Kestrel se afla acolo, ignorându-l pe prinţul care-şi trăsese respiraţia şi-şi înăsprise expresia feţei într-un soi de mască a morţii. Ea îşi aruncă privirea o dată, rece, spre Roshar, apoi continuă să studieze modelul. Nu se uitase deloc la Arin. Picioarele ei încălţate în conduri se afundară în covorul moale, viu colorat, în timp ce se îndepărtă repede de ei şi se apropie de o fereastră. O rază de lumină lovea obrazul lui Kestrel şi făcea hârtia să lucească. Părul ei parcă era în flăcări. Stomacul lui Arin se răsuci şi i se puse un nod în gât. Ochii ei erau tot umbriţi de cearcăne, însă luase în greutate şi arăta mai puţin fragilă. Arin îndrăzni iar să spere. Uitase la ce se uita Kestrel până ce ea deschise gura ca să vorbească.

— Muniţia nu e bună.

— *Ce?*

Roshar abia îşi mai putea stăpâni furia.

— E rotundă. Voi aveţi de gând să proiectaţi o ghiulea rotundă, ca pentru un tun. Dar ăsta nu e un tun. Tunurile nu sunt făcute ca să fie precise. Scopul lor este să producă un număr mare de distrugeri într-un spaţiu generalizat. Chestia asta... cum i-ai spus, armă?

Doar în acel moment Arin se întrebă când intrase Kestrel în cameră şi cât din ce se discutase auzise ea. Nu credea că înţelegea limba orientalilor, dar el şi Roshar începuseră să vorbească în herrani de ceva vreme.

— Arma asta pare proiectată pentru a răni în mod specific o persoană sau o anumită parte din trupul acelei persoane, continuă Kestrel. Seamănă cu un arc cu săgeţi. Vârful unei săgeţi nu e rotund, e ascuţit. Asta face ca săgeata să zboare la ţintă şi să se împlânte în carne. Dacă vrei o precizie mai mare, atunci biluța aia mică nu ar trebui să fie o bilă. Ar trebui, poate, să fie conică. Ascuţită.

Îi dădu schiţa înapoi lui Arin, apoi plecă la fel de tăcută precum venise, închizând uşa în urma ei.

— Arin, zise Roshar, pe un ton ameninţător. Uşa aia era încuiată.

— I-am dat cheile.

Roshar explodă.

Kestrel era pe domeniu, la marginea livezii, când prinţul o găsi. Roshar se ţinu la distanţă, însă în mod clar venise acolo ca să vorbească cu ea. Fructe coapte de ilea atârnau grele din pomi. Unele dintre fructele violete căzuseră în iarbă. Viespile roiau pe pulpa lor. Insectele nu o deranjau pe Kestrel, însă soarele o obosea.

— Ce vrei? întrebă ea când prinţul se apropie.

— Aş vrea să aflu cât de multe ştii. Roshar îi văzu expresia, iar ceea ce văzu îi schimbă întrucâtva atitudinea. E o chestiune de siguranţă, adăugă el, mai blând.

— A mea sau a ta?

— Ţin la fel de mult la siguranţa mea cât cred că ţii şi tu la a ta.

— Atunci e vorba de a lui.

— Suntem în toiul războiului. E la mijloc siguranţa multor oameni.

— Dacă vrei să te războieşti fără să-ţi asumi riscuri, atunci vei pierde, spuse Kestrel.

Se simţi brusc neliniştită. Vorbele acelea nu erau ale ei.

Aparţineau altcuiva, o persoană care cunoştea bine arta războiului şi căreia îi plăcea să discute pe tema asta cu ea.

Kestrel scuturǎ din cap. Nu voia să se mai gândească la asta. Parcă ameţea şi mii de ace invizibile o înţepau. Se concentră la prinţ: la chipul lui mutilat, la ochii lui negri, frumos conturaţi.

— Cum se face că vorbeşti aşa de bine limba mea?

Roshar ridică din sprâncene.

— Adică, pe a lui.

Kestrel ştia că herrani nu era limba ei maternă, dar de cele mai multe ori aşa i se părea.

— Am fost făcut sclav de poporul tău, apoi vândut ca sclav în ţara asta.

Ea se uită iar la locul de pe chipul lui Roshar unde ar fi trebuit să fie nasul. Se uită la nările ciuntite, ca de reptilă.

— Ei ţi-au făcut asta?

Roshar îşi rânji dinţii.

Testând adevărul spuselor lui, Kestrel zise:

— Ştiam că fac asta fugarilor. Nu-mi amintesc să fi asistat vreodată la aşa ceva.

— E posibil să nu o fi făcut. Erai o domniţă. Unul dintre privilegii e că nu e nevoie să te uiţi la lucrurile hidoase.

— Nu eşti hidos.

— Cum mai ştii să minţi frumos...

— Mai puţin când zâmbeşti. Parcă te forţezi să arăţi ca un craniu. O faci dinadins.

— Atunci nu minţi chiar frumos.

— Nu mint.

— Dar *ai mințit*. Şi chiar bine de tot, dacă ceea ce mi-a ajuns la ureche este adevărat. Cine poate spune că nu minţi şi în legătură cu amintirile tale pierdute?

Kestrel îl privi pe Roshar cu atâta ură sinceră, încât prinţul făcu un pas înapoi. Viespile bâzâiră.

— Am o mărturisire de făcut, zise el. Uneori îmi place să jignesc intenţionat. Obiceiul ăsta e ca şi zâmbetul meu.

— Asta nu e o scuză.

— Prinţii nu îşi cer scuze.

Cu o mişcare iute, Kestrel apucă pumnalul şi-l lipi de gâtul lui Roshar. Prinţul îşi trase capul, cu un şuier.

— Cere-ţi scuze! zise ea.

— Nu ştiu dacă a fost foarte înţelept să ţi se dea un pumnal pe mână. Nu eşti tocmai în toate minţile.

Kestrel apăsă lama. Roshar se dădu înapoi. Ea păşi înainte.

— Toată lumea îmi povesteşte despre lucrurile minunate pe care le-am făcut. Îmi spune că mi-am trădat ţara pentru un scop mai măreţ. Că am fost *nobilă*.

Gura ei deveni un rictus.

— Sărmana fată! Sărmana Kestrel, cu trupul ei firav şi neputincios şi mintea-i goală. De ce aş mai minţi acum?

— Ca să-l chinui.

Surprinsă, Kestrel coborî lama.

— Îl chinui, zise Roshar.

— De asta te afli aici? Ca să-ţi protejezi prietenul de mine?

De data asta, zâmbetul lui Roshar nu fu decât o răsucire scurtă a buzelor.

— Nu vreau nimic de la el, spuse Kestrel.

— S-ar putea ca asta să fie problema.

Ea continuă să vorbească de parcă nu l-ar fi auzit pe prinţ.

— Nu-mi pasă de războiul vostru.

— Ne-ai dat sau nu un sfat despre cum să îmbunătăţim o armă ce-i va umple pe ai tăi de găuri? O armă care, dacă suntem norocoşi, îţi va ucide tatăl.

— Tatăl meu.

Cerul albastru se întunecă. Viespile bâzâiau acum în capul ei. Kestrel deschise gura ca să vorbească, dar nu ieşi niciun sunet.

— Da, spuse Roshar. El conduce armata valoriană. Nu ţi-a spus nimeni?

Mâna care ţinea pumnalul căzu moale. Ea se gândi la conversaţia pe care o avusese cu Arin, în apartamentul lui. El încercase să-i spună.

Roshar îi atinse umărul. Vederea lui Kestrel se limpezi, însă inima încă îi bubuia în piept.

— Îţi cer scuze pentru ce am spus mai devreme.

Kestrel se simţea departe şi oribil de ancorată în prezent

În acelaşi timp, ca şi cum inima i-ar fi fost smulsă din piept şi pierdută, iar ea nu mai ştia dacă era inima sau trupul ei.

— Kestrel?

Era una să perfecţioneze o armă care avea să omoare oameni din acelaşi neam cu ea, şi alta să descopere că nu îl pusese deloc la socoteală pe tatăl ei, că nu se gândise niciodată la rolul lui în acest război, deşi avea suficiente informaţii ca să-l ghicească fără să-i spună cineva.

Kestrel îşi dădu seama că nu regreta sfaturile pe care le dăduse. O parte din ea dorea ca tatăl ei să fie ţinta armei. Propriul ei tată. Ce fel de persoană era?

Brusc, Roshar zise:

— Nu-mi amintesc cum arătam înainte.

Dură un moment până ce Kestrel reuşi să înţeleagă ce spusese prinţul.

— Când mă uit în oglindă, asta e tot ce văd, îi zise el. Nu există nicio mărturie despre cum arătam altădată.

Mireasma fructelor de ilea era ameţitoare. Kestrel uită de tatăl ei. Nu voia să şi-l amintească. Îşi ridică privirea spre chipul lui Roshar şi-i văzu ochii frumoşi, neatinşi. Văzu pielea cafenie, satinată, a obrazului. Întrebă:

— Îţi e dor de cel de dinainte?

La început, Kestrel crezu că răspunsul lui avea să fie bat-jocoritor, însă prinţul ridică pur şi simplu din umeri şi vorbi pe im ton destins, dar slab.

— Oh, ce sens ar avea?

Roshar miji un ochi şi băgând, aparent, de seamă felul în care se schimbase atmosfera între ei, zise:

— Te descurci bine cu tăişul.

— Ba nu.

— Ba da.

Kestrel clătină din cap.

— Am zis că te descurci *bine,* nu că ai un dar de la zei. Îl mânuieşti cu uşurinţă, semn că te-ai antrenat mult timp.

— Asta e ceva ce ai observat, sau ceva ce ştii despre mine?

— Ceea ce am observat. Nu te-am cunoscut înainte.

Kestrel îl privi iar zâmbind, de data asta mai blând, şi primi cu bucurie sentimentul de uşurare că era cu o persoană ce o cunoştea doar pentru ce era acum.

Pianul şi calul erau ale ei fără echivoc.

Nu vorbeau, ceea ce o ajuta mult. Nu era ca şi cum nu ar fi aşteptat ceva de la ea. Chiar şi pianul părea să dorească atenţie, cu şirul lui de clape gata să fie atinse. Javelin obişnuia să-i mestece mâneca largă şi o umplea de bale, lipindu-se fără ruşine de ea, cerşindu-i o mângâiere. Totuşi, calul şi pianul o ştiau şi nu le păsa care Kestrel era mai bună: cea de acum sau cea din trecut. Îi aparţineau. Şi ea le aparţinea lor. Nu exista nicio îndoială.

Kestrel îl înşeuă pe Javelin, ceea ce nu fu simplu, dar ea se gândea că dacă avea să ridice şaua pe spatele calului în fiecare zi, atunci avea să vină şi clipa când braţele ei slabe aveau să fie iar puternice. Strânse chinga. O pasăre, o irrielle, ţopăi în pragul uşii deschise a grajdului, ciugulind ţărână. Pasărea îşi înclină capul şi o

privi pe Kestrel cu ochii ei mici şi verzi. Apoi îşi înclină coada lungă şi îngustă.

Kestrel avea la dispoziţie o scară mică, pe care nu o mai folosise probabil din copilărie. Îşi potrivi piciorul în scăriţa calului. Armăsarul era enorm, ca un munte. Era un cal de război. Cumva, animalul nu ar fi trebuit să i se potrivească, însă era perfect pentru ea.

Kestrel se trase stângace pe spatele lui, dar calului nu păru să-i pese. Pasărea se aruncă iar spre cerul senin, plonjând şi rotindu-se. Păsările acelea nu zburau niciodată drept

Ea apucă frâiele şi dădu pinteni calului, ca să urmărească pasărea.

Kestrel se îndepărtă de casă, urmând o potecă ce ducea spre o altă potecă. Nu o recunoscu. Nu trecu mult până ce se trezi înconjurată de copaci acoperiţi de frunze. Poteca înainta printr-un tunel verde. Kestrel călări aşa o vreme, într-un arbore, văzu o bufniţă de zi cu puii ei. Vântul bătea slab. Nu era prea cald. Vremea era numai bună de război.

Kestrel auzise suficient din conversaţia dintre Arin şi Roshar, cu câteva zile mai devreme. Cei doi îşi pierdeau vremea aici. Dacă ar fi fost în locul lor, Kestrel nu ar mai fi întârziat.

Stomacul i se legăna, odată cu mişcările calului. Dădu drumul frâielor, lăsându-l pe Javelin să meargă aşa cum îi plăcea.

Calul însă înainta cu iuţeală, tropăind din copite. Casa lui Arin rămăsese mult în urmă. Poteca se bifurca. Calul o luă la stânga, galopând ca spre o destinaţie cunoscută. Javelin ştia unde merge, însă Kestrel habar nu avea. Îşi aruncă privirea în jur şi-l făcu pe Javelin să se oprească. Animalul pufni, mişcând din copite.

Kestrel transpira. Rochia i se lipise de piele. Îl făcu pe Javelin să se întoarcă pe unde veniseră – repede, şi mai repede. Copitele calului băteau în ritmul inimii ei îngrozite.

Cumva, Kestrel nu rămase surprinsă când îl văzu pe Arin aşteptând lângă un izvor din apropierea casei lui, însă se miră de recunoştinţa pe care o simţea în interiorul ei. Inima încă îi mai tremura în piept.

Arin nu era pe cal, deşi nişte paie din grajduri i se lipiseră de călcâiul uneia din cizme. Stătea pe vine, lângă izvor, cu vârfurile degetelor în apă. Abia dacă îşi scufundase mâinile înăuntru. Pesemne că voia doar să simtă curentul slab, îşi zise Kestrel.

Arin nu-şi aruncase privirea peste umăr, însă ştia că ea se afla acolo. Ascultă bufnetul din ce în ce mai lent al copitelor lui Javelin.

Părul lui Arin îi acoperea ochii.

Kestrel voise să i-l dea la o parte. Îşi aminti de asta. Se întâmplase în prima zi, când îl cumpărase. Voise să-l vadă mai bine.

Opri calul.

Arin se ridică. Apa îi picura de pe degete. Se apropie, îşi puse mâna pe coama lui Javelin şi întâlni privirea lui Kestrel. Ea era încă afundată în amintirea de demult: curiozitate, ezitare, senzaţia că făcea ceva interzis. Şi totuşi, dorinţa nestăpânită de a vedea persoana din faţa ei. Îşi amintea umerii lui rigizi, gura cu expresia ei aspră. El îi evitase privirea. Tot trupul lui păruse un mârâit tăcut al unui animal de pradă.

Acum însă, Arin nu mai semăna cu cel din trecut. Ridică privirea spre ea, iar chipul lui era deschis şi din ce în ce mai îngrijorat.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

Javelin se mişcă sub Kestrel.

Arin se încruntă.

— Te sperii?

— Nu.

— Eşti palidă.

Îi atinse mâna. Kestrel îşi dădu seama că strângea frâiele prea tare, aşa că le dădu drumul.

Nu e din cauza ta, zise ea. Apoi, pentru că decisese să fie sinceră, continuă: Şi da, mă sperii un pic. Apoi se opri, confuză, incapabilă să-şi explice sieşi sau lui Arin diferenţa dintre teama care o făcuse să se întoarcă degrabă din drum şi agitaţia care-i furnica acum pielea când se uita la el. Javelina vrut să apuce pe o potecă din pădure, spuse. Eu nu voiam. M-a supărat puţin.

Ochii lui Arin fulgerară.

— Unde s-a întâmplat asta?

— E ceva periculos în pădure?

Arin apucă oblâncul şi încălecă în spatele lui Kestrel.

— Arată-mi.

Kestrel păstră frâiele. Arin îşi scoase sabia. Arma era diferită faţă de cea pe care o avusese în tundră. Kestrel se gândi la asta ca să uite de groaza ce i se înălţa în gât pe când înaintau, de respiraţia care îi devenea iar prea rapidă. Rochia umedă era încă lipită de ea şi pe când încerca să fie atentă la orice mişca în jurul lor în pădure, îi era greu să nu fie conştientă şi de prezenţa lui.

În pădure însă nu se auzeau crenguţe rupte rău prevestitoare. Nu se vedeau umbre inamice. Kestrel aproape că-şi dorea să

găsească ceva rău. Astfel şi-ar fi putut explica groaza ce pusese stăpânire pe ea... şi o cuprinse iar când se opriră la răscrucea de drumuri. Armăsarul bătu din copite.

Arin băgă sabia în teacă.

— Ce e? întrebă ea.

— E drumul care duce spre casa ta.

Kestrel îi simţi vocea mângâindu-i spatele. Urmă o pauză lungă.

— Am putea merge.

— Nu.

— Nu e nimic acolo. E pustie. Vin cu tine.

— Nu vreau.

Arin luă frâiele din mâinile ei înlemnite şi-l întoarse pe Javelin, care arătă ceva mai multă încăpăţânare de data asta. Arin păstră pasul uşor, de plimbare.

Rămaseră tăcuţi tot drumul, apoi Kestrel se auzi spunând încet:

— Mă simt ca o neroadă.

— Nu, Kestrel, nu eşti.

— Nu aveam niciun motiv să fiu speriată.

— Poate că nu ştim ce motiv ai avut.

Javelin, ale cărui urechi tresăreau nervos pentru că fusese oprit de două ori să apuce pe drumul din pădure, pufni şi-şi scuturâ capul.

— Şş, făcu Arin, intonând câteva note joase. Apoi făcu o pauză înainte de a vorbi iar. Chiar dacă nu ai avea niciun motiv, spuse, frica nu este un lucru prostesc. Şi mie mi se face frică.

Kestrel îşi aminti cum ţinuse Arin sabia mai devreme.

— Ai crezut că erau valorieni în pădure. Nu ţi-a fost teamă.

— Nu chiar.

— Atunci, de ce ţi-e frică?

— De păianjeni, zise el grav.

Kestrel îl înghionti cu cotul.

— Au!

Ea pufni.

— Păianjeni!

— Sau chestiile alea cu o mie de picioare. Arin se cutremură. Zeilor!

Kestrel râse.

Încet, Arin continuă:

— Mi-a fost teamă când am sosit la grajd şi am văzut că Javelin lipseşte.

— Surprinsă, Kestrel îşi răsuci capul, zărind conturul ma-

xilarului lui şi umbra gâtului. Îşi întoarse apoi privirea din nou la drum. Zise pe un ton vesel:Mai tare decât de păianjeni?

— Ah, mult mai tare.

— N-aş ajunge prea departe dacă ar fi să fug.

— Am învăţat că nu e bine să te subestimez.

— Dar nu ai încercat să mă prinzi din urmă.

— Nu.

— Ai vrut.

— Da.

— Ce te-a oprit?

— Teama, zise el, de ceea ce fi însemnat pentru tine lipsa mea de încredere. Am pus şaua pe un cal. Eram gata să încalec... dar m-am gândit că dacă o fac, atunci nu aş fi altceva decât un alt fel de închisoare.

Cuvintele lui o făcură pe Kestrel să se simtă ciudat.

Arin îşi schimbă tonul. Acum era jucăuş.

— În plus, mă intimidezi puţin.

— Ba nu.

— Oh, ba da. M-am gândit că nu ţi-ar plăcea să fii urmărită. Am văzut eu ce se întâmplă oamenilor care te calcă pe bătături. Iar acum, că îmi cunoşti slăbiciunile, îmi vei băga păianjeni în cămaşă dacă te supăr şi îmi vei face viaţa amară.

— Hm, făcu ea.

Kestrel însă se calmase. Oasele ei nu păreau să se mai înghesuie atât unul în celălalt ca în aşteptarea tensionată dar sigură a unei lovituri. Privi ziua cea verde, albastră şi aurie. Simţi calul puternic, ce mergea în pas uşor şi constant. Auzi şoaptele copacilor, ale ramurilor şi ale crenguţelor. Se lăsă legănată de braţele ce o cuprindeau din ambele părţi. Văzu rădăcinile înălţându-se şi dispărând înapoi în pământ.

Cuvintele se înecau în gâtul lui Kestrel, însă în piept i se ghemuise un sentiment moale, o căldură ce-i dădu curaj să vorbească.

— Ai spus că nu ştim motivul pentru care l-am oprit pe Javelin să meargă pe drumul spre casa mea. Tu care crezi că e motivul?

El ezită, dar în cele din urmă spuse:

— Nu am nicio idee.

— Tu ai *întotdeauna* idei.

Kestrel văzu că Arin era oarecum surprins de familiaritatea tonului ei.

— Spune-mi, zise ea.

— Cred că prefer să nu fac presupuneri. Este... Arin îşi

întrerupse vorba. Periculos pentru mine. În ceea ce te priveşte.

Pe când se apropiau de casă, calul păşea în trap uşor. Arin se ţinea cu o singură mână acum. Lui Kestrel îi părea puţin rău pentru Javelin, care trebuia să suporte greutăţile amândurora. Avea să se revanşeze faţă de el. Ştia unde erau ţinuţi morcovii.

În cele din urmă însă, lista ei mentală cu delicatese şi care perie pentru ţesălat să folosească se termină, şi rămase în minte cu imagini ce refuzau să dispară.

Răscrucea drumurilor. Arin lângă izvor. Acea scurtă amintire despre prima lor întâlnire. Refuzul lui de a-şi ridica privirea. Chipul lui rănit, întărit de ură.

— M-am purtat oribil cu tine atunci când ai lucrat pentru mine? întrebă ea.

— Nu.

— Te-am lovit?

— Kestrel, nu! De ce întrebi asta?

— Mi-aduc aminte că erai rănit.

— Nu ai făcut tu una ca asta. Nu ai fi făcut-o niciodată.

— Ei bine, spuse ea, te-am lovit de curând.

— A fost altă situaţie.

Kestrel îşi aminti cât de neputincioasă se simţise când îl pălmuise şi se gândi că înţelegea ce voise Arin să spună.

— Atunci, cum m-am purtat cu tine când ai lucrat pentru mine?

Nu se auzi nimic în afară de frunze şi de copitele lui Javelin pe ţărână. Copacii începuseră să fie mai rari. Casa lui Arin se vedea în depărtare.

— M-ai urât, zise Kestrel.

Arin opri calul.

— Uită-te la mine, te rog!

Ea se întoarse în şa şi îl privi în ochi.

— Te-am urât la început, zise el. Pentru statutul tău, nu pentru cine erai ca persoană. Nu te cunoşteam. Apoi, am început să văd cum eşti, un pic. Păreai bună. Bunătatea nu e o calitate la un stăpân. Cel puţin nu din punctul meu de vedere. E o altă formă de a te face să cerşeşti. Devii recunoscător pentru lucruri pe care nu ar trebui să le apreciezi aşa. Când eram copil, eram tare recunoscător pentru bunătate. Apoi am crescut şi aproape că am început să prefer cruzimea pentru că era mai aproape de adevăr, şi nimeni nu se ascundea sub masca bunătăţii. Am încălcat regulile. Mai ales cu tine. Ţi-am tot dat motive ca să mă pedepseşti. Am încercat să-ţi forţez mâna. Am vrut să-ţi arăţi adevăratul chip.

Expresia de pe faţa lui Arin era ermetică. Pe Kestrel o durea

gâtul. Îşi coborî privirea la coama lui Javelin.

Dar acela *era* adevăratul tău chip, continuă el. Inteligentă, curajoasă, manipulatoare. Bună. Nu făceai niciun efort să ascunzi cine erai. Apoi am descoperit că *voiam* să te prefaci. Presupun că ăsta era avantajul poziţiei tale sociale, să nu te prefaci? Puteai fi tu însăţi. Pe când soarta mea nenorocită îmi impunea să mă ascund. Ăsta e adevărul. Uneori,adevărul e aşa de sufocant, că nu poţi respira. Aşa m-am simţit atunci. Dar a mai existat un motiv pentru care nu voiam să mă uit la tine. Îmi plăceai prea mult.

Kestrel nu ştia sigur ce ar fi putut spune.

— Încerc să fiu sincer, îi zise el.

— Te cred. Dar mi-e greu să îmi imaginez că tu chiar m-ai cunoscut. Unele lucruri pe care le spui nu au niciun sens.

— Care anume?

— Personalitatea mea pare contradictorie.

— De ce?

— Nu cred că poţi fi manipulator şi bun în acelaşi timp.

Arin râse.

— *Tu* poţi.

Se lăsă liniştea. Javelin se mişcă sub ei.

Arin îi atinse ceafa cu vârful unui deget. Sub marginea rochiei ei, la umăr, găsi o rână cicatrizată, subţire şi lungă. Acolo unde căzuse biciul, pielea arăta moartă, însă pielea din jurul ei era proaspătă şi vie şi se înfioră. Kestrel se bucura că nu mai stătea cu faţa la Arin.

— Te-ai schimbat, şopti el, şi eşti aceeaşi, în acelaşi timp. Cinstită. Iar eu te preţuiesc.

Fiorul lui Kestrel se preschimbă în teamă. Teama de răscrucea din pădurile lăsate în urmă. Teama de ceea ce însemna că Arin o cunoscuse înainte şi o cunoştea şi acum şi o preţuia.

Nu-i ceruse ea asta. Kestrel se simţea suspicioasă vizavi de preţuire.

Îşi înfipse genunchii în coastele lui Javelin. Degetele lui Arin se desprinseră de pielea lui Kestrel. Calul se îndreptă spre grajduri.

Arin nu-i mai adresă niciun cuvânt în acea zi, cu excepţia faptului că se oferi să-l ţesale pe Javelin. Kestrel acceptă. Voia să fie singură. Chiar şi când se retrase în casă, simţea încă furnicături pe piele, ca şi cum pielea ei ar fi fost vie, ca şi cum n-ar fi ascultat-o şi n-ar fi vrut să-i dea pace. Insista şi insista, şi totul din cauza unei atingeri ce păruse menită să o liniştească.

Însă nu era liniştitoare.

Deşi ziua nu fusese pe deplin lipsită de tihnă, Kestrel păstră în

minte ultimul moment tensionat al ei. Astfel decise că Arin era opusul alinării.

14

ARIN PLECASE IAR. ÎL LĂSASE LUI KESTREL UN BILET în care o anunţa de plecarea lui, dar nu îi dădea niciun motiv sau vreun indiciu despre cât timp avea să fie absent. Ea presupunea că plecarea lui avea legătură cu războiul şi că ezitase să-i explice totul în scris. Astfel se năştea întrebarea: de ce nu vorbise cu ea? şi îi aducea aminte lui Kestrel de felul în care tresărise la atingerea lui.

Kestrel înţelegea de ce îi fusese lăsat biletul, dar nu-i plăcea.

Îl întrebă pe Roshar unde era Arin şi de ce plecase.

— Eşti tare curioasă, zise prinţul.

Tonul lui era viclean. Destul de prietenos, însă transmitea destul de limpede ideea că ea îşi pierdea timpul încercând să afle mai multe informaţii.

Jucau Tărâmuri de Graniţă în salon. Ferestrele erau deschise, iar afară cerul se pregătea de furtună, însă ploaia nu începuse încă să cadă. Nori negri se întreţeseau la orizont. Vântul care agita perdelele mirosea a curat. Roshar se tot foia, cu ochii la piesele de joc.

Arin nu-l luase pe Javelin. Niciun cal nu lipsea din grajd. Kestrel îi numărase.

Roshar îşi aruncă privirea la cerul din ce în ce mai întunecat.

— E pe mare? întrebă ea.

— Ce-ţi pasă, draga mea?

— Eşti agitat.

— Sunt agitat din cauza *ta*. Ai să mă baţi.

— Credeam că sunteţi în toiul războiului. Ar trebui să ai lucruri mai bune de făcut decât să stai aici şi să joci Tărâmuri de Graniţă cu mine.

Roshar ridică o sprânceană, dar replica lui fu scurtă:

— E rândul tău.

Kestrel mută piesa. Fusese o plăcere să descopere că-şi amintea cum să joace. *Cum* nu era o problemă pentru ea. Kestrel se

pricepea la mai multe lucruri: să joace Graniţe, să cânte la pian, să călărească, să vorbească o limbă străină. Dacă era ceva ce nu mai ştia *cum* să facă, ea nu-şi aducea aminte.

Însă întrebarea era *ce.* Memoria lui Kestrel era un soi de joc în care putea vedea tabla şi ale cărui reguli le ştia, însă nu recunoştea toate piesele.

— Cine este la comanda alianţei dacrano-herirani?

— Mai e nevoie să întrebi? Nu-ţi inspir un aer de autoritate irefutabilă?

— Care este rolul lui Arin?

— Asta e o întrebare bună, răspunse Roshar.

Vântul umflă o perdea. Kestrel îşi mută inginerul, rămânând cu privirea aţintită la tabla de joc.

— Sunt surprinsă că poporul tău sprijină alianţa.

Roshar ridică din umeri, mormăind ceva scurt şi nervos

În limba lui.

— De obicei, războiul nu funcţionează pe baza sacrificiului făcut pentru o ţară străină, zise Kestrel. Ce anume vrea regina ta de la Herran?Păi, pentru început, invenţia aia mică şi mortală a lui Arin.

— O aveţi deja. Ţi-a dat planurile.

— Imperiul trebuie oprit. Dacă ocupă această peninsulă, nu mai durează mult până ce vor cuceri şi estul.

— Sora ta este o persoană inteligentă?

Prinţul o privi iritat. Ea citi răspunsul pe chipul lui.

— Atunci pesemne că vrea ceva mai mult, zise Kestrel. Arin ştie ce vrea ea?

Roshar miji ochii conturaţi cu verde.

— Arin ştie să recunoască o înţelegere avantajoasă atunci când i se propune una. Noi suntem cel mai bun lucru care i s-ar fi putut întâmpla.

— Da, evident. Sunteţi mari binefăcători. Dacă îţi pasă aşa de mult de binele lui, de ce l-ai trimis pe mare în toiul unei furtuni?

— Arin s-a dus singur.

Kestrel tăcu. Roshar îşi mută piesa.

— Ia spune-mi, spectru mic: îţi place compania mea?

Kestrel rămase surprinsă.

— Da.

— Şi mie îmi place compania ta. Înţeleg de ce mă placi. Simt inteligent, şarmant, ca să nu mai zic arătos.

— Şi spilcuit. Să nu uităm de asta.

— Minciuni, doar minciuni. Roshar îi întâlni privirea peste tabla

de joc. Motivul pentru care îţi place compania mea este că arăt aşa cum te simţi tu.

— Nu e vorba de asta, zise ea, deşi, când se uită iar la faţa lui mutilată, Kestrel îşi dădu seama că ce spusese Roshar era adevărat.

Totuşi, presupunerea prinţului era doar pe jumătate adevărată, iar ea nu ştia cum să exprime restul.

— Arin e prietenul meu, îi spuse Roshar. Mi-aş pune viaţa în mâinile lui, iar el mi-ar încredinţa viaţa lui. Ăsta e un lucru rar. Nu accept ca să fie pus la îndoială de către o persoană care, din câte îmi pot da seama, nu are niciun fel de afecţiune pentru el.

Roshar îşi dărâmă generalul: era semn că se preda. Piesa din marmură se rostogoli.

— Pleacă, umbră mică. Mergi şi bântuie pe altcineva.

Însă Roshar fu cel care plecă.

Ploaia bătea în geamuri. Kestrel merse să închidă ferestrele, apoi se opri, văzând cum se înclinau copacii biciuiţi de vântul ce sufla dinspre mare. Mirosea ca o stridie proaspăt desfăcută.

„Ce-ţi pasă, draga mea?”

O mică viperă de îngrijorare îşi iţi capul acoperit înăuntrul ei.

Ploaia îi bătea lui Arin în ochi. Puntea gemea. Nu era o furtună verde, dar era la fel de rea. Arin şi soldaţii văzuseră semnele, fuseseră avertizaţi de căpitanul herrani, cel care-l dusese pe Arin în est iarna trecută, să nu plece pe mare.

— Trebuie, îi spusese Arin lui Roshar. Generalul a ocupat Ithrya. O va folosi ca să atace continentul şi nu va fi capabil să-şi ducă planul la capăt decât dacă aduce forţe proaspete. Acumulează resurse pe Ithrya. Trebuie să întrerupem legătura lui cu capitala valoriană. O să navighez spre Insulele Pustii, între ţărmurile noastre vestice şi Valoria.

— Nu eşti marinar.

Arin vorbi de parcă nu-l auzise pe prinţ.

— O să iau o corabie herrani, cu echipaj herrani.

— O să-l trimit pe Xash.

Arin clătină din cap.

— Oamenii mei şi-au revenit. Vor să lupte. Chiar şi aşa, soldaţii tăi se întreabă când vom pune şi noi osul la treabă.

Aşa că nava lui Arin pornise în misiune.

Acum, corabia se clătina sub loviturile fiecărui val imens. Marea se umfla, formând deluşoare şi văi violete. Pânzele fuseseră strânse ca să nu fie sfâşiate de vânt. Căpitanul aruncase o ancoră

de furtună în apă ca să încetinească nava şi să o stabilizeze, însă prora corăbiei continua să taie val după val. Puntea era alunecoasă de apă. Arin se chinuia să nu cadă. În cele din urmă alunecă, se lovi de balustradă şi o apucă strâns. Vomă.

— Zeu al nebuniei.

Căpitanul îl apucă pe Arin de braţ şi-l trase în picioare. Căpitanul era de trei ori mai în vârstă decât Arin şi când vorbea, mârâia cu ritmul acela cadenţat pe care marinarii herrani îl avuseseră înainte de război.

— Mergi sub punte, băiete. Cu ce-mi eşti de ajutor pe punte? Nu ştii nimic despre mare.

Apoi atenţia căpitanului fulgeră în altă parte şi se îndepărtă.

Omul avea dreptate. Faţa îl înţepa de la sare şi ploaie, iar ochii îl ardeau. Arin tocmai se îndrepta spre bocaport când îi veni în minte că-i era prea rău ca să-i mai fie frică. Îşi aduse aminte de conversaţia pe care o avusese cu Kestrel în timp ce călăreau pe Javelin şi cum n-ar fi trebuit să o atingă acolo unde fusese rănită, chiar dacă prin gestul lui voise să-i dea de înţeles că ştia cum îi făcuseră rău.

Cizmele lui Arin alunecară. Lumea era o pată ameţitoare şi umedă. Corabia se cutremură şi se înclină pe o parte. Arin se izbi iar de balustradă. De data asta, căzu peste bord. Arin se scufundă în apa învolburată de dedesubt.

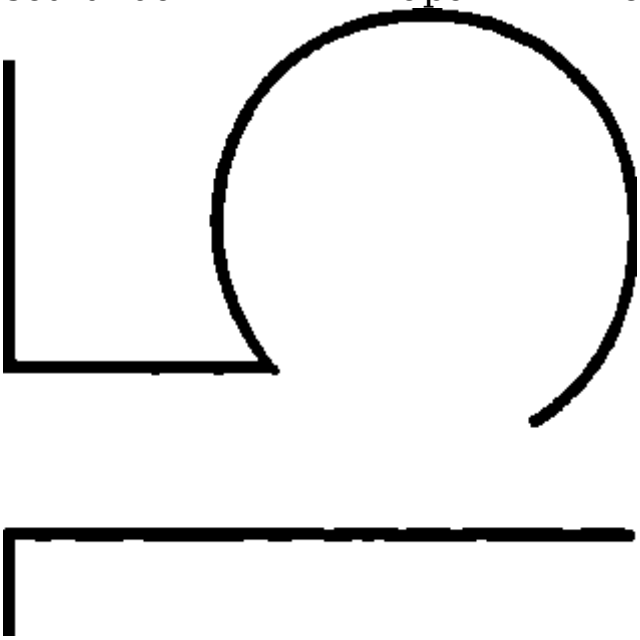

15

ARIN SPARSE SUPRAFAŢA APEI. TRASE AER IN PIEPT. Valurile îl împinseră iar sub ele. Plămânii îi luară foc.

De data asta, când ieşi iar din liniştea apei vuitoare, Arin ştiu ce să facă. Îşi rupse şireturile ghetelor cu o smucitură feroce şi îşi aruncă încălţămintea grea din picioare. Apoi trase aer în piept şi înotă tăind următorul val, îndreptându-se spre nava zguduită de furtună, aflată nu departe. Apa era călduţă. Valurile îl tot aruncau dintr-o parte în alta, smulgându-l şi împingându-l. Pe Arin îl dureau umerii. Tăie alt val. Se rugă. Era aproape.

O frânghie? Oare îi putea coborî cineva o frânghie de la bord?

Poate... dacă l-ar fi văzut cineva căzând.

Arin înotă şi mai vârtos. *Nu mă părăsi*, se rugă el iar zeului său. *Nu aşa*.

Nu se mai auzea nimic în afară de mare.

Am să-ţi slujesc, promise Arin.

Zeul lui nu răspunse. Arin se afla suficient de aproape ca să vadă scoicile lipite pe carcasa navei. Îşi ridică privirea. Nimeni nu se uita la el. Arin înaintă. Cum pot să te slujesc dacă mă înec?

Urmă teama. Oboseala. Parcă ar fi săpat prin nămol. Avea sare în gât. În plămâni. Nu aşa trebuia să fie moartea lui.

De sabie. Te rog.

Nu aşa.

Nu singur.

Nu încă.

Un curent îl trase departe de corabie.

Arin aproape că i se supuse. Nu te poţi împotrivi voii zeilor, şi în niciun caz a acestui zeu.

O tristeţe epuizată îl străbătu. Îşi zise din nou: *Nu singur, nu încă. Î*nsă Arin era singur. Era singur de multă vreme.

Î*mi doresc să-ţi pot auzi iar vocea,* gândi Arin. Se întreba dacă zeul avea să-i răspundă, măcar la sfârşit.

Curentul continua să-l tragă cu el. Însă în cele din urmă se preschimbă într-un vârtej şi-l aruncă pe Arin înainte, împingându-l iute prin apă până ce el se izbi de latura cocăi.

Aproape că leşină. Capul îi zumzăia, vedea ca prin ceaţă. Când se sălta, când se scufunda sub valuri. Înghiţi apă. Încerca din răsputeri să găsească un sprijin. Mâinile lui căutau înnebunite, orice.

În cele din urmă prinse ceva.

Era scara.

Arin se uită în sus şi văzu şirul de trepte ruginite. Preţ de o clipă, nu fu în stare să se mişte. Era fascinat.

În numele tău, jură Arin. Ţie îţi voi aduce mărire.

Tremurând, recunoscător, porni să urce.

A doua zi, cerul era senin de parcă ar fi fost umezit şi lustruit. Pulberea neagră depozitată în magazia din adâncul calei rămăsese uscată. Unii saci însă fuseseră ţinuţi la îndemână, pe puntea tunurilor, şi erau uzi leoarcă. Apa mării inundase posturile înainte ca marinarii să tragă înapoi tunurile şi să zăvorască găurile.

Arin şi câţiva dintre marinari deschiseră sacii şi împrăştiară pulberea pe tăvi întinse pe dunetă. Soarele îl ardea pe umerii goi. Se înclină sub greutatea unui sac. Pulberea era umedă şi i se lipea de piele în timp ce o vărsa, agitând sacul, şi cernea bucăţile cu mâinile, împrăştiind-o într-un strat subţire. Palmele i se înnegriră. Arătau familiar. Nu foarte diferit de cum obişnuiau să arate după o zi petrecută în fierărie. O zi obişnuită.

Însă azi nu era deloc o zi obişnuită. Arin rămase concentrat la sarcina lui. Pulberea neagră, făcută din sulf extras de pe platoul de nord al Dacrei, era preţioasă. Stocul adus de orientali era limitat, aşa că era important ca pulberea – inutilă când era udă – să se usuce bine. Era important ca Arin să aibă grijă. Şi era esenţial să evite privirile celorlalţi marinari, care continuau să se uite pe furiş la el.

Pentru că Arin nu era un om obişnuit. Nimeni nu cădea în mare şi supravieţuia aşa cum i se întâmplase lui.

Arin simţi privirea insistentă a unei fete ce curăţa solzii unui peşte proaspăt prins, pe jumătate cât ea. Şi ceilalţi marinari se holbau. Cei care reparau o pânză şi ungeau cu smoală funiile de ancorare. Cei aflaţi mai aproape de el, care îşi deşertau sacii.

Transpiraţia picură de pe fruntea lui şi dispăru în pulbere, pe tava de lângă picioarele lui goale. Arin se întreba când aveau să folosească pulberea aceea. Se întreba ce stricăciuni putea provoca

şi dacă atunci când pulberea avea să explodeze, avea să ardă cu ea şi o parte din esenţa lui.

Se întrebă dacă acesta era un gând normal.

Sacii erau acum goi. Arin îşi scutură palmele negre. Trebuia să se spele, altminteri era un foc ce sta să se aprindă.

Lângă arborele mare se afla o găleată cu apă. Arin se îndreptă spre ea, îşi înmuie mâinile până la coate şi se stropi peste umeri. Apa lunecă pe valea coloanei lui. Îndată ce apa avea să se usuce şi să lase în urmă doar sarea, pe Arin avea să-l mănânce pielea.

— N-arăţi deloc rău după ce aproape că te-ai înecat.

Arin îşi îndreptă spatele şi-l văzu pe căpitan sprijinindu-se lângă şarturi şi privindu-l. Arin îşi aminti expresia de pe chipul omului, în timpul furtunii, când el tocmai reuşise să se caţere peste balustradă, se prăbuşise pe punte şi vomase apă de mare.

— Cât mai e până la Insulele Pustii?

— Ithrya se află în apropiere, dar trebuie să o ocolim pe departe. Vreo două sau trei zile, şi după aceea să ne îndreptăm spre sud, în jurul Ithryei şi spre insule. Asta dacă vântul se păstrează priincios.

— Crezi că aşa va fi?

— Întreabă-l, şi vezi dacă-ţi răspunde *ţie*.

Soarele îi bătea căpitanului în faţă. Arin nu-i putea citi expresia. Vocea lui ar fi putut fi o glumă sau o invitaţie serioasă. Arin îşi drese glasul.

— Pulberea ar trebui să se usuce până la sfârşitul zilei. Să nu fumeze nimeni. Chiar şi o scânteie...

— Nu suntem proşti, băiete.

Arin îşi frecă ceafa, dădu din cap şi consideră conversaţia încheiată. Privi în larg. Marea era verde şi ameţitoare, ca smaraldul mamei lui. Îşi aminti ziua în care pierduse piatra într-un schimb şi-şi dori să o fi păstrat. Se gândi că fiecare ar trebui să aibă un lucru drag, pe care să-l preţuiască din toată inima şi care să îi aparţină în mod incontestabil. Arin îşi imagină că ţine smaraldul, că-i simte faţetele reci. Îşi închipui că aşază piatra în palma unei mâini pe care o cunoştea bine şi se întrebă dacă ar fi fost acceptat, şi cum s-ar fi simţit să ştie că altcineva ţinea ceva ce el avea încrustat în inimă.

Arin clipi şi îşi întoarse privirea de la orizont. Visa cu ochii deschişi. Îşi imagina lucruri ce aveau să-l rănească mai târziu.

Dacă nu chiar acum.

— Circulau poveşti despre tine, zise căpitanul, mijind ochii la el. Înainte de furtună.

Pe Arin îl tulbura felul în care începuseră să-l privească oamenii. Exista această aşteptare plină de speranţă. El nu ştia cât avea legătură cu el. Poate că atunci când oamenii nu deţin nimic de preţ, înlocuiesc lipsa cu o idee. Arin nu era pregătit să devină o idee. *Nu sunt decât poveşti,* vru el să spună, însă cuvintele i se stinseră pe buze. Ştia că nu era înţelept să-şi nege zeul.

Căpitanul parcă auzise gândurile lui Arin.

— Eşti binecuvântat de zei.

Arin nu răspunse, însă dincolo de timiditate se ascundea, neîndoielnic, plăcerea.

Corabia se strecură printre Insulele Pustii şi ancoră în estul unei insule suficient de mari ca să ascundă nava din calea oricărui vas ce ar fi putut sosi din direcţia capitalei valoriene. Echipajul aştepta.

Arin nu avea încălţări. Picioarele lui erau prea mari pentru cele câteva ghete de rezervă de la bord. Rupse câteva cârpe, le legă în jurul picioarelor şi păşi cu grijă.

Încercă să revizuiască planul împreună cu căpitanul, care-l întrerupse dând scurt din mână:

— Asta nu e un plan. E piraterie, pur şi simplu. Nu trebuie să mă înveţi tu aşa ceva.

Arin fu şocat.— înainte de război, herranii erau cei mai buni de pe mare. Ne-am câştigat bogăţiile cu ajutorul negoţului pe mare. Nu am fost piraţi.

Căpitanul râse fără a se mai putea opri.

În cele din urmă apăru şi nava. Corabia venea dinspre vest. Era un vas mare, greu, cu punţi duble pentru tunuri.

De pe gabia navei lui Arin se auzi un strigăt. Echipajul ridică imediat cabestanul şi ancora, umflă pânzele. Nava se îndreptă spre vasul valorian.

Corabia lui Arin era mai uşoară, ceea ce însemna că era şi mai rapidă, însă sprinteneala ei se datora faptului că nu avea decât o punte pentru tunuri. Nu era dificil să prindă din urmă corabia valoriană. Dificultatea era să o poată captura fără să fie suflată la mal. Dacă valorienii aveau să fie surprinşi să vadă corabia herrani ieşind de după insulă şi venind pe urmele lor, atunci pesemne că surpriza lor nu avea să dureze prea mult. Valorienii erau oricând gata de atac.

Arin coborî pe puntea tunurilor. Sabordurile erau acum deschise, gurile unui şir de tunuri se deschideau larg. Arin şi

echipajul le pregătiră. Vărsară pulbere neagră în burta unui tun, îndesară bine un cocoloş de cârpă şi-l împinseră cu un mai. Urmă proiectilul. Arin îl cântări între mâini Era o bilă netedă şi grea. Apoi împinse ghiuleaua în lăcaşul ei şi o îndesă bine. Pregăti tunul, îl împinse spre palanele de tun. Marinarii traseră fiecare tun în faţă, până ce butoiaşele lor alunecară prin saborduri şi afeturile se lipiră de spargeval.

Arin se uită printr-un sabord. Nu vedea încă nava, însă probabil că nu avea cum să o vadă până ce căpitanul lui nu aducea corabia lor alături de cealaltă, astfel încât sabordurile lor să fie oglindite.

Apoi îşi întoarse privirea şi văzu cu coada ochiului chipul cenuşiu al marinarului de lângă el. Picăturile de năduşeală tremurau pe fruntea omului. Părea bolnav. Nu arăta deloc aşa cum se simţea Arin. El ar fi vrut să-şi împărtăşească senzaţia: o poftă macabră.

Nava încetini. Pesemne că se apropiau bord la bord de corabia valoriană.

Plămânii lui Arin erau umflaţi, dornici. Lumea era simplă. Arin, care se înşelase în atât de multe situaţii înainte, care judecase şi chibzuise greşit şi înţelesese pe dos, nu avea să dea greş de data asta. Poate că era ajutat de zeul lui sau poate că era împins de simpla hotărâre a omului de rând, dar nevoia lui de a lupta părea gata să iasă din zăgazurile ei, puternică, precum oţelul flexibil, gata să-i taie pieptul.

Arin îi zâmbi încurajator celuilalt marinar.

O detunătură sfâşie spargevalul. Trupul marinarului explodă în bucăţi însângerate. Aşchii de lemn zumzăiră prin aer, implântându-se în braţul ridicat al lui Arin.

— Foc! strigă Arin.

Aprinse tunul şi se dădu la o parte din calea reculului. Tunul se zgudui şi bubui. Marinarii făceau la fel, imitându-l pe Arin: trăgeau tunurile înapoi, le curăţau şi le îndesau iar, lipindu-le de spargeval. Continuară aşa ceva timp. Era imposibil să-şi dea seama ce fel de pagube făceau navei valoriene. O altă explozie săpă o gaură în spargeval. Se aflau suficient de sus, deasupra liniei apei, ca să nu fie inundaţi, iar valorienii îşi doreau să captureze nava la fel de mult pe cât şi-o dorea şi Arin pe a lor, dar dacă se vedeau nevoiţi aveau să o scufunde. Arin reîncărcă un tun. Trase.

Apoi Arin călcă greşit. Un obiect ascuţit intră prin talpa lui învelită în cârpe. Arin îşi aruncă privirea la piciorul lui drept. Cârpele erau colorate în roşu. Se opri. Totul părea să fi încetinit cumva, dintr-un motiv pe care Arin nu-l putea înţelege, dar

ajunsese să aibă încredere în asemenea momente când o parte din el înţelegea ceva înainte ca mintea să priceapă. Arin se aplecă, trase afară o bucată însângerată de metal (un cui îndoit?) şi-l privi scurt. O idee îi răsări în minte şi i-o cuprinse. Pe faţă îi apăru un soi de zâmbet răutăcios.

Arin îl apucă de braţ pe marinarul cel mai apropiat:

— Tu! Coboară şi găseşte nişte cârpe. Fă săculeţe mici din ele. Umple-le cu pulbere şi orice găseşti mic şi ascuţit. Cuie. Leagă-le, împinge un beţişor parfumat pe gâtul fiecăreia şi adu-le aici, câte zece pe rând. Aprinde-le şi aruncă-le prin saborduri. Încearcă să arunci proiectilele prin sabordurile *lor,* atunci când trag tunurile înapoi ca să le încarce. Ai înţeles? *Du-te!*

Apoi, Arin căută din priviri marinarul a cărui expresie semăna cel mai mult cu a lui şi-i ordonă să preia comanda. Arin avea de gând să abordeze nava valoriană.

Pe punte, aerul fumega, albastru şi negru. Arin avea sabia într-o mână şi pumnalul în cealaltă. Valorienii erau deja pe nava lui. Vasul lor se afla suficient de aproape ca să urce cu uşurinţă. Arin se feri. Şfichiui aerul cu sabia. Arma respinse un atac, iar Arin înaintă cu pumnalul în mână şi găsi o burtă moale în care-l implântă. Lichidul aburind îi cuprinse încheietura şi i se prelinse până la cot.

Arin îşi croi drumul până la balustradă. Auzi săgeţile de arbaletă, însă nu fu atins. Zeul lui se trezea în interiorul său: tăcut, mulţumit. Arin sări pe nava valoriană. O lamă se repezi asupra lui. O blocă cu propria lui sabie, pară şi-şi strecură lama spre braţul omului, acolo unde se îmbina armura de piele. Aşeză pumnalul la gâtul lui. Ambele arme se retraseră din carne lucioase de sânge. Trupul celuilalt căzu la picioarele lui.

Arin văzu un pacheţel lansat de la bordul navei herrani. Apoi un altul O explozie cutremură scândurile punţii. Alta.

Apoi, în mod incredibil, dincolo de vuietul tunurilor şi al ţipetelor, auzi un sunet slab. Se răsuci pe călcâie şi dădu nas în nas cu o femeie valoriană. Avea părul blond şi ochii negri.

El îşi lăsă garda jos.

Femeia se repezi la gâtul lui. Arin se feri în ultima clipă şi sabia se înfipse în umărul lui stâng. Un şuvoi de durere umedă şi lichidă îl cuprinse.

— Nu, zise el pe limba ei. Stai!

Femeia atacă iar.

Arin pară lovitura, ridicându-şi instinctiv sabia. Braţul lui bun respinse cealaltă sabie, fără a împinge prea tare. O parte din el privea ce se întâmpla cuprins de groază, văzu cât de uşor se îndoise

braţul femeii. Războinica era de vârsta lui. Chipul ei nu era ca al lui Kestrel, dar nici foarte diferit, de parcă i-ar fi fost soră.

Nu era ca şi cum Arin nu ar mai fi văzut o femeie luptând, dar nu mai omorâse niciodată una.

Îi lovi sabia, trimiţând-o jos.

Văzu cadavrul surorii lui în stradă. Sângele şiroind al mamei lui. Braţul lui se mişcă. Arin ţipă la el să se oprească. Apoi nu mai văzu nimic până ce observă că-şi pierduse sabia. Unde era pumnalul? Îl pierduse şi pe acela.

Valoriana avea pumnalul ei în mână. Arin văzu cu coada ochiului un zâmbet surprins şi feroce. Apoi, fata-şi apăsă călcâiul cizmei în piciorul înfăşurat în cârpe al lui Arin şi dădu să-i înfigă pumnalul în inimă.

Piciorul păru că-i explodează. Arin se clătină, cuprins de durere, apoi reuşi cumva să păşească într-o parte şi să se ferească din calea pumnalului. Cuprinse încheietura femeii şi-i deschise mâna cu forţa.

Cu mâna liberă, ea îl lovi în gât.

Arin.

Orbit şi abia putând să mai respire, Arin zări arcul luminos al pumnalului ei care se repezea asupra lui.

Ai să mori.

Arin se răsuci. Arma căzu iar asupra lui şi-l tăie. Arin nu-şi dădea seama unde.

În numele meu, aşa ai spus.

Ai jurat să-mi slujeşti.

Arin se ghemui.

Nu eşti al meu, oare? Nu sunt eu al tău?

Mână lui căută şi apucă ceva.

Cui altcuiva ai să-i aparţii tu vreodată?

Ascultă-mă, copilule.

Iubirea mea.

Ascultă.

Urechile lui Arin ţiuiau de linişte.

Văzu nişte ochi mari şi căprui. Văzu un trup subţire îndoit peste sabia lui.

Sabia era în mâna lui.

Pumnalul însângerat căzu din mâna femeii.

După aceea, căpitanul comandă prăduirea navei. Corabia era bine aprovizionată cu mâncare şi, mai important de atât, cu pulbere neagră.

Căpitanul era mulţumit. Numise micii săculeţi explozivi ai lui Arin „o sclipire de geniu de la zei”. Îi surprinseseră pe artileriştii valorieni, care încasaseră cuiele în carne şi nu mai reuşiseră să vadă prin fum.

— Foarte josnic, foarte frumos.

Arin nu răspunse nimic.

Căpitanul îl studie, întârziind cu privirea peste rănile lui.

— Ai să te vindeci bine. Apoi miji ochii, uitându-se la picioarele lui Arin. Ai nevoie de ghete.

Arin ridică din umeri. Îşi dădu seama că nu îndrăznea să vorbească. Se simţea pustiit, îngrozit de ceea ce făcuse, cu toate că ar fi fost ucis dacă nu ar fi acţionat, şi n-ar fi trebuit să conteze dacă valorianul cu care lupta era bărbat sau femeie. De-ar fi fost întrebat înainte dacă şi bărbaţii şi femeile au dreptul să lupte, el ar fi zis că da. De-ar fi fost întrebat dacă bărbaţii şi femeile sunt egali, ar fi zis că da. Ar trebui să fie trataţi la fel? Da. Logic ar fi fost ca nici bărbaţilor şi nici femeilor să nu li se arate îndurare. Arin nu era însă foarte logic. Era dezgustat de sine.

Valoriana luptase feroce, hotărât. Kestrel ar fi făcut la fel.

Teama se deschise în el ca o pâlnie, scuipând afară orice altceva.

Tatăl lui Kestrel îşi dorise ca fata lui să devină războinică. Ea aproape că acceptase. Arin şi-o imagină în luptă. Gâtul i se strânse.

— Na!

Căpitanul se întoarse. Arin nu observase când plecase. Omul îi întinse o pereche de ghete.

— Încearcă-le pe astea.

Arin nu avea nevoie să întrebe de unde erau. Cadavrele acopereau punţile ambelor vase. Căpitanul privi în jur.

— Am făcut treabă bună. Dacă o ţinem tot aşa, generalul lor va avea ceva de furcă să atace continentul. Soldaţii nu pot ataca pe burta goală.

Oare ce s-ar fi întâmplat dacă valorienii ajungeau pe peninsulă? Dacă înaintau, nestingheriţi, spre oraş? Spre vara lui. Spre prietenii lui.

Şi ce s-ar fi întâmplat cu Kestrel? O prizonieră evadată. O trădătoare. Oare ar fi cruţat-o tatăl ei? Arin nici nu suporta să-şi pună o asemenea întrebare. Asta ar fi dus la alte întrebări şi un soi de înţelegere vagă îi aminti lui Arin că generalul nu făcuse nimic ca să-şi salveze fata de la închisoare, ceea ce însemna că fie nu ştiuse unde se afla, fie ştiuse şi nu-i păsase, fie...

Nu. Arin îşi jurase să nu încerce să ghicească ceea ce Kestrel

nu-şi putea aminti.

Însă lui Arin îi era rău. Îl durea totul.

Era sigur că generalul nu ar fi arătat îndurare nimănui.

Aşadar, nu exista loc pentru milă nici în inima lui.

Arin încălţă cizmele.

Tocmai capturaseră o altă navă şi o ancoraseră pe ţărmul de est al unei insule, aşa cum făcuseră şi cu prima, când sosi Xash. Îşi apropie nava de cea a lui Arin şi sări la bord.

— Preiau comanda, îi zise el lui Arin. Întoarce-te în oraş.

Era un lucru neaşteptat. Posibilităţile împânzeau mintea lui Arin, şi niciuna nu-i plăcea.

Regina mea a sosit în oraşul tău, îi zise Xash. Vrea să te

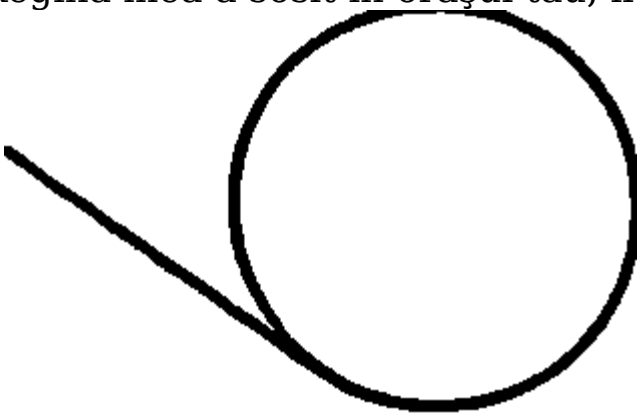

vadă.

16

ERA LIMPEDE ACUM DE CE RĂMĂSESE ROSHAR în oraş. Îşi aşteptase sora.

Regina nu era deloc aşa cum se aşteptase Kestrel. Ea-şi imaginase o persoană mai în etate, însă femeia asta nu părea mai în vârstă decât Roshar.

Kestrel coborâse în port, alături de toţi cei din casă, la fel de surprinsă şi de curioasă ca şi ceilalţi. Mulţimea o observase încă din momentul în care se strecurase printre ei. Kestrel nu ştia ce poveşti circulau despre ea, însă brice zvonuri ar fi circulat, era clar că îi făceau pe herrani şi dacrani să o privească cu fascinaţie, dar fără a o deranja.

Privirea lui Roshar o fulgerase când călărise pe lângă ea, la intrarea în oraş. Kestrel nu ştia ce însemna privirea lui. Văzuse doar o undă de disconfort, după care chipul prinţului se făcuse ca de piatră şi el călărise mai departe.

Acum, Roshar era în elementul lui, pe chei, alături de sora sa. Kestrel îl privi schimbând cuvinte plăcute pe care ea nu le putea auzi şi nici nu le-ar fi putut înţelege. Kestrel nu învăţase limba orientalilor.

Tatăl ei voise ca ea s-o înveţe. Kestrel îşi amintea asta. Nu-i plăcea senzaţia de greaţă pe care i-o stârnea amintirea.

Tatăl ei pusese presiuni asupra ei. Kestrel refuzase.

„E periculos să nu cunoşti limba duşmanului”, zisese el. „Când mergi la război...”

„Eu n-o să merg la război.”

Cuvintele pulsau în mintea ei.

Kestrel simţea absenţa lui Arin. Se întrebă ce ar fi avut el de spus despre femeia de pe chei, dar apoi îşi aduse aminte că Arin o cunoştea deja pe regină; pesemne că o ştia chiar bine, din moment ce fusese capabil să o convingă să i se alieze.

Regina (numele ei era Inishanaway, află Kestrel de la cineva

care şuşotea în mulţime) asculta în timp ce fratele ei îi vorbea. Faţa ei era aşa de nemişcată, încât nu era deloc dificil să-i citeşti magnetismul. O gură adâncă, urechi aşa de mici că parcă erau nişte ornamente, nasul delicat. Da, regina era frumoasă, decise Kestrel, deşi nu pricepea de ce gândul ăsta trezi o durere într-un loc vulnerabil şi neştiut.

Kestrel îşi voia calul. Îşi dorea să nu-l fi priponit pe Javelin în piaţă, după care venise în port pe jos. Voia să plece mai repede. Acum.

Ce neroadă! Era doar vina ei că se simţea ştearsă şi pricăjită; nu ar fi trebuit să se compare cu imposibilul. Doar se văzuse în oglindă.

Pe când încerca să înţeleagă nevoia ei urgentă de a se compara cu regina, Kestrel începu să-şi dea uşor seama că trăsăturile reginei îi erau cunoscute. Şi nu din cauza asemănării cu Roshar, deşi cei doi fraţi semănau.

O soră mai mică. Kestrel o cunoscuse la curte. Risha, prinţesa orientală, mezina, adorată de prinţul moştenitor valorian... care fusese logodit cu Kestrel.

Kestrel simţi că ameţeşte sub soarele galben ca lămâia. Avea un gust acru în gură. Îşi aminti că tatăl ei fusese mulţumit. El sperase dintotdeauna să o vadă pe Kestrel măritându-se cu prinţul Verex, sperase asta încă de când cei doi erau doar bebeluşi. Fiica lui: împărăteasa.

Kestrel îşi zise că înţelegea acum fascinaţia ei faţă de regină. Trebuise doar să-şi dea seama de ce i se părea cunoscută. Sau poate fusese sentimentul de neputinţă şi de disconfort trezit de prezenţa cuiva cu mare putere.

Poate. Însă tot nu putea explica senzaţia greţoasă ce i se strecura prin inimă.

Kestrel văzu privirea lui Roshar îndreptându-se spre ea şi rămânând acolo. El zise ceva ce doar regina putu auzi. Ochii femeii se mişcară spre Kestrel.

Roshar şopti în urechea soră-sii, iar zâmbetul lui luci uşor ca un cuţit mic.

Exista un motiv evident pentru felul în care se uita regina la ea: Kestrel era valoriană. Urma să fie interogată, să fie privită cu îndoială. Să fie disecată. Kestrel simţi privirea iscoditoare. Deodată, văzu în imaginaţie pasărea al cărei nume îl purta: un şoim mic de vânătoare, cu penele smulse, cu aripile ridicate, întinse pe spate şi ciuntite.

Kestrel îşi încrucişă braţele la piept. Soarele era arzător. Ei îi

era sete; îşi simţea gâtul uscat. Kestrel întoarse privirea femeii şi înţelese că regina nu o privea aşa pentru că era valoriană sau pentru că era fiica tatălui ei. Ci din cauza unui secret pe care Kestrel nu-l cunoştea şi pe care nici nu era sigură că voia să-l afle.

— Ah, Kestrel. Speram să te găsesc aici.

Kestrel îşi ţesăla calul. Îşi ridică privirea şi privi peste umărul lui Roshar, dar nu se afla nimeni în spatele lui. Erau singuri în grajd. Îşi suflă o şuviţă de păr din ochi şi-şi văzu în continuare de treabă.

— Vreau să-ţi cer o favoare, zise el.

— Nu-i nevoie să fii aşa de mieros, prinţişorule.

— Sora mea...

Kestrel simţi iar împunsătura unei dureri viitoare. Ceva era pe cale să se întâmple. Ceva ce avea să o rănească.

— ...mă gândisem că va sta în palatul fostului guvernator. Cu toate astea, se pare că vila nu îndeplineşte standardele ei.

— E cea mai mare din oraş.

— Îi place casa *asta.*

Kestrel se opri din ţesălat.

— Şi ce-are asta de-a face cu mine?

Roshar tuşi, vizibil stingherit.

— Apartamentul tău.

— Oh.

— E singurul potrivit.

— Înţeleg.

— Te-ar deranja?

Kestrel răspunse, cuprinsă de o presimţire bruscă:

— Asta e casa lui Arin.

Roshar mormăi ceva în limba lui.

— Ce-ai spus?

Roshar se uită în ochii ei.

— Am zis „Da, exact.”

Javelin îşi lipi nasul de umărul lui Kestrel. Degetele ei se strânseră în jurul periei. Nu exista nimic *exact,* ci doar lucruri subînţelese în ceea ce privea acea situaţie, iar aluziile o duceau pe Kestrel cu gândul într-un loc pe care nu-l putea numi. Se forţă să ridice din umeri.

— O să-mi mut lucrurile.

Gândul la ziua în care Javelin o apucase pe drumul acela din pădure îi reveni nepoftită în minte: răscrucea. Vila generalului.

Aproape că văzu casa în mintea ei. Casa *ei*. Apoi îşi aduse aminte de teama groaznică şi Kestrel ştiu că nu putea merge acolo niciodată, că nu va merge niciodată, chiar dacă aici nu mai era loc pentru ea.

— O să vorbesc cu Sarsine.

— Da. Roshar răsuflă uşurat. Mulţumesc.

Prinţul dădu să plece.

— Ţi-a spus Arin să-mi ceri asta?

Roshar se întoarse, surprins.

— Bineînţeles că nu.

Întrebările se înghesuiau în mintea ei, însă era prea mândră ca să le dea glas.

— Arin, adăugă Roshar, probabil că mă va ucide când se întoarce. Dar nu am pace când sora mea nu obţine ce vrea. S-ar putea să prefer moartea. Fii prietena mea şi fa-mi uşoare zilele următoare, căci ele vor fi ultimele.

— Atunci înseamnă că se întoarce în curând.

— Sora mea l-a chemat.

Kestrel se uită la părul castaniu al lui Javelin. Frecă o pată neagră de pe umărul animalului.

— Arin s-a transformat în pirat pentru o vreme, dar e pentru o cauză nobilă, zise Roshar. Acum că regina a sosit să preia comanda oraşului, nu voi mai întârzia pe aici. Şi nici Arin. O să ne îndreptăm împreună spre sud. După ce se întâlneşte cu regina, bineînţeles.

Pe Kestrel o înţepau ochii. Îşi trecu degetul mare peste degete şi se uită la praful de care se umpluse în oraş, apoi îşi ridică privirea şi-l văzu pe Roshar studiind-o. Chipul părea să exprime compasiune, însă ochii lui erau scrutători, şi când Kestrel înţelese ce căuta să afle prinţul, hotărî să nu-l lase să vadă nimic. Ochii: ei se limpeziră. Scoase cheile casei din buzunarul pantalonilor de călărie şi desfăcu de pe inel cheia apartamentului din aripa de est. I-o oferi lui Roshar.

Pe când aşeza cheia în palma prinţului, Kestrel ştiu cu claritate ce anume o rănise când o văzuse pe regină.

Ea nu-i dădu lui Roshar şi cheia grădinii de pe terasă.

— O să împărţim apartamentul meu, decise Sarsine.

— Bine.

— Nu putem să o jignim.

— Ştiu.

Sarsine o privi pe Kestrel îndeaproape.

— Arin ar fi în stare să o insulte. El nu ar fi de acord, dacă s-ar

afla aici.

Kestrel nu era aşa de sigură. Credea că Roshar cunoştea un secret despre regină şi Arin pe care Sarsine nu-l cunoştea.

Zise:

— Nu-mi pasă.

Dar îi păsa.

Patru zile mai târziu, Kestrel se afla în grădinile de zarzavaturi de pe domeniu. Smulgea buruienile. Activitatea îi făcea plăcere. Îi plăcea să ştie ce trebuia să crească şi ce nu. Făcuse câteva greşeli la început, mai ales cu ierburile pentru gătit, dar acum ştia perfect ce face. Simţea desfătare când rupea tecile de mazăre de pe tulpinile lor şi le arunca în coş. Îi plăcea aroma amară, de fum, a plantelor pipernicite ce dădeau erasti dungat, un fruct care creştea doar în peninsulă şi doar în acea lună. Fructul se folosea la mâncăruri aromate. Kestrel le culese cu grijă. Bucătarul, care fusese amuzat într-un fel delicat de grădinăritul şi greşelile lui Kestrel, rămăsese fără respiraţie când ea îi adusese pentru prima dată un coş cu erasti. Fructele fuseseră necoapte. „Trebuie să aştepţi.” Tonul omului păruse mai plin de dojană ca niciodată: „Trebuie să le laşi pe viţă până ce par că o să explodeze dacă le atingi.”Pielea lui Kestrel se arsese în prima ei zi de grădinărit, apoi se cojise. Se bronzase. La început, folosise un cuţit mic ca să-şi scoată ţărâna de sub unghii. Acum nici nu-i mai păsa.

Azi, vântul bătea cu putere. Pământul era moale. Kestrel nu auzi paşii lui Arin.

— Te-am căutat peste tot.

Kestrel îşi aruncă privirea la el. Vântul îi zbură părul pe faţă. Nu putea vedea chipul lui Arin şi ar fi preferat să şi-l ascundă şi pe al ei. Nu-i plăcea ce simţea. Uşurare, că Arin era în siguranţă. Şi o altă emoţie foarte diferită: clocotitoare, groaznică.

— Trebuie să vorbesc cu tine, zise el.

Kestrel ştiu din tonul lui Arin despre ce era vorba. Ştia că avusese dreptate.

Se întoarse la plantele ei.

— Sunt ocupată, îi zise.

Zeama verde i se prelinse pe încheieturi. Fructul căzu în coş.

Arin se ghemui lângă ea, printre plante. Blând, 'dădu la o parte şuviţele rebele, suflate de vânt, de pe chipul ei. Degetul lui îi atinse obrazul. Atunci, Kestrel se uită la el. Arin era murdar, cu părul ciufulit, hainele albe de sare şi maxilarul pătat în verde şi galben în urma unei vânătăi mai vechi. Purta ghete valoriene, înalte şi cu

botul ascuţit şi întors.

Kestrel nu voia să vadă cum lucea soarele în ochii lui sau să-şi simtă pielea deodată aprinsă doar pentru că o atinsese el. Nu voia ca Arin să o privească de parcă în interiorul ei se afla o uşă pe care el voia să o deschidă şi să intre.

— Ar trebui să te căsătoreşti cu regina, zise ea.

Arin îşi coborî mâna.

— Nu.

— Atunci eşti nătâng.

— I-am cerut Inishei să se mute în palatul guvernatorului.

— De două ori nătâng. Implor-o să vină înapoi.

— Te rog, ascultă! Când mă aflam în est, credeam tot felul de lucruri greşite despre tine. Şi-n plus, erai logodită. Nu voiai să te răzgândeşti. Ţi-am cerut...

Arin se opri.

Kestrel îi auzi vocea în amintire: ,,Căsătoreşte-te cu el. Dar fii a mea în secret”

Amintirea o duru, îşi văzu durerea oglindită în ochii lui pe când îşi amintea şi el, văzu ecoul expresiei lui de iarna trecută, din tavernă. Arin o implorase să-i ofere cât de puţin. Se urâse că cerşea de la ea, însă tot o rugase.

— N-a fost decât un sărut zise Arin. Atât. Nu ne-am făcut niciun fel de promisiune, eu şi regina.

— Nu ai deloc instinct de supravieţuire.

Inima lui Kestrel bătea cu putere.

— Dacă nu v-aţi făcut promisiuni atunci, ai face bine să acţionezi acum. De ce crezi că s-a aliat cu tine?

— Nu contează de ce

— Ba contează!

Kestrel sări în picioare. Arin o urmă şi-i cuprinse mâna care ţinea coşul.

— A fost un şiretlic? întrebă ea.

Inima ei bubuia cu bătăi îngemănate. Frică şi furie, frică şi furie

— Ai sărutat-o pentru ca ea să creadă că alianţa voastră va fi permanentă?

— Nu.

— Atunci de ce?

— Pentru că am vrut!

Vorbele îi scăpară de pe buze.

— Pentru că ea m-a vrut pe mine şi mi-a plăcut să mă ştiu dorit.

Kestrel inspiră tremurat. Cum era posibil să se simtă aşa de

rănită de un bărbat pe care nici nu-l iubea? Vântul suflă tare şi-i aruncă lui Kestrel părul peste gură. Aşteptă până ce fu în stare să vorbească liniştit.

— Cred că tu nu înţelegi complicaţiile politice ale situaţiei. Te aşteptai ca regina să vină în Herran?

— Nu.

— Dar Roshar?

Kestrel ştia răspunsul.

— Da.

— Totuşi, prietenul tău nu ţi-a spus nimic.

Arin făcu o pauză.

— Nu.

— Ce caută ea aici?

— Ca să ia comanda oraşului.

— *Arin. De ce e ea aici?*

Arin tăcu şi Kestrel văzu pe chipul lui că ghicise ce urma ea să spună.

— Se află aici, îi spuse Kestrel, ca să le arate soldaţilor ei că pământul ăsta e aproape al ei. Dacranilor nu le place alianţa. Nu pricep ce ar putea avea de câştigat de pe urma ei. Dar vor începe să înţeleagă îndată ce regina se instalează în oraş. Nu a oferit ajutor unei ţări mici, cu populaţia slăbită, doar pentru arma ta sau pentru că vrea să ţină imperiul la distanţă, ci pentru că dacă veţi câştiga acest război, va putea anexa Herranul şi-l va face parte din teritoriile ei din est.

Arin nu negă nimic.

— Nu are nevoie de *mine* pentru asta, zise el în cele din urmă. Ar putea să-l ia cu forţa. Nu ar ajuta-o cu mult să se folosească de mine.

Kestrel înţelegea ce voia Arin să spună. Avea dreptate: oamenii lui Arin îl iubeau – văzuse cu ochii ei, era o iubire sinceră şi puternică, ce se aprindea de fiecare dată când zâmbea sau adresa un cuvânt cuiva dar el nu era guvernator. Şi nici vreun membru reînviat al familiei regale. Puterea lui politică era incertă. Kestrel nu credea că se înşela cu privire la planurile reginei, dar stomacul începu să i se înnoade când îşi dădu seama cât de inevitabil şi de evident era adevărul că regină şi-l dorea pur şi simplu pe Arin.

— Atunci te place. Poate că nu vrea neapărat să vă căsătoriţi. Totuşi, ar trebui să-i oferi ce vrea. S-ar putea să te alegi cu un viitor pe cinste. Ar trebui să întrebi măcar.

Expresia lui Arin păru să se sfrijească şi să-i strângă chipul.

— Nu.

Kestrel îşi săltă coşul pe braţ.

— Trebuie să plec. Bucătarul are nevoie de provizii.

Se îngrozi când îşi auzi vocea frângându-se.

Chipul lui Arin se schimbă.

— Iartă-mă, Kestrel!

— *Nu* am ce ierta.

— Îmi pare aşa de rău!

— Nu-mi pasă.

Arin clătină din cap, fără a-şi desprinde ochii de la ai ei. Era complet schimbat acum; mut de uimire, însufleţit de o idee nouă. Îşi aşeză vârfurile degetelor pe obrajii ei şi trasă drumul unei lacrimi.

— Ba îţi pasă, zise el cu uimire.

Kestrel plecă.

— Stai!

Kestrel nu se întoarse, în timp ce păşea repede pe potecă. Coşul i se lovea de şold.

— Nu veni după mine. Îşi trecu încheietura murdară a mâinii peste faţă şi se auzi răsuflând ca un animal rănit. N-o să mai vorbesc niciodată cu tine dacă vii după mine.

Arin stătu locului.

Kestrel micşoră lampa şi se sui în patul înalt, lângă Sarsine. Ar fi putut dormi pe un divan, în altă cameră a apartamentului, dar Sarsine nici nu voia să audă de aşa ceva, iar Kestrel, deşi timidă, fusese impresionată.

Sarsine se întoarse sub plapuma uşoară şi o studie pe Kestrel, cu părul ei liber şi genele şi sprâncenele negre pe perna albă. Se uita la ea într-un fel pe care Kestrel cu greu l-ar fi putut numi, deşi poate că doar din cauză că propriile ei emoţii erau atât de haotice. Sarsine semăna prea mult cu Arin.

Brusc, de parcă ar fi schimbat vorba, Kestrel zise:

— Obişnuiam să dorm în acelaşi pat cu prietena mea Jess.

— Mi-o amintesc. I-ai salvat viaţa.

— Ba nu.

— Am fost acolo. Fusese otrăvită. Ar fi murit dacă n-ai fi fost tu.

Dar tot ce-şi putea aminti Kestrel era acuzaţia de trădare a lui Jess. Încercă să-i explice lui Sarsine, dar nu avea suficiente informaţii pentru ca povestea ei să aibă sens. Sarsine o ascultă, apoi spuse:

— Poate că v-aţi schimbat amândouă prea mult. Sau poate că o vei întâlni din nou într-o zi şi lucrurile vor fi mai clare între voi. Dar eu am văzut ce ai făcut pentru ea. Cât de mult o iubeai.

Sarsine trase plapuma peste umărul lui Kestrel.

Protector: Aşa ar fi descris Kestrel chipul femeii, cu fruntea lui încruntată şi gura delicată.

— Te mai deranjează şi altceva? întrebă ea. Poţi vorbi cu mine. Promit să nu spun.

Kestrel simţi că i se umezesc ochii. Dădu să vorbească, se opri şi în cele din urmă zise:

— Nu ştiu să spun ce e în neregulă. Nu ştiu nimic.

— Sunt prietena ta. De asta cel puţin poţi fi sigură.

Sarsine atinse obrazul lui Kestrel, lăsând tăcerea să o mângâie. Apoi stinse lumina.

Dar Kestrel nu putu să doarmă. Sarsine avea un somn bizar de liniştit. Kestrel era obişnuită cu Jess şi-şi aduse aminte cum prietena ei dădea din picioare în somn. Jess mormăia visând. Lui Kestrel îi era dor de ea, amintindu-şi-o şi simţindu-i lipsa în acelaşi timp, ceea ce o făcea să se întrebe dacă memoria nu era cumva un soi de dor constant. Perna era fierbinte şi umedă sub obrazul ei.

Kestrel îşi imagină o melodie. Un ritm compact, cu note limpezi şi răsunătoare. Îşi imagină cum ar fi cântat-o. Îşi închipui controlul impus asupra melodiei, ce izbucnea în pocnete mici şi luminoase de sunet. Se concentră la asta, pentru că altfel ştia unde aveau să se îndrepte gândurile ei... deşi imediat ce înţelese ce evita, ideea se trezi complet în mintea ei.

Respingerea lui Jess. Se întâmplase în casa lui Jess, în capitala Valoriei. Draperiile cafenii. Kestrel nu-şi putea aminti cuvintele exacte, dar ştia acum de ce terminase prietenia lor. Se auzi spunând vorbele pe care Jess nu avea să le ierte în veci, o văzu pe Kestrel din trecut făcând o alegere împotriva propriului ei popor, a prietenilor ei, a tatălui ei.

„El ţi-a făcut asta”, îi spusese Jess.

„Nu m-a schimbat nimeni.”

„Dar te-ai schimbat.”Kestrel se întoarse pe cealaltă parte. Atunci, Arin fusese în oraşul reginei. Acum ştia asta.

Kestrel se ridică, aruncă cearşaful la o parte.

Nu era normal. Nu era posibil să fi renunţat de bunăvoie la aşa de multe lucruri. Şi pentru ce?

Era gata să creadă în farmece. Cum altfel putea trupul ei să simtă încă atracţie pentru Arin, să şi-l amintească aşa de limpede când mintea ei nu-l ştia, cum o trimisese în patul lui gol, o făcuse să se culcuşească în aşternuturile lui, să îi pese de soarta lui şi de riscurile pe care şi le asuma, de ce făcea şi cu cine?

Kestrel se întinse după setul ei de chei.

17

KESTREL SE MIŞCĂ REPEDE PRIN CASA ÎNTUNECATĂ, cu picioarele goale şi tăcute pe dale, pe covor şi pe trepte. Urcă un etaj, mângâind balustrada. În capătul treptelor, palma ei se învârti în jurul pilastrului. Merse spre stânga. Cunoştea bine casa lui Arin.

O cunoştea acum, aşa cum o cunoscuse şi înainte. Simţi cele două momente suprapunându-se. Prezentul lunecă deasupra trecutului.

Kestrel nu mai urmase niciodată ruta asta. Dar se gândise la ea.

Căută în mănunchiul de chei, o găsi pe cea corectă, o aşeză în broasca uşii celei mai apropiate din apartamentul lui Arin şi o deschise.

Kestrel păşi în lumina albă. Strălucirea ei o sperie. Părea o halucinaţie, imposibilă, de parcă ar fi picat într-un heleşteu cu argint. Dar apoi îşi înălţă privirea şi văzu o lucarnă deasupra intrării. Luna era jos pe boltă şi se înălţa mare.

Deşi lămpile cu ulei de pe pereţi nu erau aprinse, holul era aproape la fel de luminat ca ziua. La celălalt capăt era întuneric.

Din adâncul apartamentului se auzea un clinchet slab.

Kestrel se apropie de capătul scufundat în umbre al holului şi trecu printr-un salon întunecat, de oaspeţi. Îşi jupui coapsa de o măsuţă şi înjură pe înfundate.

Un alt hol, un colţ. Apoi... o lucire dulce. O lampă.

Un sunet lichid. Un bufnet înfundat. Sticlă sau lemn?

Kestrel păşi în camera luminată.

Arin îşi ridică privirea. Degetele lui se strânseră în jurul paharului din mână. Rămase cu ochii la ea.

Kestrel roşi, dându-şi seama că uitase să-şi pună un halat peste cămăşuţa subţire.

Oare *uitase* cu adevărat? Nu cumva decisese prea iute ca să mai raţionalizeze că exact ăsta era lucrul pe care şi-l dorea? Se uită

la tivul cămăşii şi văzu că abia îi acoperea genunchii. Pânza era la fel de diafană ca untul topit. Roşeaţa din obrajii ei se adânci. Văzu expresia de pe chipul lui Arin.

El îşi întoarse privirea.

— Zeilor! zise şi bău.

— Exact.

Replica ei îl făcu să o privească iar. Arin înghiţi, se strâmbă şi zise:

— E posibil să-mi fi pierdut minţile, dar nu am habar ce vrei să spui.

— Zeii ăştia ai tăi.

Sprâncenele lui negre erau ridicate. Ochii lui se făcuseră rotunzi. Paharul din mâna sa era mic, iar lichidul din el era cam de un deget şi verde intens. Arăta ca sucul frunzelor. Arin îşi drese glasul. Răguşit, zise:

— Da?

— Te-ai rugat lor?

— Kestrel, mă rog chiar acum. Cu ardoare, chiar.

Kestrel clătină din cap.

— Te-ai rugat – ea căută printre amintiri – zeului sufletelor?

Era gata să creadă într-un motiv supranatural. Aşa s-ar fi explicat puterea pe care o avea Arin asupra ei.

El tuşi, apoi râse scurt.

— Zeul ăla nu mă ascultă. Arin aşează paharul lângă carafa de pe masă, apoi făcu o pauză, gândindu-se. Pe un ton nou, lent, zise: Dar poate că m-a ascultat de data asta. Îşi lăsă obrazul să cadă în palma deschisă şi-şi frecă un ochi cu degetele. Făcu semn spre un scaun din partea cealaltă a mesei: Nu vrei să te aşezi?

Acum că se afla acolo, Kestrel nu mai era aşa de sigură că voia să se apropie de el. Pulsul ei bătea sălbatic.

— Mi-e bine aici.

— Aş prefera să stai jos.

— Dacă te fac să te simţi inconfortabil, de ce nu pleci?

Arin râse iar.

— Ah, nu. Mulţumesc. Uite.

Arin împinse păhărelul pe masă. Lichidul rămas se agită, dar nu se vărsă. Kestrel se aşeză, curioasă (oare ce gust avea seva frunzelor?) şi Arin zise:

— Bea doar un pic la început.

— Ăla nu e vin.

— Cu siguranţă că nu e.

— Ce e?

— O băutură estică. Roshar mi-a dat-o. A zis că dacă bei suficient, drojdia începe să fie dulce ca zahărul. Bănuiesc că e o glumă nesărată.

— Dar tu nu ţii la băutură.

Arin părea la fel de surprins pe cât era ea.

— Dintre toate lucrurile pe care ai putea să ţi le aminteşti, tu ai ales chiar *asta.*

Kestrel îşi amintise şi altceva pe când încercase să adoarmă. Venise să îi pună o întrebare, dar cuvintele îi erau acum blocate în gât în schimb, îl cercetă cu privirea.

— Pari suficient de treaz.

— E devreme. Dar nu ştiu. Conversaţia asta pare să fie ca izvorâtă dintr-o închipuire.

Kestrel se jucă cu paharul.

— Vreau să înţeleg câteva lucruri.

— Întreabă-mă.

Ea nu era încă gata să-i împărtăşească ceea ce îşi amintise. Aşeză paharul pe masă.

— Ce i-ai spus reginei?

— I-am povestit Inishei despre tine.

— Ce i-ai zis mai exact?

Arin ezită.

— Mi-e teamă să-ţi mărturisesc.

— Dar vreau să ştiu.

— S-ar putea să pleci.

— Nu voi pleca.

Arin rămase tăcut.

— Îţi dau cuvântul meu, promise Kestrel.

— I-am spus că îţi aparţin ţie şi nimănui altcuiva. I-am spus că regret.

Kestrel nu-şi putu stăpâni plăcerea şi... gelozia. Cuvintele lui chiar o făceau să vrea să plece. Se simţea atât de ferm a lui. Era uimitor, pentru că nu-l cunoştea cu adevărat, iar el ştia două jumătăţi ale fiinţei ei pe care ea nu le prea putea potrivi una cu cealaltă.

Arin o aştepta să vorbească. Stătea nemişcat. Kestrel îşi dădu seama că el îşi ţinea respiraţia.

— Asta e sinucidere politică, spuse ea.

Arin zâmbi un pic.

— Cum a răspuns?

— A spus: „Îţi supraestimezi importanţa.”

— Şi de asta bei?

— Kestrel, tu ştii de ce beau.

Ea se uită în colţurile întunecate ale camerei. Când vorbea cu el, parcă i se deschidea o floare în piept şi apoi se închidea strâns. Se întredeschidea. Apoi se prăbuşea înlăuntrul ei.

— De ce îi spui Inisha? Nu o cheamă aşa, zise ea încet.

— E... numele ei de alint.

Pauza o făcu pe Kestrel să creadă că Arin tradusese un termen dacran în minte înainte să-l rostească, dar şi că-i tradusese întrebarea şi că recunoscuse intimitatea implicită ce exista între el şi regină. Arin o privi pe Kestrel în ochi.

— Nu ar fi fost niciodată ceva între mine şi ea dacă aş fi ştiut adevărul despre tine. Ar fi trebuit să ştiu. Nu mă pot ierta pentru că nu am ştiut. Parcă... ieri, în grădină, m-ai întrebat dacă o folosesc în scop politic. Nu am făcut asta. M-am folosit de ea ca să te uit pe tine. Probabil că nu vrei să ştii aşa ceva. E un lucru urât. Dar trebuie să-ţi mărturisesc, pentru m-am ascuns prea mult timp. Dacă continui, am să mor.

Kestrel se uită la băutura verde din pahar. Era verde. Era un lichid. Acesta era un pahar. L-ar fi omorât dacă s-ar mai fi ascuns de ea. Lucruri simple, atât de evidente, nimic altceva decât se arătau a fi. Kestrel îşi înmuie degetul în drojdia lichidului şi îl duse la limbă. O pişcă.

Arin scoase un sunet.

Kestrel îşi aruncă privirea la el. Nu ştia unde-i dispăruse vocea. Era agitată. Carnea ei rezona cu ceea ce voia să înţeleagă şi cu motivul pentru care venise într-acolo. Era un lucru cu mult mai riscant decât ceea ce întrebase deja. Kestrel se ridică.

Arin o privi păşind spre el.

Ea se opri chiar în faţa scaunului său şi îşi coborî privirea asupra lui. Părul ei desfăcut îi lunecă peste umăr.

— Îmi amintesc ceva. Nu sunt sigură dacă s-a întâmplat cu adevărat sau nu. Ai să-mi spui?

— Da, şopti el.

— Îmi amintesc că şedeam alături de tine pe peluza grădinii de primăvară a palatului imperial.

Arin se mişcă. Lumina lămpii pulsa peste chipul lui. El clătină din cap.

— Îmi amintesc că te-am găsit în apartamentul tău, continuă ea.

Amintirea asta îi venise pe moment şi născuse în ea acelaşi sentiment ca şi cealaltă.

— Ţi-am promis că-ţi voi spune toate secretele mele. Ţineai o

carte. Sau lemne? Făceai focul.

— Asta nu s-a întâmplat.

— Te-am sărutat.

Atinse golul de la baza gâtului lui. Pulsul lui bătea înnebunit.

— Nu atunci, zise el în cele din urmă.

— Dar te sărutasem înainte.

Kestrel fu asaltată de un şuvoi de imagini. Parcă melodia pe care şi-o imaginase în pat fusese înmuiată în lichidul verde. Toate pauzele reci se încălziseră şi se contopeau. Îi era uşor să şi-l amintească pe Arin, mai ales acum. Mâna îi lunecă spre pieptul lui. Bumbacul cămăşii era fierbinte.

— Bucătăriile tale. O masă. Miere şi făină.

Inima lui i se zbătea în palmă.

— Da.

— O trăsură.

— Da.

— Un balcon.

Suflarea îi scăpă de pe buze lui Arin ca un râset.

— Aproape.

— Îmi amintesc că am adormit în patul tău când tu nu erai aici.

Arin se trase uşor înapoi, căutându-i chipul.

— Asta nu s-a întâmplat.

— Ba da.

Buzele lui Arin se desfăcură, dar el nu vorbi. Ochii lui negri erau strălucitori. Kestrel se întrebă cum s-ar fi simţit să dea trupului ei ceea ce îşi dorea. Trupul ei ştia ceva ce ea nu cunoştea. Inima îi pomi a bate mai iute, sângele îi alerga ameţit prin vene.

— În prima zi, zise ea. Vara trecută. Părul tău era ciufulit. Am vrut să ţi-l dau la o parte şi tu m-ai privit în ochi. Am vrut să te văd.

Pieptul lui se ridică şi căzu sub mâna ei.

— Nu ştiu. Nu pot... nu ştiu ce ai vrut.

— N-am spus niciodată?

— Nu.

Kestrel îşi coborî gura spre a lui. Îl gustă: arsura crudă a alcoolului de pe limba lui. Îl simţi înghiţind, auzi sunetul grav şi uscat.

Arin o trase în jos spre el, îşi încurcă mâinile în părul ei şi-i sorbi respiraţia de pe buze. Kestrel nu mai ştiu a cui respiraţie o mai simţea. Arin o sărută înapoi, deschizându-şi vârfurile degetelor pe obrajii ei, apoi dispărură. Apoi: o atingere uşoară pe curbura şoldului ei, abia simţită. Ca o piatră ce saltă pe suprafaţa apei.

— Ciudat, şopti el în gura ei.

Kestrel nu-l asculta. Trupul ei era ca suprafaţa apei, unde tremurătoare. Piatra pe apă crea vârtejuri uşoare. Aştepta ca piatra să se scufunde în cele din urmă.

Dintr-odată ştiu – sau crezu că ştie – ce găsise Arin aşa de ciudat pe când trasa cu mâna locul în care ar fi trebuit să se afle un pumnal. Descoperise o parte din ea care lipsea. Îşi simţi lipsa, golurile sterpe. Kestrel era fascinată de gândul (o pătrunse ascuţit şi ireal) că devenise transparentă, că dacă Arin o atingea iar, mâna lui avea să treacă prin ea, prin aer, prin spaţiile goale din care era formată acum.

Kestrel nu voia să fie goală, nu voia să dispară. Voia să fie deplină.

— Vreau să-mi amintesc de tine, spuse ea.

O emoţie se aprinse pe chipul lui Arin. Îi îmbrăţişă şoldurile şi o trase mai aproape. Pleoapele lui erau grele, iar ochii întunecaţi. Gura lui era o lucire umedă. Kestrel nu-i recunoscu expresia – era nouă. Se aplecă şi îi sorbi necunoscutul.

Sărutul lor se făcu feroce. Ea îl făcu aşa. Îi simţi dinţii, gustă din bucuria de a şti că nu mai făcuseră nicicând asta. Totuşi, în acelaşi timp, Kestrel simţi fiecare sărut pe care şi-l dăduseră vreodată, le simţi vii, cuprinse în cel de acum.

Gura lui o părăsi pe a ei şi coborî gâfâind pe gât. Arin îşi îngropă faţa în pielea ei. Ea-i căută gura şi descoperi că avea alt gust acum. Avea aroma pielii ei. Aromă de cupru. Kestrel îşi înmuie iar limba în gustul ei.

— Kestrel.

Ea nu răspunse.

— E o idee proastă.

— Nu, spuse ea, nu este.

Arin se retrase, închise ochii şi-şi plecă fruntea pe abdomenul ei.

Kestrel se simţea pătrunsă de cuvintele pe care Arin le şoptea cu gura lipită de cămaşa ei de noapte. Gura lui o ardea prin pânză.

Scaunul lui scârţâi pe podea, îndepărtându-se. Arin nu o mai atingea acum.

— Nu vreau să se întâmple aşa.

— Ba da. Exact aşa.

Kestrel încercă să găsească vorbele ca să exprime în ce fel o ajutase seara aceea, cum reuşise el să deseneze într-un fel harta fiinţei ei, cum îi arătase culmile şi văile propriei sale făpturi.

— Kestrel, cred că tu... mă foloseşti un pic.

Ea se opri, surprinsă în mod neplăcut. I se năzări că ceea ce

spusese Arin era doar o altă versiune a ceea ce încercase ea să spună.

— Nu mi-e... greu. Arin îi zâmbi trist. Nu e că nu vreau...

Kestrel nu-l mai auzise niciodată bâlbâindu-se. Chiar şi cu memoria ei slabă, ştia asta. Îmi e aşa de uşor să te cunosc, vru ea să zică. Amintirile despre el îi luară mintea cu asalt. Dar nu o mai durură la fel de mult pe cât se temuse înainte, în tundră sau în patul lui gol. Cel puţin, nu o mai dureau. Era mai bine. Mai bine decât... alte lucruri.

O grozăvie fără chip. Un monstru. Înăuntrul ei. Figura se îngroşă şi se prefăcu într-o formă fără trăsături şi estompată. Kestrel nu voia să o atingă. Nu avea de gând să se apropie de ea.

Arin avusese dreptate în ziua în care sugerase că exista în trecutul ei un lucru prea oribil ca să şi-l amintească.

— Nu e suficient, zise el.

Îi trebui o clipă lui Kestrel ca să-şi dea seama că Arin îşi exprima mai departe refuzul şi că nu răspundea gândurilor ei, care îi răsunau atât de tare în minte, încât devenise convinsă că le strigase în gura mare.

— Ce ar fi suficient pentru tine? întrebă ea.

Obrajii lui se aprinseră.

— Îmi poţi spune, zise ea.

— Ah, făcu Arin. Păi. Eu.

— Nu înţeleg.

— Vreau ca tu... să mă vrei pe mine.

— Te vreau.

Arin îşi trecu nervos mâna prin părul aspru.

— Nu aşa. Arin făcu un gest arătând spaţiul dintre ei. Eu... Se chinui să-şi exprime gândurile, îşi frecă ochii şi lăsă cuvintele să-i iasă din gură. Vreau să fii a mea cu totul, cu inimă cu tot. Vreau să simţi pentru mine aşa cum simt eu pentru tine.

Stomacul lui Kestrel se strânse. Îşi jurase să nu-l mintă.

Arin citi răspunsul în ochii ei. Se întunecă la faţă şi nu mai spuse nimic. Îi izgoni însă părul de pe chip, ridicând şuviţele ce i se prinseseră în gene şi între buze. Degetele lui pictară o linie subţire peste buza ei de jos. Kestrel simţi atingerea pe şira spinării, în burtă. Apoi mâna lui se îndepărtă şi ea se simţi pustie.

— Plec mâine-dimineaţă cu Roshar, zise el. Va trece ceva timp până mă întorc.

Un cărbune încins de durere. Un sentiment ciudat, vechi de când se ştia. Întotdeauna era lăsată în urmă. Războaiele erau mereu câştigate. .Kestrel se văzu: o fetiţă, ţinând ridicată o sabie în

teacă, aproape la fel de lungă pe cât era ea de înaltă. O dureau braţele. Nu avea voie să o scape din mâini. Omul de pe cal avea să o ia în curând din mâinile ei. Omul îşi coborî privirea la ea şi fata se întrebă dacă omul aştepta să vadă cât mai putea ţine ea sabia neclintită. Bărbatul zâmbi, iar inima ei îngemănată – fetiţa, femeia, trecutul ei, prezentul ei – plesni de mândrie, de jale şi de furie.

— Ia-mă cu tine, îi zise ea lui Arin.

O umbră acoperi chipul lui.

— Nu, sub nicio formă.

— Pot să te ajut. Cunosc sistemul de cercetaşi al tatei, tacticile lui, codurile, formaţiile...

— Nu.

— Nu ai dreptul să alegi în numele meu.

— Nu-ţi voi da voie. Arin îşi surprinse tonul furios, aşa cum deveni conştient şi de mânia ei, şi adăugă, mai blând: E prea periculos.

— Pot să am grijă singură de mine.

— Nu te pot pierde.

Jalea îi frânse vocea.

— Nu şi pe tine.

Povestea pe care Arin i-o spusese lui Kestrel despre noaptea invaziei reveni ca o scânteie în ochii lui, întunecându-i.

Tatăl ei îi pricinuise toată acea durere. Kestrel şi-l amintea pe tatăl ei şi simţea amintirea strangulând-o – un trosnet, scrâşnetul unui os – şi apoi păru că simte cum Arin ghicise încotro rătăcise mintea ea. Simţi cât rău îi făceau lui Arin gândurile ei.

Kestrel se rugase de tatăl ei să o ia la război cu el. El îi promisese că într-o zi avea să o ia, dar după aceea Kestrel crescuse şi nu mai voise ce voia el, şi-şi dorise în schimb ca generalul să rămână acasă, în timp ce el alegea mereu să plece.

Povestea lui Arin şi a ei se împleteau într-un model pe care Kestrel nu-l putea urmări.

Liniştea lor se făcu adâncă.

— O să rămân aici, zise Arin încet.

Ochii ei licăriră la el. Vorbele lui fuseseră atât de neaşteptate, că ea tresări şi-şi reveni din visare.

— Dacă vrei, zise el. Aş putea rămâne. Am fi împreună.

— Dacă rămâi aici în timp ce dacranii mărşăluiesc spre sud ca să lupte în războiul tău, alianţa se va fărâma.

Arin îşi studie mâinile.

— Cu excepţia cazului în care ai rămâne pentru regină.

Arin o privi pe Kestrel cu reproş.

— Atunci nu poţi sta aici, zise ea.

— Tu vrei să rămân?

Kestrel se întrebă dacă fiecare întrebare e un fel de a te pune la mila celuilalt.

— Ar fi un preţ prea mare de plătit pentru tine, răspunse ea.

— Gândeşte-te. Vrei să te gândeşti? Trebuie să plecăm în zori. Întâlneşte-te cu mine la izvor, acela de lângă potecile pentru cai, şi spune-mi atunci ce ai decis.

Răspunsul ei ar fi trebuit să fie nu, dar nu putea să-l rostească.

— Vino oricum, zise Arin, chiar dacă ar fi doar pentru a ne lua la revedere. Ai să vii să-mi urezi izbânda?

Kestrel văzu iarba ruptă de pe câmpul de luptă, pătată de sânge. Pe el: frânt, însângerat. Pielea cenuşie. Privirea lui goală fixată pe ceva ce ea nu putea zări. Lumina din interiorul lui stinsă.

Rămâi, aproape că spuse ea. Apoi o mână invizibilă îi acoperi gura şi îi aduse din nou aminte de consecinţele politice. În oricare dintre situaţii, Kestrel vedea sfârşitul lui Arin. Moartea în bătălie sau o moarte mai lentă din pricina alianţei care se destrăma şi a imperiului ce câştiga.

Lacrimile îi umplură ochii. Se întoarse pentru ca Arin să nu le vadă.

— N-ai să-mi urezi de bine? întrebă Arin.

— Ba da.

Arin părea nesigur.

— Dacă nu te văd în zori, atunci o să înţeleg că vrei să plec.

— Voi fi acolo, îi zise ea. Îţi promit!

18

KESTREL NU PUTU SĂ DOARMĂ. HĂLĂDUI PRIN casa

adormită, văzu oalele din aramă lucind în bucătăria întunecată ca un şir de luni aninate. Picioarele ei făceau sunete înfundate pe trepte. Găsi biblioteca, îşi aminti cum atinsese cotoarele cărţilor când locuise acolo, mai demult, aşa că le atinse iar. Îşi amintea în timp ce le atingea şi le atingea amintindu-şi. Pianul ei era o umbră mare în salon. Arin adusese instrumentul din casa ei. Asta se întâmplase înainte de a deveni prizonieră, înainte să meargă să trăiască în palatul imperial. Arin o rugase să rămână cu el şi să-şi împartă viaţa. Ea îl părăsise. Fugise în port şi furase o barcă de pescuit. Navigase pe marea furtunoasă. Împăratul. O alegere.

Capitala: dantelă scrobită, zahăr, zăpadă. Sânge închegat, degetele julite. O încheietură albită.

„Alege”, îi spusese împăratul când se înfăţişase pentru prima dată înaintea lui şi îi văzuse şiretenia rece. Ea alesese să-l ia de soţ pe fiul lui. Tatăl ei se simţise mândru.

Amintirile alergau pe pielea ei ca o spuzeală usturătoare. Printr-o fereastră argintată, Kestrel zări portul. Golful era o căldare plină de lumină. Deşi nu-i era frig, ea-şi frecă umerii goi ca un om ce suferise de frig mult timp. Mâinile ei se opriră când îşi dădu seama ce făcea. Se miră iar de gesturile sale, de felul în care mintea şi trupul conţineau seturi diferite de amintiri ce nu erau întotdeauna conştiente unul de celălalt.

Lui Kestrel nu-i era frig, dar *simţea* frigul. În inima ei se formase un cubuleţ de gheaţă.

Nu ştia ce avea să-i spună lui Arin în zori. Opţiunile pe care i le oferise el deveniseră aşa de mari, încât Kestrel nu le mai vedea, *stai* sau *pleacă* nu mai erau limpezi pentru ea, ci percepea doar *alege.*

Îi era teamă de alegeri. Plătise cu vârf şi îndesat pentru ele.

Kestrel se uită la port şi-şi aminti că stătuse acolo iarna trecută. Aburii respiraţiei ei şi a lui Arin. Mâna ei pe un ciob zimţat, ascuţit ca un cuţit. Barca de pescuit se legăna. Arin o lăsase să fugă, alesese să-i dea libertate şi să atragă probabil nenorocirea asupra lui însuşi doar pentru că nu suporta gândul de a o ţine captivă.

Arin nu era gheaţa din inima lui Kestrel. Nu el trezea în ea teama ce o împiedica să ştie cine era sau ce făcuse ori ce se făcuse.

Cine era Kestrel? Întoarse pe toate părţile tot ce ştia, bucăţelele de informaţie despre fosta ei persoană, le studie. *Cinstită,* zisese Arin. *Curajoasă,* gândise ea înainte. Şi-o imagina pe această Kestrel ca pe o fiinţă din basme şi-şi dorea să poată fi ca ea.

Picioarele i se mişcau. Se îndreptau spre apartamentul lui Sarsine. Se furişară în tăcere pe scândurile podelei pe când ea deschise uşile, apoi dulapul şi-şi puse hainele. Îşi trase cizmele.

Soldaţii aveau să plece spre sud la ivirea zorilor. Avea câteva ore la dispoziţie. Lumina lunii lucea cu putere.

Ieşi din casă pe o uşă dosnică, pentru servitori. Mări pasul peste dalele din piatră, prin grădină şi traversă repede domeniul până la grajduri.

*

Ierburile înalte şi întunecate se unduiau în jurul vilei în vântul călduţ. Kestrel îl lăsă pe Javelin să păşească uşor spre casă. Undeva, pe domeniu, trebuia să fie un heleşteu sau un izvor pe care ea încă nu-l putea vedea. Se auzeau broaşte. Luna plină lucea deasupra, iar lumina ei părea să stingă stelele.

Casa era mare şi mută. Avea ferestrele bine închise. Un fior o cutremură pe Kestrel şi înţelese natura fricii ei un pic mai bine decât înainte. Teama nu era nedefinită. Ci extrem de specifică şi tăioasă. Era teama de durere.

Kestrel îşi aruncă un picior peste spatele lui Javelin şi coborî în iarbă. Ierburile o înţepară. Ea înaintă, lăsând iarba să o gâdile, să o irite. *Uită-te la iarbă,* îşi zise ea. *E doar iarbă. Casa e o casă. Luna, o lună. Ele sunt ele însele şi nimic altceva.*

Picioarele ei găsiră o alee de dale ascunsă printre ierburi. Kestrel înaintă, ţinând în mână un felinar stins pe care-l luase din cobur. Îşi dorea mult să-l aprindă, însă se temea de ceea ce avea să vadă. Casa – *casa,* ferestrele de la etajul al doilea, cornişele, porticul, toate erau *ale ei* în mod clar şi revoltător – conţinea un secret pe care Kestrel trebuia, să-l înţeleagă.

Când ieşi din iarbă, se simţi dezbrăcată. Se uită peste umăr şi văzu arcul negru al gâtului lui Javelin. Apoi întâlni ochii întunecaţi şi pustii ai ferestrelor vilei.

„Nu e nimic acolo”, zisese Arin. „E pustie.”

Ba nu era.

Ceva se afla acolo. Kestrel îi simţi prezenţa în ziduri.

„Voi fi cu tine”, îi spusese Arin, pe potecile pentru cai. Ea ştia că se putea întoarce pe dată şi să-l trezească. Arin nu i-ar fi pus nicio întrebare. Nu i-ar fi spus: aşteaptă.

Ceva îngrozitor, i-ar fi zise ea şi apoi s-ar fi oprit, incapabilă să mai continue.

Vin cu tine, i-ar fi răspuns el. Nu vei fi singură.

O uşă se deschise gemând sub atingerea ei tremurătoare.

Mirosul îi izbi nările şi Kestrel se înecă cu familiaritatea lui. Evocator. Ulei de lemn cu miros de portocale. Ferestre spălate cu oţet. O casă curată, casa *ei* curată, curăţenia fiecărei zile a vieţii ei. Mirosul copilăriei pe care nici măcar nu-l recunoscuse până ce nu-l uitase, doar ca să-l întâlnească iar.

Mireasma îi sorbi orice putere care-i mai rămăsese. Kestrel aproape că se împiedică ieşind înapoi în noapte.

Apoi un gând străpunse conştiinţa ei cuprinsă de panică. Era un gând blând, care o linişti. Mai întâlnise acel miros (portocale, oţet, leşie) recent. Mai puţin pregnant, mai greu de identificat.

Kestrel aprinse lampa. Casa prinse viaţă.

Vila era pustie. Umbre crestate. Dale lucitoare.

Kestrel intră într-un salon, simţindu-se parcă împinsă de la spate. Ecoul paşilor ei era aici mai mic. Camera avea podea din lemn. Scândurile erau mai decolorate pe alocuri, acolo unde se aflase mobila. Lacul lucea.

Deşi fusese abandonată de luni de zile (domeniul neîngrijit, iarba înaltă până la şold), vila era curată. Nu se vedea fir de praf. Kestrel trecu dintr-o cameră în alta.

Se opri într-una care avea uşi duble, cu sticlă, ce duceau spre grădină. Pe nişte rafturi încastrate, special construite cu separatoare ca să ţină volumele subţiri, se aflau partituri muzicale frumos orânduite. În timp ce le studia, auzind muzica la fel ca un ecou în mintea ei pe când trecea cu degetul peste un pasaj marcat, Kestrel îşi dădu seama că partiturile nu erau ordonate *exact* aşa cum şi le amintea ea.

Muzica herrani era organizată în funcţie de compozitor (se văzu pe sine, acea fantomă elegantă, băgând partiturile în locaşurile lor). Partiturile de muzică valoriană – într-un număr mic – erau aşezate în acelaşi fel. Dar felul acela de a le ordona nu era corect Kestrel nu ar fi aşezat niciodată partiturile valoriene aşa. Valorienii organizau cărţile după culoarea cotoarelor, ce erau

codate in funcţie de subiect. Ei organizau muzica după felul ei.

Kestrel studie iar partiturile, amintindu-şi că îi fusese dor de acele piese cât timp trăise în capitală, dar nu le ceruse, pentru că a cere însemna a recunoaşte că-i lipsea ceva din casa ei, şi-i era prea greu să se gândească de ce anume îi era prea dor, şi prea periculos să dezvăluie că îi era dor de ceva.

Altcineva se chinuise să organizeze muzica. Nu ea. Nu un valorian.

Auzi în memorie vocea lui Arin. „Nu mă interesează sala de muzică."

O minţise atunci. O minţea şi acum.

Kestrel înţelese acum ce anume o oprise să fugă de vilă. Un soi de idee pe jumătate formată, uşoară şi plutitoare. *Ştii bine unde ai simţit mirosul ăsta de prea-curat. Portocală, oţet, leşie.*

Arin. El venise aici când ea era chinuită de durere, frântă şi rătăcită printre vise, iar el dormise în scaunul de lângă patul ei în apartamentul care aparţinuse mamei lui. Arin se trezise. „Culcă-te la loc", şoptise el. Arin mirosise atunci ciudat. Alcalin. Mirosea a curat, îşi spusese ea atunci. Prea curat.

Lumina dulce şi aurie a lămpii. Vocea lui, timbrul grav. Lucirea ochilor. Liniştea moale. Apoi somnul.

Kestrel ridică lampa mai sus, deşi nu mai avea nevoie de lumina ei aşa cum avusese când intrase în casă. Acum îi era mai uşor să vadă. Camera aceea era doar un spaţiu gol în care altădată se aflaseră lucruri, iar groaza acelor lucruri nu o mai copleşea, căci nu se mai simţea singură.

Kestrel exploră casa.

Cortina nopţii se ridică. Umbrele se micşorau în colţurile lor. Kestrel nu băgă de seamă trecerea timpului – ori poate crezu că mintea ei vedea mai bine, nu ochii.

Kestrel parcurse cu greu drumul printre amintiri. Mama. Dădaca, Enai. O iubire aşa deplină că i se umfla în piept.

Apartamentul ei, pereţii pictaţi. În camera de dormit, acolo unde fusese odinioară agăţată o draperie, se vedea un nume scrijelit: *Jess.* Fetele zgâriaseră peretele cu un ac, pe când erau mici. Literele nu erau curbate. Fiecare „s" era făcut din unghiuri ascuţite. Kestrel atinse numele şi ştiu că pe peretele apartamentului lui Jess şi-ar fi putut găsi propriul nume. Îşi aminti acul zgâriind vopseaua. Ochii o înţepară.

Lampa era pe cale să se stingă şi emana un miros de ceramică încinsă. Kestrel îşi dădu seama ca prin vis că rămânea fără timp, însă era aşa de pierdută în amintiri, încât ştiu că nu mai avea timp

fără să-şi dea exact seama ce însemna asta.

Acum păşea mai repede. Inima parcă îi era trasă din piept, ca şi cum ar fi fost înfăşurată în viţă şi cineva trăgea acum de un capăt liber. Simţi iar teama de durere. Siguranţa că ea va veni. Ceva o împinse înainte. Îşi înfipse călcâiele în podea şi se opri.

Lumina cenuşie lucea în geamuri.

Kestrel îşi aminti promisiunea făcută lui Arin. Îngrijorarea din vocea lui: „N-ai să-mi urezi de bine?" Ea se gândi la persoana care-i curăţase casa pentru niciun motiv în afară de acela că vila era a ei, iar el nu voia ca ea să o găsească mizeră. Se gândi cum s-ar fi simţit Arin dacă pleca din oraş fără un răspuns la întrebare, cu oferta ignorată şi fără o vorbă bună.

Tristeţea unei asemenea despărţiri o lovi pe Kestrel ca o palmă rece.

Dacă pleca acum, putea ajunge la Arin până în zori.

Traversă holul cu paşi mari şi rapizi, ce sunau asurzitor. Ajunse în capul scărilor, gata să o rupă la goană în jos pe trepte şi afară prin iarbă.

Însă viţa ce-i ţinea inima prizonieră o tăia adânc şi o strângea. Înainte să-şi dea seama ce face, Kestrel traversă coridorul şi intră într-o galerie îngustă şi oglindită. Umbra ei o urmă îndeaproape. La capătul galeriei se afla o uşă. În spatele uşii se afla un apartament. Lambriul închis la culoare acoperea pereţii. Kestrel îşi aminti de nişte draperii din mătase aşezate pe galeriile acum goale. „Mama ta a ales culoarea", îi zisese tatăl ei, privind draperiile ca şi cum nu ar fi ştiut ce culoare sunt.

Kestrel se afla acum în apartamentul tatălui ei.

Se târî înapoi spre trepte, retrăgându-se. Îşi pierduse felinarul. Trecu clătinându-se pe lângă un salon mic de petreceri. O sală de mese. Salonul. Apucă mânerul unei uşi: biblioteca.

Kestrel îşi aminti de tatăl ei mai bine în bibliotecă decât în apartamentul lui, în care fusese rareori invitată. Generalul nu suferea deranjul. Biblioteca i se părea lui Kestrel dureros de familiară, deşi cărţile lipseau. Nu exista niciun semn de violenţă acolo. Totuşi, era ca şi cum acte violente avuseseră loc, ca şi cum cărţile ar fi fost smulse de pe rafturile lor. Altădată, pe o masă scundă, cu tăblie din marmură, se aflase un prespapier translucid, roşu. Prespapierul fusese făcut din sticlă suflată. Îşi aminti spiralele sub degetele ei. Generalul îl folosea ca să întindă hărţile. Kestrel nu ştia pe unde ajunsese acum obiectul.

Kestrel se aşează pe jos, acolo unde se afla odinioară un scaun. Pe când lumina perlată a răsăritului îi atingea ochii umezi, pârjolind

camera în portocaliu, roz şi galben, Kestrel ştiu că venise în acea casă dintr-un singur motiv: să-şi găsească tatăl.

Amintirea lui îi răsări vie în minte. I se târî în poală. Kestrel nu-şi amintea totul, dar ştia acum destule.

19

ARIN SOSI DEVREME LA IZVOR, IN LUMINA CENUŞIE ce precedă zorii. Se aşeză în iarbă. Mintea-i era bântuită de gânduri ce se alungau unul pe celălalt.

Era neliniştit. Îşi apăsă palmele pe pământ. Era mult prea neliniştit.

Kestrel nu veni.

Arin privi apa lucind sub soarele ce răsărea. Izvorul curgea încetişor prin albia lui. Păsările cântau. O irrielle înălţă note monotone şi dulci. Se repetă. Nu sosi niciun răspuns. Pasărea continuă, ca şi cum ar fi făcut un farmec. Pasărea părea prinsă de propria ei vrajă.

Arin aşteptă cât putu de mult. În cele din urmă, o parte mai liniştită din el admise că se îndoise în tot acel timp. Nu se aşteptase niciodată ca ea să vină. Nu fusese oare îndoiala cea care-l împiedicase să adoarmă după ce Kestrel plecase din apartamentul lui? Nu, nu fusese plăcerea dificilă a prezenţei lui Kestrel acolo şi nici sentimentul lăsat de absenţa ei. Nici spectrul războiului sau faptul că ea şi-ar fi putut revendica dreptul asupra lui.

Hai, fii cinstit!

Se agăţă de sinceritate, cu putere. Recunoscu. Da, plăcerea şi dificultatea şi absenţa şi anticiparea fuseseră cu toate de vină pentru noaptea lui albă. Totuşi, îndoiala – acidă, acră – avusese partea ei de vină.

Iar acum, o nouă emoţie grea îl lua cu asalt. O senzaţie rotundă, ca o minge de mărimea golului din palma lui. O emoţie pe care aparent o ţinuse într-un buzunar secret şi pe care o scosese acum la lumină, pentru a o privi cu atenţie.

Era doar o tristeţe măruntă, îşi zise el. Măruntă, căci o aşteptase. La ce altceva s-ar fi putut aştepta?

Arin smulse câteva fire de iarbă, le frecă între degete şi trase în piept aroma proaspătă. Apoi îşi aşeză un fir în gură şi mestecă; era ciudat, ştia şi Arin, dar voia ca această ciudăţenie a gestului să-l distragă sau să-i ofere o ultimă preocupare înainte de a pleca, pentru că poate până la sfârşit, dacă măi aştepta un pic, avea să sosească şi Kestrel. Iarba avea gust de săpun. Curat.

Ea nu venea. Probabil că nu avusese niciodată intenţia de a veni.

Arin plecă să-şi pregătească armăsarul.

Arin se opri la câţiva paşi de grajduri. Soldaţii – vreo sută de oameni puternici, pe cai şi pe jos – se adunaseră pe deal. Dimineaţa răsuna de fornăitul şi tropăitul cailor, vocile iritate ale oamenilor care se încurcau unul pe celălalt, clinchetele şi loviturile înfundate ale metalului şi ale pielii, bufnetul unei şei aşezate pe spatele unui cal. Nimic din toate acestea nu-l surprindeau pe Arin. Ceea ce-l surprinse era să-l vadă pe Roshar, ţinând de frâie doi cai înşeuaţi. Prinţul îi zâmbea.

Roshar se apropie. Caii păşeau în urma lui.

— Ai întârziat. Ai dormit prea mult, nu-i aşa?Arin nu răspunse.

— Uite, spuse Roshar, dându-i frâiele lui Arin. Am văzut că uneori îl călăreşti pe ăsta. E un cal bun. Nu la fel de bun ca al meu, dar se va descurca. M-am gândit că vei vrea să laşi armăsarul ăla mare de război aici. E al ei, nu-i aşa?

— Javelin rămâne aici.

— Bineînţeles, spuse Roshar categoric. Ei, nu m-am gândit bine?

Roshar arătă spre calul înşeuat al lui Arin.

— Da... deşi cam necaracteristic ţie.

— Nu mai spune asta. Sunt o persoană chibzuită.

Arin îi zâmbi uşor. Încălecă.

Toţi ceilalţi se înşiruiră în spatele lui şi al prinţului. Aveau să traverseze oraşul, adunând soldaţii pe drum. În cele din urmă aveau să ajungă în port, unde soldaţii estici care sosiseră pe nave îi aşteptau deja. Apoi aveau să pornească spre sud.

Mai întâi trecură însă de-a lungul potecii ce ducea spre casă. Câţiva oameni se înşiruiseră de-a lungul aleii, căci aflaseră sau ghiciseră despre plecarea soldaţilor.

Kestrel nu se afla printre ei. Sarsine şi regina erau acolo. Inisha ridică sardonic o sprânceană şi îi zise:

— Ai grijă.

Dar Sarsine... Vara lui arăta altfel decât o văzuse vreodată

Arin, ca şi cum ar fi ştiut că el nu era aşa de sigur de întoarcerea lui. Arin se gândi că promisiunea făcută zeului său putea fi absolută. Sarsine plângea. Ţinea în mână nişte flori micuţe, din cele care creşteau la umbra copacilor, şi pe care trebuia să le ţii pe genunchi şi în mâini ca să le vezi bine. Floricelele astea fuseseră odată preferatele lui Arin.

El le luă. De pe calul său, Arin se aplecă şi şterse lacrimile lui Sarsine.

— Nu plânge, zise el.

Ochii femeii se umeziră însă şi mai mult.

— Te iubesc, îi spuse ea.

Arin îi răspunse că şi el o iubea.

Calul merse mai departe. Mâna lui Arin pică moale. Distanţa dintre ei se mări.

Nu-ţi face griji, murmură o voce în el. *Eu am grijă de ai mei.* Totuşi, zeul morţii părea să prevestească ceva rău.

Te-am auzit, adăugă zeul. Noaptea trecută. I-ai promis că vei rămâne? Că vei rata totul? Arin, tu mi-ai făcut mie o promisiune. Glorie. În numele meu. Sau îmi amintesc greşit?

Arin nu răspunse.

Ah, Arin. Eşti norocos că te plac.

De ce mă placi? întrebă Arin, însă zeul doar rânji tăcut în interiorul lui.

Navele se aflau în port. Regina avea să apere oraşul. Arin încercă să alunge gândul că regina ar fi putut cu uşurinţă să declare oraşul ca fiind al ei. Însă nu avea de ales, trebuia să aibă încredere în ea.

Câteva mii de soldaţi mărşăluiau spre sud. Nu puteau călători mai repede decât cei care mergeau pe jos şi decât căruţele cu rezerve. Drumurile erau bune, valoriene, făcute după invazie, cu ajutorul sclavilor. Drumurile erau pregătite pentru război.

— Nu m-ai întrebat de Arin, zise Roshar, călărind alături de el.

— Cum?

— Tigrul. Nu omul morocănos. M-am gândit că ar fi mai bine să-l las în compania surorii mele. Din moment ce tu nu ai vrut să-i ţii de urât.

Arin îi aruncă o privire.

— Am *zis* eu că aş vrea să fii animalul de companie al soră-mii? Nu am făcut eu apropouri doar ca să mă bag sub pielea aia ridicol de subţire a ta? Prefer să te am aici cu mine.

— De ce?

— Ar fi fost o greşeală să rămâi. Nu-mi spune că nu te-ai gândit la asta. Ea...

— Te referi la Kestrel.

— Mă refer la *amândouă.* Nu voi pomeni nimic de spectrul tău micuţ. M-ai împinge de pe cal şi apoi ar trebui să te ucid pentru nesupunere, ceea ce ar face plăcere slugilor armatei, dar ar fi un gest supărător şi inoportun.

— Treci la subiect.

Roshar se făcu serios.

— Fii cu ochii-n patru, mai ales în preajma surorii mele.

Privirea lui Arin îl măsură pe Roshar. Nu credea că Inisha ar fi apreciat avertizarea.

— Îi eşti neloial?

Zâmbetul lui Roshar părea să spună că găsea fermecătoare aşteptarea lui Arin de a primi un răspuns direct la o asemenea întrebare directă.

— Niciodată.

Zgomotele armatei – scârţâitul căruţelor, copitele, cizmele, frânturile de conversaţie în două limbi diferite – toceau gândurile din capul lui Arin. Totuşi, încă ducea cu el emoţia pe care o descoperise la izvor. Sentimentul îi izbea pieptul ca o piatră mică şi grea.

Pe marginea drumului înfloriseră tufişuri galbene de spini. Odată, Arin văzu o vulpe şi puii ei ieşind de-a dura dintr-un tufiş şi traversând drumul împiedicaţi, chiar prin faţa lui. Îşi oprise calul, simţindu-se ridicol, apoi uşurat să vadă animalele evitând câteva perechi de copite şi ajungând în siguranţă pe partea cealaltă.

— Generalul valorian ar putea încerca să acosteze iar pe plaja din Lerralen, zise Roshar.

— L-ar costa prea mult.

— E adevărat, însă tot e cel mai bun loc pentru o invazie masivă. Are un număr suficient de soldaţi ca să o facă.

Dacă informaţiile pe care le am sunt corecte, avem cea mai mică armată. Totuşi, suntem mai arătoşi, ceea ce e un avantaj semnificativ.

— Nu cred că generalul vrea doar să câştige. Arin şi-o aminti pe Kestrel la masa de joc. Îi place să câştige elegant. Să te focă să te simţi ca un prost pentru că ai gândit vreodată că eşti vrednic să concurezi. Şi-ar putea împinge toate trupele pe plaja aia şi să le irosească, reuşind totuşi să câştige şi să atace oraşul din nord. O victorie prin forţă brută, însă urâtă şi cu multe pierderi. Şi un pic

prea previzibilă. Lui îi plac trucurile. Deja ne-a jucat o festă, pe stânci. Eu nu mi-aş concentra forţele pe plajă, doar dacă nu cumva generalul mai are vreun plan ascuns.

— Dacă nu avem niciun om în Lerralen, generalul va înainta în peninsulă fără a întâmpina niciun fel de rezistenţă.

— Trimite o divizie.

— Două treimi?

— Împreună cu majoritatea resurselor şi a infanteriei. Vor staţiona acolo. Restul armatei va mărşălui spre sud – uşoară, rapidă, în mare parte cavalerie. Cu armament uşor. Şi arme de foc.

— Tu unde ţi-ai lăsa oamenii?

— Acolo unde-i vrei tu.

Ochii lui Roshar se holbară exagerat.

— Cât de drăguţ din partea ta!

— Atâta timp cât sunt sub comanda mea.

— De ce nu, zise Roshar binevoitor, atâta timp cât tu eşti sub comanda mea?

Se lăsase noaptea. Fără alte comentarii, Arin şi Roshar îşi ridicaseră corturile unul lângă celălalt. Un foc mic trosnea. Frigul se strecura timid; vremea se schimba.

Roshar sta întins pe spate, cu gâtul sprijinit pe un aşternut rulat. Fuma.

— M-am gândit.

— Zeilor!

— Mi-am dat seama că tu nu ai niciun rang oficial şi că eu, în calitate de prinţ al tău, ţi-aş putea da unul. Roshar pronunţă un cuvânt oriental pe care Arin nu-l cunoştea. Ce zici? E potrivit?

— Depinde.

— De ce anume?

— Dacă acel cuvânt este o insultă groaznică pe care o treci tu ca fiind rang militar.

— Nu ai deloc încredere în mine! Arin, te-am învăţat toate cuvintele spurcate pe care le cunosc.

— Sunt sigur că ai păstrat câteva pentru o asemenea ocazie.

Roshar zise ceva despre porci şi despre preferinţa lui

Arin pentru anumite practici dubioase.

Arin râse.

— Nu am glumit mai devreme, spuse Roshar. Nu ştiu cum să traduc acel cuvânt al rangului. Ai fi al treilea în ierarhie. După Xash.

Căpitanul ceruse permisiunea reginei să-şi lase navele sub ordinele ei şi ale adjunctului său. Voia să participe la operaţiunea

pe uscat.

— El are experienţă. A luptat cu generalul în munţi, în urmă cu patru ani. E bun. De asemenea, m-ar ucide dacă te-aş pune mai sus decât el.

Arin mişcă un buştean şi privi scânteile iuţi.

— Mulţumesc!.

Roshar miji ochii spre el şi trase din pipă. Găvanul ei era înroşit.

— Nu pari pe deplin mulţumit.

Fumul se rotea în jurul feţei lui.

— Ce e? De ce nu eşti mulţumit cu a treia poziţie? Nu-ţi place Xash? Nici mie. Şi ce? Nu poţi fi al doilea şi ştii al dracului de bine că nu vei primi comanda. Prinţul studie chipul lui Arin cu mai multă atenţie, apoi vorbi din nou: Nu, nu ambiţia perversă te deranjează pe tine. Nici măcar mândria rănită, care de regulă explică supărările tale. Cumva, nu de data asta. Arin, doar nu eşti neliniştit, nu? Eşti perfect pentru ce urmează. Ţi-o doreşti. Mai devreme ai cerut comanda forţelor herrani.

— Trebuie să o am. Sunt responsabil pentru ei.

— Iar ei te iubesc. Cred că eşti un dar sânt de la zei. Trebuie să recunosc că ai făcut o treabă bună.

— Nu am vrut să se întâmple asta.

— Şi mai bine. Sentimentul pare mai autentic. E de ajutor atunci când trimiţi oameni la moarte.

Arin se uită la cizmele lui valoriene furate şi simţi căldura focului pe obraji.

— E prea târziu să mai avem îndoieli în legătură cu moartea, a noastră sau a celorlalţi, zise Roshar. Tu eşti parte din ea. Alţii s-au născut cu ea.

Arin se întrebă dacă acela era motivul pentru care nu venise Kestrel: deoarece putuse simţi moartea în apropierea lui.

Roshar continuă:

— Te vei descurca bine.

— Ştiu.

Roshar îşi aşează un picior peste un genunchi îndoit, se ridică uşor ca să arunce cenuşa din pipă, bătând-o de o cizmă, apoi se relaxă iar pe aşternutul lui.

— Miroase a ploaie.

— Hmmm.

— Frunzele copacilor sunt strânse.

— Nu poţi vedea aşa ceva prin întuneric.

— Pot, în minte.

Fumul pipei întârzie în aer. Roshar îşi împreună braţele peste piept. Părea aproape să adoarmă.

— Arin.

Lui Arin, care şedea cu braţele sprijinite pe genunchii îndoiţi şi cu degetele moi, nu îi era deloc somn.

— Da?

— Cum arăt pe întuneric?

Surprins, Arin se uită la el. Întrebarea nu părea ironică. Nu era nici vicleană. Conturul ei molatic, incert, sugera faptul că Roshar îşi dorea cu adevărat un răspuns. În umbrele înroşite de foc, membrele prinţului păreau moi, iar chipul lui mutilat îl privea direct pe Arin. Sentimentul pe care-l ducea Arin în piept – tristeţea aceea specifică, cuibărită mai jos de claviculă, ca un pandantiv – îşi pierdu din greutate.

— Ca prietenul meu, răspunse Arin.

Roshar nu zâmbi. Când vorbi, vocea lui era un ecou al expresiei de pe chip, un lucru rar la el. Tonul lui era încă şi mai neobişnuit. Liniştit şi sincer.

— Şi tu.

Singur în cortul lui, Arin adormise pesemne la un moment dat. Se trezi aşteptându-se să o găsească pe Kestrel lângă el. Prezenţa ei păruse limpede şi reală, ca atunci când se aflase în faţa lui, în apartament. Cămaşa subţire. Arsura pielii ei fierbinţi. „Vreau să-mi amintesc de tine”.

Culcă-te la loc, îşi zise el. Nu o poţi face responsabilă pentru nicio promisiune.

Arin se ghemui pe o parte. Din văzduh se auzi trosnetul unui fulger. Cerul se despică. Ploaia începu să răpăie pe pânza cortului şi să cadă din ce în ce mai gălăgioasă.

Ploaia nu cedă a doua zi. Apa curgea în şuvoaie de pe cai, în timp ce mergeau. După-amiaza nu aduse nicio schimbare faţă de dimineaţă, care nu se schimbase cu nimic faţă de noaptea precedentă. Totul în jur era de un cenuşiu noroios. Arin era ud până la piele. Ploaia îi aluneca de pe nas.

Înaintau cu greu. Arin rămase printre şirurile de la mijloc şi îi ajută pe oameni să ridice roata unei căruţe dintr-un făgaş alunecos dintre pietrele sparte. Tocmai încălecase iar, când îşi dădu seama că oamenii se opriseră iar. Toţi stăteau pe loc.

Arin înaintă printre rânduri către Roshar.

— Ce-i? îl întrebă el pe prinţ.

— O răscruce.

Roshar arătă spre drumul din faţa lor şi trase o hartă cerată dintr-un tub aflat în cobur. Arin luă o pătură aspră din coburul lui şi-şi conduse calul lângă al lui Roshar, întinzând pătura peste el şi peste prinţ, ca să protejeze harta.

Drumul avea să se bifurce în curând. În vest se afla Lerralen.

O să-ţi urmez sfatul, zise Rishar. Ne despărţim. Majoritatea spre vest. Unii în sud. Cum pariezi, Arin? E ţara ta. Unde vom avea parte de acţiune?Arin studie harta, muşcându-şi buza de joc.

Mmm, făcu moartea. Domeniile alea arată apetisant.

Câteva sate neprotejate se aflau în apropiere de ele. Domeniile se aflau suficient de departe în sud pentru ca generalul să-şi aducă proviziile din Ithrya pe uscat.

— Unul dintre astea, zise Arin.

Ploaia îi picura din gură. Parcă ar fi scuipat.

— Dacă generalul găseşte acolo un teren sigur, el îşi va putea asigura poziţia, va lua tot ce va putea de pe domenii, cu excepţia pulberii negre. S-ar putea furişa şi împrăştia, formând flancuri în est şi în vest. Ne-ar putea ataca din două părţi şi apoi s-ar îndrepta spre oraş.

Roshar rulă harta şi o băgă în tubul ei. Arin coborî pătura leoarcă. Avea să doarmă ud în noaptea asta.

Roshar ridică privirea spre cer, clipind din cauza picăturilor.

— E aproape ca acasă. Miji ochii, uitându-se la Arin. Vrei să mergi cu Xash spre Lerralen?

Arin clătină din cap.

— Aşa credeam şi eu.

Forţele armatei se despărţiră. Arin îşi continuă drumul spre sud, alături de Roshar.

Aproape de amurg, ploaia se opri, însă lui Arin tot i se mai părea că vede picături în faţa ochilor.

Armata împuţinată ridică tabăra pentru noapte, înjurând noroiul. Atmosfera era jalnică. Cortul lui Arin rămăsese în mare parte uscat în prelata lui, alături de un schimb de haine îngropate la fundul coburului. Orice altceva era atins de ploaie. Arin îşi desfăcu armura din piele, din care curgea apă şi care mirosea ca o vacă udă. Îşi scoase tunica. Nu avea pe ce să-şi atârne hainele, aşa că le puse la uscat pe creanga joasă a unui copac din apropiere, apoi oftă când vântul scutură picături de apă de pe frunzele din vârf.

Toţi tânjeau după un foc cald, însă lemnul din pădurea de pe lângă drum era ud. Nimic nu ar fi ars. Arin se resemnă. Îşi înălţă

cortul, coji o bucată lată de scoarţă de pe un copac (partea interioară era uscată) şi se aşeză pe ea, ca să nu se tăvălească în noroiul din faţa cortului, în timp ce-şi folosea singura cămaşă uscată ca să şteargă umezeala de pe orice obiect din metal, care altfel ar fi ruginit: sabia, pumnalul, scutul, cataramele armurii, căpăstrul calului.

Vara nu aducea deloc a vară. Lui Arin îi era frig; pielea de pe spate îl strângea neplăcut. Pe obraz i se lipi o şuviţă umedă de păr. Arin se cutremură, îşi dădu părul la o parte şi continuă să lustruiască zăbala şi cataramele căpăstrului şi ale chingii cu cămaşa. Mişcările îl încălziră puţin.

— Măi, măi, uită-te la tine! Roshar stătea în faţa lui, cu mâinile în şolduri, cu armura desfăcută, dar încă pe el. Eşti aşa de muncitor! Pun pariu că ţi-e şi frig.

Arin îl ignoră.

— Dacă tot te ocupi de asta, continuă prinţul, nu vrei să-mi usuci şi mie lucrurile?

Arin se opri, îşi ridică privirea şi făcu un gest pe care-l învăţase în est.

Roshar râse şi se îndreptă prin noroi spre cortul său. Arin îl auzi chemându-şi unul dintre lachei. Apoi Arin nu mai fu atent.

După un timp însă, un fior i se strecură pe ceafă. La început, Arin crezu că era din cauza frigului. Însă nu-şi terminase treaba, aşa că nu-şi trase cămaşa aproape uscată peste cap, deşi era ceea ce-şi dorea cel mai tare, ci continuă să lucreze.

Încet, Arin deveni conştient de liniştea încărcată de sur-prindere din tabără. Auzi bufnetele ude ale copitelor unui cal solitar ce se apropia. Apoi cineva – un dacran – zise:

— Stai pe loc!

Arin auzi mecanismul unei arbalete.

Ridică privirea tocmai când călăreţul se oprea din goana lui.

Sus, ridicată în şaua armăsarului ei, cu părul lipit de cap şi chipul lipsit de expresie, era Kestrel.

20

ARIN SE ÎNDREPTĂ ÎN GRABĂ SPRE KESTREL, smulgându-şi din mers tunica din copac şi trăgându-şi-o peste cap.

Mâinile ei strângeau frâiele. Trupul era încordat. Călărea de mult timp. Avea pe chip o privire buimăcită, care-i aducea lui Arin aminte de momentele din tundră. Totul la ea era rigid şi nelalocul lui.

Arin o cuprinse pe Kestrel de talie şi o coborî de pe cal. Însufleţit de nedumerire şi de îngrijorare, el zise:

— Ce foci tu aici?

— Îmi pare rău. Nu mi-am ţinut promisiunea.

— Nu contează.

— Ţi-am dat cuvântul meu. Un valorian îşi respectă întotdeauna cuvântul.

Kestrel se legănă uşor. Arin deschise coburul lui Javelin. Nu era acolo nici mâncare, nici haine, nici măcar un chibrit sau puţină iască. Nici apă. Doar un felinar stins.

— Kestrel, mă sperii.

— Îmi pare rău.

O duse în cortul lui, ignorând privirile curioase. Se simţea recunoscător – fără să ştie de ce – că Roshar nu se afla prin preajmă. Arin îşi luă cămaşa uscată de unde o lăsase şi-şi scoase pantalonii curaţi din cobur. Bidonul de apă. Nişte biscuiţi lipicioşi de umezeală.

— Uite. Puse toate aceste lucruri în braţele lui Kestrel. Schimbă-te. Mănâncă. Eu o să fiu afară.

Kestrel dădu din cap. Arin era vag mulţumit că primise un răspuns ce părea normal. Apoi Kestrel dispăru în cortul lui şi Arin deveni iar neliniştit.

Trecură câteva momente. Din cort se auzi un foşnet, după care încetă. El o întrebă dacă se simţea bine. Nu auzi niciun răspuns. În

cele din urmă, îngrijorarea îl cuprinse în aşa fel pe Arin, că nu mai suportă să stea afară.

Kestrel şedea cu privirea fixă în poală, ţinând între mâini bidonul nedeschis. Se schimbase în cămaşa lui Arin, după care păruse să fi atins limita a ceea ce era în stare să facă. Avea încă pe ea pantalonii uzi, cizmele de călărie şi pumnalul. Biscuitul era pe jos, neatins.

Arin îngenunche şi îi cuprinse mâinile îngheţate.

— Spune-mi, te rog, ce s-a întâmplat.

Kestrel deschise gura, dar cuvintele îi rămaseră în gât. Părea că e gata să se frângă. Arin începu şi el să se simtă aşa cum arăta ea. Încercă o altă întrebare.

— Cum ai ştiut unde să mă găseşti?

— Am ghicit.

Arin rămase cu ochii pironiţi la ea.

— M-am gândit că poate eşti în Lerralen, dar tata... ştiu eu cum e el. Aşa că m-am gândit...

Kestrel ezită. Lui nu-i plăcu felul în care vocea ei se frânse când îl pomeni pe general.

— Moşia Errilith. Sunt acolo vite, câmpii, copaci. Apă. Are sens pentru el. Mi-am făcut griji. Poate că tu nu te gândeai la Errilith. Sau poate că te-ai gândit şi nu ai luat-o în seamă. Dar am sperat.

Arin se simţi străfulgerat de o teamă groaznică. Să pornească aiurea spre sud... fără provizii, singură, practic fără arme... doar încercându-şi şansa. Bazându-se pe o *bănuială.* Gândul îl cutremură.

— Nu ai nici măcar o hartă.

Arin încercă să nu mai spună altceva. Îşi făcea griji că ea ar fi văzut felul în care se simţea el şi avea să se sperie.

— Am studiat hărţile, înainte. Mi-am amintit. Eu..

Chipul lui Kestrel era contorsionat.

— Nu trebuie să spui nimic.

— Lasă-mă. Vreau. M-am dus la vilă. Casa mea. După ce am plecat din apartamentul tău. Nu am vrut să rămân prea mult acolo. Îmi pare rău.

— Nu ai pentru ce să-mi ceri iertare.

— Ba da. Eram aşa de *sigură*! Te-am învinovăţit, în tundră. Vina a putrezit în mine. Dar când m-am dus acasă, mi-am amintit. Nu din cauza ta am fost închisă. A fost vina mea. A fost vina lui.

Arin îngheţă. Bănuiala lui prindea contur.

— Tatăl tău.

— Da.

— Tatăl tău te-a trădat.

Ţi-am scris o scrisoare când eram în capitală. Atât de *proastă*, să mărturisesc totul în scris. Am spus tot ce am făcut. Informaţiile date lui Tensen. Felul în care am trădat imperiul. Ce simţeam. Tata a citit scrisoarea. I-a dat-o împăratului. Kestrel plângea în timp ce vorbea. Şi ştiu, *ştiu* că l-a durut, că am stricat ceva, că a simţit cum se strică ceva. Poate că pentru el nu mai eram *eu*. Înţelegi? Nu mai eram fiica lui. Nu mai eram o persoană cunoscută. Ci doar un străin mincinos. Dar cum a putut? De ce nu m-a putut iubi pe mine cel mai mult? Sau suficient. De ce nu m-a putut iubi destul de mult cât să mă aleagă în detrimentul regulilor lui?

Arin o trase în poala lui. Ţinu în braţe trupul tremurător şi-şi îngropă faţa în adâncitura gâtului ei rece, în timp ce Kestrel plângea, lipită de el. Arin şopti că o iubea mai mult decât putea exprima. Îi promise că el avea să o aleagă mereu pe ea.

Kestrel era epuizată şi adormi repede. Arin rămase lângă ea câteva momente. În inima lui încolţea un gând criminal.

Generalul era departe momentan. Dar Arin se putea mulţumi cu cineva din apropiere.

Ieşi din cort şi nu trebui să ajungă prea departe, căci Roshar îl aştepta.

— Am auzit că avem un musafir neaşteptat, zise prinţul.

Arin îi cuprinse umărul cu mâna şi-l împinse spre copaci.

În mod ciudat, Roshar nu scoase niciun sunet până ce nu ajunseră la o distanţă suficient de mare de armata. Când nu mai era chip să fie auziţi, prinţul zise precaut:

— Arin, de ce mă... bruschezi?

— Tu ai ştiut.

— Fii mai exact, te rog.

— În dimineaţa în care am plecat, tu ai ştiut că armăsarul ei nu era în grajduri. De asta mi-ai înşeuat un cal şi mi l-ai adus: ca să nu observ că ea dispăruse. Eşti un mincinos.

— Asta nu e o minciună.

Tăcere.

— Arin, mă *striveşti*. Bine, în regulă. S-ar putea să te fi *dus uşor în eroare* în numele fericirii tale. Oare chiar e o minciună? Iar dacă e, nu e oare una mică de tot?

Roshar arătă cu degetele cât de insignifiantă era înşelăciunea.

— Habar nu ai ce mă fiice pe mine fericit.

— Ştiu că nu eşti fericit. Ştiu că îţi pierzi raţiunea când e vorba de ea. Poate că *am observat* că Javelin nu se afla în grajduri în dimineaţa aia. Poate că am ştiut cum aveau să se desfăşoare

lucrurile: cum vei observa şi o vei rupe la goană pe urmele ei, oriunde ar fi fost, şi cum sora mea urma să afle. Ce ar fi crezut soldaţii mei dacă te aşteptam? Sau dacă plecam spre sud fără tine? Alianţa noastră s-ar fi destrămat. Aşa că da, am minţit. Şi aş face-o iar. Cealaltă opţiune era să te las să iroseşti toate eforturile noastre pentru o persoană care nici măcar nu te iubeşte.

Arin îi dădu drumul lui Roshar. Se simţea brutal eviscerat.

— Ţi-ai dorit să ştii adevărul, zise prinţul.

Arin se gândi la Coţcar, la Tensen, la Kestrel. Se întrebă dacă nu cumva o parte din el era pur şi simplu atrasă spre minciună. Oare de ce era el atât de simplu de înşelat?

— Oh, Arin, nu mai fi aşa. Îţi cer iertare.

Arin se uită la prietenul său, care-i era încă prieten. Îşi dădu seama că Roshar îl urmase în tăcere printre copaci pentru că dacă ar fi protestat, armata lui l-ar fi doborât pe Arin.

Arin îi ceru şi el iertare, apoi spuse:

— Nu din cauza ta sunt furios.

— Nu?

— Eşti doar cea mai apropiată ţintă.

— Cât de măgulitor!

— Kestrel a fost prinsă de tatăl ei. El a obţinut dovada că ea spiona pentru Herran şi a dat-o în vileag împăratului.

Roshar se gândi la cele spuse. Chipul său era precaut.

— Asta-i o amintire nouă?

— Da.

— Ce-şi mai aminteşte despre general?

— Nu sunt sigur.

— Ar trebui să o întrebi.

— Nu.

— Nu din curiozitate, Arin. E vorba de a strânge informaţii relevante pentru operaţiunea noastră. M-aş bucura să vorbesc chiar eu cu ea dacă tu nu vrei.

— Las-o în pace!

— Îmi subestimezi farmecul. Sigur, odată a scos pumnalul la mine, dar am dat uitării acel incident. Mă place. Sunt foarte uşor de plăcut.

Arin nu voia să-i spună lui Roshar despre ochii ei roşii, despre vocea frântă. Despre cum plânsese şi se abandonase durerii. Despre chipul ei aşa de singuratic, indiferent de ce cuvinte îi şoptise, ca să o mângâie.

— Nu e în stare să discute cu tine, zise el hotărât. A călărit timp de două zile şi o noapte fără mâncare şi fără apă, cu excepţia

a ceea ce a găsit pe drum – *dacă* s-a sinchisit să caute ceva. Nici nu a ştiut sigur dacă ne va găsi. A ghicit unde mergeam şi s-a străduit să ne prindă din urmă.

Prinţul îşi ridică sprâncenele.

— Impresionant!

Tonul lui Roshar îl făcu pe Arin să continue cu precauţie.

— Ce vrei să zici?

— E o supravieţuitoare.

Lui Arin îi trecu prin minte că era posibil ca Roshar să o fi presat pe Kestrel să-i dea informaţii mai înainte, în oraş, iar dacă nu o făcuse, atunci pesemne că prinţul ezitase nu din respect pentru sănătatea şubredă a fetei sau pentru că presupusese că nu avea nimic de câştigat dacă iscodea memoria nesigură a lui Kestrel. Pesemne că Roshar nu o chinuise pe Kestrel pentru că pe atunci nu putea avea încredere în ceea ce spunea. Dacă avea acum încredere în ea, asta era doar pentru că ea fusese rănită de propriul lui duşman. Ceea ce făcea din Kestrel un aliat motivat. Arin văzu ideea prinzând contur în privirea prinţului.

— Nu-mi place ce gândeşti.

— Ne-ar putea fi de folos.

— *Nu ai să te foloseşti de ea.*

— De fiica generalului? Am fi nişte proşti să nu o facem. Vorbeşti despre ea de parcă e făcută din sticlă. Vrei să ştii ce văd eu? Oţel.

— Nu ai s-o faci părtaşă la războiul ăsta. O duc înapoi în oraş.

— Nu, spuse Kestrel din spatele lor. Nu mă duci.

Arin se întoarse.

Cum mai arăta! Arin rămase şocat nu doar pentru că ea se pierdea în cămaşa lui prea mare sau fiindcă ochii ei păreau două văgăuni obosite. Era vorba de expresia gurii ei. De felul în care-şi ţinea bărbia ridicată. Arin văzuse şi altă dată acel chip. Toate corăbiile se fărâmau de stâncile hotărârii ei. Kestrel ar fi fost în stare să se sfarme singură, doar pentru a obţine ceea ce-şi dorea.

„Închide sclavul ăsta!” Cuvintele ei, rostite în ziua în care luptase într-un duel pentru el, încă îl dureau. Ce urmase: chinul neajutorării. Să fie copleşit de paznicii tatălui ei. Prima lovitură. Felul în care ea nu privise înapoi pe când lăsase uşa să se închidă în urmă. Umilirea. Un soi de admiraţie îngrozită. Îndatorarea. Mai târziu o văzuse rănită şi şchiopătând pe peluza vilei.

Momentul acela îl schimbase pe Arin. Scosese la iveală un izvor ce curgea prin el ca un şuvoi de aur moale. Descoperise o atracţie lentă ce creştea, se transforma fără voia lui în grijă şi... În

ceva mai mult.

Incidentul de toamna trecută, când Kestrel îl păcălise şi îl închisese într-o celulă în timp ce ea se îndreptase spre duel, apăsa asupra minţii lui ca o povestioară ce sprijinea adevărul despre frângerea ei, despre siguranţa pe care ea i-o asigurase, şi despre cum aceste două lucruri îl frânseseră pe el.

Acum, Kestrel se uita la el cu autoritate. Privirea lui trasă linia unei singure cozi împletite peste umărul ei. Culoarea părului era întunecată de apus. Arin îşi aminti trupul îndoit al fetei valoriene peste sabia lui. Îşi aminti de sora lui, târâtă în debara.

— Nu poţi rămâne, îi spuse el.

— Nu e alegerea ta.

— Nu e sigur.

— Nu contează.

— N-am să permit una ca asta.

— Nu tu comanzi armata.

Roshar zâmbi.

— Nu, zise Arin. Să nu îndrăzneşti!

— Ce propui, domniţă?

— Prinţul meu, doresc să mă înrolez. Jur să-ţi slujesc şi să înfrâng duşmanul şi să-mi spăl sabia în sângele lui.

— Cât de teribil de valorian din partea ta! E un jurământ tradiţional milităresc? Îmi place. Accept.

Kestrel dădu uşor din cap şi-i aruncă lui Arin o privire ermetică – atinsă poate de ceva ce semăna cu regretul, deşi lui îi era greu să-şi dea seama ce anume o mâhnea. Poate că era vorba despre expresia chipului lui Arin, sau poate o amintire ce plutea invizibilă în aerul văratic al înserării, văzută doar de ea.

Kestrel îi lăsă singuri.

— Dacă o trimiţi în bătălie, îi zise Arin lui Roshar, va cădea în primul rând.

— De ce? Doar pentru că e pe jumătate cât tine? Aş pune pariu că are mai mult antrenament decât un soldat infanterist obişnuit.

— Nu are îndemânare şi nici prea multă experienţă.

— Ea-şi doreşte asta, Arin. Şi nu o învinovăţesc. Sincer, cred că ajutorul ei ne-ar fi crucial.

— *Sfatul* ei. Las-o să ne sfătuiască. Înroleaz-o. Dă-i un rang dacă vrei. Dar nu o trimite în luptă.

— Bine, acceptă Roshar. Pentru tine.

Arin se întoarse să plece. Mintea îi vuia, iar inima îl durea.

Roshar îi atinse umărul, surprinzător de blând.

— Ştiu că vrei ca ea să fie în siguranţă pe vecie, dar nu asta e

natura lumii în care trăim.

Arin rugă doi ofiţeri herrani să împartă un cort şi-l puse pe umăr pe cel liber, strâns doar pe jumătate. Găsi o femeie cam de aceeaşi înălţime cu Kestrel şi schimbă un cuţit mic, de purtat la cizmă, cu un set de haine curăţele. Căută prin căruţele cu provizii şi rămase uitându-se neajutorat la armurile de rezervă: toate erau prea mari. Săbiile: prea grele. Se uită la o armă ascunsă într-un fund fals, de sub baloții de fân. Nesigur, Arin lăsă armele unde erau. În cele din urmă, puse mâna pe o arbaletă orientală. Chiar dacă Roshar îşi îndeplinea promisiunea şi încerca să o ţină pe Kestrel departe de operaţiunile militare, exista întotdeauna riscul unui atac-surpriză.

Arin îi aduse totul lui Kestrel. Era în puterea nopţii. Lumina unui foc din apropiere sălta pe chipul ei. Arin încercă să nu o privească. Se lăsă pe vine şi începu să aşeze scheletul cortului. Înfipse un ţăruş în pământul acum mai uscat.

Se opri după ce bătu primul ţăruş. Îşi îndreptă spatele.

— M-am gândit...

Vocea lui Kestrel se stinse în beznă. Nu-şi mai continuă gândul, dar îi atinse încheietura uşor, ca o molie.

Arin tresări. Nu voise. Îşi dorea să nu fi tresăltat, dar în mintea lui se succedau, ca într-un coşmar, o serie de imagini: o molie, tratatul semnat de mâna rece a lui Kestrel, fata valoriană pe care o ucisese pe mare. Părul negru şi ud de sânge al mamei lui.

Kestrel se trase înapoi. Arin păru să-şi simtă durerea răsunând cu ecou în Kestrel.

— Pot şi eu, zise ea şi luă piatra din mâna lui. Tata m-a învăţat să ridic un cort. Îmi amintesc.

Ce-ţi mai aminteşti? voi Arin să o întrebe. Se simţi imediat scârbit de sine. Ştia prea bine cât o răneau amintirile pe care le avea până acum. El nu crezuse că era posibil să-l urască pe general mai mult decât o făcea deja, dar iată: un şuvoi proaspăt de ură. Spuse:

— Nu am să-ţi cruţ tatăl.

Umbrele erau prea adânci între ei. Arm nu îi putea citi chipul.

— Nici nu vreau asta, răspunse Kestrel.

21

ARMATA ÎŞI CONTINUĂ DRUMUL SPRE SUD. ARIN păstra distanţa faţă de Kestrel. O dată sau de două ori, ea îl mânase pe Javelin alături de el, dar nu fusese bine. Arin nu ştia cum să-şi revină. Nu putea accepta ce se întâmpla.

Prima oară când Kestrel îşi apropie calul de al lui, Arin izbucni:

— În numele zeilor, nici măcar nu ai armură!

— Ştiu că eşti îngrijorat, zise ea încet.

— Tatăl tău a vrut să te înrolezi. I te-ai opus. Ai ales muzica pentru că ai iubit-o mai mult. Mi-ai spus odată că nu vrei să mergi la război pentru că nu vrei să ucizi.

— E important pentru mine să fiu aici.

— Înainte nu ai fi făcut una ca asta.

— Ştiu. M-am schimbat.

Arin auzi adevărul aşa cum nu-l mai percepuse până atunci. Kestrel îl spusese asta de mai multe ori, ba chiar insistase: femeia pe care el o ştia dispăruse. Arin repetă în minte promisiunea pe care i-o făcuse lui Kestrel în cort şi simţi absenţa făgăduielii ei.

Totuşi, era greşit din partea lui Arin să se simtă rănit în prezenţa durerii ei şi mai mari, iar gândul ăsta îl făcu să se simtă josnic. Se uită la soarele ce lucea în părul ei, la poziţia ei relaxată în şa. În spatele lui Kestrel se vedeau un şir de soldaţi pe cai şi o flamură estică, ce flutura în vânt, albastru şi verde. Teama îl înecă pe Arin. Nici nu putu asculta ceea ce-i spuse Kestrel după aceea. Îi promitea că avea să aibă grijă, că nu-şi va asuma riscuri. Era atât de imposibil şi de absurd să facă asemenea promisiuni în război, încât Arin nici nu răspunse.

În cele din urmă, ea tăcu.

A doua oară, tot pe drum, Arin o observă pe Kestrel conducându-l pe Javelin printre şirurile de soldaţi în direcţia lui.

Trase de frâiele calului său spre stânga şi găsi un motiv să se afle în altă parte. Noaptea, Arin aşteptă până ce Kestrel îşi ridicase deja cortul şi avu grijă să nu se instaleze în apropierea ei.

Kestrel continua însă să fie mereu acolo unde privea el, ca o lumină. Când tabăra se strângea în zori, Arin îi zărea părul lucitor, o surprindea vorbind relaxat cu herranii sau încercând să înveţe dacrana de la orientali. Văzu precauţia soldaţilor dizolvându-se. Oamenii începură să-i zâmbească atunci când se apropia de ei, începură să o placă în ciuda opiniilor lor şi a înfăţişării ei: era imaginea războinicei valoriene.

Kestrel stătea mereu în preajma lui Roshar. Arin vedea de departe cum prinţului îi plăcea să o tachineze. O auzea râzând. Şi toate astea îi făceau inima să i se strângă în piept. În amurg, cei doi jucau cărţi. Roshar îşi umplea gura de blesteme orientale atunci când pierdea.

Într-o seară, când se aflau cam la zece leghe depărtare de Errilith, Arin intră în cortul lui Roshar, care era destul de mare să adăpostească o masă mică, nişte scaune din pânză şi un pat pliant, ţesut după stilul şi în culorile popoarelor nomade din câmpie. Salteaua era umplută cu fulgi, nu cu paie, iar pe masă se aflau un cocoş fript, coacăze roşii, curăţate, şi un bol de orez oriental, puternic colorat în portocaliu din cauza unei mirodenii pe care Arin o gustase şi o găsise iute, dulceagă şi un pic amăruie. Mai erau acolo o tigvă cu vin şi două cupe din cositor. Două farfurii.

— Şi iată, zise Roshar, aşezat în scaunul lui de tec, cu pânză verde. Cerurile se luminară, iar străinul nu mai fu străin.

Arin se uită la prinţ.

— E poezie, explică Roshar, deşi nu sună bine în limba ta.

— Aştepţi pe cineva.

— Poate. Dar mă mulţumesc cu tine deocamdată. Stai lângă mine.

— Kestrel?

— Poftim?

— O aştepţi pe Kestrel.

Întrebarea răsună categorică.

Roshar tuşi.

— Nuuu, zise el, prelungind vocala.

Lui Arin nu-i plăcu însă amuzamentul din vocea lui Roshar. Se aşeză şi-l privi pe Roshar în timp ce prinţul pregătea o farfurie pentru el, ceea ce nu stătea în firea unui prinţ oriental, însă lui

Roshar îi plăcea uneori să facă pe prinţul, iar alteori nu.

— Kestrel mi-a supus atenţiei problema cercetaşilor valorieni. Nu ne putem aştepta să trecem cu totul neobservaţi, în timp ce tropăim pe drumul principal.

— Nu a avut loc niciun atac.

Arin credea că asta avea să se întâmple dacă valorienii observau mişcările lor de trupe.

Kestrel e sigură că generalul a observat concentrarea de trupe de la Lerralen. Nu putem fi siguri că ştie de existenţa acestui contingent, dar s-ar putea să se abţină de la a ne ataca pentru că nu vrea să poziţioneze forţe la nord de Errilith când proviziile lui circulă la sud de feudă. Sau poate crede că vom alege să apărăm domeniul greşit şi aşa va putea pune mâna pe premiu fără să fie deranjat. De ce să ne confrunte acum şi să plătească cu sânge dacă tot ne vom irosi energia în altă parte în timp ce el pune mâna pe ceea ce-şi doreşte? Bineînţeles, Errilith ar putea fi domeniul greşit.

— Dacă spune Kestrel că e acela, atunci are dreptate.

— Sunt de acord.

Roshar îşi bău vinul.

Arin încercă să mănânce.

— Ai înfrânt-o vreodată la cărţi? La Graniţe? La orice? Mă *omoară,* se plânse Roshar.

— Îţi petreci mult timp cu ea.

Cupa lui Roshar se opri în aer.

— Arin.

O umbră de gelozie. Un resentiment înfrânat.

— Nu sunt... hai să zicem... *interesat* de Kestrel.

Expresia prinţului se schimbă uşor, iar în tăcerea ce urmă, un gând lent trecu prin mintea lui Arin, un gând ce-i oferea o nouă explicaţie pentru faptul că soldaţii lui Roshar nu făcuseră nimic atunci când Arin îl împinsese pe prinţ printre copacii umbriţi.

— Femeile nu mă interesează în felul acela, zise Roshar.

Lui Arin i se părea că înţelesese asta de mult timp fără să-şi dea măcar seama. Surprinse expresia de pe chipul lui Roshar. Dacă ar fi fost alt om, Arin ar fi zis că arăta nesigur, însă figura prinţului părea să evoce mai degrabă o uşoară curiozitate. Ochii lui negri erau liniştiţi. Arin simţi cum relaţia lor se îmbogăţeşte cu înţelesuri mai complicate decât înainte.

— Ştiu, îi zise Arin.

— Oh, chiar *aşa*?

Un rânjet viclean.

— Ai vrea să fii sigur?

Arin roşi.

— Roshar...

Brusc, nu ştiu cum să mai continue.

Prinţul râse şi umplu cupa lui Arin.

— Bea repede, micule herrani. Aşa cum ai observat prea bine, am un musafir în seara asta şi, deşi compania ta e aproape mereu bine-venită, mi-ar plăcea să mă bucur singur de tovărăşia lui.

Kestrel aştepta în faţa cortului lui Arin. Era o noapte întunecoasă şi prea caldă ca să se facă focul. Tabăra era cufundată în beznă. Arin nu o zări limpede, ci doar conturul trupului ei.

— Ţi-am adus ceva, spuse ea.

Întinse mâna şi lăsă să cadă un obiect rotund în palma lui deschisă.

Arin recunoscu imediat lucruşorul. Îşi plimbă degetele peste suprafaţa lui fermă şi uşor zgrunţuroasă.

— O portocală, zise.

— Am găsit un copac nu foarte departe de tabără şi am cules cât am putut de multe. Le-am dat pe toate. Dar m-am gândit că o putem împărţi pe asta.

Arin jonglă cu portocala dintr-o mână în alta, minunându-se.

— Nu am ştiut dacă îţi plac, spuse ea.

— Îmi plac.

— Mi-ai mai spus asta? Am uitat?

— Nu ţi-am spus niciodată. De fapt... Arin roti portocala în căuşul palmei. Le ador.

Arin putea jura că ea zâmbise prin întuneric.

— Atunci ce mai aştepţi?

Arin îşi înfipse degetul mare în fruct şi îl decoji. Parfumul portocalei se răspândi în aer. O desfăcu pe jumătate şi îi dădu lui Kestrel partea ei.

Se aşezară pe iarbă, în faţa cortului. Îşi instalaseră tabăra pe o câmpie aflată nu departe de drum. Arin atinse iarba netedă de sub degetele lui. Mâncă. Fructul îi înţepa aromat limba. Trecuseră ani de când mâncase ultima dată o portocali

— Mulţumesc!

Lui Arin i se păru că vede gura lui Kestrel curbându-se şi îl cuprinse o agitaţie sufocantă. Scuipă un sâmbure mic în palmă şi se întrebă ce sămânţă zăcea oare în centrul acelui moment. Apoi îşi ordonă să înceteze. Era doar o portocală. O plăcere şi aşa rară. Mănâncă!

După un moment, Arin întrebă:

— Cum te simţi?

— Mai bine. Înainte... mă simţeam ca şi cum aş fi încercat să explorez o ţară nouă, fără uscat. Măcar acum ştiu unde mă aflu.

Arin o auzi ştergându-şi palmele. Apoi urmară sunetele cuvintelor nerostite, ale vorbelor cântărite şi găsite nepotrivite. Amărăciunea radia din ea, pulsând uşor.

Arin întrebă blând:

— Chiar te simţi mai bine?

O auzi ţinându-şi respiraţia.

— Nu trebuie să te simţi mai bine.

Tăcerea se prelungi.

— Eu n-aş putea să mă simt mai bine, zise el.

Vocea ei răsună subţire, ca un biet fir de aţă.

Cum te-ai simţi, atunci?Arin se gândi la nedreptatea acelor lucruri pierdute pe vecie, cum se lovise nas în nas cu durerea pe când era copil şi căzuse, învinovăţindu-se pentru tot ceea ce nu putuse face când soldaţii îi invadaseră casa şi pentru jalea lui neţărmurită. Ar fi trebuit să vadă golurile din propria lui viaţă. Să le evite. Păşeşte cu grijă, Arin, de ce nu poţi păşi cu grijă? Mama, tatăl, sora. Ce s-ar putea spune despre cineva care calcă zilnic în propria durere şi trăieşte pe fundul prăpastiei, fără a vrea măcar să iasă la suprafaţă?

Arin îşi aminti cum începuse să se urască pe sine. Procesul de clădire al urii. Se gândi la cum anumite cuvinte conţineau propriul sens şi totodată sensul opus, precum a *croi*[2]. A modela, a tăia în bucăţi. Se gândi cum mâhnirea conturează acele locuri unde părţile omului se unesc. Trecutul şi prezentul. Iubiri şi duşmănii. Jalea îşi înfige dalta în crăpături şi le desparte. Arin voia să spună toate astea, dar se temea să nu spună ceva greşit. Se temea că furia lui pentru tatăl ei avea să deformeze mesajul. Deodată, nu mai fu sigur dacă ar fi trebuit să-i răspundă la întrebare... dacă nu cumva, fără să vrea, prin răspunsul lui i-ar fi înlocuit pierderea cu a lui, sau ar fi făcut ca pierderea ei să pară a lui.

În schimb, îi privi conturul întunecat al feţei. Întrebarea ei îl copleşi, până ce-şi pierdu din putere. Până ce Arin păru să poată vedea prin beznă. Ştiu cum îşi strângea Kestrel maxilarul şi-şi îngropa unghiile în palme. O cunoştea.

— Cred că încerci din răsputeri să fii puternică. Şi nu e nevoie.

— El ar vrea să fiu puternică.

Asta-l făcu pe Arin prea furios ca să se mai încreadă în propriile

---

[2] În original, to cleave = „a despărți, a separa, a scinda”, dar și „a lipi, a uni” (n.tr.).

cuvinte.

Kestrel continuă.

— Am tot încercat să-ţi spun ceva de când am sosit aici.

Iar el o evitase, încercând să-i spună în mai multe feluri că dorea ca ea să plece. Arin se simţi ruşinat. Mâinile lui erau goale; cojile de portocale căzuseră pe pământ.

— Îmi pare rău. Am fost insuportabil.

— Ai fost doar speriat. Şi nici măcar nu am văzut vreun păianjen.

Kestrel era ea însăşi, după felul în care vocea i se înveselea când urma un lucru dificil.

— Te rog, zise el, spune-mi.

— Mi-am amintit mai multe despre ultima mea zi în palatul imperial decât ţi-am mărturisit când m-am înrolat. M-am gândit că poate te va răni.

— Spune-mi oricum.

— Ai venit după mine, în sala de muzică a palatului.

— Da.

Arin îşi aminti cum îşi ţinuse palma deschisă pe uşa salonului. O deschisese şi-i văzuse chipul pălind.

— Tata a auzit conversaţia noastră. Asculta dintr-o cameră secretă, făcută pentru spionat, ascunsă după un paravan dintre rafturi.

Înţelegerea îl copleşi. Momentele trecute i se perindară cu o rapiditate ameţitoare prin creier. Gestul mâinii ei subţiri, ridicate, tremurătoare, care încercase să-l oprească atunci când el se afla în pragul sălii de muzică. Arin dăduse năvală înăuntru. Kestrel îi ceruse să plece. El se apropiase.

— Am încercat să te avertizez că se afla acolo, zise Kestrel. Nimic nu a funcţionat.

Se întinsese după un stilou şi după hârtie. Încercase să-i scrie un bilet, îşi dădu seama Arin acum. Voia să scrie ceea ce nu putea spune cu voce tare. El îi smulsese stiloul din mână şi-l aruncase pe podea.

Pesemne că aşa te simţi, se gândi el, când primeşti un pumnal în măruntaie. Kestrel vorbea iute acum, cu vocea frântă.

— Nu venise să mă spioneze, ci doar să mă asculte cântând. Ne era greu să vorbim unul cu celălalt. Era mai simplu să avem un secret cunoscut de amândoi. El venea să asculte, prefăcându-se că nu se afla cu adevărat acolo. Dar eu eram fericită să-l am aproape. Apoi tu ai deschis uşa salonului. M-am simţit... Îmi amintesc cum m-am simţit. Nu am crezut nicio clipă vorbele pe care ţi le-am zis.

Te-am insultat. Îmi pare rău.

— Nu spune asta. Nu-mi spune mie. Te-am dezamăgit.

— Nu am avut niciodată suficientă încredere în tine ca să-ţi dau ocazia să mă dezamăgeşti, sau să-mi arăţi onestitate. Îmi pare rău. Am fost crudă. Şi nu doar ca să te protejez pe tine de tata. Am vrut să mă protejez şi eu. Nu aş fi putut suporta ca el să afle. Dar dacă aş fi renunţat la toate acele modalităţi secrete de a-ţi spune că el se afla după paravan? Ţi-aş fi putut *mărturisi* pur şi simplu. Aş fi putut admite ce făcusem, lăsându-l să audă. Da, am acceptat să mă mărit cu prinţul pentru ca tu să ai independenţă. Da, am fost spioana lui Tensen. Da, te-am iubit.

Urmă o pauză. Licuricii luminau în depărtare.

— De ce nu am spus atunci toate astea? Mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi făcut-o.

Şi acum? vru el să întrebe. *Acum mă iubeşti?* Arin îi simţi nesiguranţa. Simţi – ca şi cum s-ar fi întâmplat deja, ca şi cum ar fi întrebat deja – preţul întrebării forţate.

Kestrel continuă ca şi cum l-ar fi auzit.

— Tu eşti important pentru mine, zise ea, atingându-i faţa.

Important. Cuvântul se umflă şi se dezumflă. Era mai mult decât crezuse el. Mai puţin decât ceea ce-şi dorea.

Însă cum îi mai tresărise sângele în vene la atingerea ei. Arin stătu nemişcat.

Nu mai voia să facă greşeli. Nu-şi mai permitea niciuna. Aşa că nu avea să mai facă nimic.

Ceva.

Nu.

Kestrel găsi curbura pleoapelor lui închise, forma nasului, gropiţa de deasupra gurii, asprimea maxilarului, unde nu se răsese. Pielea lui începu să viseze. Apoi pulsul. Carnea. Până la oase.

Ea se mişcă pe iarbă. Verdele ierbii şi portocaliul fructului împarfumară aerul. Mireasma era pe pielea ei, şi pe limba ei, atunci când gura i se lipi de a lui, iar nasurile lor se loviră stângaci. Arin îşi dorea să o poată vedea pe când Kestrel scoase un râset abia auzit, iar mâinile lui se agăţară în părul ei în ciuda dorinţei lui, în ciuda a ceea ce îi spusese în noaptea plecării, despre ce era suficient şi ce nu.

Arin simţi iuţeala citricei pe limba ei. Uită de sine. O mută sub el şi simţi iarba culcându-se sub trupurile lor.

O adiere moale agită aerul greoi, plutind deasupra spatelui său arcuit. Ea trase în sus cămaşa lui Arin şi el se sprijini pe coate. Plăseaua pumnalului ei îl împungea în burtă. Arin rămase unde era,

simţindu-i palmele ca apa caldă curgând pe deasupra pielii lui. Nu voia să scoată niciun sunet. Chiar şi curgerea sângelui îi părea asurzitoare pe când o săruta.

Apoi, un foc de tabără se aprinse în apropiere. Speriat, Arin se trase la o parte.

Acum putea vedea mai bine chipul lui Kestrel. Ochii leneşi, o gură estompată şi o întrebare ce-i umbrea chipul. Arin îşi închipuise şi altă dată acel moment, sau ceva asemănător lui.

E destul de asemănător, decise el. Însă în mintea lui răsări deodată ideea că dacă ea venise înainte, în apartamentul lui, pentru că voise să-şi amintească, atunci poate că de data asta, ştiind tot ce se întâmplase, venise doar ca să uite.

Arin se ridică.

Auzi un foşnet când Kestrel se ridică şi ea în capul oaselor şi îşi cuprinse în braţe genunchii îmbrăcaţi în pantaloni. Arin nu se mai uită la ea. Îşi îndreptă cămaşa, dar o simţi ciudat, ca şi cum nu l-ar mai fi încăput. Aerul încins dintre ei se *RĂCORI.* Arin îşi şterse umezeala de pe frunte. Membrele lui – atât de încrezătoare cu câteva clipe înainte – deveniră stângace.

— Vrei să-mi povesteşti despre ziua în care ne-am întâlnit? întrebă Kestrel.

Era o cerinţă neaşteptată.

— Nu a fost o zi plăcută.

— Vreau să ştiu totul, de atunci până acum.

Încă nesigur, Arin răspunse:

— Dar înainte nu ţi-ai dorit asta.

— Am încredere în tine. N-ai să mă minţi.

Aşa că Arin începu să-i depene povestea, cu un soi de ezitare ce se topi în timp ce focul din apropiere se stingea, iar noaptea se dărui pe deplin creaturilor ei: insecte zgomotoase, fâlfâitul aproape neauzit al aripilor de lilieci, o adiere ce curgea aducând cu ea aroma pământul răcit. Pe când vorbea, lui Arin i se părea că aceea era cu adevărat singura poveste pe care-şi dorea să o spună.

Nu-i ascunse nimic lui Kestrel.

Cumva, ajunseră din nou întinşi unul lângă celălalt. Iarba le era pat moale în vreme ce vorbeau. Luna de deasupra era mare, însă intimă.

Întrebările şi răspunsurile se roteau în beznă. Uneori, Kestrel îşi amintea un moment descris de el, iar lui Arin i se părea că se uită într-o oglindă în care o vedea pe ea în loc de propria lui imagine.

Vorbiră mult, până târziu.

22

PE CÂND SE APROPIAU DE PRIMUL SAT AFLAT LA graniţele domeniului Errilith, Kestrel se întreba de ce nu ştia ce simte pentru Arin.

N-ar fi trebuit să fie prea greu să-şi dea seama. Ştia destule – îşi amintea destule – despre trecutul ei ca să ghicească forţa emoţiilor pe care le ascunsese. Totuşi, funia ce o ţinea legată de trecut părea că e gata să se rupă cu o simplă răsucire.

O amintire anume îi domina mintea: cum tatăl ei o împinsese de lângă el, pe când călcâiele ei alunecau pe podea şi ea-l implora.

Enervat de ceva nevăzut, calul lui Arin scutură din cap. Arin şopti ceva animalului – mai mult fredonă, căci chiar şi cele mai aspre sunete ce ieşeau din gura lui aveau un soi de muzicalitate –, apoi se uită pieziş prin soare la Kestrel. Părul castaniu îi cădea peste fruntea rănită.

Dormiseră puţin noaptea trecută, însă Kestrel nu părea adormită, nu acum, când el o privea.

Un gând se încrustă pe chipul lui, în forme obscure. Urmă o pauză, iar Kestrel deveni neliniştită, întrebându-se dacă schimbarea din expresia lui se datora regretului, şi dacă era regret, atunci care era motivul său. Să fi fost din cauza a ceea ce nu făcuseră noaptea trecută, sau a secretelor pe care şi le împărtăşiseră?

Câteva dintre lucrurile pe care i le mărturisise Arin – precum rolul pe care îl jucase în incendiul care-l ucisese pe prietenul ei Ronan – o făceau încă pe Kestrel să ezite. Chiar dacă Arin nu dorise moartea lui, chiar dacă atunci când aflase, Kestrel simţise regretul lui Arin, ea ştia că regretul exista din cauza ei, nu pentru soarta lui Ronan.

Kestrel se simţea dezorientată să i se amintească lucruri

despre care nici nu ştia că le uitase. Avusese un prieten, o persoană, pe Ronan, a cărui amintire se ridică în mintea ei doar ca să se stingă. Îşi aminti că-l jelise, şi-l jeli iar.

Kestrel se uită drept în ochii lui Arin, care se ţinea liber în şa. Trupul lui se legăna uşor în ritmul calului. Kestrel nu era sigură că-şi dorea ca Arin să-i vorbească acum. Vocea lui avea puterea de a trezi la viaţă amintirile. Chiar când tăcea, Kestrel era conştientă de supleţea vocii lui: tonul grav, lent, confuz şi graţios. Uneori, vocea lui era limpede şi atât de sinceră, încât Kestrel se întreba cum de reuşise să o păcălească în timpul primelor lui luni petrecute în casa ei. Nu ar fi trebuit să-i fie posibil cu o asemenea voce.

Arin o studie. Şi asta ar fi trebuit să fie imposibil: felul în care expresia lui era atinsă de un soi de mirare. Surprindere. Un uşor amuzament.

Arin traversă spaţiul îngust dintre ei şi îi atinse scurt cu un deget murdar nasul.

— Faci pistrui când stai în soare, zise el, zâmbind.

Kestrel se simţi deodată uşoară şi transparentă, de parcă momentul era prins în sticlă aurie.

Poate că iubirea era simplă, se gândi ea.

Poate că trecutul ei nu era la fel de vital ca prezentul, se gândi ea.

Dar apoi îşi auzi tatăl spunând că i-a frânt inima şi niciunul din cele două gânduri nu mai părea adevărat.

Arin se opunea ideii de a traversa satul. Kestrel îl auzise certându-se cu prinţul. Cercetaşii plecaseră degrabă înainte şi aflaseră că armata generalului pusese mâna, fără pic de rezistenţă, pe o feudă aflată la sud de Errilith. Valorienii aveau să se deplaseze spre nord în curând şi să atace fermele din Errilith. Aveau să măcelărească oile. Să ia toate grânele. Să adauge o altă za în lanţul de provizii ce se întindea dinspre Insula Ithrya. Se întăreau astfel pentru înaintarea spre nord, către oraş.

— Trebuie să ne poziţionăm pe dealurile din afara moşiei, zise Arin. Acum.

— Ce, spuse Roshar, ai lăsa satul neapărat?

— Bineînţeles că nu. Aş trimite un contingent. Nu trebuie să treacă toată armata în paradă pe drumurile lui.

— Toată armata? Nu tocmai. Ai uitat: trei sferturi din forţele noastre sunt în Lerralen. Doar noi mai stăm între săteni şi stăpânirea sângeroasă.

Roshar părea vesel.

— Asta nu e o piesă de teatru, zise Arin printre dinţi. Kestrel nu înţelese disconfortul lui Arin până ce prinţul zise:

— Lasă-i să se uite la tine.

Chiar şi atunci, Kestrel nu înţelese pe deplin până ce nu văzu cu ochii ei.

Deşi herranii şi orientalii mărşăluiau de obicei organizaţi

În brigade discrete, Roshar dăduse ordin ca oamenii să se amestece. Pe drumul din afara satului, prinţul se implică personal, împins de un interes artistic, în aranjarea vizuală a conceptului de „prietenie în faţa nenorocirii" – aşa cum îl numi. Expresia îl făcu pe Arin să se înfioare de dezgust.

Roshar îl împinse pe Arin în faţa rândurilor, alături de el. Prinţul surprinse privirea lui Kestrel. Ea văzu lucirea strategică din ochii lui Roshar şi îi răspunse. Îl ţinu în frâu pe Javelin şi rămase mai în spate. Intrară în sat în frunte cu Roshar şi cu Arin.

Sătenii erau înşiruiţi de o parte şi de alta a drumului principal. Copiii mici şedeau suiţi pe umerii adulţilor. Când sătenii îl văzură pe Arin, ochii lor se făcură mari de entuziasm. Şoaptele străbătură mulţimea. Oamenii dădură năvală înainte, încercând să-l atingă.

Calului lui Arin nu-i plăcea agitaţia, aşa că începu să fornăie şi să tropăie nervos. Arin şuieră violent spre Roshar ceva ce suna a blestem.

— Dacă ţi-e aşa de teamă că vor fi călcaţi de cal, vorbi Roshar tare şi tărăgănat în herrani, descalecă şi salută-ţi poporul.

Arin îşi aruncă privirea peste umăr, la Kestrel: o rugăminte nerostită. Apoi descălecă şi Kestrel nu-l mai văzu în marea de oameni.

Ea-l trase pe Javelin alături de Roshar.

— Ce faci?

— Nu crezi că băiatul nostru merită nişte iubire?

— Cred că te foloseşti de el pentru ca tu şi oamenii tăi să câştigaţi o imagine bună.

Prinţul zâmbi, deschizându-şi braţele într-un gest de neajutorare.

Kestrel descălecă şi-şi croi drum printre săteni. Dădu din coate, adresându-le câteva cuvinte aspre, ceea ce atrase asupra ei priviri surprinse ce se preschimbară repede în şoc. Kestrel îşi dădu seama că sătenii îi observaseră trăsăturile valoriene.

Suspiciunea şi ura se întinseră pe feţele lor. Nu o observaseră călărind împreună cu ceilalţi soldaţi. Privirile lor fuseseră răpite de Arin. Însă acum, oamenii o băgaseră de seamă.

— Lăsaţi-mă să trec, zise ea.

Apăsarea trupurilor deveni din ce în ce mai solidă. Nu se aflau în oraş, unde toţi ştiau cine e. Sătenii nu ştiau decât că trecutul lor se vedea înscris în ochii, în părul şi în forma feţei lui Kestrel. Crimele şi opresiunea se citeau în culoarea pielii ei.

— Tu, zise cineva, aspru şi hotărât.

Prudentă, Kestrel dădu să se întoarcă, însă oamenii o înconjurară.

Cineva din spate îi cuprinse mâna. Ea şi-o eliberă, simţindu-şi pulsul că o ia razna, că tremură. Încercă să se întoarcă, apoi îşi auzi numele:

— Kestrel!

Arin îşi făcu loc şi se întinse iar după mâna ei, prinzând-o ferm de data asta. Kestrel simţi uşurare – şi jenă pentru că gândise că-l putea ajuta pe Arin, devenind în schimb persoana ce trebuia salvată. Însă furia mulţimii nu se stingea. Ba chiar devenea mai aprigă.

— Ce caută ea aici?

Kestrel nu ştia cine spusese asta.

— E prietena mea, răspunse Arin. Faceţi loc!

Oamenii se dădură la o parte.

Era ciudat să-l privească pe Arin prin propriii ei ochi şi prin ai oamenilor, să vadă persoana reală şi pe cea imaginară şi să ştie că ceea ce-şi închipuiau ei era adevărul, deşi nu adevărul complet. În vocea şi în poziţia trupului lui se citea o autoritate robustă. Aceea era aiura de unicitate a lui Arin, felul în care nu semăna cu nimeni altcineva, de parcă ar fi fost puţin mai mult decât uman. Mai erau însă şi neliniştea lui ce alerga printre degetele lor împletite şi expresia speriată a chipului lui Arin. Gura lui era crispată. Kestrel nu credea că oamenii observau.

— Stai cu mine? şopti el în urechea ei.

— Da.

Arin se plimbă printre săteni, având-o alături pe Kestrel. Oamenii continuau să îl atingă. De fiecare dată, Kestrel simţea tremurul slab al reacţiei lui, pe care încerca să o potolească repede. Arin încercă să se liniştească, însă de cele mai multe ori eşua. Kestrel nu ştia dacă sătenii îi observaseră reacţiile. Oamenii zâmbeau, puneau întrebări şi vorbeau tare. Arin nu dădu drumul nicio clipă mâinii ei.

Cel puţin până ce o femeie îşi împinse bebeluşul înfăşat în braţele lui Arin. Stângaci şi iute, el îşi ridică ambele braţe ca să ţină copilul lipit de armura lui din piele. Arin se uită la mamă, ca şi cum i-ar fi pus la îndoială sănătatea mintală.

— Binecuvântează-l! îi ceru femeia.

— Cum?

— Binecuvântează-l în numele zeului tău!

Arin se uită la băieţelul înfăşat, care dormea, cu pleoapele delicate, cu obrajii rotunzi de sănătate. O mână micuţă, ca o floare, se iţi de sub scutec. Se desfăcu şi se strânse pe pânză.

—r Zeul meu? zise Arin cu o voce spartă.

— Te rog!

— Dar nu ştii. Adică, cine e zeul meu...

— Nu contează. Dacă zeul tău va avea grijă de fiul meu aşa cum are grijă de tine, atunci asta e tot ce vreau.

Ochii lui Arin lunecară la ai lui Kestrel.

— E vreun rău în asta? întrebă Kestrel.

Dar Arin tot nu se hotăra să dea binecuvântarea.

Mama i se adresă cu severitate:

— Îţi jigneşti zeul dacă nu-i împărţi binecuvântarea.

Arin strânse copilul mai bine la piept şi atinse cu grijă fruntea bebeluşului. Copilul oftă. Chipul lui Arin se schimbă. Se îmblânzi, se lumină, aşa cum anumite ore ale zilei sunt perlate, tăcute şi rare. Kestrel părea să simtă cu propriile ei degete pielea moale a copilului sub atingerea lui Arin.

Bebeluşul, deschise ochii. Erau cenuşii, ca ai herranilor.

Arin şopti câteva cuvinte, prea încet ca să poată fi auzite de Kestrel. Apoi aşează copilul în braţele întinse ale mamei, ce părea acum mulţumită. Femeia făcu gestul herrani pentru mulţumire, iar Arin îi răspunse la fel. Totuşi, în gestul lui Arin era ceva ce-i aminti lui Kestrel că gestul putea însemna şi o cerere de iertare.

Mâna lui Arin o găsi iar pe a ei. El părea uşor necunoscut. Ceva se schimbase între ei.

Kestrel înţelese ce se schimbase în ea când îl văzuse pe Arin ţinând copilul. Înţelese întrebarea ce răsărise în ea, dar se simţi nepregătită. Nu se gândise la aşa ceva. Inima ei o luă la goană, îmboldită de o emoţie prea complicată ca să poată fi tradusă prin frică sau prin fericire.

Îi dădu drumul mâinii lui Arin.

— Eşti gata să ne întoarcem?

Vocea ei nu exprima ceea ce simţea. Era rece, firească. Kestrel îşi dădu seama că acea Voce era pesemne armura ei cea mai de preţ.

Expresia de pe chipul lui Arin se întunecă.

— Da.

Mulţimea le croi cale, iar Arin şi Kestrel se întoarseră la

armăsarii lor şi încălecară.

— Ai văzut? zise Roshar. Nu-i aşa că a fost distractiv?

Arin părea gata să-l împingă pe prinţ de pe cal.

Armata ieşi de pe drum şi se instală pe o pajişte ce se înălţa pe dealuri. Era un drum greu pentru caii ce trăgeau armamentul uşor şi căruţele cu provizii, dar Roshar îşi dorea să se stabilească pe un teren înalt. Kestrel prefera protecţia pădurii ce mărginea dealurile mai înalte, ca şi apropierea conacului Errilith, cu zidurile sale fortificate – vizibile, dar la depărtare de o zi. Arin nu zise ce ar fi vrut. De fapt, abia dacă vorbea.

Un şuvoi de apă gâlgâia prin pajişte: un râu mic, încadrat de iarbă înaltă. Aerul pulsa în ritmul cicadelor. Roshar strigă oamenilor să se oprească.

Kestrel îl lăsă pe Javelin să bea apă şi se lăsă în genunchi, lângă cal, îşi făcu mâinile căuş şi le duse pline cu apă la gură şi pe gâtul umed de năduşeală. Apa era delicioasă şi răcoroasă.

— Apa, zise ea, fără a se adresa cuiva anume.

Tatăl lui Kestrel şi-ar fi dorit acea feudă pentru abundenţa de apă proaspătă chiar mai mult decât pentru comorile aflate dincolo de zidurile conacului sau pentru oile care păşteau pe vârfurile dealurilor. Era un adevărat premiu să găseşti atâta apă, atât de mult la sud.

Calul lui Arin îşi împinse nasul pe lângă Kestrel, ca să bea apă. Ea îşi ridică privirea, aşteptându-se să-l vadă pe călăreţ, dar Arin nu era acolo.

Îl găsi şezând mai departe, pe o movilă de deasupra pantelor ce se curbau şi coborau uşor. Satul se vedea în depărtare, ca o pietricică cenuşie.

Arin îşi ridică privirea, în timp ce Kestrel se apropia. Un singur copac umbrea movila, un laran, cu frunze late şi lucioase. Umbrele lor punctau chipul lui Arin, ca într-un joc de lumini şi umbre. Kestrel descoperi că-i era greu să ghicească ce gândea Arin şi observă pentru prima dată felul în care el îşi ţinea latura rănită a feţei departe de ochii ei. Sau mai degrabă, ceea ce observă pentru prima dată fu cât de obişnuit era gestul ăsta în prezenţa ei – şi ce însemna.

Kestrel îl ocoli dinadins şi se aşeză astfel încât chipul lui Arin fie trebuia să fie complet expus, ori să se sucească într-o poziţie imposibilă.

Arin şezu cu faţa la ea. Îşi ridică sprâncenele, nu atât amuzat, cât conştient de faptul că era studiat şi citit.

— E doar un obicei, zise el, ghicind ce văzuse Kestrel.

— Ai obiceiul ăsta doar în preajma mea.

El nu negă.

— Nu-mi pasă de cicatricea ta, Arin.

Expresia lui se făcu sardonică şi închisă, de parcă ar fi ascultat de o voce neauzită.

Ea se chinuia să găsească vorbele potrivite, temându-se că avea să greşească. Kestrel îşi aminti cum îl batjocorise în sala de muzică din palatul imperial („Mă întreb ce te face să crezi că aş merge atât de departe de dragul tău. Să fie farmecul tău? Educaţia ta? În orice caz nu e vorba de înfăţişarea ta”).

— Îmi pasă doar pentru că te răneşte pe tine, zise ea. Nu schimbă cu nimic felul în care te văd. Eşti chipeş. Întotdeauna ai fost chipeş pentru mine.

Chiar şi când nu-şi dăduse seama, chiar şi în piaţă, în urmă cu un an. Apoi mai târziu, când îi înţelesese frumuseţea. Şi iar, când îi văzuse chipul tăiat, cusut, chinuit de febră. În tundră, când frumuseţea lui o înfricoşase. Acum. Şi acum. Kestrel înghiţi în gol.

Arin îşi încleştă maxilarul. Nu o credea.

— Arin...

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat în sat.

Mâna lui Kestrel căzu moale în poala ei. Nici nu ştia când o ridicase.

— Asta n-ar fi trebuit să se întâmple.

Furia mulţimii faţă de ea fusese supărătoare, dar nu surprinzătoare. Însă nu doar asta îl preocupa pe Arin.

— Ce s-a întâmplat mai exact? întrebă ea. Cu mama şi cu bebeluşul ei.

Arin îşi trecu degetele prin păr şi-şi frecă fruntea cu podul palmei.

— O neînţelegere.

— Ei cred că eşti binecuvântat de zei?

Kestrel auzise zvonurile.

— Nu, asta e adevărat. Sunt binecuvântat.

Kestrel se holbă la d.

— Dar nu cred că mama aceea ar fi fericită să ştie ce zeu am de partea mea. Arin îi aruncă o privire, observându-i surprinderea. A douăzecea zi a numelui meu a fost la solstiţiul de iarnă.

Începutul noului an herrani.

Dar sunt mai în vârstă de atât, după calendarul valorian. M-am născut cu aproape două anotimpuri mai înainte. Mama a aşteptat până să mă boteze. A fost dreptul ei, iar preoţii nu au contrazis-o.

Prin botez nu se sărbătoreşte doar venirea noului copil, ci şi recuperarea mamei. Femeile se recuperează diferit, aşa că mama decide când are loc botezul. Dar în anul în care m-am născut eu, fiecare mamă a găsit un motiv să aştepte până la schimbarea anului. Ştii cum marcăm noi trecerea timpului, nu? Fiecare an aparţine unui zeu din panteonul celor o sută. Fiecare o sută de ani marchează o eră. Semnul fiecărui zeu stăpâneşte câte o sută de ani. Anul meu – anul naşterii mele – a stat sub semnul zeului morţii.

— Arin, zise Kestrel încetişor, văzându-i neliniştea, crezi că eşti blestemat?

Arin clătină din cap.

— Mama ta te-a numit în anul următor. Acela, atunci, e anul tău, nu-i aşa? Herranii sărbătoresc ziua botezului, nu ziua de naştere. Nu ar trebui să conteze când te-ai născut.

— Ba contează.

— De ce?

— Toţi ai mei au murit. Eu am supravieţuit. Există un motiv.

— Arin...

— Nu am ştiut atunci că port semnul lui.

— Arin, singurul motiv pentru care ai suferit este acela că tatăl meu e un monstru care şi-a dorit ţara ta.

— Nu e aşa de simplu. Aud zeul morţii în gând. Mă sfătuieşte, mă mângâie.

Kestrel nu ştia ce să creadă.

— Nu ştiu ce înseamnă binecuvântarea lui, zise Arin. Înţelegi? Când mă gândesc la ce mi s-a întâmplat mie. La ce am făcut. La ceea ce fac. Favorurile lui sunt scumpe.

— Poate că vocea pe care o auzi e chiar a ta, zise ea blând, şi nu o recunoşti.

Arin nu răspunse.

Lui Kestrel nu-i plăcea credinţa lui Arin că fusese marcat de zeul morţii. Teama lui – şi plăcerea – o îngrijorau. O satisfacţie adâncă şi străină se citea în ochii lui.

— Nu e posibil să fi inventat toate astea fără să vrei?

— Sunt al lui. Ştiu.

Şi copilul din sat?Arin tresaltă.

— Ar fi fost un păcat să refuz mama. Nu am putut. Înţelegi, nu-i aşa? Ar fi trebuit să-i spun, dar dacă o făceam şi şi-ar fi retras rugămintea, atunci aş fi atras atenţia zeului şi nu ştiu ce ar fi făcut. Dacă femeia ar fi ştiut că era zeul morţii, nu m-ar mai fi rugat.

Kestrel încercă să dea uitării modul lui complicat de înţelegere a relaţiei de cauză şi efect. Credinţa lui o depăşea şi i se părea

periculos să opereze la voia toanelor unei zeităţi imprevizibile.

— Mama a ştiut ale cui binecuvântări le căuta, zise ea. Nu e aşa greu să ghiceşti ce vârstă ai. Ce zeu a marcat anul botezului tău?

— Zeul ţesătoriei.

Kestrel miji ochii şi râse.

Arin zâmbi un pic, dar zise:

— N-ar trebui să râzi.

Kestrel râse şi mai tare.

— De fapt, cos chiar foarte bine.

— Poate. Dar nu arăţi întocmai ca alesul zeului ţesătoriei. Mama copilului a ştiut bine ce-ţi cere.

Vântul agită copacul. Umbrele se mişcară în felurite modele în jurul lor.

Inima lui Kestrel îi bătea în gât înainte să ştie ce avea să spună.

— Tu ai face ce a făcut mama ta? Ai întârzia botezul copilului tău pentru a atrage favorurile unui zeu sau ale altuia?

Tăcerea lui Arin părea să zumzăie de surprindere.

— Copilul meu.

Arin rosti cuvintele, explorându-le. Kestrel auzi în glasul lui ceea ce văzuse şi pe chipul său în sat, pe când ţinea copilul.

Kestrel se uită la copac. Era un copac. O frunză era doar o frunză. Unele lucruri există pur şi simplu. Nu dezvăluie alte sensuri. Nu sunt ca un zeu, să-şi arunce umbra asupra unui întreg an, sau ca o conversaţie, care-i ea însăşi, dar şi acele lucruri nerostite.

Bătăile rapide ale inimii lui Kestrel îşi continuară cântecul.

— Nu ar fi decizia mea, zise Arin în cele din urmă, ci a soţiei mele.

Kestrel îi întâlni privirea. El îi atinse obrazul fierbinte.

Un copac nu era doar un copac. Iar o frunză nu era doar o frunză. Kestrel înţelese ce nu rostise Arin.

Se ridică.

— Vino, zise ea. Apa de izvor e minunată. Nu ţi-e sete? Calul tău are mai multă minte decât tine.

Un zâmbet. O joacă... puţin timidă, totuşi sigură în timiditatea ei.

Kestrel întinse mâna.

Arin o prinse.

Armata înălţă tabăra în pădurea de pe dealurile din afara conacului Errilith. Un alt izvor curgea printre copaci, lat şi

impetuos. Apa se revărsa peste pietre şi luneca jos, foarte adânc. Kestrel merse cu femeile soldaţi să se îmbăieze.

Se gândi la Sarsine şi-şi dori să aibă felul acela clar şi ferm al ei de a vedea lucrurile. Vină o îmboldi când îşi dădu seama că Sarsine nu ştia cum sau de ce dispăruse Kestrel din casa lui Arin. Kestrel nu fusese în stare să-i lase vorbă, iar acum era prea târziu. Un mesaj, oricât de ocolit formulat, ar fi putut fi interceptat şi înţeles. Şi-l imagină pe tatăl ei descoperind locul în care se afla ea. Stomacul lui Kestrel se strânse.

Aşa că în schimb se gândi la ce avea să-i spună lui Sarsine când se întorcea în oraş. *Mi-a fost dor de tine*, avea să-i spună. *Nu ţi-am mulţumit niciodată pentru tot ce ai făcut pentru mine.*

Kestrel îşi aruncă hainele pe iarbă. Avea nevoie să simtă apa pe piele.

Era rece. Îşi băgă capul la fund, deschise ochii şi privi cerul albastru şi galben prin apa vălurită. Răceala apei îi aduse aminte că tatăl ei o ţinuse probabil în trecut aşa cum ţinuse Arin copilul. Îşi ţinu respiraţia şi bătu apa ca să rămână dedesubt.

Era rece, dar lumina era frumoasă: spartă şi înceţoşată de mătasea vălurită a apei, ca şi cum cerul nu era doar cer, ci o cu totul altă lume. Poate chiar magică, la un deget distanţă.

Kestrel îşi spălă hainele şi nu aşteptă să se usuce complet înainte să şi le pună la loc. Îşi stoarse părul şi-l împleti.

Mergând agale printre copaci, păşea în tăcere, având grijă să calce pe muşchi sau pe pământ, niciodată pe frunze sau pe crenguţe.

„Mergi bine”, îi spusese odată tatăl ei.

„A fi tăcut nu e tocmai un talent indispensabil pentru a lupta, tată.”

„Ai putea fi cercetaş”, insistase el, după o şedinţă teribilă de antrenament la care asistase, în care Kestrel mânuise sabia. Căpitanul gărzii personale a generalului ţipa la ea. Ştia că tatăl ei nu se amăgea cu propriile-i speranţe.

Vocea lui răsună ca un ecou în mintea lui Kestrel, iar inima i se strânse. Se simţea de parcă ar fi fost iar sub apă, şi de data asta cineva o ţinea cu capul la fund.

Kestrel alungă amintirea. Nu răbda să ştie mai multe.

Un joc. Prefă-te că e un joc. Cât de tăcut poţi călca? Hai să vedem.

Pe vârfuri, nu pe călcâie. Peticul ăsta de pământ e negru, deci e moale. Suliţele soarelui pătrundeau printre copaci. Coada ei

umedă îi sălta între omoplaţi.

Dar nu era nimeni în preajmă care să-i admire tăcerea. Nimeni care să-i spună: „Mergi bine”. Deşi Kestrel înţelegea plăcerea lucrului făcut do ar pentru ea însăşi – cântase la pian ore întregi doar pentru propriile ei urechi şi pentru a simţi încordarea şi saltul degetelor, întinderea braţelor ei lungi –, ştia de asemenea cum era să cânte şi pentru altcineva. E diferit. E greu să nu vrei să fii auzit, văzut. Să împărtăşeşti.

În calea ei se afla o crenguţă. Kestrel se opri, apoi o călcă în picioare dinadins. *Trosc.*

— Păcat.

Vocea răsună cu ecou în luminişul tăcut.

— Te descurcai aşa de bine.

Roshar. Ochii ei îl găsiră la câţiva paşi mai departe, sprijinit de un copac şi urmărind-o. Kestrel se apropie. Prinţul era murdar de sânge.

— Spectru mic, uneori îmi aminteşti de soră-mea, zise el.

Kestrel ridică sprâncenele.

Roshar râse.

— Nu de aceea.

Kestrel nu era sigur ce legătură vedea el între ea şi Risha. Oare faptul că soră-sa era prizonieră la palatul imperial? Poate.

— Al cui sânge e ăla?

Îşi înclină bărbia spre braţele lui murdare.

Al unui cercetaş valorian. O femeie. Cam de înălţimea ta. Am venit să te caut, m-am gândit că ţi-ar plăcea armura ei. E elegantă. Uşoară. Foarte valoriană. E într-o stare bună. Pielea n-are nicio zgârietură.

— Şi cercetaşul?

— A fost greu de prins. Şi mai greu de supus.

Kestrel îl privi în ochi.

Roshar se trase de una din urechile lui ciuntite.

— E în viaţă.

— Dacă cercetaşul nu se întoarce, generalul va şti că suntem aici.

Atunci avem şi mai multe motive să aflăm ce ştie.

— Nu o... constrânge.

— Kestrel, zise Roshar încet, sângele e din lupta pe care am dus-o ca să o prindem. Nu am torturat-o.

— Deci nu o vei chinui?

— Ei, ar fi frumos dacă informaţiile ne-ar cădea din cer. Dar pentru că nu e aşa, este oarecum reconfortant gândul că unii

oameni fac lucruri teribile pentru ca alţii să nu trebuiască să le înfăptuiască. Ar trebui să le fim recunoscători unor asemenea oameni. Sau ar trebui cel puţin să nu punem întrebări când nu ne dorim un răspuns.

— Ea nu ne poate ajuta. Cercetaşii valorieni operează printr-un sistem de ştafetă. Ei nu raportează direct taberei generalului, ci unui post aflat între locul ăsta şi tabără. Un ofiţer rămâne la post şi trimite şoimi cu mesaje codate către tabăra principală, ceea ce înseamnă că cercetaşul nu ştie prea multe: nu va şti cum s-ar fi putut modifica în formaţie armata generalului şi nici care sunt condiţiile de acolo. Nu va cunoaşte codurile.

Roshar îşi înclină capul într-o parte.

— *Tu* cunoşti codurile?

Kestrel îşi înghionti memoria. Amintirile îi răspunseră.

— S-ar putea, zise ea încetişor, să le fi ştiut odată.

— Sunt sigur că femeia ştie *ceva* util.

— Nu are niciun rost să o torturezi ca să faci rost de informaţii pe care nu le are. Las-o în pace.

Expresia de pe chipul lui Roshar era greu de citit.

— Voi face aşa cum doreşti, zise el în cele din urmă. Deocamdată.

— Mulţumesc!

Prinţul se sprijini greoi de un copac.

— Mă ierţi pentru mai devreme?

— Parada aia din sat? Nu mie ar trebui să-mi ceri iertare.

— Îi prinde bine lui Arin.

— Şi ţie.

Ochii lui negri îi întâlniră privirea.

— Vrei să câştigăm? o întrebă d.

— Da.

— Ne este de folos sau ne strică dacă Arin este admirat şi oamenilor mei li se acordă încredere?

— Ne e de folos, recunoscu Kestrel.

— Hai să-ţi încerci armura. Cred că ţi se va potrivi.

Arin intră în cortul lui Roshar tocmai când prinţul strângea ultima cataramă a armurii lui Kestrel. Arin se răsese şi avea părul ud. Cuvintele se topiră pe buzele lui.

— Nu eşti mulţumit? zise Roshar.

Arin plecă imediat, lăsând capacul cortului să cadă în urma lui.

Kestrel îl găsi lângă foc, la marginea taberei. Se făcuse târziu.

Arin îşi înălţase cortul la limitele taberei. Ea-şi dădu seama că, la finalul fiecărei zile, Arin îşi aşezase cortul tot mai departe de celelalte.

Arin înteţi focul. Kestrel se lăsă pe vine lângă el. Pielea armurii scârţâi. Arin tresări auzind-o.

— Îmi pare rău, spuse el în cele din urmă. Îmi e greu să mă uit la tine când arăţi aşa.

— Sunt tot eu, zise ea.

Kestrel fu surprinsă că încerca să-l convingă pe Arin că indiferent de cum părea să se fi schimbat, rămăsese aceeaşi persoană. Nu aşa îşi argumenta ea de obicei părerea. Pe când se gândea la cum arăta în armura valoriană şi dacă se potrivea fiinţei sale, un sâmbure de idee începu să încolţească.

— Promite-mi că te vei feri din calea pericolului, zise Arin. Nu vreau să ieşi pe câmpul de luptă.

— Nu e corect să-mi ceri asta, când tu nu ai face-o niciodată.

— Riscurile pe care ni le asumăm sunt diferite.

Kestrel se înfurie.

— De ce? Pentru că eşti alesul zeului? Pentru că te pricepi să mânuieşti sabia iar eu nu?

— În parte.

— Toate astea contează mai puţin decât ai crede. Luptătorii buni mor mereu în războaie, iar nepricepuţii găsesc o modalitate să scape cu viaţă.

Ideea ei – armura, cercetaşul valorian, un plan – prinse contur. Furia lui Kestrel îi sculptă detaliile şi o făcu perfectă.

— Da, răspunse Arin, dar chiar şi aşa, riscul pe care ţi-l asumi tu tot e diferit...

— Nu mai spune asta.

— Ba e.

Chipul lui Arin era umbrit de nefericire.

— Există o diferenţă între mine şi tine. Dacă mor, tu vei supravieţui. Dacă mori tu, voi fi distrus.

Umerii ei căzură moi. Nu suporta să-i vadă chipul pustiit. Furia se uscă în inima ei.

— Te rog, zise el. Promite-mi. Tot vei avea un rol de îndeplinit. Spune-ne mie şi lui Roshar ce să facem şi te vom asculta. Dar nu pe câmpul de luptă. Tu trebuie să rămâi în siguranţă.

Kestrel dădu lent din cap.

— Jură.

— Nu voi lua parte la luptă. Îţi dau cuvântul meu.

Kestrel dădu să plece. Nu făcuse nici doi paşi, când. Arin se

puse în calea ei. Ochii lui erau mijiţi.

— Un truc.

Ea îşi desfăcu mâinile deschise.

— Tu mi-ai cerut ceva. Eu am jurat. Am terminat.

— Ai jurat pe *ceva foarte precis.* Trebuie să-mi promiţi că vei sta departe de câmpul de luptă *şi* că te vei păzi de orice pericol. Spune-o. Te implor.

— Nu-ţi voi face nicio promisiune pe care tu nu mi-ai face-o mie.

Kestrel plecă precum o furtună.

23

KESTREL INTRĂ ÎN CORTUL LUI ROSHAR.

— Am nevoie de ajutorul tău.

Clipind, prinţul se ridică în capul oaselor în pat şi zise adormit:

— Iar eu am nevoie de o uşă adevărată. Cu încuietoare.

— Am o idee.

— Nu te cunosc aşa de bine şi *totuşi,* când te aud spunând asta, mă cuprinde îngrijorarea.

— Ascultă-mă.

— Dacă te ascult, pot să mă culc la loc? E epuizant să fii un lider neînfricat.

— E vorba de cercetaşul valorian.

— Ai zis că femeia ne e inutilă.

— În ceea ce priveşte *informările* pe care ni le poate da. Dar dacă ne jucăm cărţile cum trebuie, s-ar putea să fie în avantajul nostru că am prins-o.

Roshar era treaz de-a binelea acum.

— Continuă!

Generalul se află împreună cu trupele lui pe moşia ocupată. Postul cercetaşilor este undeva între poziţia lui şi ţintă. La post rămâne întotdeauna un ofiţer, cu şoimii lui mesageri. Între timp, cercetaşii pleacă de la post ca să evalueze duşmanul, apoi raportează înapoi la post. Ofiţerul îi trimite un mesaj codat cu şoimul generalului, aşa că dacă un cercetaş e capturat, el nu poate dezvălui prea multe duşmanului şi, din moment ce cercetaşii se apropie de ţintă, *ei* nu pot trimite şoimi. Ar fi prea vizibil pentru noi. Am putea doborî pasărea din cer, apoi să luăm urma cercetaşului şi să-l capturăm. Femeia valoriană pe care ai prins-o spionându-ne nu ne poate dezvălui niciun cod şi nu va fi capabilă să ne spună prea

multe despre forţele generalului. Dar va cunoaşte localizarea postului şi pe cel căruia îi va raporta.

— Vrei să-l prindem pe ofiţer şi să-i smulgem informaţii?

Kestrel clătină din cap.

— Ceva şi mai bun.

— Te rog, continuă, spectru mic.

— Trimite-mă pe mine în locul ei.

Roshar se holbă la ea.

— Voi pretinde că sunt ea, zise Kestrel.

— Te rog, înţelege. Când mă uit la tine ca şi cum ai fi nebună, nu e din cauză că te judec pentru nebunia ta.

— Armura ei mi se potriveşte. Am măsura ei. Sunt valoriană.

— Nu arăţi ca ea. Doar pentru că eşti valoriană, nu înseamnă că ofiţerul de la post nu va observa că eşti o *cu totul altă persoană.*

— E noapte. Îi pot raporta ofiţerului, ţinându-mă la distanță.

— Mă culc la loc. Trezeşte-mă când eşti în toate minţile.

Nerăbdătoare, Kestrel insistă:

— Ce culoare are părul ei?

— Diferită.

— Cât de diferită?

— Castanie. Mă rog, poate *nu foarte* diferită de culoarea părului tău, văzut în întuneric, dar...

— O să-mi împletesc părul ca ea, voi purta tot ce poartă ea. Ai căutat-o în buzunare? Ar trebui să aibă o monedă-simbol. Uneori, generalul trimite un ofiţer ca să-l schimbe pe cel de la post. Apoi, noul ofiţer şi un cercetaş – şi sunt mulţi cercetaşi, nu doar acesta, care raportează la un post – prezintă o monedă ca să-şi confirme identitatea. S-ar putea să avem noroc. S-ar putea ca la post să se afle un alt ofiţer, unul care nu a văzut niciodată femeia la faţă, dar o ştie doar după nume. Roshar, nimeni nu se aşteaptă ca vreun om din armata ta să treacă drept cercetaş valorian. În mod normal, nici nu ar fi posibil. Nu pentru un oriental. Nu pentru un herrani.

— Şi dacă valorienii ştiu că eşti de partea noastră? Ofiţerul de la post s-ar putea să cunoască acest lucru.

— Dacă tatăl meu a aflat, atunci el va face tot posibilul să ascundă acest fapt de cât mai multe persoane cu putinţă.

— De ce?

Lui Kestrel i se puse un nod în gât.

— Îi e ruşine cu mine. L-ar înjosi ca alţii să ştie.

Roshar se aşează iar în pat, cu braţele încrucişate.

— Ce-am avea de câştigat dacă te-ai preface să fii cercetaş valorian?

— Dezinformarea. Hai să presupunem că generalul ştie de prezenţa noastră aici. Dacă nu ştie, va afla cât de curând, întrebarea nu este dacă ne va ataca, ci *cum.* Eu pot influenţa asta. Le voi spune că suntem puţini, ceea ce alţi cercetaşi valorieni – dacă sunt cu ochii pe noi – vor putea confirma. Dar le voi spune de asemenea că am tras cu urechea şi v-am auzit plănuind să vă ascundeţi în conacul Errilith.

Roshar se dăduse deja jos din pat, răsfoind hărţile împrăştiate pe masa din centrul cortului.

— Atunci ar apuca-o pe drumul principal, zise Kestrel. Nu s-ar aştepta să întâmpine rezistenţă pe drum – sau s-ar gândi cel mult la nişte atacuri furişate, de la grupuri mici de soldaţi, vrând doar să lovească şi să fugă, să-i slăbească forţele, ca de exemplu prin arderea căruţelor cu provizii. Nimic serios. Nimic ce nu ar putea gestiona. Nimic din ce l-ar împiedica să apuce cea mai uşoară şi cea mai evidentă cale spre Errilith.

— Sunt dealuri de-a lungul drumului principal, în afara feudei. Putem instala forţele noastre de fiecare parte a lui.

— Foloseşte tunurile. Au o bătaie mai lungă decât arbaletele. Dacă îţi poziţionezi artileriştii destul de departe, pot trage fără ca măcar să fie atinşi de focul valorian.

— Îmi pare rău că te-am făcut nebună, spectru mic.

Kestrel îşi aminti cum era să piardă la Muşcă şi înţeapă, la Graniţe şi la orice alt joc, în faţa tatălui ei. Mândria ei lezată. O certitudine rănită că nu va fi niciodată în stare să-i demonstreze că era capabilă. Ruşinea pentru că *voia* să-i demonstreze ce putea.

Îşi aminti mâinile ei agăţate de haina generalului. Întreaga ei fiinţă redusă la două gheare, în timp ce-l implora.

Războiul nu era un joc, dar Kestrel voia cu disperare să-l facă pe general să simtă cum era să piardă.

Roshar zise:

— Spune-mi de ce ai nevoie.

— Un cal. Javelin ar putea fi recunoscut. Sau poate că nu – nu intenţionez să las calul să fie văzut –, dar e mai bine să nu risc, şi mai vreau să ajung acolo cât e încă beznă. Cercetaşii merg pe jos, aşa că va trebui să priponesc calul la o oarecare distanţă de post. Cât despre post...

— Ai nevoie să ştii unde e.

— Şi de echipamentul cercetaşului.

Roshar îşi crănţăni dinţii; era un sunet critic.

— E uşor de rezolvat cu echipamentul. Dacă vrei să afli localizarea postului, va trebui să revenim asupra discuţiei din după-

amiaza asta, despre metodele nu-aşa-de-drăguţe de extragere a informaţiilor preţioase.

— Nu.

— Nu-mi face plăcere. Dar nu o să dezvăluie aşa ceva doar pentru că o rugăm frumos.

— Nu poţi face asta.

Roshar inspiră iritat. Kestrel ştia ce avea să spună prinţul, ştia ce argumente avea să aducă, cunoştea preţul şi beneficiile. Ştia că Roshar, cu chipul lui mutilat, înţelegea ce însemna să fii supus durerii. Voi să spună toate astea înaintea lui şi să găsească un temei convingător prin care să-i demonstreze că se înşela. Nu exista niciun motiv ca ea să creadă că Roshar avea să accepte. Nu găsea o altă rezolvare.

Apoi, Kestrel zise:

— Nu o face. Întinde-i o cursă.

Roshar miji ochii.

— Explică-mi.

Când valorienii se înrolează în armată, o fac în mare parte din cauza prieteniilor dintre ei. Unii sunt iubiţi. Chiar şi fără asta, există un sentiment de apartenenţă. Oameni pentru care ţi-ai da viaţa şi pentru siguranţa cărora ai face orice. Femeia trebuie să aibă pe cineva apropiat în rândul cercetaşilor. Ia-i moneda-simbol. Fă o matriţă. Foloseşte nişte săpun sau poate ceară. Topeşte nişte metal ca să se potrivească simbolului şi fa altul nou. Dă-i-l înapoi pe al ei şi arată-i-l pe celălalt. Spune-i că i-ai găsit perechea la un alt cercetaş care pretinde că-i este prieten. Avertizeaz-o că îl vei tortura pe celălalt dacă nu dezvăluie localizarea ofiţerului.

— S-ar putea să ţină mai mult la ofiţer decât la celălalt cercetaş.

— Încearcă.

Roshar ridică din umeri, apoi încuviinţă din cap.

— Sper că printre planurile tale delicioase ai şi unul care să ne ajute să-l liniştim pe Arin.

— Nu.

— Spectru drag, mai degrabă ne-ar lega pe amândoi şi ne-ar arunca într-o groapă foarte adâncă decât să-ţi permită să faci ceea ce plănuieşti.

— Gata cu *permisiunile,* zise Kestrel. Şi gata cu minciunile.

24

ARIN SE TREZI AUZIND ŢIPETE.

Ieşi în fugă din cort şi se afundă în noapte. Tabăra era însă adormită, liniştită – deşi soldaţii adunaţi în jurul focurilor păreau să-şi fi întrerupt conversaţiile ca să se uite spre cortul dinspre care se auzeau ţipetele, înecându-se într-un geamăt.

Arin îi întrebă despre prinţ, iar oamenii îl îndrumară spre un copac din apropiere, unde Roshar stătea aplecat peste femeia cercetaş valoriană, legată, şuierând o ameninţare prea şoptită pentru ca Arin să o audă. Cercetaşul – doar o fetiţă, văzu Arin, mai tânără decât Kestrel – ţinea ochii strâns închişi. Avea spatele întins şi lipit de copac şi călcâiele afundate în pământ şi în muşchi. Purta o tunică orientală şi pantaloni. Bandajul de pe braţul ei era năclăit de sânge. Fata deschise ochii: erau lucioşi de teamă, se roteau tremurător în toate părţile şi în cele din urmă lunecară peste chipul lui Arin, în timp ce el înlemni pe loc Ce mari îi erau ochii, cât de negri, precum ochii femeii pe care o ucisese pe corabie.

Un alt ţipăt străpunse noaptea. Venea tot din cort.

Arin se îndreptă cu paşi mari spre prinţ.

— Roshar. Am să-ţi spun ceva.

— Chiar mă întrebam când vei avea de gând să te alături petrecerii, răspunse prinţul în valoriană. Rânji către fată şi-i spuse: Mă voi întoarce.

Când nu mai puteau fi auziţi de cercetaş, Roshar renunţă la zâmbet.

— Ca să fim înţeleşi, să ştii că asta a fost ideea lui Kestrel.

— Ce naiba faci?

— Simulez tortura.

Arin crezu că înţelege şi se calmă un pic.

— Şi funcţionează?

— S-ar putea, dacă nu mă mai întrerupi.

— Dă-mi de ştire dacă afli ceva.

— Bineînţeles.

— Unde e Kestrel?

— Preferă să fie singură acum, zise Roshar după o scurtă pauză. Mai bine las-o în pace.

Însă tonul lui Roshar îi aduse aminte lui Arin cum îi zâmbise prinţul, ţinând frâiele celor doi cai pe domeniul casei lui. Asta îl făcu să se gândească la refuzul lui Kestrel de mai devreme, de dinainte de căderea nopţii, de a-i face promisiuni. De când scăpătase soarele, nervii lui Arin fuseseră întinşi de nelinişte, în timp ce se convingea să nu forţeze lucrurile, să fie diferit faţă de cum era de obicei, să nu exagereze, să nu simtă sau să spună prea multe. „Las-o în pace”, îşi zisese el, exact ca şi Roshar. Dar un alt ţipăt se auzi din depărtare şi chiar dacă Arin ştia că e doar un truc, îşi dădu seama că era trucul lui *Kestrel.* Farsele ei tindeau să fie ca un cuib frumos clădit, ce ascundea o creatură periculoasă pe care Arin nu o observa niciodată decât prea târziu.

— Unde e? zise Arin.

— Nu a plecat încă, răspunse prinţul, în silă.

— Să plece? Cum? *Unde?*

— Întreab-o pe ea. O să-ţi spună, deşi am sfătuit-o altfel, aş putea adăuga.

Roshar înclină capul în direcţia cortului său.

Arin făcu un pas mare către cort. Mâna prinţului coborî grea pe umărul lui.

— Arin, planul ei e bun.

Arin se eliberă din strânsoare şi se îndepărtă.

O găsi pe Kestrel aşezată pe patul lui Roshar, încheindu-şi nişte ghete înalte, valoriene. Purta pantaloni – pantalonii femeii cercetaş. Kestrel îşi legase sânii strâns, cu o bucată de pânză. Abdomenul, umerii şi braţele îi erau dezgolite: pielea îi era de un auriu întunecat, aprins de lumina lămpii.

Kestrel îl auzise intrând, dar îşi ţinea capul în jos, ignorându-l. Coada împletită îi atârna grea peste umăr şi se legăna uşor în timp ce ea trăgea de şireturile ghetelor peste copci şi le înnoda. Când se întinse după tunica şi jacheta valoriene de pe pat, Arin surprinse cu privirea dunga pestriţă de pe umărul ei, văzu cicatricea lăsată de bici, ce se curba peste gât. Ea se opri – oare auzise bătaia jalnică a inimii lui? Sau poate felul în care înghiţise, prins în coşmarul acelor cicatrice, în amintirea momentului în care le văzuse pentru prima

dată, în imaginea teribilă pe care şi-o crease despre întâmplarea reală?

Kestrel se ridică şi se întoarse cu spatele la Arin. Chiar înainte de a-şi trage tunica peste cap, Arin văzu labirintul întreg de urme albe şi ridicate. Ea îşi puse jacheta de culoarea ţărânei. Toate hainele cercetaşilor erau vopsite ca să se potrivească nuanţelor pădurii.

— Kestrel.

Vocea lui Arin era aspră.

Kestrel se întoarse cu faţa la el şi-i dezvălui planul. Când Arin dădu să protesteze (nici nu reuşi să audă tot; pulsul îi bubuia în urechi, sângele i se scursese din vene), ea zise:

— Ai încredere în mine!

Avea, voi el să spună, dar îşi dădu seama că ar fi fost o minciună, că nu putea şi nu voia să se încreadă în ea, dacă *asta* însemna încrederea.

— Nu.

Acum, şi Kestrel era furioasă.

— Nu mă poţi ţine într-o colivie.

— Eu nu... Şi totuşi, într-un fel, *asta* voise să facă. Deşi îşi dădea seama că era greşit, nu-şi putea imagina cum să o lase să plece. E prea periculos, spuse.

Kestrel ridică din umeri.

— De ce insişti să te arunci în calea pericolului? Ai fost prinsă o dată. Nu eşti infailibilă. Încerci să-mi demonstrezi opusul?

— Nu.

— Încerci să mă pedepseşti?

— Nu.

— O merit, ştiu, dar

— Nu e vorba despre tine.

— Au să te prindă!

— Nu prea cred.

— Au să te ucidă. Sau chiar mai rău. Eu nu pot...

— Ba poţi. Ai face bine să poţi.

— *De ce?*

— Pentru că asta sunt *eu.*

Ochii ei erau umezi.

— Aşa am fost mereu.

Arin voia să-i spună că nu era adevărat. *Nu-ţi aminteşti bine,* i-ar fi putut spune, minţind-o.

— Vreau să fiu ca ea, continuă Kestrel.

Nu, nu vrei, ar fi vrut Arin să zică, să o convingă, deşi nu-i

plăcuse niciodată felul în care Kestrel se vedea pe sine ca fiind două persoane diferite. *Nu eşti deloc ca ea.* Stomacul i se strânse.

— Doar eu trebuie să-mi fac griji? întrebă ea. Ca atunci când ai fost plecat pe mare. Aşa cum se va întâmpla mâine. Şi în fiecare zi după aceea. Îţi poţi fiice şi tu griji, la fel ca mine.

Arin îşi privi mâinile. Tremurau.

— Ai încredere în mine! repetă ea.

Arin simţi josnicia fricii lui, certitudinea disperată că avea să o piardă iar. Avea încredere în acea certitudine. Avea încredere în spaima ce îl stăpânea ca un zeu.

— Arin.

Arin întâlni privirea lui Kestrel. Ochii ei erau deopotrivă străini şi familiari – plini, în mintea lui, de tot ceea ce cunoştea despre ea, dar şi de misterul gândurilor ei, pe care Arin nu avea să le cunoască niciodată sigur. Văzu – iar înţelegerea sparse cochilia fricii – că moartea nu era singura cale prin care ar fi putut să o piardă. Avea să o piardă dacă nu îi făcea hatârul. Nu avea încredere în ea. În niciun caz. Dar înţelegea că există lucruri pe care le simţi şi alte lucruri pe care alegi să le simţi, şi că alegerea nu făcea sentimentul mai puţin valabil.

— Ai încredere? întrebă ea.

Arin alese.

— Da.

Kestrel păşi în braţele lui. Arin ţinu blând coada împletită. Se îneca. Se afla jos, sub suprafaţa apei. Uitase cum să respire.

Apoi plămânii i se deschiseră şi mintea îi tăcu şi i se limpezi.

— Întoarce-te la mine, şopti el.

— Mă voi întoarce.

25

KESTREL GONEA, CĂLARE PE CAL APLECATĂ ÎN ŞA, împinse armăsarul să meargă la galop şi-l conduse direct pe drumul care ducea la sud de Errilith. Avea harta în minte. Kestrel văzu iar semnul tremurat ce marca o pădure aflată la o distanţă de două leghe de tabăra generalului. Roshar îi adusese harta, împreună cu moneda cercetaşului.

Şi acum: bocănitul copitelor. Spuma de năduşeală de pe gâtul calului. Lumina palidă a lunii. Lui Kestrel îi era greu să vadă gropile şi şanţurile de pe drum. Dacă armăsarul se împiedica, la viteza lui, animalul avea să-şi rupă ceva, să-l arunce pe călăreţ. Kestrel şi-ar fi frânt gâtul pe dalele de piatră.

Îşi implântă călcâiele în coastele calului. Mai erau doar câteva ore până când cerul se albăstrea şi se lumina. Atunci nu mai avea cum să pretindă că era cercetaşul. Copaci negri se izbeau şi săltau de fiecare parte a drumului. Kestrel avea gâtul uscat, iar năduşeala era sărată pe buzele ei.

Îşi aminti mâna lui Arin alunecând pe lungimea cozii ei, dându-i drumul. Felul în care o privise.

Copacii făcură loc dintr-odată ierburilor şi părură să cadă în urmă, să se prăbuşească muţi în spate pe când ea înainta în goană. Paşii armăsarului se lungeau pe lângă câmpie. Kestrel parcă traversa călare o mare întunecată.

În depărtare se vedea o pată, un pâlc de copaci. Se îndreptă spre vest.

Kestrel îndreptă calul undeva în afara drumului şi încetini pasul. Galopând mai încet acum, armăsarul porni peste câmpie, spre vest. Kestrel lăsă calul în voia lui. Coastele animalului se umflau şi se opinteau sub picioarele ei.

Crengi joase; fereşte! Ai grijă la genunchi! Copacii creşteau

mai aproape unul de altul aici; nu exista nicio potecă. Străduindu-se să vadă prin umbrele mai rare sau mai dese, Kestrel înaintă prin pădure până ce nu mai avu niciun sens să meargă călare.

Abia când legă calul (nu se auzea susurul vreunui izvor, ceea ce era destul de rău; detesta să lase animalul aşa, încins şi însetat), Kestrel simţi pentru prima dată o teamă lentă, greoaie, precum tristeţea... şi asta o făcu să-şi dea seama că frica ei era un soi de tristeţe, căci nu şi-o putea înfrâna. Kestrel crezuse că-şi poate învinge teama când îl înfruntase pe Arin şi-i ceruse să aibă încredere în ea. Când simţise, în cele din urmă, încrederea lui deplină, caldă şi fermă în braţele lui lungi.

Însă toate se terminau simplu: ea, singură, speriată, rătăcind în pădure.

Kestrel se opri, îşi înclină capul pe spate şi se uită la stelele ca nişte cioburi.

Vezi ce curajoase sunt ele, îi şopti amintirea vocii tatălui ei. Kestrel era foarte mică pe atunci. Strălucitoare şi nemişcate. Stelele acelea sunt soldaţii care stau pe loc şi luptă.

Un val de furie.

Chiar şi stelele.

Nu mai sta degeaba, îşi zise. Fugi.

O porni în goană printre copaci. Respiraţia îi era şuierătoare. Kestrel lăsă în urmă tot ce simţise şi nu se gândi decât la marcajul de pe hartă şi la cum să ajungă acolo cât era încă întuneric.

Era ora bufniţelor. Încă puţină noapte, o ultimă vânătoare înainte de zori.

Kestrel încetini alergarea. Avea picioarele moi. Bău din bidonul prins peste umăr şi piept. Îşi clăti gura şi scuipă. Genunchiul ei beteag pulsa un pic, însă ea-şi dădu seama – ca prin vis, straniu – că trupul ei devenise foarte puternic. Zilele petrecute pe cal îi întăriseră picioarele. Îi plăcea să alerge.

Însă forţa îi amintea şi de slăbiciuni, de cât de uşor cedase trupul ei în tundră. Descuiase poarta închisorii. Se simţise uşurată, bucuroasă. Apoi paznicii o hăituiseră. Picioarele moi, prăbuşirea, frânghia. Rochia ruptă de-a lungul spatelui ei.

Kestrel puse dopul bidonului şi-l înşurubă.

Începu iar să alerge.

Cerul era de un albastru întunecat când Kestrel văzu o pâlpâire portocalie printre copaci. O lampă cu ulei.

Inima îi lovea coastele. Încetini pasul, mişcându-se spre

luminiş. Lampa se legănă. Cineva o auzise.

— Salutări! încercă ea să strige pe când păşea prin ultimul crâng de copaci, opintindu-şi trupul. Rămăsese fără respiraţie. Tuşi şi încercă iar: Onor împăratului Lycian, Generalul Lupilor, tatăl a o sută de mii de copii!

Era titlul lui militar, ca şi cel politic. Deşi împăratul nu mai luptase în vreun război de când cuceriseră Herranul, el îşi păstrase rangul ca prim-general, singura persoană în faţa căreia răspundea tatăl ei.

— Alis? strigă vocea din spatele felinarului ridicat.

— Rămâneţi pe loc! Domnule.

— Glasul tău e ciudat.

Kestrel scoase moneda din pantaloni.

— Prindeţi!

Aruncă jetonul în aer şi îl auzi pe om prinzându-l – sau auzi, mai degrabă, liniştea monezii ce nu atinse pământul. Felinarul se apropie. Kestrel nu reuşea să vadă trăsăturile bărbatului care îl ţinea, ci doar silueta lui înaltă şi masivă, pe când venea spre ea.

Kestrel tuşi.

— Nu, vă rog să rămâneţi unde sunteţi, domnule. Simt bolnavă.

— Vino în cortul meu atunci şi raportează acolo! Odihneşte-te.

— E o boală, ceva estic. Barbarii au adus-o cu ei. S-ar putea să vă infectez.

Cizmele ofiţerului se opriră scrâşnind pe ţărână.

— Ce fel de boală?

— Începe cu tuşea. Astfel, Kestrel spera să explice vocea schimbată. Apoi pustule. Băşicile curg. Nu mi-am dat seama că una dintre căruţe era plină cu cadavre. Mă apropiasem de tabăra lor şi m-am uitat în căruţele cu provizii, ca să văd cât de pregătiţi sunt.

Era un sentiment ciudat să vorbească iar în valoriană.

— Rebelii vor să asedieze feuda. Au cadavre ciumate pe care le vor arunca peste zidurile conacului Errilith. Ne vor infecta în timpul atacului. Ei par să fie imuni.

— Ai nevoie de un doctor. Omul părea sincer îngrijorat. Putem să te punem în carantină.

— Vă rog, lăsaţi-mă să continui să fac tot ce pot pentru victoria noastră.

Kestrel chemă în ajutor amintirea copilei din ea pe când vorbea. Îşi aminti de acea fetiţă, atât de dornică să devină războinica tatălui ei. Kestrel vorbi cu vocea fetiţei.

— Atâta timp cât pot să mă mai ţin pe picioare, pot încă să servesc. Îmi doresc să servesc. Lăsaţi-mă să aduc glorie imperiului.

Ofiţerul ezită, apoi zise:

— Gloria e a ta!

Acestea erau vorbele adresate în mod tradiţional unui soldat care accepta o misiune sinucigaşă.

Ofiţerul valorian se mişcă în umbră şi rămase tăcut. Cerul părea să se fi luminat puţin, dar Kestrel îşi zise că era doar imaginaţia ei, că cerul nu putea face asta între două bătăi de inimă. Lăsa pur şi simplu neliniştea să o comande.

— Atunci, raportează! zise ofiţerul. Spune-mi câţi simt.

— O mie de soldaţi. Poate o mie cinci sute.

Forţele lui Roshar, din apropierea feudei Errilith, erau de două ori mai numeroase.

— Componente?

— Cavalerie mică, în cea mai mare parte infanterie.

Era adevărat.

— Şi după câte se pare, majoritatea sunt tineri.

Adevărat.

— Neexperimentaţi.

Minciună.

— Au armament uşor şi puţin.

Din păcate, era adevărat.

— Există ceva tensiuni între dacrani şi herrani.

De fapt, tensiunile nu erau atât de mari pe cât se aşteptase.

— Neînţelegeri privind comanda.

Nu era adevărat. Sau nu tocmai. Uneori însă, Kestrel îl surprinsese pe prinţ uitându-se la Arin cu o ezitare precaută,de parcă ar fi crezut în secret că Arin era altceva decât un simplu om şi că avea să vină o zi când pielea lui Arin avea să se despice, iar creatura din el urma să iasă la lumină.

De fapt, majoritatea soldaţilor îl priveau aşa pe Arin.

— Poziţia? întrebă ofiţerul.

— Trebuie să fi ajuns la conac de-acum.

— Spune-mi despre formaţiile unităţilor, poziţiile lor în cadrul armatei.

Kestrel răspunse, uşurată. Omul părea să o creadă. Era mai uşor decât îşi închipuise ea. Kestrel îşi amesteca adevărurile şi minciunile, aşezându-le în faţa ei ca pe scânduri de lemn unite, suficient de solide ca să suporte greutatea încrederii acestui om.

Când se opri însă, liniştea se prelungi mai mult decât se aştepta ea.

— Alis, spuse ofiţerul. De unde vii tu?

Kestrel se prefăcu că nu înţelege întrebarea.

— Domnule, vin din tabăra rebelilor.

— Nu asta am vrut să zic. De unde *eşti*[7].

Încrederea lui Kestrel se risipi. Ofiţerul o suspecta. Ea nu ştia nimic despre cercetaş. Kestrel luase moneda şi harta şi plecase cât putuse de repede.

Precaută, Kestrel îi zise ofiţerului:

— Credeam că ştiţi deja.

— Adu-mi aminte.

Lumina felinarului era suficient de puternică încât omul să vadă dacă ea încerca să-şi mişte mâna spre pumnal. Rămase nemişcată. E im joc, îşi zise Kestrel.

— Sunt colonistă.

Pariul era de partea ei; aproape toată Valoria era formată din colonii.

— Dar de unde, mai exact?

Kestrel tuşi iar, făcând zgomotul să pară cavernos şi umed, şi încercă să se gândească.

— De aici.

Cercetaşii trimişi în Herran ar fi trebuit să cunoască limba şi, în mod ideal, şi terenul. Fata – Alis – era tânără; aşa îi spusese Roshar.

Ce stupid, să fie atât de uşor prinsă! Dacă generalul alesese pe cineva cu puţină experienţă ca să adune informaţii de la duşman, atunci pesemne că o făcuse pentru că fata prezenta alte calităţi ce compensau lipsa ei de experienţă, precum faptul că era familiară cu ţinutul.

— Şi eu sunt de aici, zise ofiţerul încet.

— Da, domnule.

Inima lui Kestrel începu să bată cu şi mai multă putere.

— Mi-am petrecut copilăria la o fermă, la vest de aici.

Omul făcu un pas înainte. Kestrel rămase nemişcată. Ofiţerul nu se afla suficient de aproape ca să o vadă limpede; nici ea nu-l putea vedea clar. Însă Kestrel prinse acum accentul vag din glasul lui. Şi ea ar fi avut, dacă tatăl ei nu ar fi ordonat meditatorilor ei să o scape de orice urmă de accent din glasul ei. În valoriană, Kestrel avea vocea unui curtean din capitală, cizelată şi pură.

— Îmi vreau căminul înapoi, zise ofiţerul.

— Şi eu. Kestrel vorbi încet, răguşită de tuse, dar adăugă o cadenţă uşoară – suficient cât ofiţerul să creadă că accentul se aflase mereu în vocea ei, fără ca el să observe. Care sunt ordinele mele?

Kestrel încercă să-şi formuleze întrebarea calm. Pulsul ei bătea nebuneşte.

— Întoarce-te la post. Am să-l informez pe general despre raportul tău.

— Da, domnule.

Cuvintele ieşiră prea repede, impregnate de uşurare.

— Nu încă. Ofiţerul lăsă felinarul pe pământ şi se dădu înapoi. Ridică felinarul!

Groaza urcă în gâtul ei.

— Ridică felinarul şi arată-mi chipul!

— Dar... Kestrel înghiţi. Infecţia.

— Vreau să văd. O să stau la distanţă.

— Riscul...

— Soldat. Ridică felinarul! Arată-mi faţa!

„Ai încredere în mine”, îi ceruse ea lui Arin. Îşi aminti forţa din vocea ei şi încercă să cheme iar acea forţă în ajutorul ei. Se gândi, în trecere, că aşa era şi memoria: im proces de reclădire când unele părţi se pierd.

Lent, Kestrel păşi spre felinar. Îşi ţinea capul plecat, deşi nu credea că ofiţerul îi putea vedea încă faţa – Kestrel nu zărise niciun pic chipul bărbatului după ce aşezase felinarul la picioare, chiar înainte de a păşi înapoi.

Închise un ochi: era un truc vechi, învăţat de la tatăl ei, de folos în lupta pe timpul nopţii, ce implica torţe sau felinare. Un ochi se obişnuia să vadă la lumina torţei, celălalt ochi era protejat ca să vadă în beznă, în cazul în, care luminile se stingeau.

— Nu vreau să mă vadă nimeni, îi zise ea ofiţerului. Boala mi-a distrus chipul.

— Arată-te! Acum.

Ea înşfăcă felinarul şi-l sparse de un bolovan.

Ofiţerul blestemă. Kestrel avea deja pumnalul în mână. Îl auzi pe bărbat trăgându-şi sabia.

„Nu vreau să ucid”, îi spusese ea lui Arin acum ceva vreme. Şi chiar dacă şi-ar fi dorit, Kestrel ar fi dat greş. Simţi amintirea eşecului, a tatălui ei care o privea în timp ce ea nu era capabilă să riposteze, lăsându-şi mâna să cadă moale sub presiunea unei săbii străine.

— Cine eşti?

Ofiţerul înaintă. Sabia lui împungea umbrele: ascuţită, atentă, oarbă. Vederea bărbatului încă nu se obişnuise cu întunericul, dar avea să o facă în curând.

Ofiţerul avea să o captureze şi să o ducă în tabăra generalului.

Aveau să îi pună întrebări, să o oblige să răspundă. Aveau să o preseze, să o descoasă, folosindu-se de punctele ei cele mai slabe.

Se gândi la închisoare, la drogul de seară, la noroi şi la agonie. Îşi imagină chipul tatălui ei în timp ce era adusă în faţa lui. Îl văzu în amintire. Îşi văzu viitorul.

Cu pulsul bătându-i nebuneşte şi stomacul strâns, Kestrel se lăsă pe vine şi luă un pumn de ţărână. Bărbatul o auzi şi se întoarse. Ea aruncă pietrişul în faţa ofiţerului.

„Un truc murdar”, îşi auzise odată tatăl spunând. „Dezonorabil.”

Însă trucurile murdare erau specialitatea ei.

Îl înconjură ca o săgeată pe ofiţer, ajunse în spatele lui şi furişă vârful pumnalului în spatele omului, chiar sub coaste.

— Ce coduri foloseşti ca să comunici cu generalul? Spune-mi!

— Niciodată.

Kestrel împinse mai tare.

— O să te ucid.

Ofiţerul îi prinse picioarele cu un picior de-al lui şi smuci tare. Ea se răsturnă. Căzu pe pământ. Dădu să se ridice şi descoperi că vârful sabiei ofiţerului se afla la gâtul ei.

— E rândul meu să pun întrebări.

Ofiţerul lovi cu piciorul pumnalul din mâna lui Kestrel.

O pasăre cânta undeva. Venea dimineaţa. Kestrel îşi dădea vag seama de asta şi de calul pe care-l priponise şi nu avea să-l mai dezlege vreodată. Şi-l imagină pe Arin, care pesemne că nu dormea. Probabil că stătea cu ochii pe cer şi pe drum. Simţi iarba de sub mâna ei, umedă de rouă verii.

Pe jumătate ridicată, pe jumătate ghemuită, Kestrel se trase tremurând din calea sabiei.

Sabia o urmă. Era un axinax. Recunoscu lama mai scurtă, ce era preferată în luptele desfăşurate în pădure. Kestrel se făcu mică, simţi o piatră ascuţită împungând-o în spate şi se gândi, în mod ciudat, la pianul ei. Un pasaj întreg prinse a-i răsuna în minte; era un pasaj pe care nu-l mai cântase de ani de zile, dar pe care-l iubise pentru trecerile lui dramatice de la registrele ascuţite la cele grave. Obişnuise să-i placă să-şi treacă mâna dreaptă peste cea stângă şi să afunde sunetul în întunecime. Nu trebuia să se întindă prea mult. Deşi era micuţă, avea mâini lungi. Braţe lungi.

Reuşea să apuce bine.

Kestrel pipăi pământul de sub ea şi-şi strânse degetele în jurul pietrei ascuţite ce-i împungea spatele. Îşi luă avânt şi zdrobi mâna omului, acolo unde ţinea plăseaua sabiei.

Ofiţerul scoase un sunet îngrozitor. Sabia căzu. Vârful ei lunecă pe coapsa lui Kestrel, tăindu-i pantalonii. Arma lovi pământul.

Durerea îi ardea piciorul, însă Kestrel se ridicase.

Pumnul ei strâns se lovi cu un trosnet de faţa lui. Sparse capul omului. Degetele lui Kestrel erau alunecoase şi calde. Lichidul curgea pe sub pielea gărzii pentru braţe.

Omul se prăbuşi cu un bufnet. Ea lăsă piatra să-i cadă din mână.

Păsările parcă înnebuniseră. Acum părea că un cor întreg cânta. Coapsa lui Kestrel era fierbinte, lipicioasă. Pe unghiile ei era ceva ce semăna cu carnea. Mâna ei avea o mănuşă de sânge.

„Nu vreau să ucid”, îi zisese ea lui Arin. Kestrel se adânci în amintire şi se văzu în sala ei de muzică, aşezată în faţa lui Arin. O fereastră deschisă gemea, legănându-se în balamale. Aerul era cald, tomnatic. Piese de Muşcă şi înţeapă, toate cu faţa în sus.

Îi tremurau mâinile. Avea să cedeze.

Şi dacă cedezi?

Planul lui Kestrel era deja aproape năruit.

Atunci, salvează situaţia.

Uită-te la cadavru! Hai! Asigură-te că omul e mort.

E mort.

Acum tu. Uită-te!

Kestrel dădu la o parte bucata ruptă de pânză de pe coapsă. Sângele se scurgea din rană. O durea, dar se gândi că poate tăietura nu era prea gravă. Piciorul îi putea suporta greutatea.

Îşi şterse mâna însângerată pe pământ.

Cortul, îşi zise ea. Du-te.

Merse nesigură spre cortul mic al ofiţerului şi intră.

Un aşternut din paie. Un şoim într-o colivie acoperită; pasărea dormea. Un taburet aşezat în faţa unei mese pe care se aflau hârtii, un stilou, o călimară şi un set de abace.

Hârtiile.

Kestrel se repezi la ele, smulgând o pagină. Apoi lăsă mâna moale. Stomacul i se întoarse când îşi dădu seama că pe hârtie se afla o scrisoare pe care mortul o scria mamei lui.

Mai caută, îşi zise ea. Nu te mai gândi la chipul lui sfărâmat.

Studie fiecare pagină din micul teanc, căutând orice urmă, cât de mică, de mesaj codat adresat tatălui ei. Din moment ce militarii foloseau mai multe coduri, Kestrel trebuia să găsească o mărturie a aceluia folosit de ofiţer. Poate că avea să-l recunoască. Să şi-l amintească. Să-l decodeze.

Dar nu exista niciun mesaj, ci doar scrisoarea adresată mamei şi paginile goale.

Kestrel şchiopăta iar afară şi văzu, în lumina zorilor, fruntea

sfărâmată a ofiţerului, substanţa moale a unui ochi. Îşi înghiţi nodul din gât, apoi căută în hainele mortului şi-i găsi sigiliul.

Ce uşurare! Sigiliul i-ar fi putut fi de folos. Dar nu exista niciun mesaj codat. Kestrel spera să poată falsifica un raport adresat de ofiţer tatălui ei.

Un gând imposibil.

Stupid.

Kestrel nu cunoştea codul; nu cunoştea nici măcar numele mortului. Voia să-şi îngroape faţa în palme.

Se întoarse la cort şi se prăbuşi pe taburet. Sângele curgea din piciorul ei rănit. Ar fi trebuit să-l bandajeze, dar nu avea cuce.

Şoimul îşi întinse ghearele pe stinghia lui şi-şi mişcă greutatea, foşnind şi scrâşnind. Kestrel îşi aruncă privirea la pasăre. Frustrarea ei era aproape disperată.

Apoi privirea îi căzu asupra abacelor. Bile din lemn ce lunecau pe câteva bare subţiri din metal, fixate într-un cadru de lemn. Erau folosite pentru a socoti.

Kestrel atinse o bilă. O amintire înflori în mintea ei.

Deschise călimara şi găsi o pagină goală. Trăgând cu privirea la scrisoarea ofiţerului către mama lui, Kestrel înţelese cum să imite scrisul omului. Îşi înmuie stiloul în cerneală şi compuse primul rând de cod.

26

CALUL ÎNCEPU GREOI URCUŞUL DEALULUI SPRE tabără, cu capul în jos. Soarele suise pe boltă. Era aproape după-amiază, iar ziua se anunţa a fi toridă. Pe Kestrel o durea inima să audă respiraţia calului. Îl forţase. Dar piciorul ei stâng...

Rana nu mai sângera. Bucata ruptă de pânză din pantalonii ei se lipise de tăietură şi se întărise de sângele închegat. Rana o înţepa, iar pielea din jurul ei o ardea. Avea să fie nevoită să dezlipească materialul ca să vadă cât de gravă era rana de dedesubt.

Calul încetini şi gemu. Pe Kestrel nu o lăsa inima să-l mai chinuie. Dădu să descalece, apoi tresări de durere şi se opri când mişcarea desfăcu marginile tăieturii.

Îi era sete. Îi era greaţă din cauza soarelui. La postul cercetaşului, îşi stropise rana cu apă din bidon. În pădure, când dezlegase calul, îşi turnase apă în palme şi-i dăduse să bea animalului până ce nu mai rămăsese nimic.

Acum, Kestrel putea zări vârfurile albicioase ale corturilor ridicate pe coline. Era aproape. Sărmanul cal! Tocmai ce se pregătea iar să descalece, când îşi auzi strigat numele.

Arin venea spre ea, pe panta abruptă, alunecând pe iarbă, dar păstrându-şi echilibrul. O adiere de vânt îi răvăşi părul şi-i umflă cămaşa. Coborârea lui se preschimbă într-o goană periculoasă, iar Kestrel se întrebă în joacă dacă într-adevăr era zeul morţii acela care veghea asupra lui şi nu zeul graţiei, cel al înălţimilor, al caprelor sau orice zeu i-ar fi putut permite lui Arin să alerge în felul acela şi să nu se împiedice de vreun dâmb, venind de-a dura. Lui Kestrel i se părea că e puţin nedrept.

Arin veni în fugă spre ea. Avea părul greu de transpiraţie. Pielea i se bronzase pe drumul spre sud, dar acum părea mai palid

în timp ce-şi ridică ochii încercănaţi spre ea. Arin nu dormise.

Primul lucru pe care îl observă el fu mâna lui Kestrel. Partea stângă a trupului ei era ascunsă privirii lui. Pe Kestrel o emoţionă felul în care privirea lui Arin fulgeră direct la mâna ei stângă, plină de sânge. Ochii lui luceau de aceeaşi emoţie pe care ar fi simţit-o ea dacă i-ar fi fost frânte degetele, dacă nu ar mai fi putut cânta şi ar fi trebuit să şchiopăteze pe clapele pianului, când de fapt ar fi vrut să zboare.

Arin îi dădu jos garda de pe braţ, blestemând curelele.

— Nu e sângele meu, zise ea.

— Nu eşti rănită?

— Piciorul stâng.

Arin dădu ocol calului, văzu rana şi amuţi.

— Bine, zise el în cele din urmă. Haide! O ajută să descalece. Pot să te duc în braţe.

Kestrel sesiză întrebarea din tonul lui Arin.

— Nu. Ne va vedea Roshar. O să ne tachineze îngrozitor.

Kestrel zâmbi pentru că voia ca şi Arin să zâmbească.

Nu-i plăcea felul în care arăta el: ridurile adânci din jurul gurii, ochii umbriţi de îngrijorare.

Arin nu zâmbi. Îi cuprinse chipul cu ambele mâini. O emoţie îi schimbă expresia feţei, un soi de veneraţie mohorâtă, ca aceea pentru o furtună sălbatică ce face ravagii pe cer, dar care nu-ţi distruge viaţa, nu-ţi ia tot ce iubeşti. Acel soi de furtună care te lasă să te simţi salvat.

Kestrel se umplu de agitaţie. Neliniştea clocotea, bolnăvicioasă.

Iraţional. Ea ştia că şi-ar fi putut ridica buzele uscate la ale lui ca să guste adevărul dragostei lui de pe limba sa. Totuşi, nu putea declara un lucru pe care nici nu ştia sigur că-l simte.

Coapsa ei pulsă.

— Nu mă duce în braţe! zise ea voioasă. Dar o să te las să mă ajuţi să urc dealul.

Ducând calul de frâu, Kestrel şi Arin traversară lent tabăra. Arin îşi ţinea braţul pe sub umerii ei. O duse la cortul lui.

— Cred... Arin ezită. Înăuntru. Ai putea sta afară. Dar... Îşi aruncă privirea la coapsa ei însângerată. Trebuie să-ţi scoţi pantalonii. Pot să aduc pe altcineva...

— Nu. Tu.

Privirea lui se furişă la a ei, apoi se mută.

Kestrel intră în cort. Pe jos nu era pânză, ci doar iarbă şi un

aşternut. Se aşează pe pământ.

Arin se uită la gura ei uscată.

— Ţi-e sete, zise el şi plecă.

Se întoarse cu un bidon, un bol cu apă, un borcan şi tifon curat.

Kestrel bău. Apă păru să alunece mult în trupul ei. Se gândi la apă, la sentimentul minunat pe care-l avea bând-o. Se gândi la asta, nu la Arin.

El îngenunche alături. Kestrel puse bidonul deoparte. Tăietura o durea surd: aproape nimic pe lângă senzaţia bruscă pe care o încercă simţind prezenţa lui Arin atât de aproape. Inima i-o luă razna. Afară, cicadele cântau.

Arin îi desfăcu armura şi o ridică încet.

— Nu mai eşti rănită în nicio altă parte?

— Doar la picior.

La început, Kestrel se bucură să scape de armură, dar după ce rămase fără ea, se simţi expusă şi prea delicată.

Arin nu se mişcă. Kestrel ştia ce trebuia să facă ea mai departe. Degetele ei se împiedicară stângaci în timp ce se întinse să-şi desfacă pantalonii.

— Aşteaptă! zise Arin. Stai! Ezită, apoi: Lasă-i pe tine! Arin apucă ruptura din cracul stâng al pantalonilor şi o deschise şi mai mult, sfâşiind cu grijă materialul în jurul coapsei lui Kestrel. În curând, pânza era cu totul desprinsă, cu excepţia bucăţii lipite încă de rană. Arin picură apă deasupra, ca să înmoaie materialul.

— O să te doară.

— Dă-i drumul!

Arin dezlipi bucata de pânză de pe rană. Kestrel îşi trase respiraţia în timp ce sângele începea iar să curgă. Arin scoase de tot pânza, lăsându-i piciorul stâng aproape cu totul descoperit.

Arin clăti sângele.

— Ah!

— Ce-i?

Arin îşi înălţă capul brunet şi zâmbi.

— Rana nu e aşa de gravă.

Kestrel se uită la sângele care continua să curgă.

— Adică, se grăbi el să spună, nu trebuie cusută. Ceea ce e bine. Nu că nu e *rău* pentru tine sau că nu doare, sau...

Kestrel râse.

— Arin, şi eu mă bucur că nu e mai rău de atât.

El începu să cureţe rana. Apa rozalie îi curgea lui Kestrel pe picior, iar pământul de sub ea se umezi. Arin tamponă sângele cu tifon. Rana o durea pe Kestrel, însă atingerea lui Arin era blândă şi

era foarte priceput la a acorda îngrijiri, aşa că atunci când desfăcu borcanul în care se afla o alifie albicioasă şi începu să o aplice pe tăietură, ea întrebă:

— Ai învăţat să faci asta în luptă?

Capul lui Arin rămase plecat şi continuă să fie atent la ce făcea.

— Unele lucruri. Pe altele, le-am învăţat din cărţi. Sau...

Se întrerupse brusc.

— Arin?

— Sub stăpânirea valoriană, am învăţat să facem tot ce putem pentru binele nostru. Sau pentru alţii. Când eram răniţi.

— Când *ei* vă răneau.

Arin ridică din umeri, întinzându-se după sulul de tifon.

— Ar fi trebuit să ştiu. N-ar fi trebuit să întreb.

— Mă poţi întreba orice.

Alifia era răcoroasă şi o furnica pe Kestrel. Tot trupul ei se relaxă în absenţa durerii

Arin aşează tifonul peste rană şi desfăcu sulul, trecându-l în jurul coapsei ei. Privirea lui Kestrel urmări tifonul, în timp ce faşa îi înconjura pielea, trecându-i printre picioare şi coborând. Palma lui aspră şi caldă atinse interiorul coapsei. Tăcură amândoi.

Arin ajunse la capătul sulului de tifon, pe care îl trecu peste celelalte straturi şi-l înnodă. Îşi terminase treaba, dar tot nu se mişcă. Podurile palmelor lui se sprijineau pe genunchii ei. Palmele erau fierbinţi pe pielea ei. Vârfurile degetelor îi mărgineau marginea de jos a bandajului.

— E mai bine?

Corpul ei părea moale şi viu. Nu voia să-i răspundă. Dacă i-ar fi răspuns, mâinile lui ar fi alunecat de pe trupul ei.

— Kestrel?

— Da, zise ea cu jumătate de gură. E mai bine.

Arin nu se mişcă. Afară, cicadele ticăiau şi bâzâiau. Arin îi întâlni privirea. Ochii lui erau umbriţi. Degetele sale trasară un model ce nu avea nimic de-a face cu rana şi părură să-i despice carnea în brazde luminoase.

Kestrel icni. Arin o auzi. Se sprijini pe călcâie, se ridică şi traversă spaţiul până în partea opusă a cortului dintr-o singură mişcare rapidă, înainte ca ea să poată spune ceva. Apoi nu mai fu nimic de zis.

Arin se aşează în apropierea aşternutului său.

— Ce s-a întâmplat la postul cercetaşului?

Kestrel îşi afundă mâinile în apa rămasă pe fundul bolului. Frecă sângele de pe mâna dreaptă, concentrându-se la ce făcea.

Senzaţia aceea arzătoare păru să se retragă. (Inoportun, îi zise ea. Problematic. Tocmai acum. Ce e cu tine că nu poţi respecta un prieten care ţi-a cerut să nu-l foloseşti? De ce scânteiază şi arde totul la gândul tentaţiei lui, la gândul că poate îşi va asculta ispita, se va lăsa în voia ei şi ea îl va mângâia? Nu, pe el nu-l va mângâia. Şi poate că nici pe tine.)

Kestrel îşi spălă mâna şi-i povesti lui Arin totul, de când plecase din tabără, noaptea trecută, până în momentul în care sfărâmase faţa ofiţerului cu o piatră.

— L-am ucis, zise ea.

Ar mai fi zis şi altceva, dar ezită.

Arin se încruntă.

— Te simţi vinovată.

— Nu purta armură.

Arin dădu exasperat din mână.

— A fost greşeala lui.

— Îi păsa de mine.

— Ce vrei să zici?

— Mă refer la Alis, cercetaşul. Era îngrijorat pentru ea.

— Vrei să spui că regreţi că ai omorât un om doar pentru că era o persoană de treabă?

— Spun că era o persoană, iar acum e mort şi eu l-am ucis.

— Mă bucur că ai făcut-o.

— Eu nu.

Acum şi Kestrel era furioasă.

— Eşti conştientă, zise Arin aspru, de ce ţi-ar fi putut face?

— Dacă ar fi vrut să mă omoare, ar fi reuşit. Nu asta a urmărit. Doar de aceea am putut să...

— Nu a vrut să te ucidă pentru că voia să te ia *prizonieră.*

— Ştiu. Am voie să ştiu asta şi să-mi pară totuşi rău.

— Nu-mi cere să-ţi împărtăşesc sentimentul.

— Nu o fac.

— Dacă te lua prizonieră... Arin se opri, apoi continuă: Sunt ucigaşi. Cotropitori. Tâlhari. Nu-mi pare rău'. Nu-mi va părea nicicând rău.

— Deci nu ai regretat niciodată o crimă.

Ochii lui Arin fulgerară, apoi se înnegurară ca de o amintire.

— N-o voi face niciodată.

Kestrel cercetă chipul lui Arin. Furia ei se stingea pe măsură ce-şi amintea că problemele lor erau diferite, că rănile lui Arin erau adânci. Cu sau fără voia ei, Kestrel atingea puncte sensibile.

— Te-am supărat.

— Da. Sunt supărat. E supărător să te aud spunând că te simţi vinovată pentru că te-ai apărat de cineva care ţi-ar fi putut face rău.

— E mai mult de atât.

Arin îşi coborî privirea la mâinile lui pătate de sânge.

— Te poţi răzgândi. E în regulă dacă o faci. Nu trebuie să iei parte la războiul ăsta.

— Ba da. Nu m-am răzgândit.

— Ai avut de ales între tine şi el, zise Arin încet. A trebuit să alegi.

Privirea lui Kestrel căzu asupra ierbii ude de sub ea şi a tifonului înfăşurat. Se gândi la trecutul ei. La toată viaţa ei.

— Vreau să pot avea alegeri mai bune.

— Atunci trebuie să construim o lume care le are.

Când Roshar văzu pantalonii ei rupţi, cu un singur crac, şi pe Arin alături de Kestrel, pe când şedeau în faţa cortului prinţului, ochii lui sclipiră de voioşie. Kestrel fu destul de sigură că Roshar avea să spună că era şi timpul ca Arin să rupă hainele de pe ea. Apoi Roshar ar fi putut comenta reticent despre nepriceperea lui Arin de a-şi duce treaba până la sfârşit *(Doar un crac?* şi-l imagină ea zicând pe Roshar. *Ce leneş eşti, Arin!)* sau despre calitatea demodată a sfielii lui Arin (Ce *mieluşel eşti!).* Poate că avea să-i ofere condoleanţe lui Kestrel pentru sfârşitul parţial al pantalonilor ei. Avea să o întrebe dacă se lăsase rănită dinadins.

Kestrel roşi.

— Lucrurile nu au decurs conform planului la postul cercetaşului, zise ea, afirmând ceea ce era evident, doar ca să conducă dialogul spre ceea ce ar fi trebuit să se discute, şi în niciun caz spre ce avusese loc sau nu în cortul lui Arin.

— E rănită, zise Arin, care, deşi nu o arăta, trebuie să se fi simţit şi el la fel de ruşinat încât să afirme un lucru vizibil de la o poştă.

— Abia, spuse Roshar. Nu e decât o zgârietură. Altfel nu ar fi în stare să stea în picioare.

— I-ai putea oferi uri loc jos, comentă Arin.

— Ah, dar nu am decât două scaune in cort, micule herrani, iar noi suntem trei. Presupun că ar putea sta în poala ta.

Arin îl fulgeră pe Roshar cu o privire iritată şi intră în cort.

— Dar aş fi putut spune ceva mult mai rău, protestă Roshar.

— Nu mai spune nimic, îi zise Kestrel.

— Nu-mi stă în fire.

Ea îl ignoră. Când toţi trei se aflară în cortul prinţului (Arin

alese să stea în picioare), Kestrel explică în detaliu ce se întâmplase.

— I-am scris o scrisoare generalului, termină ea, şi am dat drumul şoimului.

— Câte seturi de coduri folosesc cercetaşii valorieni? întrebă Roshar.

Kestrel îşi afundă unghia degetului mare în braţul de tec al scaunului.

— Multe. Nu sunt sigură câte. S-ar putea să nu-mi amintesc tot ce m-a învăţat tata sau poate că a ales să-mi menţioneze doar câteva. Între timp ar fi putut crea altele şi să le fi pus în folosinţă de atunci.

— Deci şansele ca scrisoarea ta să fie codată corect şi să fie ceea ce aşteaptă generalul sunt foarte mici.

— Da.

— Cum ai ales ce cod să foloseşti? întrebă Arin.

— Ofiţerul avea abace în cort, ceea ce e neobişnuit, cu excepţia cazului în care era de datoria lui să contabilizeze proviziile armatei. Dar asta se face în tabără. Mi-am amintit un cod numeric. S-ar putea să fi folosit abace ca să poată scrie în cod.

— Sau, interveni Roshar, tatăl tău va citi biletul, va vedea un alt cod decât aşteaptă şi va trimite pe cineva la post, unde vor găsi un cadavru.

— Şi dacă se întâmplă aşa, zise Arin, atunci nu suntem într-o situaţie mai proastă decât înainte.

— Oh, ba da, *suntem.* Generalul îşi va da seama că scrisoarea e un şiretlic şi va face invers decât ne-am dori noi. Va ignora drumul principal. Va apuca pe drumuri lăturalnice, prin păduri, acolo unde armele noastre ar deveni aproape inutile şi nu vom mai avea avantajul înălţimii. Ştii asta.

Arin închise gura, aruncându-şi nelinişitit privirea către Kestrel. Da. *Ştiuse* toate astea, la fel ca şi ea. Kestrel se simţea încă şi mai prost din cauza efortului lui de a-i face greşeala să pară minoră. Arin cunoştea gravitatea situaţiei.

Roshar se lăsă pe spate în scaunul lui care scârţâi. Ochii lui lunecară de la Arin la Kestrel, negri precum smalţul. Dungile verzi din jurul lor erau proaspăt trase.

— Poţi să-mi spui ceva mai vesel de atât?

— În scrisoarea mea nu am menţionat nimic despre planul de a folosit cadavre ciumate ca atac defensiv în timpul asediului. A trebuit să-i spun asta ofiţerului, să-l fac să se ţină la depărtare. Dar odată ce l-am omorât, minciuna nu a mai fost necesară. Acum,

conacul poate părea o ţintă încă şi mai facilă şi mai ademenitoare.

— *Dacă* tatăl tău muşcă momeala.

— A făcut tot ce a putut, zise Arin.

Efectele analgezice ale alifiei de pe tăietură începeau să dispară. Kestrel îşi frecă rana, prin bandaj, studiind straturile de tifon, şi încercă să-şi stăpânească senzaţia de înfrângere, care părea să se înrăutăţească pe când Arin încerca să o apere.

Ştiu, spuse Roshar, dar armata noastră e deja destul de mică. Nu putem fi în două locuri în acelaşi timp. Generalul se va deplasa spre Errilith. Nu vreau să duc o bătălie defensivă. Nu ne putem permite. Dacă se întâmplă să ne ciocnim aici, avem avantajul dealurilor, dar ei au suficienţi oameni cât să se împrăştie şi să ne flancheze. Ceea ce mi-a plăcut la planul de a-i ataca pe drum a fost oportunitatea de a-i *încolţi,* de a-i imobiliza, astfel încât să nu mai poată face vreo mişcare.

— Atunci, ai încredere în ea.

Kestrel îşi aruncă privirea la Arin.

— Scrisoarea aia codificată a fost un pariu disperat, zise Roshar.

A fost pariul *ei* disperat, replică Arin. De aceea, eu cred că va funcţiona.

Hotărârâ că aveau să părăsească tabăra în zori. Kestrel îl privi pe Arin dispărând între căruţele cu provizii. Ea merse la râu, se spălă de sânge şi de năduşeală, apoi îşi schimbă pantalonii sfârtecaţi, care aparţinuseră cercetaşului, cu perechea pe care o purtase când sosise aici. Nu voia să se gândească la prea multe lucruri. Privi frunzele aplecându-se în vânt şi dezvăluindu-şi pântecele albicioase. Se auzea apa repede. Zvonul metalic al cicadelor.

Se întoarse în centrul taberei.

Arin instalase acolo o tocilă şi, aparent, stu4ia, pe rând, armele depozitate într-o căruţă, inspectând fiecare lamă. Se încruntă privind o sabie şi o aplecă spre tocilă, punând piatra în mişcare. Sunetul era aspru.

Apoi privirea lui Arin tresăltă. O văzu, iar tocila se opri.

Kestrel se apropie.

— Există fierari dacrani în tabără. Pot face şi alţii ce faci tu.

— Nu la fel de bine.

Arin întinse ulei pe lamă, ca să o lustruiască. Degetele îi luceau.

Îmi place să o fac. Arin îşi întinse mâna unsă. Pot?O clipă,

Kestrel nu-şi dădu seama ce voia Arin, apoi îşi trase pumnalul pe care i-l făcuse el cadou şi i-l dădu.

Arin studie arma, surprins şi mulţumit.

— Îl îngrijeşti bine.

Kestrel îşi luă pumnalul înapoi.

— Bineînţeles.

Vocea ei răsună aspră şi potrivnică.

Arin o privi. Apoi replică prietenos:

— Da, bineînţeles. Există vreo vorbă pentru asta? „Un valorian îşi lustruieşte întotdeauna sabia.” Ceva de genul ăsta.

— Am grijă de el, zise ea, dintr-odată nefericită şi furioasă, pentru că l-ai făcut pentru mine.

Lui Kestrel nu-i plăcuse surprinderea lui. Se ura pentru că fusese cauza surprinderii, pentru emoţiile încâlcite, de neînţeles, pentru felul în care devenise aşa de neajutorată, încât avusese nevoie de apărarea lui Arin în faţa lui Roshar, nu doar din cauza forţei pe care o exercita sentimentul că eşuase, ci şi pentru că-i ceruse lui Arin să se încreadă în ea, iar el avea acum o încredere neclintită, deşi el îi ceruse iubirea şi ea nu-i oferea nimic în schimb.

Kestrel pendula între certitudinea atracţiei şi înţelegerea faptului că între ei era ceva mai mult.

„Te iubesc”, îi spusese ea tatălui ei. O rugă, o scuză, şi pur şi simplu optsprezece ani de iubire. Oare chiar nu însemnau nimic? Erau aşa de lipsiţi de valoare?

Da, totul fusese inutil.

Kestrel înţelesese asta când tatăl ei îi desprinsese mâinile de pe el şi o respinsese. Înţelesese acest lucru în timp ce stătea întinsă pe podeaua din ţărână a celulei, în tundră. Auzise ruga goală în sunetul făcut de rochia ei murdară, sfâşiată de-a lungul spatelui.

Kestrel se gândi la şoim, care trebuie să fi ajuns deja în zbor la tatăl ei. Îşi imagină pasărea rotindu-se printre copaci, plonjând. Ghearele închise în jurul pumnului ridicat al generalului. Tatăl ei deschizând biletul. Capcana pe care ea i-o întinsese.

Cazi în ea! se rugă Kestrel.

„Te pricepi la strategie”, îi spusese el odată.

Atunci, vino să vezi ce-ţi pot face.

Vino să vezi ce mi-ai făcut tu.

— Kestrel.

Vocea lui Arin era ezitantă. Ea îşi dădu seama cum trebuie să fi arătat, cu mâna strânsă pe plăseaua pumnalului, cu chipul străbătut de furtună. Când Arin începu să vorbească, ea-l întrerupse.

— Mai ai din acel unguent?

— Oh! Arin caută sub şorţul din piele pe care-l purta peste haine şi scoase borcanul mic din buzunar. Ar fi trebuit să ţi-l dau mai devreme. Am fost... distras. Am uitat.

Ea luă borcanul şi plecă.

De obicei, lui Kestrel îi plăcea să stea în cortul ei. Era intim, ceea ce o făcea să-şi amintească de faptul că mereu se simţise privită înainte de închisoare. Cu siguranţă se simţise urmărită în capitală. Chiar şi în Herran, când ţara era o colonie. Intimitatea venea ca o uşurare. Cercul de pânză o îmbrăţişa ca un cocon. Lucea sau se întuneca sub trecerea soarelui.

Acum însă, pe când era atentă la zgomotele celor din tabără (oameni vorbind în două limbi; cai şi păsări şi insecte şi bârâitul tocilei), se simţea ca în prima zi, când Arin îi ridicase cortul: singură.

Kestrel îşi scoase pantalonii şi-şi desfăcu bandajul. Tifonul era umed şi greu de apă. Tăietura nu sângera şi nici nu o durea atât de tare, dar întinse oricum unguentul pe rană. Când o simţi amorţită, îşi aminti de drogul de noapte din închisoare.

Pieptul îi pulsă dureros. Îi era dor de gustul băuturii şi de efectul ei.

Îşi întinse alifia în jos, pe coapsă, acolo unde o atinsese Arin. Pielea amorţi.

Kestrel se bandajă iar şi încercă să se gândească la venirea dimineţii, când avea să-şi demonteze cortul, să plece din tabără şi să înceapă marşul spre sud, unde aveau să-l atace pe tatăl ei.

27

ARMATA SE ÎMPĂRŢI IAR ÎN DOUĂ. UN CONTINGENT se îndreptă spre conacul Errilith, ca să pară că erau gata de asediu. Dacă tatăl lui Kestrel avea să creadă biletul codat, atunci avea să trimită cercetaşi înainte ca să adune informaţii despre situaţia de la conac.

Roshar trimise într-acolo majoritatea căruţelor cu provizii, împreună cu toate tunurile: îşi asuma un risc.

— Suntem mai uşori şi mai rapizi.

Roshar vorbea de parcă alegerea era distractivă şi nu o necesitate riscantă. Însă era necesar să se mişte pe furiş (atât cât putea să fie de furişată o armată mică). Viteza era importantă şi ea, iar terenul erau nepotrivit pentru a căra ceva. Aveau să se deplaseze spre sud prin pădure şi să urce dealurile de deasupra drumului principal.

— Îmi fac griji din cauza copacilor, îi zise Kestrel lui Roshar la finalul primei zile de marş.

Păsări irrielle vânau deasupra capetelor lor, rotindu-se sub forma unei amprente întunecate pe cerul violet. Kestrel aruncă o carte de joc pe iarbă. Un iepure se perpelea într-o frigăruie deasupra unui foc din apropiere, iar pielea lui trosnea, maronie. Arin trecu lama unui cuţit prin carnea animalului şi o tăie. Era prea roz. Adăugă beţe de sirrin răşinos. Beţele luară imediat foc, arzând albastru.

— Cum adică îţi faci griji?

Roshar trase cu ochiul la cărţile lui şi mormăi.

Dar Arin, care le urmărise jocul fără a lua parte la el, ghicise deja ce gândea Kestrel.

— Avem nevoie de copaci ca să ne acopere, zise el, dar vor deveni un impediment dacă va fi să folosim armele. Nu vom avea

prea multe şanse de izbândă să nimerim ţintele aflate pe drumul de dedesubt.

— Mai bine îi tăiem. Roshar jucă. Tufişurile s-ar putea să fie suficiente ca să ne apere, dacă ne ghemuim, adăugă.

Kestrel crănţăni din dinţi; un gest oriental, ce trăda iritarea.

— Ai învăţat asta de la mine, zise prinţul mulţumit. Acum spune adevărul. Ai însemnat cărţile?

— Eu nu trişez niciodată, răspunse Kestrel glacial.

— Nu putem tăia copacii, replică Arin.

— Concentrează-te! îi zise Kestrel prinţului, ridicând cartea pe care el o aruncase.

— Ca să fim înţeleşi, te *las* să câştigi. *Mereu* te las să câştigi.

— E evident că nu-i putem tăia, încuviinţă ea. Tata va observa un şir de copaci căzuţi. Am putea la fel de bine să desenăm un semn spunându-i că suntem aici.

— Sau..., începu Arin.

Kestrel îşi aruncă privirea la el.

— La ce te gândeşti?

— Câtă frânghie avem?

— Două sute douăsprezece lungimi.

— Ne-ai studiat proviziile? zise Roshar.

— Da, răspunse ea.

— Ai putea recita unităţile pe de rost?

— Da.

— Câţi sad de nutreţ pentru cai?

— Şaizeci şi doi. Joacă. N-ai decât. Oricum ai să pierzi.

— Tentativele de a-i distrage atenţia nu merg de obicei, interveni Arin către prinţ.

— Atunci fă tu pe câştigătorul, ca să-ţi pot observa strategia, zise Roshar.

Arin verifică iar iepurele şi-l trase de pe foc.

— Nu.

Un soi de dezamăgire surprinsă tresăltă, ca o insectă, în pieptul lui Kestrel.

— De ce nu? întrebă Roshar.

Arin tăie carnea de pe os pe o farfurie din cositor.

Kestrel, care nu era sigură că voia să audă răspunsul lui Arin, zise:

— De ce ai nevoie de frânghie?

— Lasă-l pe Arin să ne surprindă, interveni Roshar. Asta e tehnica noastră. El are o idee genială, iar eu îmi asum meritele.

— Spune-mi! insistă Kestrel.

Arin lăsă jos farfuria.

— Nu joc cu tine pentru că şi atunci când câştig, tot pierd. Între noi nu a fost niciodată doar un joc.

Roshar, care era întins pe o parte pe iarbă, sprijinit pe cotul îndoit şi cu obrazul aşezat în palmă, ridică din sprâncene la Kestrel.

— M-am referit la frânghie, şopti ea.

Privirea lui Roshar se mută de la ea la Arin şi înapoi.

— Da, frânghia. De ce nu discutăm despre asta, de fapt?

Se aflau în poziţie. Kestrel aştepta în spatele unui zid subţire de copaci ce mărgineau dealul de deasupra drumului.

O adiere întoarse frunzele. Copacii scârţâiră. Artileriştii, în mare parte herrani, aşteptau agitaţi înfăptuirea planului lui Arin.

Aproape toţi soldaţii munciseră o mare parte din zi cu ferăstraiele cu două capete şi topoarele din căruţele cu provizii. Se ajutaseră, bineînțeles, şi de frânghie.

Arin legase fiecare trunchi şi priponise frânghia adânc în pământ. Fiecare copac era unic, înălţimea, lăţimea şi înclinarea lui necesitând aranjarea frânghiei în alt fel, la alte unghiuri. După ce copacii fuseseră ancoraţi, soldaţii îi tăiară de la bază – deşi nu de tot.

— Când vin valorienii, zisese Arin, tăiaţi frânghiile.

— Vrei să mă omori, protestase Roshar. *Ruşinos* chiar. Un prinţ moare în luptă, nu zdrobit de un copac. Sunt sigur că i-ai legat total greşit

Un zâmbet trăgea de colţurile gurii lui Arin. Aerul era aspru din cauza rumeguşului.

— După tot ce s-a întâmplat îi zise el lui Kestrel, nu aş permite să fii rănită de un *copac.*

— Eu să fiu, zise Roshar apăsat. Te referi la *mine.*

Dar Arin plecase deja. Curând după aceea, Roshar plecă în direcţia opusă.

Planul era să creeze o ambuscadă.

— În ce formaţie ar alege generalul să mărşăluiască pe un drum de lăţimea ăluia? o întrebase Roshar pe Kestrel.

Kestrel tăcuse, cu degetele pe harta uzată.

— N-are cum să ştie sigur, răspunse Arin.

Uite ce-aş face în locul lui, zise ea. M-aş poziţiona în primele rânduri, unde mi-aş ţine cavaleria, ofiţerii. Recruţii noi s-ar afla în spatele căruţelor, pe care le-aş pune la mijloc. Infanteria în spate, cu câţiva ofiţeri de încredere, pentru orice eventualitate. Şi aş alege

ofiţeri care nu s-ar plânge că sunt poziţionaţi în ariergardă, cu rangurile inferioare. Ei ar fi experimentaţi, pricepuţi. Dar puţini. Arcaşii şi trăgătorii cu arbaleta ar flanca fiecare regiment, gata să tragă asupra dealurilor. Generalul va şti că există riscul unei ambuscade. Ar avea sens, *dacă* ne-am pregăti să asediem Errilith, să trimitem câteva grupuri mici să le împiedice marşul spre nord. Generalul s-ar aştepta să ţintim proviziile. Dacă distrugem căruţele, e ca şi cum i-am tăia picioarele. Nu atacul este surpriza, ci *forţa* atacului şi abilitatea noastră de a folosi o armă cu care el nu poate rivaliza: astea sunt avantajele noastre.

— Deci îi oferim ceea ce se aşteaptă să găsească, zise Arin. O companie mică poate ataca primele rânduri, să atragă atenţia generalului în timp ce forţa mai mare se poate pregăti să ia pe sus ariergarda. Generalul ar trebui să-şi atragă apărarea în faţă. Am putea chiar să-i separăm la mijloc. Ofiţerii lor poartă armură din metal. Ghiulelele vor fi mai eficiente în centru şi în spate. Artileriştii ar trebui să doboare cât mai mulţi soldaţi cu putinţă în preajma căruţelor... şi, cu ajutorul zeilor, a tunurilor.

— O companie mică, să atace primele rânduri ale armatei valoriene, zise Roshar meditativ. Ce splendidă sinucidere! Perfectă pentru tine, Arin.

— Dar..., începu Kestrel.

Roshar şi Arin se uitară la ea. Kestrel îşi putu da seama după felul în care Arin îşi strângea maxilarul că Roshar nu făcuse decât să dea glas intenţiilor lui Arin. Ochii lui Arin erau umbriţi. Aveau o privire distantă şi dificilă, care-i trimise lui Kestrel un fior rece pe şira spinării, şi ea se întrebă dacă nu cumva zeul lui Arin era real şi dacă se afla acum în el, şoptindu-i.

— Tu comanzi, îi zise Kestrel lui Roshar. Tu ar trebui să o faci. Arin poate ataca ariergarda.

Zâmbind superior, Roshar răspunse:

— Nu, acea sarcină plăcută îmi revine mie. Tu, mic spectru, stai cu artileriştii.

Degetele lui Kestrel se crispară:

— Mă aşezi în cea mai sigură poziţie.

— Te aşez acolo unde nu vei putea fi văzută de tatăl tău.

Kestrel se gândi la general şi la posibilitatea de a fi zărită. Se gândi la ce-ar fi fost să nu o vadă. Ambele gânduri o paralizau.

— Nu eşti cu mult diferită faţă de acele arme, continuă Roshar. Eşti o armă secretă. Generalul trebuie să fi aflat pesemne că ai evadat din lagăr, să fi ghicit încotro te-ai dus – asta dacă ai supravieţuit drumului prin tundră. Dar oare se va gândi că eşti

chiar *aici,* cu această armată? În cele din urmă, s-ar putea să-şi dea seama. S-ar putea să-ţi recunoască implicarea, chiar dacă te vede sau nu. Dar aş prefera – şi sunt sigur că şi Arin ar dori *foarte* mult – ca el nu aibă confirmarea prezenţei tale.

Kestrel dădu să protesteze.

— Ai făcut un jurământ, spuse Roshar vesel. Un valorian îşi respectă cuvântul.

Văzând că ultimele lui vorbe o făcură pe Kestrel să pălească de furie, Roshar rânji şi plecă.

— Şi tu vrei să rămân lângă tunuri, îi zise ea lui Arin.

— Roshar nu greşeşte cu nimic.

— El alege conform intereselor lui.

Arin se încruntă.

— Roshar nu are un câştig personal lăsându-te lângă tunuri.

Şi cum rămâne cu poziţia *ta* în faţa primelor rânduri ale armatei generalului?— Uneori, Roshar face pe prinţul egoist astfel ca nimeni să nu se aştepte la ceva bun de la el. El nu este aşa. El face alegeri bune. A ales pentru mine ceea ce aş fi ales şi eu. Vreau să atac primele rânduri.

Kestrel îşi amintea acum vorbele lui Arin, în timp ce aştepta printre copaci alături de artileriştii aflaţi acum sub comanda ei. Îşi aminti cum voise să-i explice lui Arin cât o zguduise încercarea de a intra în mintea tatălui ei, descoperirea că mintea generalului şi a ei erau tulburător de asemănătoare.

Îşi dorise să-şi pună teama într-o cutie şi să i-o dea lui Arin.

Îmi e teamă şi pentru tine. Îmi e teamă pentru mine, la gândul că te-aş putea pierde, i-ar fi spus ea.

În război n-ai vreme să-ţi fie teamă, zise amintirea vocii tatălui ei.

„Ai grijă”, îi spusese ea lui Arin.

Arin zâmbise.

Iar acum, el se afla jos, ascuns privirii ei, după curba drumului pustiu.

Soarele îşi revărsa lumina şi căldura. Artileriştii îşi încărcaseră armele. Kestrel privea drumul, cu pumnalul gata.

Cicade. Fâlfâitul rapid al aripilor de păsări.

Poate că tatăl ei recunoscuse că biletul codat era fals.

Poate că nu avea să muşte momeala.

O adiere. Trecură ore întregi, la fel de lente ca şi năduşeala care luneca pe spatele lui Kestrel.

O dureau membrele pentru că nu-şi schimbase deloc poziţia. Kestrel simţea o energie bizară plutind asupra ei şi a artileriştilor,

un soi de tensiune elastică ce se crispa la cel mai mic zgomot şi se relaxa în căldură, sub efectul aşteptării.

Visează, aşteaptă, tresari, aşteaptă, visează.Ca şi ea, artileriştii se pitiseră printre ferigi şi puieţi. Tunurile erau înclinate în jos. Arbalete mici, orientale, erau şi ele pregătite. Un copac sirrin îşi picura seva portocalie; crengile lui fusiforme erau joase şi lipicioase.

Kestrel privi drumul.

Pocănitul rapid al ciocului unei păsări pe coaja copacului. Foşnetul frunzelor. Apoi, vag... mai puternic... ritmul a o mie de cizme pe drumul pietruit.

28

ARIN ÎL AUZI PE VALORIENI MĂRŞĂLUIND SPRE EL. Sunetul îi făcu pieptul să se întărească în anticiparea luptei.

Valorienii se apropiară. Încă ascuns în spatele curbei, Arin se întoarse ca să surprindă privirile soldaţilor săi, nu mai mult de cincizeci de bărbaţi şi femei, herrani şi dacrani. Toţi erau pe jos, pentru a se mişca mai rapid şi a părea mai vulnerabili primelor rânduri valoriene. Unii dintre soldaţii herrani îşi pictaseră ochii cu portocaliu şi roşu, precum războinicii dacrani.

Zgomotul armatei valoriene deveni asurzitor. Cizme şi copite şi roţi de căruţe. Armuri grele. Metal scrâşnind pe metal

Privirile lui Arin şi ale soldaţilor se întâlniră. Arin ridică mâna: *Aşteptaţi!*

Scoase capul de după un copac, ca să privească în josul drumului.

Cavaleria valoriană. Cai enormi de război. Ofiţeri în negru şi auriu.

Erau aproape.

Un valorian anume, care-i conducea, nu arăta cu nimic diferit de acum unsprezece ani. Masiv, îmbrăcat în armură, cu emblema desenată pe piept. O bandulieră ţesută îi traversa pieptul, înnodată la umăr. Coiful era simplu, făcut astfel încât să-i arate faţa. Faţa aceea.

Era bine să existe ceva distanţă între ei, să nu vadă ochii căprui ai generalului; ochi ce semănau prea mult cu ai fiicei lui.

Era şi mai bine ca omul să-şi fi mişcat calul mai aproape de Arin. Să-l poată atinge.

Îl vrei? şopti zeul lui Arin.

Vrei să-l striveşti între palme?

Arin se întoarse spre compania sa.

— Gata, şopti el, repetând apoi în dacrană.

Avea sabia scoasă şi sângele îi clocotea în vene.
Copil drag.
Copilul meu.
Atacă!

Kestrel văzu încăierarea de deasupra. Printr-un ochean, fata urmări caii de război făcând cale întoarsă. Calul generalului rămase însă pe loc, ca o statuie din metal. Chipul bărbatului era îndepărtat; trăsăturile lui erau simple pete. Stomacul lui Kestrel se strânse.

Şi Arin?

Copacii o împiedicau să vadă prea bine. Nu-l putea găsi printre soldaţi. De fapt, nu vedea mai nimic de gâturile cailor.

Infanterie împotriva cavaleriei.

Kestrel, proasto!

Îşi dădu seama că trebuie să fi crezut în zeul lui Arin. O parte necunoscută din ea trebuie să se fi încrezut pe deplin în protecţia zeului morţii. Doar aşa putea ea să explice motivul pentru care îl trimisese pe Arin în întâmpinarea avangardei valoriene – şi a tatălui ei –, sperând că va supravieţui.

Groaza i se urcă în gâtlej.

În ciocnirea iniţială, Arin îl pierdu din ochi pe general. Calul unui ofiţer aproape că-l călcă pe Arin, care se feri de copitele întoarse, din faţă. Încasă o lovitură din partea săbiei valoriene; marginea ei se implântă inofensiv în umărul armurii din piele a lui Arin. Pe când omul trăgea de lamă, Arin prinse frâiele din mâna ofiţerului şi împinse capul calului în jos, îl auzi nechezând. Valorianul se chinui să-şi păstreze echilibrul. Arin îşi îngropă vârful sabiei în coasta omului, chiar deasupra şoldului, sub marginea joasă a platoşei din metal. Arin împinse.

Un sunet inuman. Sângele se prelinse pe sabie. Mâna lui Arin era caldă şi umedă.

Valorianul începu să alunece din şa. Piciorul i se prinse în scăriţă. Cnemida zgârie coastele calului, iar animalul dădu iar să se retragă, aproape dislocând din umăr braţul lui Arin. El dădu drumul frâielor. Valorianul căzu la pământ. Calul o rupse la fugă, târându-l pe soldat în urma lui.

Arin nu putea gândi. Ştia, vag, că arcaşii duşmani nu trăgeau asupra companiei lui pentru că le era teamă să nu rănească avangarda valoriană. Ştia că propriii soldaţi cădeau în jurul său. În loc să înainteze ca să întâmpine atacul, valorienii rămăseseră locului şi formaţia lor devenea din ce în ce mai compactă, ca un zid

format din metal şi cai.

Armăsarii erau splendizi, cu o musculatură superbă. Înalţi şi masivi.

Arin strigă în dacrană, apoi în limba lui:

— Cu mine!

Îşi trase pumnalul. Avea câte o armă în fiecare mână. Se strecură în spaţiul îngust dintre doi cai valorieni şi le spintecă gâturile.

Kestrel strângea în mâini ocheanul. Ofiţerii valorieni nu avansau, nu se despărţeau de rândurile din mijloc, nu lăsau expuse căruţele cu provizii.

Un cal de război se împiedică. Apoi un altul.

Tatăl ei izbi cu sabia, iar lama se ridică roşie. Ea îl văzu strigând.

— Tăiaţi frânghiile! le zise Kestrel artileriştilor. *Acum!*

Arin voia să ţipe. Văzu o femeie estică strecurându-se pe lângă defensiva valoriană, schilodind un cal şi ajungând la general. Arin voi să-i spună nu, voi să spună că era al lui.

Neclintit în şaua lui, generalul îşi luă avânt. Tăie capul femeii de pe gât. Sângele ţâşni.

— Ţineţi formaţia! strigă bărbatul.

Comenzile generalului răsunară cu ecou în urechile lui Arin în timp ce el bloca atacul cu sabia al unui valorian călare.

— Ariergardă, strângeţi rândurile!

Pe Arin îl durea braţul ce ţinea sabia.

— Arcaşi, ochii pe dealuri! Tunurile, pregătite!

Arin îşi aruncă pumnalul din mâna stângă şi-şi agăţă degetele libere de armura de picior a valorianului, în dreptul coapsei, şi trase.

— Flancuri, apăraţi!

Valorianul se prăbuşi de pe cal.

Sabia intră în gâtul celui căzut. Un strigăt înecat.

Generalul nu fusese păcălit. Ghicise că nu avea de-a face cu o încăierare măruntă. Îşi ţinea avangarda pe poziţii şi lăsa compania lui Arin să vină în întâmpinarea lor, ca să strângă rândurile în apărare în faţa unui atac mai mare.

Un cal se mişcă. O cale se deschise între Arin şi general.

Ah, da! murmură zeul lui Arin.

Apoi un vuiet grav şi fulgerător acoperi zgomotele războiului. Arin aproape că nu ştiu ce avea să se întâmple până ce un bubuit

despică aerul.

Copacii gemură, se înclinară în faţă şi se prăbuşiră la pământ. Majoritatea se culcară unde căzură, dar câţiva alunecară pe deal, spre drum. Copacii prinseră viteză, izbind bolovani sau trunchiurile altor arbori. Unii coborâră ca nişte suliţe cu vârfurile lor înfrunzite şi se opriră singuri sau îşi continuară drumul, împiedicaţi de vreun obstacol, în diagonală, aterizând direct asupra flancului stâng al armatei valoriene. Copacii striviră bărbaţi şi femei, săpară o brazdă în rândurile din centru.

Zgomotul huruia printre dealuri. Fiecare bufnitură şi strigăt despica aerul. Lui Kestrel, zgomotele i se păreau încă şi mai îngrozitoare pe măsură ce ecourile lor se stingeau. Nu voia să audă liniştea.

— Pregătiţi o salvă, le spuse artileriştilor. Ţintiţi rândurile din mijloc. Pe arcaşi. Striviţi flancurile şi orice se află lângă vreun tun. Eliberaţi spaţiul din jurul căruţelor.

Chipurile artileriştilor erau neînfricate. Poziţia lor era în mare parte sigură, departe de săgeţile valoriene. Tunurile puteau fi o problemă, dar soldaţii de dedesubt se căzneau încă să detaşeze tunurile de caii de povară şi să descarce armamentul din căruţe. Kestrel avea de gând să nu-i lase să-şi termine treaba.

— Chibrituri, zise ea.

Oamenii le scăpărară.

— Aprindeţi!

Fitilele scurte începură să ardă.

— Ţintiţi!

Canonada perforă aerul. Arin auzi ceea ce nu putea vedea: cântecul metalului călătorind prin aer. Ghiulele din fier, nu mai mari decât o piatră potrivită, căzură ca grindina asupra soldaţilor. Ghiulelele săpau în metal. Zbârnâiau pe piatră. Sfârtecau carnea.

Se auziră ţipete guturale. Arin văzu chipul generalului devenind cenuşiu. Cadavre de cai zăceau între Arin şi general.

Tremurul unui armăsar ce încerca să se ridice şi eşuă. Arcuirea şi căderea jalnică a gâtului animalului. Şi valorienii, pe câte două rânduri, încercând să ţină liniile, confuzi, speriaţi, cu ochii rătăciţi.

Arin înaintă.

Un alt val de bubuituri.

Departe, dincolo de armata valoriană, se auzi un alt sunet. Copitele huruiră urcând pe drum. Se auzi un zăngănit asurzitor. Compania lui Roshar trebuie să fi lovit ariergarda.

Generalul ţipă ceva ce Arin nu desluşi. Formaţia valoriană ezită

şi păru gata să se disipeze.

Apoi un tun bubui din rândurile de la mijloc. Apoi un al doilea.

Lumea deveni prea zgomotoasă pentru ca Arin să mai înţeleagă ceva din ce auzea, prea rapidă ca să mai înţeleagă şi altceva în afară de ce percepea trupul său.

Arin avea sânge în gură. Mâinile lui erau alunecoase. Muşchii erau dezmorţiţi şi alerţi.

O ghiulea bubui în coasta dealului, nu foarte departe de artilerişti. Kestrel simţi tremurul impactului în sol. Îi făcu tălpile cizmelor să vibreze, făcu să tremure crenguţele subţiri şi cleioase ale sirrinilor.

— Iar! le zise ea artileriştilor.

Dar în ciuda canonadei, în ciuda unui atac pe trei fronturi, armata valoriană nu se prăbuşi şi nu se panică. Ariergarda ţinea piept atacului lui Roshar. Armata valoriană, formată din o mie de soldaţi puternici, fu segmentată în trei: rândurile avangardei, rândurile de mijloc şi ariergarda. Dar din câte vedea Kestrel, compania lui Arin nu putea străpunge avangarda ca să ajungă în centru. Apărarea ariergardei era mai bună decât sperase ea. Roshar abia dacă reuşea să înainteze.

Chiar şi separaţi, valorienii aveau să le pareze atacurile. Singurul mod în care duşmanul lui Kestrel putea fi slăbit pe termen lung era să le fie distruse proviziile. Însă tunurile, deşi mortale, nu erau suficient de precise la o distanţă mare. Nu puteau deschide o cale pentru compania lui Arin sau cea a lui Roshar, ca să ajungă la căruţe.

Neliniştea îi strânse stomacul lui Kestrel. Roshar va avea înţelepciunea să se retragă dacă se vedea nevoit, se gândi Kestrel. Nu era sigură cu privire la Arin. Se gândi că dacă ea nu putea obţine victoria în lupta asta, Arin avea să-şi sape drum prin avangardă, până ce duşmanul avea să-l copleşească.

Soluţia e simplă, îi şopti tatăl ei în minte. Kestrel nu ştia dacă era o amintire sau doar imaginaţia ei. *Dacă eşti în stare.*

Kestrel se uită la sirrini. Seva lor se prelingea pe trunchiuri.

Auzi pufnetul unui proiectil căzând în butoiaş. Sunetul uscat al pulberii negre. Pe când artileriştii îşi reîncărcau armele, Kestrel îşi băgă cu mâinile tremurânde coada sub coiful din piele. Nu putea face nimic în privinţa stilului evident valorian al armurii ei. Îşi aminti că nu ştia sigur dacă voia să fie zărită de tatăl ei. O cuprinse un fior.

Nu. Nu voia să o vadă. Niciodată. Orice s-ar fi întâmplat, nu

voia să fie recunoscută. Luă un pumn de pământ şi-şi frecă faţa cu el.

Kestrel îşi dădu seama că sunetele mărunte ale oamenilor ce încărcau tunurile încetaseră. Se auzea în schimb huruitul monoton al bătăliei de dedesubt. Artileriştii, ghemuiţi jos, ca şi ea, o priveau.

Kestrel se ridică în picioare.

— Cine dintre voi e cu adevărat curajos?

Avangarda valoriană schimbase tactica. Acum înaintau, presând compania lui Arin să se retragă.

O mână cuprinse braţul lui Arin şi-l trase din calea unui cal ce se pregătea de atac.

Arin se întoarse.

Nu era nimeni.

Cadavre şi sânge. Şi apoi... o energie bizară în venele lui. O vibraţie ascuţită care-i făcu stomacul să se strângă şi garda să i se ridice chiar înainte ca un pumnal mic, valorian, să-i zboare prin faţa ochilor, înţepând aerul şi ţintindu-i gâtul.

Pe când artileriştii trăgeau, Kestrel tăia cu pumnalul bucăţi din frânghia ce rămăsese legată de ţăruşii din pământ. Căută prin ţărână beţe uscate şi netede de mesteacăn. Cu mâinile învelite în frunze late, Kestrel rupse crenguţe pline de sevă de pe sirrin. Cu grijă ca pielea ei să nu intre în contact cu seva inflamabilă, Kestrel adună câteva crenguţe în jurul unui băţ de mesteacăn şi capătul frânghiei. Cu mâna liberă, înfăşură funia în jurul crenguţelor şi a băţului. Apoi ţinu torţa improvizată sub copacul de sirrin, lăsând picăturile de sevă să acopere funia şi să o lipească de crenguţe.

— Exact aşa, le spuse ea celor patru soldaţi care fuseseră de acord să i se alăture.

Când avură fiecare câte o torţă şi luaseră o cutie de chibrituri de la artilerişti, Kestrel zise:

— Nu ţineţi băţul drept până ce nu e neapărată nevoie. Seva va curge. Dacă ajunge pe pielea voastră, s-ar putea să ardeţi şi voi.

Le spuse artileriştilor să tragă încă două rânduri de proiectile şi pe urmă să se oprească.

Apoi, Kestrel şi cei patru soldaţi începură să coboare dealul în fugă.

Arin se feri din calea micului pumnal. Era im ac. Cunoştea arma. Acele erau un set de şase cuţitaşe.

Următorul pumnal i se împlântă lui Arin în braţul pe care-l

ridicase să-şi ferească faţa. Cuţitul muşcă din carnea expusă de sub braţul lui, acolo unde se încheia armura. Apoi, fie atacatorul lui deveni nerăbdător să-l tot ţintească de la distanţă, fie un nou oponent intrase în joc. Pe când durerea se împrăştia fierbinte prin braţul lui Arin, sabia cuiva se izbi de a lui şi-i aruncă arma la pământ.

Kestrel urmă cărările deschise de copacii căzuţi. Lunecă pe pantă, urmată de cei patru soldaţi. Un rând de focuri de armă plesni prin aer. Un tun valorian bubui. Proiectilul tunului se izbi de copaci. Lemnul crăpă. Crengi rupte zburară prin aer.

O bucată de lemn aproape că o lovi pe Kestrel. Speriată, îşi pierdu echilibrul şi se împiedică, pătându-şi pieptul armurii cu sevă de pe torţă. Ţipă însă: „Fugiţi!” Se aflau aproape de drumul principal.

Al doilea val de focuri căzu ca grindina. Kestrel îi opri pe cei patru soldaţi la marginea copacilor aflaţi la nivelul drumului. Privind printre frunze, văzu că armele uciseseră suficienţi soldaţi de pe acel flanc, astfel încât spaţiile create în rândurile defensive ale valorienilor erau destul de mari. Kestrel puse ochii pe căruţa în care trebuia să se afle pulberea neagră. Un valorian coborî din căruţă, cărând o ghiulea în braţe.

— Nu atacaţi căruţa aia! le zise ea soldaţilor. Eu o să mă îndrept spre cea de lângă ea. Restul, alegeţi alte căruţe. Gata?

Degetele lui Kestrel tremurau pe când deschise cutia cu chibrituri.

„Un comandat nu-şi arată niciodată teama”, îi spusese tatăl ei.

Mâinile i se calmară. Aprinse un chibrit.

Soldaţii aprinseră torţele.

*

Arin se feri din calea sabiei valoriene. Îşi trase Acul din braţ şi simţi durerea sporind. Aruncă o privire rapidă la atacator. Era o siluetă zveltă, iute.

Valorianul îşi luă iar avânt.

Doar aruncă şi fugi, îşi zise Kestrel. Aruncă şi fugi.

Ţâşni dintre copaci. Cizmele ei loviră drumul pietruit.

O săgeată de arbaletă şuieră pe deasupra capului ei. O alta lovi un soldat herrani care alerga alături de ea. Trupul omului se înmuie şi se prăbuşi.

Un alt soldat dintre cei patru, o femeie dacrană, culese torţa celuilalt de la pământ şi o aruncă spre cea mai apropiată căruţă.

Acoperământul din pânză se aprinse.

Kestrel continuă să alerge. Nu văzu ce făcuse femeia cu a doua torţă, dar auzi un urlet de durere şi un blestem oriental. Kestrel nu înţelese decât un cuvânt: *foc.* Seva de sirrin, se gândi Kestrel. Poate că se prelinsese pe braţul femeii. Poate că dacrana ardea de vie. Kestrel se căzni să alerge mai repede. Soldaţii valorieni erau împrăştiaţi acum, separaţi de general.

Kestrel auzi o altă căruţă pârâind în flăcări. Alerga înnebunită spre ţinta ei. „Dacă trebuie să fugi, nu alerga niciodată în linie dreaptă", îi zisese tatăl ei. „Altfel, eşti uşor de zărit şi de nimerit."

O nimeriră oricum. O săgeată o lovi în piept.

Când sabia se abătu iar asupra lui, Arin păşi în lateral şi prinse mâna care ţinea plăseaua. Strânse. Simţi încheieturile degetelor pocnind. Sunetul şi ţipătul se pierdură printre celelalte zgomote şi strigăte. Cu acul în mâna stângă, Arin străpunse încheietura valorianului şi văzu vârful roşu ieşind pe partea cealaltă. Arin smulse sabia din mâna duşmanului şi îl înjunghie pe om.

Kestrel se clătină, dar nu căzu. Săgeata nu pătrunsese prin armură. Aproape că ajunsese în dreptul căruţei ţintite. Inima îi izbea coastele. Se uită la torţă. Seva trasa o flăcăruie subţire, albastră pe băţul de mesteacăn. O ardeau degetele. Aruncă torţa în burta căruţei.

Kestrel se întoarse apoi pe călcâie şi o rupse la fugă spre copaci. Picioarele îi pulsau. Simţi vechea rană din coapsă deschizându-se şi sângerând. Strigă numele celor patru soldaţi şi le ordonă cu respiraţia tăiată să fugă. „Fugiţi!" strigă ea în două limbi, apoi într-a treia. Ţipa chiar şi în valoriană, ordonând oamenilor să fugă, căci căruţa ei era deja în flăcări şi se afla lângă cea care ducea pulberea neagră.

O adiere îi mângâie fruntea năduşită. O suflare de vânt.

O explozie zgudui pământul. Drumul pietruit se cutremură sub cizmele lui Arin.

Dincolo de avangardă, deasupra coloanei centrale valoriene, flăcările tremurau în aerul însorit.

Un corn valorian sună. Sunetul reverberă – prea frumos pentru război, gândi Arin.

Lasă gândurile! îi zise zeul lui. Retrage-te! În spate. În laturi. Spre copaci.

Deodată se creă un spaţiu gol în jurul lui Arin.

— Nu încă, şopti el.

Vor înainta în goană chiar pe drumul ăsta, chiar peste tine şi peste toţi cei pentru care eşti responsabil. Retrage-te! Acum.

Dar generalul..., *îşi zise Arin.*

Zeul ridică din umeri.

E viaţa ta.

Chiar îţi pasă de viaţa mea?

Un hohot de râs.

Arin dădu ordine de retragere.

Dintre copacii de pe un deal, Arin şi ce mai rămăsese din compania lui îi priviră pe valorieni fugind. Armata bubui pe drum – cel puţin acei soldaţi care mai puteau alerga.

Ariergarda, prinsă între incendiu și compania lui Roshar, nu avea unde să fugă.

Ariergarda, prinsă între

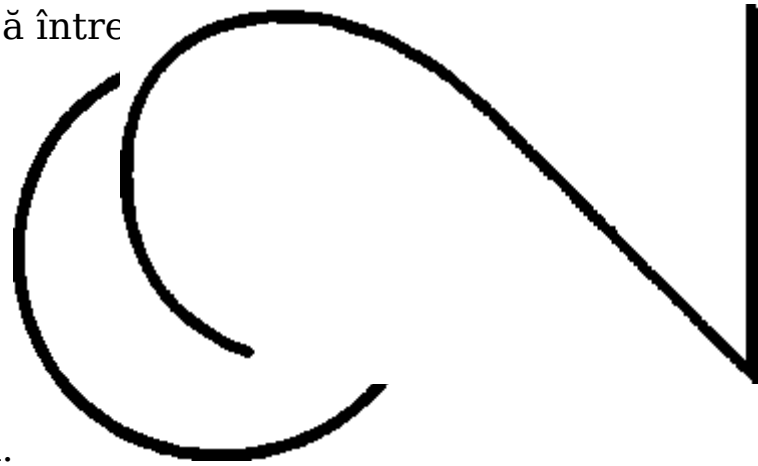

nu avea unde să fugă.

29

MAI TÂRZIU, ARIN AFLĂ CĂ ŞL ROSHAR SE RETRĂSESE în cele din urmă. Ariergarda valoriană fusese prinsă de foc, dar numărul soldaţilor tot îl depăşea pe acela al luptătorilor lui Roshar. Disperarea şi antrenamentul excelent îi făceau pe valorieni greu de copleşit.

— Nu ţin neapărat să mor, explică Roshar când forţele lui se regrupară cu cele ale lui Arin pe dealul artileriştilor. Lumea ar fi mai tristă dacă s-ar pierde un bărbat aşa de chipeş.

Ariergarda fugise. Drumul ardea.

Când Kestrel ieşise, clătinându-se, dintre copaci, cu o săgeată ruptă în armură, cu faţa murdară, dar albă în jurul ochilor ei mari, Arin o prinse, răsuflând uşurat. Duhnea a fum. Armura ei era lipicioasă de la seva de sirrin. Arin ghici ce făcuse ea şi un tremur îi zgudui trupul, deşi Kestrel era acum în siguranţă. Arin se trase la o parte, apoi văzu că o murdărise de sânge. Dâre ici şi colo. O pată ştearsă, ca o frunză, îi marca pieptul. Arin o văzu pe Kestrel privindu-l. Nu-i plăcea să se gândească în ce fel trebuie să fi arătat.

Tatăl tău e în viaţă, îi zise Arin, sigur că acela nu era un lucru potrivit de spus, chiar dacă era sigur că trebuia spus.

O emoţie îi înnegura ochii.

Mai târziu, după ce focul se stinsese iar drumul era o ruină arsă, presărată cu cadavre, după ce soldaţii lui Roshar căutaseră printre rămăşiţe, iar Arin îi ajutase să prindă caii fără călăreţi, Kestrel vorbi în cele din urmă:

— Îşi va împrospăta proviziile.

Vocea ei era egală.

— Imperiul nu duce lipsă de pulbere neagră. S-ar putea să fie nevoit să se întoarcă în Ithrya ca să ia ceea ce îi trebuie, dar când va ataca data viitoare, o va face în forţă.

Proviziile furate şi răniţii fură încărcaţi în căruţe. Armata porni

să se întâlnească cu forţele lăsate în urmă, la Errilith.

În afara feudei, pe pajiştea de lângă locul în care-şi puseseră prima dată tabăra, Arin veni să împartă cu Roshar focul pe care se gătea ceva. Soarele tocmai apusese. Aerul era încă greu şi cald, cu o strălucire de miere.

Roshar fuma. Fusese într-o stare proastă încă de când părăsiseră drumul ars, deşi Arin îi amintise că ieşiseră victorioşi.

— Ştiu, îi răspunsese Roshar, şi totuşi arăta iritat.

Arin se servi din lipiile calde, prăjite deasupra focului. Pâinea moale într-o campanie militară părea aproape a fi rezultatul magiei. Arin rupse o bucată mică şi mestecă lent. Roshar îi aruncă o privire, pufni un pic, dar nu spuse nimic – ceea ce era dezamăgitor, din moment ce Arin sperase să-l provoace pe prinţ furându-i mâncarea.

Un soldat herrani trecu pe lângă focul lor şi merse mai departe, nu înainte ca Arin să observe că omul avea ochii conturaţi cu portocaliu ca ai unui dacran.

— Ce drăguţ! comentă Arin.

Prinţul se înecă cu o gură de fum. Când se opri din tuşit, Arin continuă:

— E lipsă de respect ca oamenii mei să se picteze?

— Oh, nu, zise Roshar, fără a fi sarcastic, dar pe un ton ce sugera că Arin pierduse ceva din vedere. E *drăguţ*.

— Spune ce gândeşti.

— Nu sunt o persoană drăguţă.

Arin se încruntă.

— E adevărat, dar acum nu vorbim despre tine.

— Ar trebui. În mod categoric ar trebui să vorbim despre mine.

Arin îşi dorea ca Roshar să nu mai fi apelat la falsa aroganţă de parcă ar fi fost un veşmânt de doliu la înmormântarea unei glume. Deschise gura să-şi dea glas gândurilor, apoi văzu că Roshar era cu adevărat tulburat.

— Ce s-a întâmplat?

— Mai ţii minte când m-ai atacat în oraşul meu, în faţa gărzii reginei? zise Roshar.

— Dacă e să fim cinstiţi, mă dragaseşi şi mă legaseşi.

— Mai ţii minte cum ai fost pedepsit?

— Nu văd ce legătură au toate astea cu vopseaua de pe chipurile soldaţilor.

— Asta pentru că nu-ţi înţelegi pedeapsa.

Neliniştit, Arin răspunse:

— Regina ţi-a spus să-mi alegi tu pedeapsa. Nu ai făcut-o niciodată.

— Audienţa cu sora mea a fost în dacrană, pe care pe atunci nu o vorbeai şi nu o înţelegeai, nu-i aşa?

— Da.

— Eu ţi-am tradus. Te-am avertizat. Ţi-am spus că ai face bine să speri că nu te mint.

— M-ai minţit?

— Să spunem că nu am tradus tocmai fidel.

— Roshar!

— În momentul acela nu mi s-a părut important. De ce ţi-ar fi păsat de aspectele delicate ale legii dacrane? Şi nu aveai nimic demn de a fi luat.

— Ce ţi-a spus, mai exact, regina?

— Că viaţa ta îmi aparţine mie.

Arin, a cărui viaţă aparţinuse deja multor oameni, simţi că rămâne fără aer.

— Deci da, continuă Roshar, am avut – *am* – dreptul să decid asupra pedepsei tale, ba chiar să te ucid, dacă vreau. După legea noastră, pot de asemenea să iau în stăpânire tot ce-ţi aparţine.

— Nu eşti în Dacra. Legea ta nu are nicio putere aici.

— Soldaţii mei ar fi de altă părere.

— Ce vrei? Arin ridică tonul. Casa mea?

— Nu e tocmai vorba despre ce vreau sau nu vreau eu. Dar dacă e să câştigăm războiul, vei avea în mâini un premiu de invidiat.

Arin înţelese ce încerca să spună Roshar.

— Ţara asta nu va fi a *mea*.

— Oh, Arin. Te rog.

Arin tăcu. Lăsaseră focul să se stingă. Umbrele se lăţiseră în jurul lor.

Sora mea e într-o poziţie foarte interesantă, zise Roshar. A fost un anunţ public. Un anunţ pe care în mod clar nu l-a chibzuit prea mult, deşi, ca să fiu cinstit, când ai ajuns prima dată pe ţărmul nostru, nu am fi dat nici doi bani pe tine. Nu a costat-o nimic să-mi ofere viaţa ta. A fost un spectacol frumos. Iar acum, tot ce e al tău e şi al meu. În ciuda vremii sale groaznic de reci, Herranul este un premiu frumos: bogat, fertil. Un tampon de nădejde între Dacra şi imperiu. Sora mea are la îndemână câteva opţiuni, depinzând de rezultatul războiului. Dacă noi câştigăm în faţa imperiului, am putea pune mâna pe Herran cu forţa, ceea ce în mod normal n-ar fi o problemă, asta dacă n-am lua în considerare faptul că mi-ar *fura*

practic ceea ce ţara noastră vede ca aparţinându-mi în mod legal. Se întâmplă să fiu popular printre ai mei. Cealaltă opţiune: mi-ar putea cere să-i dau ei Herranul.

— N-ai face una ca asta.

— Pentru că noi doi suntem prieteni? Cât de emoţionant! Şi naiv. De fapt, asta e ceea ce îmi place la tine. Eşti aşa de *înduioşător* uneori!

— Nu ţi-aş permite. Ar trebui să mă omori.

— Da, micule herrani, ştiu.

Roshar puse pipa deoparte. Îşi scutură mâinile de parcă ar fi vrut să le cureţe, apoi se uită în jos, la goliciunea lor.

Arin nu mai era furios.

— Nu ai putea să mă ucizi, zise el iar, altfel nu mi-ai fi spus niciodată toate astea.

— Mi-ar plăcea să cred asta, dar vorbim despre aceeaşi persoană care şi-a lăsat dinadins sora mai mică să fie luată ostatică de duşman. Ce ai să spui acum? Că toţi facem uneori alegeri dificile? Că facem lucruri pe care le regretăm? Că ne trădăm raţiunea? Da, exact. Am vrut să-ţi spun. Dar nu am făcut-o. Au trecut luni de zile.

— Ce crezi că se va întâmpla dacă pierdem?

— Eu nu gândesc de obicei. De regulă, sora mea gândeşte şi îmi spune ce să fac. Mă simt destul de confortabil lăsând alţi oameni să-mi conducă viaţa.

— Niciodată nu spui exact ce gândeşti.

Roshar îl privi pe Arin în ochi.

— Dacă pierdem, te iau acasă.

— Casa ta.

— A mea, a ta.

— Imposibil.

Roshar oftă,

— Ei, multe lucruri sunt imposibile.

— Sora ta...

Arin roşi.

— Ah, *asta.*

— Ce rol are în toată tărăşenia?

— Păi, din câte am înţeles, ce-a fost între voi s-a întâmplat în oraşul meu, când nu erai decât un vagabond jerpelit, insignifiant. Bineînţeles... – Roshar îl privi cu coada ochiului – ai tu farmecele tale. Acum ai pus punct relaţiei, chestie pe care... nu ştiu, dacă aş fi fost în locul tău, n-aş fi făcut-o. Ţara ţi-ar putea fi înapoiată, ca dar de nuntă.

Arin scoase un sunet de frustrare.

— S-ar putea să fie mai bine pentru tine dacă nu ai fi aşa de tranşant. Roshar înfundă mai mult tutun în pipă. S-ar putea să fie mai bine pentru mine dacă aş fi.

— Ştii ce simt eu. În ce poziţie mă aflu.

Roshar ridică o sprânceană.

— Într-adevăr.

30

KESTREL SE OPRI ÎN APROPIEREA PRINŢULUI CARE şedea întins pe iarbă, în mijlocul taberei, cu ochii pe jumătate închişi, în lumina soarelui. Rar se întâmpla să zăreşti chipul lui Roshar atât de relaxat. Soarele dezvăluia cum ţesutul rănit se îngroşase deasupra buzei lui de sus şi se înnodase acolo unde fusese odată vârful nasului.

Kestrel ştia că Roshar nu doarme.

— Leneveşti, îl acuză ea.

— Aşa arăt eu când complotez.

— Niciun comandant valorian nu le-ar permite soldaţilor săi să-l vadă aşa.

— Asta e o strategie.

Kestrel pufni.

— Este, zise Roshar, cu ochii tot închişi. Nu ai de gând să mă întrebi cum este?

Kestrel îl împunse cu vârful cizmei. Roshar se întinse ca o pisică şi păru să se aşeze iar comod. Apoi mâna lui ţâşni, o prinse de gleznă şi îi trase piciorul. Kestrel ateriză în fund.

— Da.

Ochii lui Roshar sclipiră în timp ce ea se stropşea.

— Un plan genial. Divin.

Kestrel îl lovi cu piciorul.

— *Ntz.* Scumpă domniţă, nu vrei să-mi asculţi planul? E cel mai bun. Îţi va plăcea. Iată-l: aştept.

— Stai la soare.

— Am zis că aştept. Aştept să-mi spui tu ce să fac.

Kestrel îi zise *exact* ce ar fi putut face.

— Ce limbaj! Ai învăţat de la Arin? *Nu* mă mai lovi, spectru

mic! Ne vede toată tabăra. Nu cumva mă certai în privinţa onoarei mele? Cum să cultiv respectul în rândul soldaţilor când tu mă loveşti cu picioarele? Acum. Serios. Uită-te la chipul meu absolut solemn în timp ce-ţi vorbesc. Ce ai vrea să fac eu? Sau, mai bine zis, ce va face tatăl tău?

Kestrel rămase nemişcată.

— Trebuie să facem o mişcare, zise prinţul.

Lerralen. Kestrel aflase de eşecul valorienilor de a invada ţinutul prin plaja de acolo. Ştia cât de neted era terenul de acolo până în capitala Herranului.

Dacă victoria e lentă, ar fi zis tatăl ei, devine din ce în ce mai greu de cucerit.

Trebuie că generalul se resimţea de pe urma înfrângerii. Cum ar putea răzbuna prăpădul printr-o serie de represalii? Ar putea să-şi asigure victoria regrupându-şi trupele pe plaja de la Lerralen cu o forţă imensă, cu mai multe tunuri şi mai mulţi soldaţi ce s-ar împrăştia în grupuri dense şi răspândite. O victorie costisitoare. Dar dacă putea fi cucerită, atunci victoria avea să-l conducă pe general la rezultatul râvnit: dobândirea oraşului.

Kestrel îi zise lui Roshar să detaşeze un contingent la Errilith, pentru a păzi ceea ce apăraseră cu succes, şi să mute restul armatei spre vest, ca să întărească forţele dacrane lăsate la Lerralen.

Pe când îl înşeua pe Javelin şi-i strângea chinga, încercă să-şi alunge îngrijorarea care-i răvăşea stomacul. Nu avea voie să-şi facă griji.

Până la urmă, ce putea face generalul iar ea nu ar fi putut?

Oare nu învăţase ea arta războiului alături de el? Oare nu era bântuită de vocea lui? Kestrel se gândi la felul în care amintirea – sau închipuirea – generalului părea să o sfătuiască.

Nu-i plăcea cum avea dreptate generalul, cum îl asculta ea. Se întrebă dacă exista vreo diferenţă între felul în care-şi asculta ea tatăl şi modul în care se încredea Arin în zeul lui.

Terenul deluros devenea neted pe măsură ce armata avansa spre vest. De asemenea, pământul se făcea mai arid. Ţărâna era un praf uşor.

Kestrel observă cum soldaţii herrani îl ademeneau pe Arin să călărească alături de ei, în rândurile din mijloc. Oamenii îi cerură să încalece un cal nărăvaş. Sau să termine o poveste neterminată, o tachinare provocatoare: termin-o, Arin... dacă poţi. Uneori, oamenii

îi adresau o întrebare: era Arin *sigur* că nu avea legături cu linia regală a Herranului? Toate astea îl stârneau pe Arin să continue conversaţii infinite şi să nege necontenit, astfel că aceste tehnici deveniră cel mai comun vicleşug al soldaţilor de a-l ţine în compania lor.

Odată, când Arin îşi lăsase calul să ajungă în dreptul soldaţilor herrani, Kestrel surprinse privirea alunecoasă a lui Roshar. Meditativă. Întunecată. În ea se citea un amestec ciudat de satisfacţie şi de nemulţumire.

— Credeam că vrei ca Arin să fie iubit de ei, zise ea.

Roshar îşi aruncă privirea peste umăr la Arin, aflat în mijlocul rândurilor de soldaţi.

— Călăriră în linişte sub cerul de un albastru profund, apoi Kestrel spuse:în tundră, Arin avea la el un inel cu piatră. Tu i l-ai dat?

— Să nu împrumuţi niciodată nimic băiatului ăstuia. E împrăştiat. L-a pierdut.

— Putea face oamenii să adoarmă.

— Da.

— Şi alifia aia albă, cea care amorţeşte carnea... e tot orientală, nu? E făcută din acelaşi lucru?

— Ce spectru mic şi atent eşti! Da, Kestrel. Lichidul din acel inel şi alifia conţin cantităţi diferite din veninul unui vierme otrăvitor din câmpiile noastre. Doar un pic, amestecat cu ulei, va amorţi pielea. Mai mult te va face să dormi. Şi mai mult? O vei lua pe zeiţă de mână şi vei trăi cu ea pentru totdeauna.

— De ce nu înmoi săgeţile arbaletelor în otravă? Îmi amintesc că tata se plângea de săgeţile otrăvite ale câmpenilor.

— Vai, ne aflăm departe de câmpii, iar rezerva mea e limitată. Roshar miji ochii în lumina soarelui. De ce întrebi?

Kestrel tăcu.

— Nu te gândeşti la săgeţi.

— Uneori, nu pot să dorm.

— În caz că nu m-am făcut înţeles, partea cu mâna zeiţei înseamnă *moartea.* Adică, *mori. În* cea mai mare concentraţie a ei, otrava poate fi fatală doar dacă o atingi, chiar şi când lichidul se usucă.

— Aş avea mare grijă.

Roshar îşi întoarse calul în faţa armăsarului lui Kestrel, blocându-i calea. Javelin fornăi şi se opri.

Prinţul zise: Răspunsul meu este nu.

Zise: Nu eşti singura care suferă.

Zise: Ai putea face ce facem noi toţi.

Roshar dădu pinteni calului.

Kestrel privi în josul drumului deschis. O singură pasăre neagră traversă cerul, ca o crăpătură în vopseaua albastră. Se gândi la alifia albă din coburul ei, la inelul pierdut şi la cât de dor îi era să doarmă uşor, fără vise. „în vise, nimic nu te poate răni", îi zisese tatăl ei – ceea ce era un alt fel de a spune că viaţa, pe de altă parte, era plină de pericole. Kestrel nu înţelesese asta pe când era mică. Acum îşi aminti de vechea mângâiere oferită de vorbele tatălui ei şi i se păru că înţelege cum fusese înainte.

În noaptea aceea, singură în cortul ei, Kestrel se gândi la frigul cumplit din tundră. La sulful care se fărâmiţa în mâinile ei. La panica pe care o simţise când memoria începuse să-i cedeze. Drogul de noapte: moale, dens. Teama de a mini departe de casă. Nimeni nu avea să o jelească. Durerea: ca măduva într-un os sec. Durerea fusese reală. Încă mai era.

Însă Kestrel nu era doar durere.

Kestrel stinse micul felinar. În beznă, îşi aduse aminte de drumul pe care călătorise în acea zi, cu norul lui de praf.

„Ai putea face ce facem noi toţi."

Kestrel avea să meargă mai departe.

În acea noapte, dormi profund. După aceea, încă tânjea uneori după drogul de seară, dar scăpase de sub stăpânirea lui.

În regiunea aceasta creştea o varietate de grâu. Câmpuri netede, aurii, foşneau uşor. Grânele, ajunse la maturitate, îndoiau tulpinile.

În depărtare, herranii recoltau plantele. Erau fie prea bătrâni, fie prea tineri pentru a lupta în război. Alte câmpuri fuseseră abandonate. Kestrel văzu ferme unde coteţele pentru pui zăceau goale, mirosind a paie acre. Animalele fuseseră măcelărite sau duse de acolo. Un coş împletit, lăsat afară luni la rând, se destrămase până ce ajunsese un cuib de beţe ascuţite. Când îl luă în mâinile ei, mânerul coşului căzu.

Fermele o tulburau pe Kestrel. Ar fi vrut să poată spune că era aşa din cauza roadelor irosite. O mare parte din grâu avea să putrezească pe tulpini. Dar nu era vorba de asta. Clădirile o nelinişteau pe Kestrel. Vilele herrani rare, cu porticurile lor cu coloane şi arcade canelate. Clipirea unui acoperiş de sticlă de deasupra vreunui atrium. Mai des vedea casele valoriene, splendide şi noi, întinse şi simple.

Clădirile în care erau găzduiţi sclavii se umflau în soare.

Vopseaua se jupuia în spirale lungi, precum coaja unui măr. Kestrel observă, cu o presimţire rea, că întotdeauna lângă camerele sclavilor se afla o casă mică. La început, când merse cu soldaţii să strângă provizii pentru armată, Kestrel nu ştiu la ce serveau micile case. Pe proprietatea tatălui ei din Herran nu exista nicio astfel de clădire.

Apoi, într-o zi, îl văzu pe Arin zărind o căsuţă. Ochii lui se strânseră. Chipul i se înnegură.

Kestrel ştiu atunci că micile case fuseseră clădite pentru copii. Amintirea îi răsări nechemată în minte, cleioasă şi lentă. Trebui să o tragă afară. Când reuşi să îşi amintească, înţelese că odată încercase să se ascundă de adevăr.

Înainte, în timpul ocupaţiei, se obişnuia ca bebeluşii să fie luaţi de la mamele făcute sclave imediat ce erau înţărcaţi şi să fie vânduţi unei ferme învecinate. Mama ar fi fost altfel distrasă de la muncă, conform înţelepciunii valoriene. Între timp, stăpânul ei cumpăra alţi copii, de la alte ferme. Aceşti copii uitau că aparţineau oricui altcuiva în afară de stăpânii lor şi erau crescuţi în căsuţe, alături de sclavii adulţi. De acum, copiii aceştia trebuie să fi avut vreo zece ani.

Obiceiul acesta se practicase în mare parte în zona rurală. În oraş, nu era mereu întâlnit. Unii proprietari se mândreau cu faptul că-şi lăsau sclavii să-şi păstreze copiii. Kestrel văzuse odată o doamnă valoriană gângurind unui copil herrani. Fetiţa păşise clătinându-se spre centrul salonului, unde stătea ea. Kestrel, care venise în vizită, nu o observase la început pe mama copilei, apoi urmărise privirea fetiţei şi văzuse femeia îmbrăcată în uniformă, care aştepta într-un alcov întunecat.

Tatăl lui Kestrel stabilise din capul locului că nu-şi dorea niciun copil sclav pe proprietatea lui. Dacă totuşi se năşteau bebeluşi, aceştia erau vânduţi imediat. Generalul nu cumpăra însă niciun copil.

Fiecare căsuţă de la fiecare fermă era o casă a groazei, înainte – timp de ani de zile –, Kestrel îşi lăsase mintea – închisă perfect, ca un ou – să ignore acest rău şi multe altele asemenea. Lucruri rele se întâmplau mereu. Aşa era viaţa. Dar nu viaţa *ei*.

A ei – *o* voce interioară, sinistră şi supărătoare, o contrazisese uneori.

Nu a ei.

A ei.

Cuvintele răsunau acum cu ecoul copitelor lui Javelin.

Kestrel ar fi putut spune că învăţase că viaţa Unei persoane

înseamnă şi viaţa celorlalţi. Un rău nu e un ou, închis în sine şi sigilat. Ar fi putut spune că înţelegea răul pe care-l săvârşise ignorând răul. Ar fi putut spunea toate astea, dar adevărul era că ar fi trebuit să-şi dea seama demult.

Cerul era împestriţat de stele. Kestrel îl găsi pe Arin şezând lângă un foc, mijind ochii în timp ce repara armura cuiva. O cataramă se desprinsese.

— Vezi destul de bine?

Kestrel rămase în picioare.

— Nu. Arin împinse un ac gros printr-o bucată de piele. Dar nu am vreme de aşa ceva în timpul zilei.

Armata înainta cât putea de repede spre vest, deşi oamenii nu se mişcau pe cât de rapid şi-ar fi dorit Kestrel. Roshar o avertizase cu privire la dezavantajele unui marş forţat. Soldaţii obosiţi pierd războaie. Tatăl lui Kestrel îi spusese adesea acelaşi lucru.

Kestrel îşi înclină capul pe spate. Noaptea lucea.

— Cum se face o oglindă?

Surprinderea se auzea în vocea lui Arin:

— Vrei o oglindă?

— Nu. Doar mă întrebam.

— Argintezi sticla. Nu am făcut niciodată aşa ceva. Kestrel se întoarse într-o jumătate de cerc pentru a privi spre constelaţiile vestice. De sub cizmele ei se iţi mirosul ierbii strivite.

— Înainte, oamenii foloseau metal lustruit, spuse ea.

— Probabil

— Sau boluri cu apă întunecată. Cerul arată ca o oglindă, dacă o oglindă ar fi un bol cu apă neagră.

Se lăsă tăcerea. Kestrel îşi desprinse ochii de la stele şi se uită la Arin.

El pusese armura deoparte şi răsucea acul între degete. Chipul lui tresălta portocaliu şi roşu în lumina focului domol. Încet, Arin zise:

— La ce te gândeşti?

Kestrel ezită.

Arin se ridică şi veni alături de ea.

— Arin, cum a fost viaţa pentru tine după cucerire?

— Nu cred că vrei să ştii.

— Vreau să ştiu totul despre tine.

Aşa că Arin îi povesti.

Până şi stelele părură să asculte.

*

Armata plecă din ţinutul câmpurilor de grâu. Solul devenea din ce în ce mai moale. Apa proaspătă era o raritate. În a cincea zi de marş însă, ajunseră la un izvor şi-şi umplură butoaiele cu apă.

Kestrel îl privi pe Roshar apropiindu-se de Arin, care îşi ţesăla calul.

— Uite. Prinţul îi împinse un obiect în mână. Fă-ne tuturor o favoare. Eşti murdar. Roshar îl măsură pe Arin din cap până-n picioare. Cred că încă mai ai sânge uscat după urechi.

Obiectul era o bucată de săpun. Arin păru uşor surprins, ca şi cum el trăia într-o lume în care săpunul nu fusese inventat. Arin rupse calupul din mâna lui şi-i oferi lui Kestrel jumătate.

Săpunul se fărâmiţă uşor în mâinile ei. Mirosul său era afumat şi dulceag. Kestrel rămase locului mai mult decât era necesar, trăgând pe nări aroma darului. I se năzări că dacă şi ea, şi Arin aveau să folosească săpunul, atunci pielea ei avea să miroasă ca pielea lui.

Kestrel aşează săpunul cu grijă în cobur, înfășurându-l în hainele de rezervă, ca să nu se rupă.

— Vino cu mine.

Ochii lui Arin erau luminaţi.

— Vreau să-ţi arăt ceva.

Kestrel îl urmă fără a-i pune vreo întrebare, deşi odihna de prânz a armatei aproape că se terminase. Kestrel şi Arin îşi luară caii.

Ea îi tot arunca priviri lui Arin în timp ce traversau un deal cu ierburi înalte. El o surprinse.

— E un secret, îi zise, zâmbind.

Kestrel simţi că parcă zâmbetul lui deveni al ei. Iar secretul era acum şi al ei. Ziua însăşi: cerul de satin, o pană galbenă, pătată, ce se roti pe umerii unei adieri şi se prinse in coama lui Javelin. Kestrel păstră toate acestea în sufletul ei aşa cum o bijuterie adună în ea lumina.

Cei doi descălecară la poalele dealului. Kestrel observă câteva trepte din piatră, acoperite de iarbă, ce duceau în sus, spre pantă. Atunci se gândi că întregul deal, destul de neobişnuit pentru relieful zonei, fusese făcut de om.

— Ce e asta? întrebă ea.

Din câte îşi putea da Kestrel seama, treptele nu duceau nicăieri. Vârful dealului părea pustiu.

Arin smulse pana galbenă din coama lui Javelin şi i-o puse ei după ureche.

— Un templu. Sau cel puţin asta a fost.

Kestrel atinse puful moale al penei şi simţi asprimea uşoară a cotorului. O exploră, încercând să ignore plăcerea provocată de gestul lui neaşteptat.

— Ăsta e secretul tău?

— Nu m-ai întreba dacă nu ai fi ghicit deja că nu e. Vino să vezi.

Rânjetul lui Arin era viclean.

Treptele erau fărâmiţate din loc în loc şi se clătinau sub paşii lui Kestrel. Când ajunseră în vârf, ea văzu încrengătura de marmură ce constituise fundaţia templului. Poate că fusese distrus după cucerire; valorienii răseseră toate templele herrani. Dar ruinele acelea păreau antice. Marmura era albă ca un os vechi. Sculpturile fuseseră netezite de timp. Erau simple pete, în mare parte indescifrabile, ca un vis după trezire.

— Zona asta e mai verde decât restul ţinutului, nu-i aşa?

Arin vorbea încet.

— Da.

În ungherele marmurei sparte erau cuiburi de pasăre. O şopârlă ţâşni peste o coloană căzută. Locul părea deopotrivă fantomatic şi plin de viaţă. Când Arin păşi în centrul templului în ruină, Kestrel se gândi că voia să se roage, însă el se apucă să dea la o parte vegetaţia.

— Recunosc câteva figuri. Arin era încântat; cuvintele lui se rostogoleau unul peste celălalt, şi părea să nu-şi dea seama că ea nu avea să înţeleagă la ce se referea. Dar alte părţi... credeam că ştiu toate poveştile.

Kestrel îngenunche alături de Arin. Un chip luci de sub viţele de iederă. Surprinsă, ea împinse la o parte iarba.

Era un mozaic. O podea întreagă, imensă, din dale, se întindea ascunsă privirii sub vegetaţie. Kestrel curăţă mizeria cu palmele. Chipul se aprinse în lumina soarelui. Trăsăturile lui sticloase erau alunecoase şi reci. Bărbatul – femeia? – avea aripile deschise larg, în culorile penelor de păun. Avea pielea solzoasă şi gheare din cornalină.

Kestrel trase şi mai mult de iederă. Apărură alte creaturi superbe, imposibile. Un şarpe emailat, cu şase cozi. Un cal din apă. O femeie al cărei păr părea să fie făcut din suluri de hârtie, inscripţionate într-un alfabet asemănător celui herrani, dar cu atât de multe elemente străine, încât Kestrel nu era în stare să-l citească. Unele figuri nu arătau decât vag umane. Un şir de ochi încununau o frunte. Un trup lung, violet, nu avea deloc membre. O

panglică de aur se revărsa de pe buzele unui zeu.

Toate figurile erau zei. Nu puteau fi altceva.

— Poate că ar trebui să ne întoarcem, zise Arin, dar fără a vorbi serios.

Gura lui părea să ezite. Îşi linse degetul mare şi curăţă o dală, fără să-şi ridice privirea de la ea. Soarele se revărsa în părul lui ciufulit. O rază lată de lumină îi traversa nasul, încălzindu-i gâtul şi umerii. Arin se mişcă şi soarele îi lumină toată faţa.

Kestrel îşi simţea membrele uşoare, ca şi cum s-ar fi înmuiat de frică. Sângele părea să-i plutească în vene. Zise:

— Nu încă, şi văzu fericirea ce răsări brusc în ochii lui Arin.

Îl ajută să dea la o parte vegetaţia şi să scoată la iveală întregul mozaic.

Fiecare bucăţică a fiinţei ei lunecă la locul său, în imaginea lumii pierdute. A băiatului care o descoperea. A fetei care o vedea sclipind şi aprinzându-se, înţelegând ce simţea, înţelegând că simţea astfel de multă vreme.

Lapislazuli, sticlă arsă în cuptor, onix, aur, cochilii şi fildeş. Jad. Acvamarin. Kestrel abia dacă vedea unde se îmbina fiecare părticică a mozaicului, abia dacă zărea linia subţire. Piesă cu piesă. Îşi lipi palma pe suprafaţa mozaicului şi îşi imagină figurile întipărite pe pielea ei. Mai târziu, Kestrel îşi dori să fi vorbit atunci, să nu fi pierdut timpul. Îşi dori să fi avut curajul chiar în acel moment să-i spună lui Arin ce descoperise în sfârşit a fi adevărat: că îl iubea cu toată inima.

Mai târziu, Kestrel își dori să fi vorbit atunci, să nu fi pierdut timpul. Își dori să fi avut curajul chiar în acel moment să-i spună lui Arin ce descoperise în sfârșit a fi adevărat: că îl iubea cu toată inima.

31

KESTREL ERA NEOBIŞNUIT DE TĂCUTĂ ÎN ULTIMA zi de marş spre Lerralen. La început, la templu, Arin crezuse că între ei crescuse un simţământ nou şi delicat. Dar de atunci, Kestrel păstrase distanţa de el într-un fel pe care Arin nu-l putea explica şi pentru care nu găsea niciun motiv. Căută printre amintirile de la templu: ea, frunzele verzi şi calde, mozaicul lunecos, lumea ascunsă; Kestrel voise să vadă totul, cu el. Arin nu găsea niciun element nelalocul lui. Ceva era greşit undeva, cu siguranţă. Totuşi, fiecare moment al fiecărei amintiri din acea zi îl făcea să vrea să le strângă pe toate în căuşul palmei, să le ţină în siguranţă, aproape de el. Poate în vreun buzunar adânc. Lângă fiinţa lui.

Arin era precaut cu acest impuls. Bănuia că avea să fie descoperit ca un copil ce ascunde o colecţie de lucruri preţioase care nu aveau, de fapt, nicio valoare. Un nasture, o piatră de râu, o bucată de aţă.

Sau o pană galbenă, pătată. Îşi dorea să o fi păstrat. Se întreba dacă Kestrel păstrase pana. Cel mai probabil îl căzuse din păr în timp ce galopaseră de pe dealul templului pentru a se întâlni cu avangarda armatei.

Iarba roşiatică se unduia pe promontorii. Aerul era sălciu. Aveau să ajungă în curând la mare.

Când armata se opri să adape caii din butoaie (de două zile nu mai dăduseră de apă proaspătă), Arin o găsi pe Kestrel ţesălându-l pe Javelin. Ea-şi ridică privirea spre el, apoi şi-o îndepărtă, fixându-se pe altceva. Arin voia să ştie, să înţeleagă dacă era el sau – ce anume? Cerul ţesut cu nori albi? Pescăruşul înclinat în vânt? – lucrul ce o făcea deodată să pară mai mică.

Părul ei se roşise de când sosiseră în sud. Pielea ei era acum de culoarea pâinii prăjite. Degetele lungi smulseră ceva nevăzut din

coama lui Javelin.

Nu era cerul. Nu era pescăruşul.

Arin încercă să o abordeze paşnic.

— Deci, strategule. Care sunt şansele noastre de reuşită? Sau ne îndreptăm spre pieire?

Colţul gurii ei se ridică – înţelegea atât efortul lui de a-i calma neliniştea, cât şi întrebarea care, oricât de nonşalantă ar fi părut, era o modalitate ciudată de a-şi arăta bunele intenţii. Totuşi, strategia lui funcţionă. Kestrel deveni mai prezentă. Mişcările repezi ale degetelor ei încetară.

Atunci, nu o neliniştea bătălia.

Nici calul ei, nici scrâşnirea uşoară a nisipului de sub cizmele lor. Nimic, nicăieri.

Era el.

— Există trei scenarii, zise ea. Fie sosim târziu, iar tatăl meu a ocupat deja plaja. Fie întărim forţele prezente acolo într-o bătălie ce a început deja. Fie ajungem înaintea tatei şi va trebui să aşteptăm. Kestrel adăugă: Bineînţeles, există o a patra posibilitate: aceea ca eu să mă înşel şi ca tata să nu acosteze acolo, ceea ce înseamnă că ne-am deplasat forţele unde nu ar trebui să fie.

— Nu există a patra posibilitate.

Kestrel clătină din cap.

— Pot să mă înşel.

— Asta te îngrijorează?

— Chiar dacă nu mă înşel şi ajungem înainte ca valorienii să acosteze, este un soi de binecuvântare amăgitoare. Dacă va acosta mai târziu, înseamnă că va aduce cu el o forţă mai mare. O artilerie robustă. Durează mult să mobilizezi mulţi oameni şi multe tunuri. De asemenea, sunt şi mai greu de învins.

Javelin îşi izbi nasul de umărul fetei. Arin văzu zâmbetul lui Kestrel. Un sentiment tăcut, pierdut, îl cuprinse precum somnul sau precum o despărţire.

— I-am spus tatălui meu că-l iubesc.

Cuvintele ei ţâşniră pe nepregătite.

— A fost ultimul lucru pe care i l-am spus.

Arin nu se uită la ea. Nu voia ca ea să-i vadă chipul în acel moment.

— Am văzut un coş când am trecut prin câmpurile de grâu, zise ea. Nu mai avea nicio formă. Nu mai putea ţine nimic. Nici nu mai putea fi ţinut în mâini.

— Kestrel, tu nu eşti un coş.

— Cred...

Se opri.

Arin se întrebă dacă exista un lucru atât de dificil de rostit încât devenea greu şi â spune că era dificil.

— Nu-mi poţi spune ce gândeşti?

— Nu.

— De ce?

Kestrel şopti:

— Sunt îngrozită.

— De bătălie?Nu.

— De tatăl tău?

Vocea ei răsună hotărât:

— *Lui* ar trebui să-i fie frică de *mine.*

Arin nu voia să-şi domolească dorinţa arzătoare de a-l ucide pe general. Nevoia asta se încleştase în inima lui. Dar dacă asta era... dacă nu greşise cu nimic la templu, dacă Arin nu făcuse nimic ce trebuia îndreptat şi în schimb ceea ce o determinase pe Kestrel să se ascundă de el fusese groaza de răzbunarea lui Arin sau de a ei...

— Kestrel. Arin vorbi fără ocolişuri, căci nu se putea gândi cum altfel s-ar fi putut exprima. Vrei ca el să moară?

Ochii ei scânteiară.

— N-am s-o fac, zise el, dacă tu nu vrei.

— Ucide-l, dacă poţi. Nu-mi pasă. El m-a lăsat să mor. Ba chiar mai rău.

Ura lui Arin se înnodă în inima lui.

— Mă vei ierta dacă-l ucid?

— Vorbeşti de parcă viaţa lui ar sta în mâinile tale.

— Aşa e dat.

Kestrel miji ochii.

— Ţi-a promis zeul tău?

— Nu cu atât de multe vorbe.

Kestrel clătină din cap.

— Te rog, răspunde-mi la întrebare.

— Poate va muri de mâna *mea,* zise ea. La capătul sabiei mele.

— Trebuie să ştiu ce alegi.

— Fă-o.

Ochii ei se umeziră.

— Jură-mi că ai să-l ucizi.

Nodul din inima lui Arin se desfăcu.

— Da, bineînţeles.

— El ne-a schimbat pe amândoi. Kestrel părea să-şi caute cuvintele şi să nu le găsească pe cele potrivite. Mă gândesc la tine, zise, la tot ce ai pierdut, la cine ai fost, la ce ai fost forţat să fii şi la

ce ai fi putut fi, iar eu... eu am devenit această *persoană,* incapabilă să...

Tăcu.

— Kestrel, zise Arin blând. Iubesc această persoană.

Dar gura ei subţire se strânse. Chipul îi lucea iar de teamă.

Arin îşi trecu degetele prin coama lui Javelin.

— *Eu* sunt cauza neliniştii tale.

— Nu, Arin.

Însă Kestrel ezitase.

El se întreba ce însemna că tatăl lui Kestrel avusese parte de dragostea ei şi că o dăduse la o parte. Voia să-i spună despre senzaţia de recunoaştere ce-l zguduise când îndepărtase iedera de pe chipul zeului său, cum i se păruse că priveşte în oglinda apei întunecate pe care Kestrel o descrisese în timp ce se uitau la cerul clar al nopţii. Voia să-i explice despre bucuria intensă, despre sentimentul de uşurare pe care-l avusese ştiind că fusese menit să facă ceva, şi cum faptul că el conta pentru zeul lui semăna puţin cu o legătură familiară – era iar fiul sau fratele cuiva. Voia să o avertizeze, să-i spună că ea nu putea înţelege pe deplin cum era să ştie că nu mai e copilul nimănui

— *Ţie* ţi-e teamă de bătălie? întrebă Kestrel.

Asta, cel puţin, era o întrebare uşoară.

Arin zâmbi liber.

— Nu.

Plaja era tăcută.

Ceea ce, desigur, nu era adevărat, din moment ce un întreg regiment dacran era staţionat pe nisipul ei. Arin era liniştit însă văzând că navele valoriene nu acostaseră, că nu se vedeau pânze la orizont. Şi, deşi Kestrel îl avertizase despre măcelul ce-l prevestea întârzierea, Arin fu bucuros să vadă suprafaţa pustie de nisip întunecat de ploaie ce se întindea din dreptul corturilor până la ţărm, să vadă valurile mici, muşchiul rocilor îmbrăcate în verde, pescăruşii ce se ciorovăiau pentru crabi, în timp ce-i culegeau printre bălţile de apă lăsate de maree.

Nu bătea vântul. Cerul era o tăbliţă plată. Fusese furtună în noaptea precedentă. Aerul sărat mirosea proaspăt.

Oamenii lui Roshar fură aşa bucuroşi să-şi vadă prinţul, încât Arin începu să se îndoiască de rolul unui om fără ambiţii politice pe care-l juca Roshar. Regina avea loialitatea poporului, însă prinţul avea dragostea lui.

— Asta e o parte sigură a zilei, zise Kestrel, îndreptându-şi apoi

calul spre iarba palidă de pe un teren mai înalt, dincolo de care li se spusese că se găsea un izvor ce alimenta armata şi caii.

Arin o urmă, conducându-şi calul lângă al ei.

— Da, dar valorienii vor acosta în punctul cel mai înalt al fluxului, zise el.

Kestrel păru uşor surprinsă, nu atât de ce spusese Arin, cât de faptul că vorbise pur şi simplu. Asta-l făcu să creadă că vorbele ei nu fuseseră începutul unei conversaţii, ci un simplu gând ce-i scăpase cumva. Kestrel nu se obosi să-l întrebe de unde ştia ce voise ea să zică, probabil pentru că presupunea că avantajele fluxului pentru o forţă invadatoare erau destul de evidente.

Marea îi va aduce uşor la mal, *şopti moartea,* spumegând albă, purtând pe spatele ei greutatea a nenumărate tunuri cu guri negre.

Arin îşi aruncă privirea spre Kestrel. Bătălia asta avea să fie foarte diferită faţă de ambuscada de pe drumul din sud. Nu exista niciun loc sigur, ci doar arena deschisă a plajei.

Nu te uita la ea, Arin. Uită-te la mine. Îi vei primi cu braţele deschise. Inima ţi se va înălţa, semeaţă şi veselă. Ce e un duşman? E doar lovirea, şi smucitura, şi tăierea sabiei tale. E călea liberă pe care o tai între tine şi ceea ce vrei. E calea spre mine.

Duhoarea omenească a taberei se ridicase. Kestrel şi Arin călăriseră destul de departe. Acolo nu era decât lacul sărat şi mocirlos al refluxului, burta descoperită a mării. Mirosea bine.

Poţi să te gândeşti la ea cât vrei, şopti zeul morţii. Dar tu mie îmi aparţii.

Kestrel călărise puţin mai înainte. Se întoarse, surprinzând privirea lui Arin.

O picătură de ploaie căzu pe obrazul lui. Pe ceafa.

Eşti al meu. Sunt al tău. Nu e aşa, Arin?

Chipul ei se închise. Arin se gândi la o cutie închisă atât de ferm, încât nimeni nu-i putea vedea încheieturile.

Da.

În noaptea aceea, Arin stătu cu Kestrel şi cu Roshar pe promontoriu.. Lumina lunii glazura marea. Apa sclipea negru şi alb. Luna învelea nisipul cu un strat de argint.

— E drăguţ, comentă Roshar, deşi îmi aminteşte de veninul pur al viermilor, de felul în care se usucă sub forma unei pelicule transparente. Apoi o întrebă pe Kestrel: Cum crezi că va decurge bătălia?

Arin răspunse în locul ei.— Pentru ei şi pentru noi, va fi acel gen de luptă în care un general îşi pune soldaţii într-o situaţie aşa

de disperată, că teama de moarte şi dificultatea retragerii îi vor face să lupte până la unul, pentru că nu există altă soluţie.

Roshar ridică glacial o sprânceană. Părea gata să spună că Arin era dramatic, fără niciun motiv.

Dar Kestrel încuviinţă din cap.

Alarma sună la prânz. Ploaia cădea ca un abur. Soarele era undeva pe cer, dar nu se vedea. La est, se zărea marginea solidă a unui nor cenuşie. Iar pe mare se iţeau şirurile şterse ale pânzelor.

Artileriştii flancară plaja. Armata dacrano-herrani aştepta într-o formaţie sub formă de săgeată. Cavaleria era vârful triunghiului format din oameni.

Chipul lui Kestrel era crispat, mâinile ei strângeau, albe, frâiele. Javelin ridică şi coborî o copită. Se auzi un bufnet înfundat.

Pe apă se vedeau gabare deschise, valoriene. Era cu miile, încărcate cu cai şi armament. Soldaţii vâsleau din bărcile ancorate. Vâslele se ridicau şi coborau prin ploaie.

Arin nu putu auzi comanda valoriană. Sunetul se pierdu pe mare, însă el văzu când soldaţii valorieni începură să pregătească tunurile. Putea practic să miroasă pulberea neagră. Pentru o clipă, lui Arin i se păru că nu mai era pe cal, ţinând o sabie în mână, ci pe o barcă şovăielnică, cu palmele murdare de pulbere, împingând ghiulelele în locaşul lor.

Valorienii aveau să tragă înainte să ajungă la mal.

O rugăminte se ridică în Arin, ţâşnind brusc, pe neaşteptate, deşi dacă s-ar fi gândit mai bine mai devreme, ar fi ştiut ce avea să o roage pe Kestrel în acel ultim moment, în ciuda promisiunii de a avea încredere în ea.

Arin îi atinse umărul. Kestrel se sperie. Avea nervii întinşi până la o limită pe care Arin o cunoştea foarte bine.

— Răzgândeşte-te, zise el. Întoarce-te, mergi la promontoriu, te rog.

— Nu.

În cele din urmă, Arin simţi teama care infectase fiecare soldat.

— Atunci stai aproape de mine.

Răspunsul lui Kestrel se pierdu în tunetul primei explozii, ce sfâşie lumea.

32

ARIN NU VĂZU UNDE LOVI PRIMA GHIULEA, DAR auzi bufnetul bolnăvicios şi simţi impactul trepidând dinspre plajă în cizmele lui. Nechezatul cailor, strigătele omeneşti. În mijlocul flancului stâng. Armata lui Roshar întoarse focul, eşuând în mare parte, căci era greu să loveşti ţinte aflate în mişcare, pe valuri. Coloane de apă răsăreau acolo unde ghiulelele loveau apa. Un proiectil rapid străpunse o barcă şi o făcu ţăndări. Caii şi oamenii lunecară în mare.

Fumul negru acoperi plaja.

Primele bărci valoriene împunseră malul. Soldaţii săriră jos. Apa le ajungea până la genunchi. Caii fură conduşi pe rampe. Aveau să urmeze şi tunurile în curând.

— Sfărâmaţi-le pe toate, ordonă Roshar.

Artileriştii lui ciuruiră primul val de valorieni. Dar urmă al doilea val, şi al treilea, şi în cele din urmă un tun valorian fu aşezat în poziţie, astfel încât un şir de artilerişti fu prefăcut într-un morman disperat de fum şi sânge.

Calul lui Arin bătu în retragere. El îl obligă să stea locului, apăsându-şi greutatea corpului în şa. Ţinu calul între genunchii strânşi, preferând să nu tragă de zăbală. Arin era distras. Totul era zgomot. Chiar şi după ce Arin calmă calul, nu mai avea încredere în animal. Apoi auzi un sunet mărunt, pe care nu ar fi trebuit să-l poată sesiza: un gâtlej ce înghite în gol.

Arin îşi aruncă privirea la Kestrel. Javelin – magnificul cal de război, un animal de nădejde – era neclintit. La fel era şi Kestrel. Chipul ei era însă crispat. Ochii ei erau prea mari şi prea pali.

Te rog, se rugă Arin. Arată-i mila ta.

Zeul lui era amuzat. Dacă ea nu crede în mine, atunci cum pot crede eu în ea?

Generalul ajunsese pe mal. Arin îl putea vedea. O văzu pe

Kestrel observându-l. Mai multe şiruri de valorieni mărşăluiau de pe ţărm pe plajă.

Roshar ordonă avangardei să înainteze.

Moartea muşcă din ceafa lui Arin, aşa cum îşi apucă o pisică puii. *Poate că-i voi arăta aceeaşi milă ca şi ţie,* şopti moartea.

Inima lui Arin bubui. Sângele îi goni prin vene. Îşi atinse pielea arzătoare, aşteptându-se să-şi vadă mâna însângerată.

Nimic.

Din spate simţi presiunea unei adieri umede. Tremurul calului de sub el. Un tun bubui. Animalul nechează şi bătu iar în retragere. Apoi o rupse la goană înainte, printre şirurile de soldaţi din avangardă, drept spre valorieni.

Kestrel nu-l vedea pe Arin. Nu-l putea vedea şi se simţea ca şi cum nu putea de fapt să vadă nimic.

Tunurile îşi ţineau respiraţia. Avangarda se ciocni de avangarda duşmană. Kestrel văzu primele rânduri lovindu-se unele de celelalte. Jeturile de sânge. Măştile hidoase ale fricii şi ale urii. Un braţ retezat din umăr. Trupuri împinse de pe cai, sfârtecate pe nisip sub copite. Şi cruzimea a ceea ce Kestrel nu putea zări.

Unde era el?

Javelin nu se mişcase. Calul era ca o stâncă, ceea ce o făcu pe Kestrel să-şi dea seama că şi ea era înlemnită. O mână cuprinse sabia, de parcă ar fi putut face plăseaua să dispară prin propria forţă. O sabie. Mâna ei, cu o sabie. Nu se pricepea defel la luptă.

Groaza îi şerpui prin trup, lunecoasă, sinuoasă.

Valorienii nu spărseseră încă primele rânduri. Artileria nu putea fi folosită de teama de a nu lovi propriii oameni. Trecură câteva clipe până ce un duşman ajunse la Kestrel.

Şi poate că undeva, mai în faţă, se afla lucrul de care ea se temea cel mai tare. Ochii pustiiţi ai lui Arin. Sângele lui vărsat, irosit.

Kestrel îl împinse pe Javelin înainte şi se strecură printre rânduri.

Arin aproape că fu aruncat din şa. Un valorian se lovi de el. Arin încasă o lovitură în pieptul protejat de armură. Îşi trase respiraţia. Simţi impactul; era probabil o fractură. Nu se vede sânge, se gândi el. Pentru un moment foarte scurt, îi fu greu să se concentreze, să-şi dea seama ce făceau mâinile lui, ce vedea şi cu cine se lupta. Îi puse zeului său o întrebare dezlânată. Dacă ar fi reuşit să pună întrebarea în vorbe, ar fi vrut să ştie dacă îndurarea

zeului însemna că îl lăsase să trăiască până atunci. Douăzeci de ani sunt mai buni decât nouă. Ori zeul îşi arăta îndurarea lăsându-l să moară *aşa* şi nu într-un alt fel, mai rău? Sau pur şi simplu să-l ducă acasă, în raiul zeilor. Mama, tata, sora. Arin simţi un val de singurătate, de dor, *da.* Da, poate că despre asta era vorba, poate la asta se referise zeul. Îndurare. O promisiune: că ultimul moment înainte ca această lume să devină următoarea avea să fie la fel de dulce ca dragostea.

Dar Arin nu putea gândi una ca asta, nici să înţeleagă. Simţi doar întrebarea, care era de fapt mai multe întrebări condensate într-o mărgică de fier, gămălia unui ac, un vârf mic şi tare de groază, de speranţă şi de uşurare.

Calul lui. Blestematul lui cal. Animalul continua să se împotrivească vrerii lui Arin. Calul acela avea să-l ucidă. Arin încercă să se simtă îngrijorat.

Sabia lui spintecă burta cuiva. Nu ştia prea bine cum. Sabia lui n-ar fi trebuit să pătrundă prin armura valoriană. Dar maţele ieşiră prin spintecătură. O derulare lentă şi umedă.

Arin îi puse capăt.

Să vii acasă, meditä zeul lui, care putuse lua mărgică din fier de pe inima lui Arin şi o prefăcuse într-o pană, care putea separa fiecare fulg de ceilalţi, de-a lungul penei. Zeul îşi trecu un deget peste pana desfăcută atât de bizar. *Asta ai crezut că înseamnă îndurarea mea? Asta îţi doreşti?*

Bine, Arin.

Bine.

Kestrel nu înţelese de ce nu o ataca nimeni. Când îşi dădu seama, se simţi neroadă şi recunoscătoare. Armura ei. Înfăţişarea ei valoriană. Forţele lui Roshar o cunoşteau, îi recunoşteau calul. Dar pentru valorieni ea părea să fie una de-a lor. Era bizar poziţionată, dacă soldaţii ar fi stat să se gândească la asta, dar nimeni nu avea timp de aşa ceva. Oamenii gâlgâiau cu gâturile tăiate. Îşi împingeau săbiile aşa de adânc în trupuri, încât pumnii lor dispăreau în carnea altor soldaţi.

Îl împinse pe Javelin prinde soldaţi – valorieni, dacrani, herrani. *Spectru mic.* Da. Ea nu exista. Chiar şi când obrazul îi fu împroşcat de sângele cuiva, nu simţi nimic. Nimeni nu o atingea.

Kestrel îl văzu pe Roshar smulgând o sabie din mâna cuiva, zdrobind nasul unui valorian cu scutul şi tăind gâtul omului Prinţul îşi împinse cu genunchii armăsarul din calea cadavrului. Îşi întoarse calul şi o văzu pe Kestrel.

— Unde e Arin? strigă el.

Vocea lui Kestrel cedă.

— Nu ştiu, zise ea în cele din urmă.

Şoapta ei era aspră. Roshar nu ar fi putut să o audă chiar dacă nu s-ar fi aflat la câţiva metri depărtare.

Un valorian însă o auzi. Văzuse privirea pe care şi-o aruncaseră Kestrel şi prinţul, îi auzise vorbind în dacrană. Un ofiţer de cavalerie. Îşi împinse calul spre al ei. Se întinse după ea. O prinse de gât.

— Cercetaş?

Ochii lui negri erau mijiţi; rânjea ca un animal.

— În avangardă? Din ce regiment eşti?

Kestrel rămase fără respiraţie.

— Trădătoareo!

Omul îi zbură sabia din mâna moale.

— Kestrel!

Roshar.

Era prea departe.

Kestrel se chinui să respire. Nu îşi dezlipi privirea din ochii ofiţerului. Şoptind ceva ce ştia că omul nu putea auzi, Kestrel îl privi pe valorian aplecându-se înainte, slăbindu-şi doar puţin strânsoarea. Kestrel întinse mâna după pumnal şi înfipse arma în subraţul omului.

Ofiţerul gemu şi-i dădu drumul. Ea-şi smulse pumnalul şi străpunse gâtul valorianului.

Greutatea trupului apăsă asupra ei. Omul îi icnea în ureche. Sunetul era lipicios şi umed. Sângele curgea pe ea în timp ce Kestrel încerca să se ţină în şa. Încercă să-l împingă deoparte pe ofiţerul îmbrăcat în armură. Însă calul lui se opuse. Valorianul o prinse iar. Ochii lui căprui erau holbaţi, răzbunători, pierduţi. Cu ultimele puteri, duşmanul o trânti la pământ odată cu el. O trase de pe cal.

Calul lui Arin era nărăvaş, dar i-ar fi fost şi mai rău fără armăsar. Arin creă un spaţiu liber în jurul lui. Graniţa dintre cele două armate se dizolva. Kestrel era pesemne la câteva rânduri în urma lui. Valorienii aveau să o ajungă în scurt timp. „Stai aproape de mine”, îi zisese el. Neliniştea lui Arin crescu, făcându-l rău. O parte din el se uita la ce făceau mâinile şi trupul său, dar o altă parte, mai mare, devenea uriaşă şi se umfla de satisfacţie. Simţea plăcere ucigând, cât şi îngrijorare pentru plăcerea lui. Dincolo de toate, Arin simţea înţepătura fricii. „Stai aproape.”

Arin îşi întoarse calul.

Şi dacă nu o putea găsi?

Mai în spate. Şi mai în spate.

Valorienii spărseseră deja rândul în care îi lăsase pe Kestrel şi pe Javelin.

Plămânii i se blocară. *Unde?* întrebă el.

Generalul? răspunse reticent zeul lui. Lasă-mă să-ţi arăt calea...

Nervii lui Arin ţipau, întinşi.

Deschide ochii, zise moartea.

Uită-te, iubirea mea, şi vezi.

Arin se uită. Îl văzu, nu foarte departe, pe Javelin ce stătea singuratic în mijlocul luptei. Călăreţul lui dispăruse.

*Obrazul lui Kestrel era lipit de nisip. Avea nisip în gură. Iţişi şi scuipă. Spatele şi umerii ei se scufundau în plajă şi împingeau trupul mort prăbuşit peste ea. Încercă să-l ridice. Braţele îi cedară. Văzu cerul înceţoşat. Calul ei era aproape, îl împinse iar pe ofiţer. Armura îl făcea să fie şi mai greu. Ea era udă leoarcă de sângele valorianului. Kestrel simţea sângele încă zvâcnind, auzea haosul din jurul ei. Panica i se prinse de şira spinării.

Împinse. Trupul nu se clinti. Încercă mai tare, simţi greutatea apăsându-i pieptul. În cele din urmă, Kestrel ţipă.

Ceva se izbi de Arin. El rămase în şa, se întoarse să-şi vadă atacatorul şi văzu un rânjet valorian – şi apoi, prea târziu, zări oţelul dinţat aşezat de-a lungul cizmei omului. Arin îl observă înainte ca valorianul să-şi folosească piciorul ca pe un cuţit şi să taie coastele expuse ale calului de sub Arin.

Nechezatul animalului străpunse timpanele lui Arin. Fu aruncat la pământ.

„În război", obişnuia să-i zică uneori tatăl ei, „poţi să trăieşti sau să mori. Dar dacă te panichezi, moartea e singura ta soartă."

Kestrel îl ura pentru răceala lui. Pentru regulile lui.

Dar.

Trupul o strivea.

Dar... nisipul.

Kestrel încercă să vadă dacă se putea întoarce pe burtă. Zvârcolindu-se, se mişcă sub cadavru. Pe când încerca să se întoarcă, aproape că se aştepta să o observe cineva şi să o atace. Aştepta copitele să-i strivească ţeasta. Dar Javelin stătea nemişcat, exact acolo unde stătuse când ea căzuse. Cavaleria făcea manevre în jurul calului blând. Nimeni nu se uita la sol.

Răsucindu-se în nisip, Kestrel se răsturnă pe burtă şi începu să sape, aruncând nisipul ca şi cum ar fi înotat. Îşi afundă coatele în adâncitura pe care o făcuse şi se trase înainte. Era liberă.

Arin dădu să se ridice. Evită în ultima clipă lovitura cizmei crestate ce-i ţintea capul. Cu ambele mâini (oare unde-i era sabia?), Arin prinse glezna valorianului şi-l trase pe om de pe cal.

Mâinile tremurătoare ale lui Kestrel căutau pumnalul prin nisip. Pumnalul ei. Trebuia să-l găsească. Nu putea să-l piardă.

Când găsi marginea armei sub un văl de nisip înroşit, ochii i se umplură de lacrimi. Apucă plăseaua.

Javelin o aştepta nemişcat. Kestrel voia să se lipească de el, să-şi afunde faţa în trupul lui. Voia să devină cal şi astfel să-i poată mulţumi armăsarului într-un fel în care el să înţeleagă.

Dădu să încalece calul, apoi îl văzu, peste ridicătura şeii, pe Arin.

Arin culese o sabie din nisip – era oare a lui? nu boanta – şi tocmai se pregătea să îi facă vânt spre gâtul valorianului prăbuşit la pământ, când omul sări în picioare, lovi sabia lui Arin cu a sa şi-şi împunse vârful propriei arme spre el.

Arin blocă atacul. Auzi lunecarea oţelului pe oţel şi simţi vibraţia şi presiunea. Simţi cum cedează. Sabia omului coborî o secundă.

Era însă un truc. În acel moment de prefăcută slăbiciune, mâna cealaltă a valorianului se întinse după pumnal şi-l implântă într-un gol unde se încheia armura lui Arin.

Kestrel înainta, clătinându-se, prin nisip. Avea picioarele prea moi; nu se putea mişca suficient de repede. Valorianul era cu spatele la ea. Putea vedea chipul lui Arin, cuta dintre sprâncenele lui, expresia gânditoare de pe faţă. Şi apoi ceva se modifică: o fulgerare, o recunoaştere.

Valorianul îl înjunghie. Arin ţipă.

Pumnalul se adânci în coastele lui. Durerea îi cuprinse trupul. Lovi înapoi. Sabia lui dansa inutil, alunecând pe armura duşmanului, reuşind doar să taie şireturile ghetei drepte a omului.

— Eşti al meu, zise valorianul.

Asta-i spunea şi moartea mereu. Surprins să audă cuvintele zeului venind dintr-o gură omenească, Arin ezită. Se simţea ciudat. Se gândi: *Ah.* Se gândi: *Sunt recunoscător.* Primi cu plăcere avertizarea zeului, dându-şi seama că întotdeauna dorise să ştie când avea să se întâmple. N-ar fi vrut să părăsească prea brusc viaţa asta.

Dar el iubea viaţa asta. Iubea fata pe care o avea în această viaţă.

Inima îi izbi cu putere pieptul, se revoltă.

Prea târziu. Baza sabiei valoriene venea spre capul lui, înclinată spre gât.

Arin încercă să se ferească. Plăseaua îi lovi tâmpla.

Bezna îi acoperi ochii. Nu-și mai simțea picioarele. Încercă să-și audă zeul, dar nu-i răspunse decât tăcerea, apoi nu mai auzi nimic.

Bezna îi acoperi ochii. Nu-şi mai simţea picioarele. Încercă să-şi audă zeul, dar nu-i răspunse decât tăcerea, apoi nu mai auzi nimic.

33

KESTREL ÎL VĂZU PE ARIN CĂZÂND. ALUNECĂ PE nisip în timp ce alerga. Urechile îi vuiau. Mintea i se blocă. Groaza o cutremură.

Se afla la doar câţiva paşi. Ţinea pumnalul strâns în mână. Spatele valorianului era ca un zid de armură. Omul îşi ridică iar sabia. El nu o auzi venind asupra lui.

Dar unde, *undei* Kestrel avea un pumnal, dar nu avea unde să înjunghie – nu putea ajunge la ceafă, nici în tors, nici în picioare. Valorianul era acoperit de armură de la umeri până la ghete. *Pumnalului îi şade bine în carne,* i-ar fi zis tatăl ei. *Găseşte-o.*

Kestrel simţi o presiune mare în piept. Disperarea o cuprindea în timp ce se strecura în spatele duşmanului. Nu ştia ce să facă, nu putea gândi, şi apoi, deodată, parcă altcineva, nu ea, observă gheata uşor desfăcută şi carnea expusă de deasupra ei. Kestrel căzu în genunchi în nisip. Prinse marginea ghetei, trase de ea şi tăie tendonul tare de la gleznă.

Valorianul ţipă. Kestrel părea să simtă odată cu el durerea înnebunitoare încolăcindu-se pe pulpa lui. Îi simţi prăbuşirea. Agonia pulsândă. Simţi cum o fată se căţăra peste trupul lui – sălbatică, precum o vulpe. Dar, ce fată? Părul ei, pielea ei, ochii ei, armura ei. Nu era duşmanul. Duşmanul?

Apoi pumnalul găsi gâtul omului şi valorianul ştiu imediat ce era Kestrel.

Mâna ei, braţul ei se înroşiră. Kestrel nu putea da drumul pumnalului. Se forţă să-l bage la loc în teacă. Avea nevoie de ambele mâini libere. Avea nevoie de Arin.

Îl văzu întins. Kestrel plângea, îngenuncheată în nisip, cu degetele libere lunecând înnebunite spre el. Mâinile ei îl cercetară, găsiră pumnalul înfipt în coasta lui. Văzu sprânceana înnegrită,

obrazul violet, pielea străpunsă. Îi atinse chipul şi-i simţi capul legănându-se. Oare era pulsul lui Arin sau al ei? Trupul lui Kestrel vibră cu bătăile uşoare. Nu-şi putea ţine degetele nemişcate în golul de sub maxilarul lui.

Se uită iar la pumnalul din coasta lui Arin şi desfăcu armura ca să vadă mai bine.

Doar vârful pumnalului pătrunsese în carne. Lama era blocată între coaste. O speranţă sălbatică o cuprinse deodată.

Nu voia să scoată pumnalul – nu avea cu ce să oprească curgerea sângelui – şi-şi întoarse atenţia la capul lui Arin. De data asta, când degetele ei căutară pulsul lui Arin, îl găsi şi ştiu că nu era al ei. Lacrimile ei curseră iar.

Rana din trupul lui nu era gravă. Totuşi, o lovitură la cap putea fi periculoasă: putea să-l ucidă, să-l lase paralizat, să-i răpească simţurile, mintea. Îl putea face să doarmă pentru totdeauna.

— Arin, trezeşte-te!

Odată ce rosti aceste cuvinte, Kestrel nu reuşi să se mai oprească.

— Trebuie să ne mişcăm. Nu putem rămâne aici. Te rog. Te rog, trezeşte-te! Te iubesc. Nu mă părăsi! Trezeşte-te! Ascultă-mă! Arin? Ascultă!

Cineva plângea. Lacrimile ei îi încălzeau fruntea, genele, gura.

Nu plânge! încercă el să zică.

Te rog, ascultă! zise ea.

Da, avea să o asculte. Bineînţeles. Cum credea ea că nu avea să o asculte?

Arin avea un sentiment familiar. Ireal. I se părea că toate astea se mai întâmplaseră şi altă dată sau că *urmau* să se întâmple, că momentul prezent era fie un ecou, fie sursa lui însuşi. Dacă deschidea ochii, lumea avea să se dubleze. Ţeasta îi pulsa. Ochii îi erau apăsaţi de pietre. Era acoperit de ţărână densă şi moale. Era reconfortantă. Îi liniştea durerea greţoasă.

Şi totuşi, nu era nicio piatră pe ochii lui, nu era sub ţărână. O parte din el ştia asta; aceeaşi parte care se agăţa de vocea femeii.

Vocea ei se frângea. Arin o auzi sfărâmându-se cumplit, în curând, se gândi el, ea avea să ţipe.

— Nu, reuşi el să spună, deschizând ochii.

Îi era rău.

Arin se uită, ca prin ceaţă, la expresia ei: amestecul de disperare şi de uşurare. Mâinile ei rămaseră o clipă nemişcate, apoi începură să se agite imediat, ridicând un bidon cu apă la gura lui Arin, încercând să-i pătrundă sub ceafă şi să o ridice. Era prea

grea.

— Îmi pare rău, zise ea. Arin, trebuie să te ridici.

— Nu Cred că pot.

— Ba da. Doar până la Javelin. Haide!

Kestrel trăgea de el – de umeri, de braţe. Arin nu se îndura să-i spună să se oprească, să-i spună că durerea din tâmpla lui era monstruoasă, că fiecare zdruncinătură îl durea. Încercă să se concentreze şi-l văzu pe Javelin stând în apropiere, văzu ciocnirea unduitoare a soldaţilor şi a metalului. Frica îi pătrunse în oase. Acel mic cocon de linişte ce-i adăpostea pe el şi pe Kestrel nu avea să reziste prea mult. Era imposibil ca nimeni să nu-i fi observat, ca nimeni să nu fi coborât deja o sabie asupra gâtului ei în timp ce îngenunchea lângă ei, trăgea de el şi îl implora.

— Du-te! îi spuse el.

Ea tresări.

— Nu.

— E în regulă. Arin încercă să-i atingă obrazul, dar fie ochii, fie mâna nu-l mai ajutară. Bâjbâi, pipăindu-i nasul, buzele. Nu mă deranjează, zise.

— Nu spune asta.

— Fugi! Departe.

— Nu-mi cere aşa ceva. Tu n-ai face asta. Tu nu m-ai părăsi.

Dar e diferit, încercă el să zică. Arin se pierdu apoi în ceea ce voia să explice. Voia să-i spună că jalea ei îi era dragă, neaşteptată. Îi era aşa de greu să răsucească vorbele pe limbă, îşi dădu seama că mâna îi căzuse.

Faţa ei se contorsionă într-o expresie pe care Arin nu o desluşi.

— Ridică-te! spuse Kestrel printre dinţi.

— Pleacă, te rog!

Kestrel îşi strânse degetele peste marginea platoşei lui din piele.

— *Obligă-mă!*

De data asta, el îi recunoscu expresia. Hotărâre. Arin închise ochii, ca să nu vadă. Nu-mi datorezi nimic, ar fi vrut el să zică. Nu-ţi pierzi onoarea dacă pleci. Arin se întrebă dacă Kestrel ştia cum întreaga ei fiinţă putea deveni un soi de jurământ.

El ar fi zis: *Spune-mi de ce nu poţi pleca.* Poate că dacă ar fi avut mintea mai limpede, Arin ar fi ghicit singur răspunsul. Deocamdată, nu vedea decât hotărârea ei şi pericolul în calea căruia o arunca.

Oare asta înţelegea zeul lui prin îndurare: să moară amândoi pe plaja aceea?

Insuportabil.

Dincolo de ţeasta care-i pulsa, Arin descoperi o durere diferită ce i se prelungea în josul trupului. In coaste. Un pumnal. Arin îl trase afară. Kestrel scoase un ţipăt de groază. Latura trupului lui se acoperi de sânge lipicios. Arin împlântă cuţitul în nisip şi apucă umărul ei cu cealaltă mână. Simţi că-i plesneşte capul. Se opinti în sus, împingându-se în pumnal.

Arin încercă să se detaşeze de ceea ce făcea, de spasmul care-i zgudui trupul în timp ce i se făcea iar rău. În genunchi, văzu cerul întunecat – ploua? –, umărul lui Kestrel ce părea atât de fragil între degetele lui. Cu siguranţă, ea nu avea să poată să-i susţină greutatea, dar Kestrel reuşi să-l sprijine, se chinui să-l ridice în picioare. Fiecare hurducătură îl durea pe Arin şi se temea de ce avea să simtă când îl încăleca pe Javelin. Dar avea să o facă.

Arin se urcă pe cal. Kestrel era cu el. În cele din urmă, Arin nu mai ştiu dacă cerul sau mintea lui picura ploaia, întunecat. Totul era înnegurat şi umed. Pe când calul se mişca sub ei, liniştea pătrunse prin valul de durere. Un sentiment pluti pe deasupra lui ca urma unui parfum rar. I se păru că aude clinchetul unui dop de sticlă, ridicat de pe un flacon mic. Aroma eliberată. Cum era posibil să poată mirosi flori ce nu se aflau acolo?

Arin îşi dădu seama că-i era greu să-şi urmeze cursul gândurilor. Ele dispăreau în fum. Nu conta. Arin le dădu drumul. Fum, parfum, ploaie. Toate erau minunate, trecătoare. Poate la fel ca emoţia care o făcuse pe Kestrel să jure că nu avea să-l părăsească.

Arin nu ştia ce anume o făcuse pe Kestrel să-l salveze. Dar trebuie să fi fost ceva. Fusese real.

Nu avea să uite. Avea să-şi amintească şi să preţuiască momentul.

Arin văzu mâinile lui Kestrel pe frâie. Îşi simţi trupul căzând moale. Bătăile copitelor îi călcau parcă pe ţeastă.

Cineva – o voce gravă – blestemă.

— L-ai *legat* de tine?

— Aproape că a căzut, o auzi Arin pe Kestrel spunând.

Arin deschise ochii. Roshar dezlega funia ce-l lega pe

Arin de Kestrel. Privirea prinţului era fixată asupra nodurilor. Lui Roshar nu-i stătea în fire să evite privirea lui Arin.

— Păi, *asta* a fost o prostie, îi zise prinţul lui Kestrel. Nu te-ai gândit că dacă începea cu adevărat să cadă, te-ar fi putut trage şi pe tine?

Kestrel nu răspunse. Da, se gândise la asta. Arin îşi dădea seama după tăcerea ei.

Braţul lui Roshar se petrecu pe după talia lui Arin.

— Haide, zise el.

Arin alunecă de pe cal. Roshar îl prinse şi îl ţinu drept.

— Sângerezi pe mine, se plânse prinţul.

Da. Arin bănuia că sângera destul de mult. Dar capul – durerea era mai rea decât orice. Arin se lăsă moale pe Roshar, îşi plecă fruntea pe umărul bărbatului. Apoi se forţă să deschidă iar ochii.

Kestrel stătea într-o parte şi-şi ţinea braţele strânse la piept. Dincolo de ea se afla tabăra unei armate, aşezate în grabă. Era mai mică decât înainte.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Arin.

— O baie de sânge, răspunse Roshar. Ne-am retras. Au cucerit plaja. Te ţin pe tine responsabil.

Kestrel icni, furioasă.

— N-a vrut să spună asta, şopti Arin.

— O să mă faci să te car? zise Roshar.

Kestrel spuse ceva tăios. Arin auzi vorbele, dar era prea obosit ca să le mai înţeleagă. Auzi tonul lent şi tărăgănat al lui Roshar, şuierul lui Kestrel. Arin voia să-i spună lui Kestrel: *îşi ascunde emoţiile.* Voia să-i spună: *E îngrijorat.* Arin se simţi deodată copleşit de grija lor, de cum totul era atât de tainic. Se îndepărtă de braţul lui Roshar şi începu să meargă aiurea.

Roshar îl înjură şi-l prinse înainte să se prăbuşească.

— Pe oasele, sângele şi suflarea zeiţei! zise Roshar. Ce încercai să-mi demonstrezi?

Arin era culcat pe spate, în patul lui Roshar. Prinţul stătea în picioare lângă el. Era crispat şi iritat.

O suflare caldă se odihnea greu pe pieptul lui Arin. Kestrel îşi aşezase capul pe trupul lui, dormind. Şedea îngenuncheată pe pământ, cu pieptul trecut uşor peste marginea patului. Armura şi tunica lui Arin dispăruseră. Coastele lui erau bandajate. Palma ei se odihnea pe abdomenul lui Arin.

— Te-aş fi cărat, zise Roshar, ceva mai încet.

— Ştiu.

Vocea lui Arin o trezi pe Kestrel. Ridică fruntea şi se îndepărtă. Gura ei era strânsă, ochii umbriţi, coada pe jumătate desfăcută.

— Războiul? întrebă Arin.

Kestrel şi Roshar se uitară unul la celălalt.

— A fost aşa de rău?

— Odihneşte-te, Arin, îi zise Kestrel.

Roshar crănţăni din dinţi.

— Nu prea mult. Tot adoarme şi se tot trezeşte. Nu e bine în cazul unei lovituri la cap ca aia. Ţine-l treaz. Nu-l lăsa să doarmă. Lui Arin îi zise: Eu nu pot rămâne. Trebuie să organizez retragerea spre oraş.

Stomacul lui Arin se strânse. Retragerea spre oraş era ultima soluţie.

— N-o face!

Arin se chinui să găsească o idee mai bună. Kestrel se uita la el tăcută şi mohorâtă.

— *Vreau* să stau cu tine. Dar nu pot, spuse Roshar.

Arin îşi duse palma la obrazul prietenului său. Gestul îl surprinse pe prinţ. Arin văzu că Roshar îşi amintise gestul herrani, însă ezită înainte să-i răspundă şi asta-l întrista pe Arin. Mâna lui căzu moale. Cu degetele trasă conturul unei scobituri din rama patului. Se simţea ciudat că-l alungase pe Roshar din propriul pat.

— Unde vei dormi?

— Nu avea grijă. Mulţi m-ar primi în patul lor.

După ce plecă prinţul, Arin o întrebă pe Kestrel:

— De ce a mers bătălia aşa de prost? Întrebarea păru să o supere.

— Asta vrei să ştii?

— E important.

— Mai important decât felul în care aproape că ai murit?

— Dar nu am murit.

Vocea ei era sacadată.

— Tatăl meu are prea multă pulbere neagră. Prea mulţi soldaţi. Prea multă experienţă.

— Dar cum a câştigat mai exact?

Un atac frontal complet a fost de ajuns îndată ce a eliminat pericolul tunurilor. Nu am văzut tot ce s-a întâmplat.

Vina pulsa odată cu pulsul dublu din capul lui Arin.

— Pentru că ai fugit cu mine.

Ochii ei se umeziră de lacrimi.

— Îmi pare rău, zise el. Vorbim despre altceva. Ce-ţi place ţie.

Kestrel deschise gura. O închise. Vocea ei era înăbuşită.

— Îţi aminteşti mozaicul?

— Da.

— Cum se potrivea totul. De parcă fiecare plăcuţă voia să fie lângă celelalte.

— Da.

Arin însă era confuz, nu era sigur ce însemna mozaicul pentru Kestrel sau de ce se gândea acum la el. Ea vorbea despre el ca şi cum ar fi încercat să explice că stânga era de fapt dreapta, sau că era atât stânga, cât şi dreapta... ceea ce-l făcu pe Arin să realizeze că ştiuse întotdeauna că stânga şi dreapta erau importante, dar nu ştia ce însemnătate au sau care era diferenţa dintre ele. Închise ochii.

— Arin, nu.

— Doar un pic.

— Nu.

Kestrel îl strânse de mână.

— Şşş!

— Poveşti, zise ea brusc. Mozaicul spunea nişte poveşti, nu?

— Da, unele vechi.

— O să ţi le spun.

Ochii lui Arin se întredeschiseră. Nu-şi amintea să-i fi închis.

— Ştii poveştile acelea?

— Da.

Kestrel nu le ştia şi deveni limpede când începu să depene legendele. Cunoştea doar frânturi, adunate în moduri care l-ar fi făcut pe Arin să zâmbească dacă nu l-ar fi durut.

— Tu, şopti el, eşti o mare măsluitoare.

— Nu mă întrerupe.

În mare parte poveşti inventate. Ea-şi aducea aminte imaginile – pe Arin îl mulţumea felul în care ea îşi amintea aşa de viu detaliile podelei din templu. Care zeu se încolăcea în jurul cărui zeu sau cum se despărţea limba şarpelui în trei. Dar poveştile pe care le spuse ea aveau prea puţin de-a face cu credinţa lui Arin. Uneori, nici nu aveau vreun sens.

— Să mai facem asta o dată, când voi avea putere să râd, zise Arin.

— Aşa e de rău?

— Mmm. Poate că nu. Pentru un valorian.

În cele din urmă, lumea se prefăcu într-o curgere lentă, dezlânată. Arin se gândi la bumbacul rupt, ce lasă în urmă fire. Poate Kestrel îi vorbise ore întregi. Arin nu ştia. Oare când îşi culcase ea capul iar pe inima lui? Pieptul lui se ridică şi căzu.

— Arin.

— Ştiu. Nu ar trebui să dorm. Dar sunt atât de obosit.

Kestrel îl ameninţă. Arin nu auzi tot.

— Întinde-te lângă mine, şopti el.

Pe Arin îl deranja să o ştie îngenuncheată pe pământ.

— Promite-mi că nu adormi.
— Promit.
Dar arin nu avea de gând să se țină de promisiune. Știa ce avea să se întâmple. Kestrel se strecură lângă el. totul deveni prea moale, prea întunecat, prea catifelat. Arin oftă și se cufundă în somn.

Dar Arin nu avea de gând să se ţină de promisiune. Ştia ce avea să se întâmple. Kestrel se strecură lângă el. Totul deveni prea moale, prea întunecat, prea catifelat. Arin oftă şi se

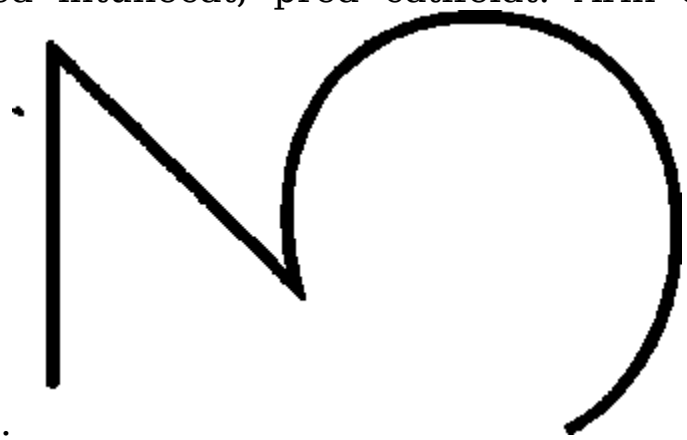

cufundă în somn.

34

CÂND SE TREZI KESTREL, ARIN NU MAI ERA ACOLO.

Inima ei prinse a-i bubui în piept şi nu încetă nici când, ieşind din cort, îl găsi pe Arin făcând ceai sub un cer albastru, pustiu, străpuns de mijirea zorilor. Arin înteţi focul mic.

— Ce crezi că faci? vru ea să ştie.

— Am găsit o cutie cu ceai în cort. Arin văzu expresia ei. Pe Roshar nu-l va deranja.

— Mă deranjează *pe mine*.

Privirea lui Arin se mută de la ea la oala cu apă ce fierbea.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ar fi trebuit să dormi.

— Îmi e mai bine.

Poate. Dar pe Kestrel o durea să-i vadă chipul, vânătaia precum cerneala ce se lungea peste fruntea lui şi peste obraz, spre colţul ochiului. Pielea era spartă acolo unde fusese rănit la tâmplă. Arin purta o tunică murdară, probabil pentru că nu voia să o păteze pe cea curată; sângele uscat stropea pielea braţelor lui goale. O bulă enormă se umflă în pieptul lui Kestrel.

— *Eu* nu ar fi trebuit să dorm.

— Aveai nevoie. Bătălia. Drumul încoace. Trebuie să-ţi fi fost greu.

— Nu, n-a fost.

Arin răsuci cutia închisă în mâini. Frunzele uscate foşniră.

— Mulţumesc pentru că m-ai salvat.

— Am crezut că ai murit. Că vei muri.

Arin se uită la cutie.

— Ştiu cât de greu e să priveşti pe cineva murind.

— Nu pe „cineva”, Arin. Pe *tine*.

El încuviinţă din cap, dar tresări. Lăsă cutia la o parte. Nu

părea să o asculte cu adevărat pe Kestrel.

Ea se aplecă să şadă lângă foc. Îşi aşeză cotul pe un genunchi îndoit, tras la piept. Îşi apăsă gura şi bărbia pe braţ.

— Încă te chinuie durerea.

— Nu aşa de tare. De aceea, va trebui să-mi vorbeşti.

— Dar, Arin, îţi vorbesc.

— Despre război.

Kestrel se uită la el.

Arin zise:

— Nu ne putem retrage spre oraş.

— Nu-i putem înfrunta în bătălie directă. Nu când avem de-a face cu toată forţa valoriană. Ne-a fost demonstrat la Lerralen.

— Răspunsul nu este să-i invităm să asedieze oraşul. Am încercat deja o dată să apăr oraşul de general. A distrus în doi timpi şi trei mişcări apărarea. A spart zidul.

— E reparat. De data asta, ai estul de partea ta.

— Dacă nu ai încerca să mă aperi acum cu falsul optimism, ce mi-ai spune de fapt?

Cerul se luminase. Kestrel auzi sunetele taberei ce se trezea.

— Fii sinceră, Kestrel.

— Despre război.

Vocea ei era plată.

Expresia lui Arin se schimbă uşor. Îşi aşeză degetul mare pe maxilar, despărţind degetele murdare peste obrazul rănit.

— Mai e şi altceva?

Oboseala lui. Rănile lui. Durerea pe care încerca să o ascundă. Felul în care inima ei se acoperise de solzi şi totuşi ardea ca un cărbune încins pe dinăuntru.

Arin zise:

— Ştim amândoi ce se va întâmpla dacă ne retragem spre oraş.

Kestrel zise aşadar ce gândea.

— Forţele orientale s-ar putea să-şi numere pierderile, să considere războiul pierdut şi să plece... chiar dacă Roshar vrea să rămână.

— Şi atunci s-a terminat.

Ochii cenuşii ai lui Arin erau goi.

— Nu pot pierde. Nu-mi va mai rămâne nimic dacă pierd.

— Nu e adevărat.

Dar Arin se ridicase în picioare. Tabăra se trezise la viaţă. Focul lui mic se stinsese. Ceaiul, uitat, se răcise.

Kestrel îşi ţinu capul plecat.

— Trebuie să ne retragem spre centrul peninsulei până ce

găsim un plan mai bun.

Arin se apropie de ea. Paşii lui erau înăbuşiţi de ţărâna pală, nisipoasă, cu firicelele ei de iarbă. Arin îi atinse ceafa. Degetele lui o mângâiară până la primul os al coloanei. Îi îndreptă blând gulerul cămăşii.

Pielea lui Kestrel vibră aşa de tare, că ea nu se mai putu gândi la vreun alt cuvânt, darămite la cele corecte. Până să-şi dea seama că ar fi trebuit, că momentul venise *acum,* că nu ar fi durut-o să spună ce simţea, că-şi putea dărui iubirea cuiva, fără să sufere, Arin deja plecase.

Roshar îi aduse o lectică lui Arin, care se uită la ea şi la oamenii numiţi să o care.

— Nu, zise Arin.

— Idiotule! se răţoi prinţul. Ai fost lăsat fără cunoştinţă. Arăţi ca dracu'. Treci în lectică!

— O să merg într-o căruţă, zise Arin, referindu-se la căruţele ce duceau răniţii. Nu am nevoie de tratament special.

— Oh, ba da.

Kestrel nu-l văzuse niciodată pe Roshar atât de furios.

— De ce? Arin miji ochii la prinţ. Din cauza grijii tale sau pentru că vrei să transmiţi un mesaj armatei?

Kestrel se putea gândi la două mesaje: Roshar voia să le arate dacranilor că aşa-zisul ales al zeilor, conducător al herranilor, era slăbit, sau să le arate herranilor că prinţul oriental îl preţuia pe Arin. Poate că era vorba de ambele.

Gura lui Roshar se contorsionă într-un surâs nefericit.

— Atunci voi călări, zise Arin.

Când ziua se sfârşi iar armata îşi instală tabăra pe un deal scund ale cărui tufişuri aveau frunze groase, uleioase, Roshar se aşeză lângă cortul lui, în timp ce un ofiţer îl ridica. Degetele prinţului băteau darabana pe muşchii braţelor încrucişate.

Kestrel nu ştia unde se afla Arin. Se gândi că plecase pesemne să-şi adape noul cal la un izvor din apropierea taberei, dar când cortul lui Roshar fu în cele din urmă ridicat, iar soarele coborî şi Arin tot nu se întorsese, un soi de nelinişte rece cuprinse inima lui Kestrel.

— Va fi confortabil acolo.

Roshar arătă cu bărbia spre cortul lui.

— Şi tu? întrebă ea.

Roshar ridică din umeri.

— Lui Arin nu-i va plăcea ideea.

— Nu-mi pasă. Apoi prinţul adăugă, vorbind repede: Lectica nu a fost un gest simbolic. Nu încercam să transmit un mesaj ascuns. Nu toată lumea vorbeşte codat. Vreau doar să se facă bine.

Kestrel răspunse încet:

— Cred că îşi revine.

Îl privise în timpul zilei, călărind, şi, deşi Arin era tras la faţă, părea să fie mai mult obosit decât chinuit de durere. Arin şezuse cu uşurinţă în şa şi-i întâlnise privirile ei furişate cu un zâmbet mărunt. Îngrijorarea lui Kestrel slăbise, deşi nu pe deplin. Nu suficient cât să nu pornească în căutarea lui Arin după ce Roshar o lăsase lângă cortul lui ridicat. Nu suficient cât să-şi desfacă degetele strânse în pumni după ce violetul umed al cerului se întunecă.

Se întoarse la cort şi aprinse un felinar. Înăuntru, îşi frecă braţele ca şi cum i-ar fi fost frig, cu ochii la fitilul arzând. Avea să măsoare timpul. Când fitilul avea să fi ars până la un anumit semn, atunci Kestrel urma să plece în căutarea lui Arin. Dar fitilul abia începuse să sfârâie când Kestrel prinse mânerul felinarului, ieşi din cort... şi se lovi de Arin în timp ce el intra.

Kestrel îşi trase răsuflarea.

— Unde ai fost?

Arin îşi trecu mâna prin părul umed şi se uită la cămaşa lui jilavă. Mirosea a săpun.

— Ai făcut *baie*?

— „Baie” e un cuvânt aşa de mare pentru un pârâu rece.

— Pe întuneric?

— Luna e pe cer.

— Eram gata să-l chem pe Roshar în ajutor.

— Oh, l-am văzut. M-a îndrumat încoace... insistent. Arin îşi ridică sprâncenele, impresionat. S-a exprimat foarte creativ.

Kestrel deveni conştientă de cât de aproape se afla de Arin. Felinarul ridicat îi aurea faţa, luminând vârful cortului. Felinarul radia o căldură vagă între ei doi. Kestrel se mută.

Arin atinse mâna crispată ce ţinea felinarul.

— Domnişoară Pumnişori, ce s-a întâmplat? Şi tu, şi Roshar sunteţi supăraţi. Tot ce am făcut a fost să încasez o lovitură la cap.

— Şi să dormi, şi să călăreşti, şi să te *îmbăiezi*.

— Păi, eram dezgustător.

Kestrel se întoarse şi păşi spre masă. Puse felinarul jos, aproape trântindu-l.

Arin o urmă.

— Nu ştiu cum să-ţi demonstrez că mă simt bine.

Ea rămase cu spatele la el. Ceva teribil stătea să-i iasă din gât.

— Am avut noroc, zise Arin. Te-am avut pe tine. Şi un cap tare. Şi îndurarea zeului meu.

— *Blestemat* să fie zeul tău!

Arin prinse braţul lui Kestrel, deasupra cotului. O întoarse spre el. Orice urmă de amuzament dispăruse de pe chipul lui. Ochii îi erau mari, agitaţi.

— Nu spune asta!

— De ce nu? Pot spune ce vreau. Orice în afară de ceea ce contează cu adevărat.

— Kestrel, retrage-ţi vorbele. Îl vei supăra.

— Zeul tău se joacă cu tine.

— Mă protejează.

— Eşti jucăria lui.

— Te înşeli. Mă iubeşte.

Vorbele acelea îl făcură să pară aşa de singur. Lui Kestrel îi aducea aminte de nişte pânze îndoite în vânt, umflate şi totuşi goale în acelaşi timp. Îşi dădu seama că era geloasă pe zeul lui. Sentimentul brusc o şocă aşa de tare, încât nu mai putu să respire.

— E adevărat, insistă Arin.

Kestrel văzu că îl rănise, că iubirea zeului său era cu atât mai preţioasă pentru Arin cu cât el se temea că nu avea să o mai găsească nicăieri. Furia ei se risipi.

— Îmi pare rău. Îmi pare rău. Îţi cer iertare. Şi lui.

Arin îi dădu drumul. Răsuflă uşurat.

— Nu sunt cu adevărat furioasă pe zeul tău, zise ea, sau pe tine.

Fruntea lui Arin se încreţi.

— Bine. Poate sunt un pic furioasă pe tine.

Kestrel bătu uşor cu mâna în pieptul lui, apoi îşi lăsă palma să se odihnească deschisă pe inima lui. Arin rămase nemişcat.

— De ce ţi-e aşa de greu să ai grijă de tine?

Arin tăcea. Degetul ei mare era pe golul claviculei lui. Simţi pulsul lui Arin tresărind, şi propriul puls îi răspunse. Se înteţi, de parcă i-ar fi scăpat de sub control, de parcă Kestrel nu avea să-şi mai prindă vreodată inima, să o stăpânească, să o păstreze în siguranţă.

Ea nu voia să-şi ţină inima în siguranţă.

Zise:

— De ce nu vezi că oamenilor le pasă de tine? Zise: *Mie* îmi pasă de tine.

— Ştiu că îţi pasă. Dar... Arin cercetă chipul lui Kestrel. Oricui

îi pasă de un prieten.

— Tu eşti mai mult decât un prieten.

— Pe câmpul de luptă, ai rămas...

— Bineînţeles.

— Tu preţuieşti mult onoarea. Aşa ai fost mereu. Cred că tu consideri că-mi datorezi ceva.

— Am rămas pentru că te iubesc.

Arin tresări şi-şi mută privirea.

— Nu vorbeşti serios.

— Ba da.

Noaptea de afară păru să înghită cortul. Felinarul mirosea a piatră încinsă. Chipul lui Arin se deschise încet. Atinse mâna lui Kestrel, apăsată pe inima lui. Mângâierea lui Arin era uşoară, secretă, aproape ezitantă, ca şi cum nu ar fi ştiut cum să atingă degetele, tendoanele fine, puternice ca osul. Kestrel îl simţi pe Arin devenind mai sigur pe sine.

Nu se auzi niciun sunet când o sărută. Nici când ea des făcu legăturile cămăşii lui şi-i găsi pielea.

Arin prinse centura pumnalului ei, îşi flexă degetele o dată în jurul curelei, apoi o ţinu pur şi simplu. Îi şopti ceva în gura deschisă; ceva ce fu aproape un cuvânt. Vorba îşi pierdu forma, deveni altceva.

Arin îi dădu drumul. Ea auzi foşnetul pânzei în timp ce Arin îşi trase cămaşa peste cap. Degetele lui zgâriară tavanul aplecat al cortului, ca să-şi ţină echilibrul. Coastele lui Arin erau legate cu faşă, trupul lui era marcat de răni. Unele mai vechi, cicatrizate prost şi inflamate. Altele erau roz şi proaspete. Umerii lui purtau urme adânci, pale; arătau ca nişte gheare, făcute aproape intenţionat, ca un tatuaj. Curioasă, Kestrel le atinse. Arin îşi muşcă buza.

— Te doare?

— Nu.

— Ce e *asta?* Ce s-a întâmplat?

— Îţi voi spune, răspunse el. Mai târziu.

Mâinile lui întârziară peste cămaşa ei orientală, fără guler, ca şi a lui. Cămaşa, era uzată până la fir din loc în loc, zdrenţuită la gât. Arin atinse pânza în acele locuri, frecând-o între degete. Apoi îi deschise cămaşa şi Kestrel simţi că realitatea crescuse, tremurătoare: un strop de apă pe vârful unui ac.

— Kestrel... eu niciodată n-am...

Ea şopti că şi pentru ea totul era nou.

Urmă o pauză lungă.

— Eşti sigură că vrei...
— Da.
— Pentru că...
— Arin.
— Poate tu...
— Arin.

Kestrel râse şi râse şi el, conştient că găsiseră deja patul. Cuvintele îi părăsiseră. Poate căzuseră pe pământ, cuibărite între haine, rotite în cureaua desfăcută a pumnalului. Poate că mai târziu, limbajul avea să fie recuperat şi lipit la loc. Forţat să aibă iar sens. Dar nu acum. Acum totul era atingere, gust, sunet.

Când Arin o pătrunse, Kestrel se simţi recunoscătoare pentru felinarul ce ardea, pentru lucirea lui neclară pe pielea lui. Pentru felul în care îi arăta părul negru, umed, carnea şi cicatricele care-l alcătuiau. Nu-şi luă privirea de la Arin.

*

Mai târziu, când erau amândoi tăcuţi, Arin se uită la ea. Întins lângă Kestrel, Arin se ridică într-un cot.

— Cred că nu sunt treaz.

Vârfurile degetelor lui plutiră pe deasupra trupului ei: nas, gene, coada despletită, umăr.

— Frumoasă.

Kestrel zâmbi.

— La fel ca tine.

Arin tuşi sceptic şi se strâmbă. Îi găsi capătul cozii şi o gâdilă pe Kestrel pe obraz.

— E adevărat, îi zise ea. Niciodată nu mă crezi când ţi-o spun.

Fitilul felinarului sfârâi şi scânteie în ulei. Avea să se stingă în curând.

— Îţi ador ochii, zise ea. Mi-au plăcut de la început.

— Sunt obişnuiţi.

— Ba nu. Kestrel trasă cu un deget chipul plin de cicatrice al lui Arin. Şi asta.

Arin tremură.

— Iubesc asta.

Kestrel îl muşcă de falcă.

— Şi asta.

Continuă să-l atingă.

— Chiar?

— Da.

— Şi asta.

Nu era tocmai o întrebare.

— Şi asta.

Kestrel simţi cum îl străbate râsul şi încă ceva, o emoţie mai tăcută, mai intensă.

— Gura ta, zise ea, nu e rea deloc.

— Nu e rea?

— Tolerabilă.

Arin ridică o sprânceană.

— Îţi arăt eu *ţie*.

Şi nu mai scoaseră niciun cuvânt.

35

DIMINEAŢA, CÂND ROSHAR LE VĂZU FETELE, ÎȘI dădu ochii peste cap.

— Îmi vreau cortul înapoi.

Kestrel râse.

Kestrel încărcă coburii lui Javelin, ascultând zgomotele armatei care strângea tabăra: zăngănituri şi bufnete, cineva care urina pe un copac, clinchetul harnaşamentelor de cai, scrâşnetul molatic al țărânei aruncate peste foc. Javelin biciui aerul cu coada.

În apropiere, Arin controla copitele calului său – era o iapă, pe care o Kestrel o recunoscu după ceva timp. Fostul lui cal fusese lăsat pe plajă. Stăpânul iepei era probabil mort.

Arin ajustă chinga şeii şi zise, în timp ce-şi trecea mâinile peste trupul calului:

— De ce crezi că nu ne-au atacat încă?

Ea prinse încet catarama la un cobur deschis.

— Nu asta vreau să te întreb, continuă Arin.

Ochii lui Arin erau obosiţi de nesomn, avea gura puţin umflată, iar pielea bronzată era cumva lucioasă. Kestrel se gândi că pesemne şi ea arăta la fel: şlefuită de dorinţă, aşa cum o piatră de râu devine lucioasă de atâta netezire.

— Îmi doresc...

Arin se opri şi, după felul în care se uită la tabăra agitată, Kestrel îşi dădu seama că el îşi dorea să nu fi fost război sau să se fi putut pierde unul în celălalt fără a pierde totul.

Dar lucrurile nu stăteau chiar aşa nici pentru el, nici pentru ea, iar Kestrel avea nevoie de o victorie, la fel ca Arin.

— Nu am fost atacaţi pentru că tatăl meu îşi întăreşte poziţia de pe plajă. Îşi alimentează trupele. Şi se refac. A fost o victorie

costisitoare pentru ei. Nu e nevoie să ne elimine acum, când forţele vor fi mai puternice mai târziu. Însă va pleca în curând. Va cuceri teritorii în drum spre oraş.

— Şi..?

Arin se uită la ea.

— Şi, spuse ea şovăitor, el crede că va cuceri oraşul fără probleme.

— Ne băgăm singuri într-o capcană.

— Da, dar...

Arin aşteptă.

— Câştigăm timp, continuă ea. Dacă ne retragem *cu adevărat* în loc să *părem* doar că ne retragem, iar cercetaşii lui îi vor raporta asta, atunci vom putea să găsim o cale de a contraataca, luându-l pe nepregătite. Uneori, e mai bine *să faci* un lucru în loc să te prefaci – mai ales dacă nu intenţionezi să mergi până la capăt în aşteptările duşmanului.

— Tu ce intenţionezi?

Kestrel mângâie nasul lui Javelin.

— Nu sunt sigură.

— Pulberea neagră e cea mai mare problemă. Dacă valorienii nu ar avea aşa de multă, am avea o şansă.

— Păi...

— Ce-i?

— Aş putea să o distrug.

Arin îşi frecă ceafa şi se încruntă pe când o asculta explicându-i ce-i trecea prin cap.

Lui Arin nu-i plăcea ideea.

— Ştii că am să mă duc oricum.

Arin îşi lăsă calul, scuturându-şi palmele de ţărâna de pe copitele animalului. Când se apropie, Kestrel se simţi de parcă s-ar fi apropiat de un foc după ce îngheţase de frig. Arin îi atinse pumnalul de la şold şi-şi trecu un deget peste simbolul de pe plăsea: un cerc în interiorul unui alt cerc.

— Zeul sufletelor, zise Kestrel. Al lui e simbolul.

— Al ei, o corectă Arin blând.

Kestrel nu era sigură de când ştiuse ce însemna simbolul. Poate că trecuse mult timp. Sau poate că-şi dăduse seama abia noaptea trecută. Era genul de informaţie care, odată primită, nu-ţi mai părăseşte niciodată mintea.

Chipul lui Arin era blând, vrăjit şi confuz.

— Te simţi schimbată? Eu mă simt schimbat.

— Da, şopti ea.

Arin zâmbi.

— E ciudat.

Aşa şi era.

— Am putea ajunge la Lerralen până la căderea nopţii dacă forţăm caii, zise ea. Vii cu mine?

— Ah, Kestrel, asta e o întrebare inutilă.

Soarele coborâse când Arin şi Kestrel ajunseră la marginea tufişurilor răsucite de vânt care înconjurau plaja. Dincolo de ele, se vedeau focurile din tabăra duşmană; aerul negru-albăstrui mirosea a fum şi a sare.

Kestrel îşi curăţă armura valoriană, îşi prinse la brâu un pumnal tradiţional, pe care-l luase din căruţele cu provizii, şi i-l dădu fără niciun cuvânt lui Arin pe al ei.

— Nu-mi place rolul pe care-l am în misiunea asta, zise el. Trebuie să te privesc aruncându-te în braţele pericolului.

— Uiţi ceva.

— Asta? Dar e o nimica toată.

— Ai putea fi rănit.

Arin clipi.

— Nu.

— Ţie nu ţi-e niciodată teamă pentru propria viaţă?

— Nu pentru aşa ceva.

— Atunci, pentru ce?

Arin îşi studie mâinile.

— Uneori... mă gândesc la cine am fost. Pe când eram copil. Vorbesc cu acel băiat.

Kestrel răspunde încet:

— Aşa cum vorbeşti cu zeul tău?

— E diferit. Sau poate că mă gândesc la copil aşa cum se gândeşte zeul la mine. I-am făcut câteva promisiuni acelui copil. Mi-e teamă că nu am să mă pot ţine de cuvânt.

— Ce i-ai promis?

— Răzbunare.

— O vei avea.

Arin dădu din cap, dar mai mult pentru că înţelesese, nu pentru că avea cu adevărat încredere în reuşită.

Kestrel se uită la el prin noaptea ceţoasă. Lumina era suficientă cât să-i zărească expresia, dar nu şi trupul ce devenea un contur incert. În curând, noaptea avea să se aştearnă complet. Valurile se răsuceau şi se desfăceau la ţărm.

— Ar trebui să aşteptăm să răsară luna înainte de a intra în

tabără, zise Kestrel.

— Şi ce facem cât aşteptăm? întrebă Arin.

Kestrel îi duse degetele la buzele ei, astfel încât el să-i simtă zâmbetul.

Mâna lui Arin călători pe lungimea cozii ei şi se jucă cu bucăţica de piele care o ţinea legată. Dezlegă nodul. Sunetul fu la fel de moale ca o răsuflare. Arin îi desfăcu părul şi o trase aproape.

Când luna urcase pe cer, Kestrel şi Arin îşi adunară cele trebuincioase şi se strecurară spre plajă, mergând aproape de tufişurile aspre, amestecându-se cu umbrele lor. Aşteptară, ghemuiţi la marginea taberei, unde puteau zări căruţele. Pânzele lor umflate erau la fel de pale ca nişte ciuperci în lumina lunii.

În cele din urmă, o santinelă aflată în patrulă trecu pe lângă ascunzătoarea lor. Într-o clipită, Arin ţâşni în picioare, îşi strânse mâna peste gura omului şi îl trase în nisip.

— Nu scoate niciun sunet, şuieră Arin, împungându-şi vârful pumnalului în golul din spatele urechii santinelei.

Arin întoarse faţa bărbatului spre lună. Avea ochii holbaţi, pielea întinsă şi albă.

— Spune-ne în care căruţă este pulberea neagră.

Santinela clătină din cap.

— Mai ştii care e pedeapsa pentru sclavii fugari? şopti Arin. Nu? Permite-mi să-ţi amintesc. Arin îşi trase uşor pumnalul peste urechea omului, până la vârful nasului. Care căruţă?

Valorianul clătină iar din cap, dar de data asta privirea lui ţâşni în direcţia uneia dintre căruţele mai mari.

Arin îi aruncă o privire lui Kestrel. „E suficient?” întrebară ochii lui. „Da”, spuse ea pe muteşte.

— Nu o face! şopti ea, uitându-se cu groază la santinela trântită la pământ, cu ochii la fel de negri ca ai prietenei ei din copilărie şi ca ai oricărui copil valorian.

Ochii omului era lucioşi, sticlind de un soi de frică pe care un copil învaţă în cele din urmă să şi-o ascundă. Dar moartea face asta. Te face să uiţi tot ce ştii.

— Nu! îi zise ea iar lui Arin.

El ezită, apoi izbi capul omului cu mânerul pumnalului, lăsându-l inconştient.

— Mişcă-te repede, îi şopti Arin lui Kestrel.

Ea tăie o găurică în punguţa mică cu pulbere neagră legată la brâu. Simţi pulberea curgând într-un firicel subţire. Apoi, Kestrel îşi îndreptă spatele şi intră în tabără.

Îşi ţinu capul plecat, cu coada ei strânsă lunecându-i peste tui umăr. Avea faţa murdară, îşi aminti ea în timp ce trecea pe lângă focurile de tabără. Era schimbată. Părul ei căpătase o nuanţă roşiatică – şi era chiar mai roşcat la lumina focului. Sigur nimeni nu avea să o recunoască. Nu în armură. Nu aşa, fără machiaj, fără mătăsuri sau bijuterii sau un simbol auriu al logodnei. Nu era ea însăşi. Era pur şi simplu una de-a lor. O altă valoriană. Însă Kestrel îşi simţea gâtul uscat, iar stomacul i se prefăcuse în piatră.

Căruţele se aflau departe. Ca să se liniştească, Kestrel îşi trecu degetele prin firicelul subţire de pulbere neagră şi se gândi cum trasa o linie care o unea de Arin.

Când ajunse la căruţa indicată de santinelă, Kestrel răsuflă uşor. Trase cu privirea înăuntru şi văzu, în lumina aruncată de lună prin pânză, maldăre mari de sad legaţi cu sfoară.

— Ce faci? întrebă cineva.

Lent, foarte lent, înghesuind toată teama în sunetul cizmei pe nisip, Kestrel se întoarse.

Era un paznic. Femeia o măsură pe Kestrel din cap până-n picioare.

— Ce are de-a face un cercetaş ca tine cu căruţa asta? întrebă femeia.

Săculeţul prins la talia lui Kestrel era acum uşor. Pulberea neagră cursese aproape toată. Oare femeia valoriană o putea vedea în umbră?

— Verific inventarul.

— De ce?

Cuvintele îi săriră lui Kestrel de pe buze înainte să şi le poată aminti complet.

— Pentru gloria Valoriei.

Femeia se trase uşor înapoi, surprinsă să audă expresia care indica o misiune militară ale cărei detalii nu puteau fi discutate.

— Dar... un cercetaş?

Se uită din nou la armura lui Kestrel, ale cărei material şi culoare (piele, spre deosebire de oţelul purtat de ofiţeri) îi indicau rangul mic.

Kestrel ridică din umeri. Săculeţul gol îi atârna la şold.

— Nu ai dreptul să pui la îndoială decizia generalului.

— Bineînţeles, zise paznicul imediat şi se dădu la o parte pe când Kestrel trecu mai departe... şi încercă să nu se mişte prea repede, deşi şi-ar fi *dorit* să o rupă la fugă şi să se ascundă în dune.

Apoi, Kestrel se simţi ca şi cum o mână rece, de marmură, i se aşează pe umăr, împingând-o în nisipul pe care îi stăteau picioarele.

Pe umărul ei nu se afla nicio mână, îşi zise ea. Nu o atingea nimeni.

Mişcă-te.

Dar Kestrel nu se putu dinţi şi nici nu-şi putu împiedica privirea să se ridice şi să-l vadă, la nici cincisprezece paşi, pe tatăl ei, în lumina portocalie a unui foc.

Imaginea parcă o despică pe Kestrel în două. Din ea ieşi o creatură făcută din emoţii: cu două capete, diformă, cu aripi de piele, mii de membre, o fiinţă ce nu ar fi trebuit nicicând să ia naştere. Kestrel nu ştiuse, până ce nu zări faţa tatălui ei, cât de mult îl iubea încă.

Era greşit să simtă astfel. Era greşit că iubirea putea supravieţui în duda trădării, a durerii, a furiei.

A urii, se corectă ea.

Nu, şopti o voce, vocea unei fetiţe.

Tatăl ei nu o văzu. Se uita la foc. Ochii lui erau umbriţi, gura tristă.

— Trajan! strigă cineva din tabără.

Kestrel îl văzu pe omul grizonant apropiindu-se. Soldaţii se dădeau din calea lui ca nişte ape ce se despărţeau. Împăratul se apropie de generalul lui, al cărui chip se schimbă, umplându-se de o emoţie mai veche.

Lumina focului dezvălui obrazul împăratului, în timp ce el se aplecă să şoptească ceva la urechea generalului. Kestrel văzu zâmbetul şters şi-şi aminti plăcerea pe care împăratul o avea punându-şi la cale jocurile, făcând mişcări pentru al căror rezultat aştepta luni la rândul. Acum însă, pe chipul lui nu se zărea nicio urmă de viclenie.

Tatăl lui Kestrel îi răspunse împăratului. Ea se afla prea departe ca să audă ce-şi spuneau cei doi, însă era suficient de aproape ca să vadă că prietenia lor era solidă şi sinceră.

Kestrel îşi mută privirea. Se îndreptă spre dune, având grijă să nu-şi reia vechiul traseu, riscând astfel să împrăştie dunga de pulbere neagră care, odată aprinsă, trebuia să ardă de la Arin până la căruţă. Tufişurile în care aştepta Arin erau ca nişte mâzgălituri îngroşate şi negre. Kestrel avea obrajii umezi. Soldaţii valorieni nu o priviră în timp ce ea trecea pe lângă ei. Îşi şterse faţa. Nisipul foşnea sub paşii ei grăbiţi. Lăsă tabăra în urmă.

Aproape ajunsese în dreptul tufişurilor, când auzi pe cineva urmând-o.

Călcând pe nisip. Chiar pe urmele ei. Apropiindu-se.

Kestrel încetini. Avea pumnalul în mână şi inima în gât.

Se întoarse.
— Kestrel?

36

KESTREL LĂSĂ DIN MÂNĂ PLĂSEAUA PUMNALULUI.

— Verex.

Prinţul stătea într-o poziţie ciudată, sub lumina lunii: silueta lui era lungă şi înclinată, avea umerii înguşti, ochii mari, părul ciufulit şi fin. Când întâlni privirea lui Kestrel, răsuflă aşa de puternic, încât pieptul păru să i se scufunde în trup.

— Am fost aşa de îngrijorat pentru tine, zise el.

Kestrel călcă nisipul şi se aruncă în braţele lui deschise.

— Am încercat să te ajut, şopti el.

— Ştiu.

— Am trimis o cheie a lagărului.

— Am primit-o.

— Mi-e ruşine.

— Verex.

— Nu am putut face mai mult Am vrut. Ar fi trebuit.

Ea se trase înapoi, se uită la prinţ.

— Cheia aia a însemnat totul pentru mine.

— Nu suficient. Tata...

— A aflat? Kestrel înlemni. Te-a pedepsit?Mi-a vorbit ca şi cum ar fi ştiut că am fost eu. „Ei bine, dragă băiete, ai auzit? O prizonieră a încercat să evadeze din nord. Cumva – *cum* crezi? – a pus mâinile ei mici şi josnice pe o cheie.” Nu a recunoscut niciodată că prizoniera erai tu. Nu m-a acuzat niciodată că eu aş fi trimis cheia. Doar m-a privit şi a zâmbit. A zis... mi-a zis că prizoniera a fost torturată. Ucisă. Iar eu...

Chipul lui Verex se contorsionă.

— Sunt în regulă, sunt aici.

Prinţul nu părea convins.

— Ce ţi-a făcut?

Verex flutură o mână.

— Nimic.

— Spune-mi.

— Nimic care să conteze. Cred că i-a plăcut să ştie că ştiam, că am încercat şi că am eşuat. Am spionii mei la curte – sunt nevoit – şi, când ai dispărut, am aflat prea repede ce se întâmplase cu tine. El a vrut să aflu. Între timp, nu mi-a pomenit nimic despre absenţa ta, ci doar m-a informat despre povestea pe care avea să o spună la curte şi că avea să mă trimită într-o călătorie în insulele sudice. A zis că va avea el grijă de Risha cât aveam să fiu plecat.

Verex îşi înfundă mâinile în buzunare. Umerii îi căzură.

— A zis: „Ştiu că ţii la prinţesa orientală.”

— Şi a...?

— Nu.

Vocea lui Verex se înăspri.

— Ştie că dacă se atinge de ea l-aş omorî. Ea e în siguranţă, în capitală.

— Tu ce faci aici? Verex, tu nu eşti făcut pentru luptă.

Prinţul râse uşor.

— Aş fi zis acelaşi lucru despre tine. Totuşi, iată-te aici.

— Ai ştiut că sunt eu.

— Ai un fel anume de a merge. Cu paşi mari.

— Nu mă aşteptam să-l găsesc pe împărat aici, cu atât mai puţin pe *tine*.

— In mare parte, sunt aici ca să fiu admirat. Împăratul m-a adus cu el pentru a ridica moralul trupelor. Au existat câteva impedimente militare în campania asta. Verex o privi cu atenţie. A fost mâna *ta*[7].

Kestrel nu era sigură cum să răspundă. Pentru prima dată, se gândi că era posibil ca prietenia lui Verex să nu conteze. Poate că avea să o prindă oricum.

Poate că avea să dea alarma.

Poate că Verex nu putea fi prietenul lui Kestrel când era aşa de evident că ea era duşmanul poporului lui.

Ea făcu un pas în spate, apoi se opri când văzu jignirea de pe chipul prinţului.

— Cred, zise Verex blând, că tatăl tău ştie că a fost mâna ta.

— Tatăl meu?

— Nu am acordat prea multă atenţie acestui detaliu, dar după victoria valoriană de pe plajă, un ofiţer a menţionat ambuscada de pe drumul spre Errilith. A zis câteva lucruri despre Arin. Ce i-ar face dacă ar fi prins în viaţă.

Stomacul lui Kestrel se strânse.

— A zis ceva despre... sclavul cu trucurile isteţe.

În pauza lui Verex, Kestrel putu auzi cuvintele jignitoare pe care prinţul nu le repetase.

— Tatăl tău nu a răspuns imediat. Apoi a zis: „Nu sunt trucurile *lui*. Nu doar ale lui." Ofiţerul a rânjit şi a spus: „Te referi la barbarul fără nas." Dar acum nu mai sunt convins că generalul *chiar* s-a referit la prinţul oriental. După bătălia de pe plajă, l-am văzut pe general căutând peste tot... a cercetat prizonierii. A întors cadavrele din nisip. Cum mai arăta...

— Nu-i spune că m-ai văzut.

— Poate că ar trebui să ştie.

— Verex, nu! Jură-mi.

Prinţul cercetă chipul lui Kestrel, plin de îngrijorare.

— Ai cuvântul meu. Dar...

Verex îşi trecu mâna prin părul fin, apoi se uită la ea, mijind ochii. Ridică săculeţul gol de la şoldul ei, îi dădu drumul, îşi frecă degetele şi simţi mirosul inconfundabil al pulberii negre. Groaza îi umbri lent chipul.

— Ce faci tu mai exact aici?

— Lasă-mă să plec. Uită că m-ai văzut, te rog.

— Nu pot face una ca asta. Aş deveni responsabil pentru fapta ta.

— Nimeni nu va fi rănit dacă îi ţii pe oameni departe de căruţe. Inventează ceva. Nu va muri nimeni.

— Poate că în noaptea asta. Dar mâine, când vom avea nevoie de ceea ce vrei tu să distrugi? Ţinteşti pulberea neagră, nu-i aşa?

Kestrel tăcu.

Verex adăugă încet:

— Te-aş putea opri aşa de uşor, chiar acum.

— Dacă o faci, îi acorzi o altă victorie tatălui tău.

El oftă.

— Lucrul cel mai teribil e că o parte din mine vrea să-i facă pe plac, în ciuda a tot.

— Nu. Te rog. Nu poţi face asta!

Dar *vreau...* şi mă *urăsc* pentru că îmi doresc să-l mulţumesc, şi nu mă pot gândi la nicio cale de a o face fără să te rănesc. Poate că poţi *tu* să găseşti o cale, dar nu mi-ai spune-o niciodată. Ai cădea iar în mâinile tatei, şi ale tatălui tău, şi eu nu m-aş putea ierta niciodată.

Kestrel îi spuse că avea să-i simtă lipsa. Îi spuse, încet, pe când sunetul valurilor se apropia şi se depărta în noapte, că îşi dorea să fi fost fratele ei, că îi părea rău, şi că era fericită să-l cunoască.

Pe când se îndepărta, nu se mai auzi niciun sunet în afară de valuri.

Când Kestrel ajunse la ascunzătoarea lui Arin, el dădu drumul tufişului şi coborî arbaleta orientală pe care o pregătise.

— Nu ai fi făcut-o, zise ea.

Arin o privi. Ar fi tras, fără nicio îndoială.

— Verex e prietenul meu.

Arin scoase săgeata din arbaletă. Îi tremurau degetele.

— L-ai întâmpinat ca pe un prieten, recunoscu el. Dar...

Se uitară amândoi în urmă, la tabără. Umbra zveltă a prinţului valorian se retrăgea uşor pe propriile urme. Verex se dizolvă în lumina taberei, destul de departe de căruţe.

Kestrel desfăcu săculeţul gol de la talie şi-şi scutură mâinile şi hainele.

— Dă-mi chibriturile, acum.

Mâinile lui Arin încă nu erau sigure. Scoase cu stângăcie cutia.

Kestrel luă chibriturile din mâna lui, aprinse unul şi-l apropie de dâra de pulbere neagră pe care o lăsase în urmă. Pulberea se aprinse şi arse de-a lungul dârei.

Fugiră.

Explozia înflori deasupra plajei.

Kestrel şi Arin se ţinură departe de drum în timp ce călăreau prin întuneric. Mergeau în pas uşor. Lumina lunii picta peisajul. Erau tăcuţi, dar Kestrel ştia că tăcerea lor nu se datora aceluiaşi lucru, pentru că ea nu-i spusese lui Arin că îşi văzuse tatăl în tabăra valoriană. Momentul încă dăinuia în mintea ei. Iubirea i se strânse în inimă ca un pumn. Tulburată, rănită. Kestrel o dispreţuia. Oare nu semăna cu iubirea unui animal bătut, ce-şi pleacă voia în faţa stăpânului? Totuşi, acesta era adevărul: îi era dor de tatăl ei.

Adevărul i se părea prea teribil ca să i-l mărturisească lui Arin.

În cele din urmă, când se opriră ca să doarmă, fără a se mai deranja cu un cort, ghemuiţi doar într-o scobitură făcută cu cizmele în iarba înaltă, Arin vorbi. Îşi strecură o mână sub tunica ei şi-i atinse spatele gol, apoi se opri.

— E în regulă să fac asta?

Kestrel voi să explice că nu crezuse vreodată că avea să suporte mângâierea vreunei fiinţe umane pe spatele ei marcat, că rănile ar fi trebuit să-l dezguste, aşa cum o dezgustau şi pe ea. Totuşi, atingerea lui Arin o făcea să se simtă moale şi nouă.

— Da.

Arin trase cămaşa în sus, căutând urmele de bici, trasându-le

lungimea. Ea se lăsă în voia senzaţiei şi tremură, cu mintea goală de gânduri. Între ei creştea însă un soi de tensiune. Arin era nemişcat, cu excepţia mâinii lui.

Kestrel zise:

— Ce s-a întâmplat?

— Viaţa ta ar fi fost mai uşoară dacă te căsătoreai cu prinţul valorian.

Kestrel se săltă în sus ca să poată vedea chipul lui Arin. Mirosul pulberii negre se agăţase de amândoi. Pielea lui mirosea ca o lumânare stinsă.

— Dar nu ar fi fost mai bună, zise ea.

*

A doua zi, Kestrel şi Arin prinseră din urmă armata lui Roshar, care se oprise – bizar – prea devreme ca să pună tabăra şi prea târziu ca să se odihnească. Mai mult de atât, incertitudinea soldaţilor făcea ca oprirea să aibă un aer tulburător. Oamenii arătau de parcă nu ar fi primit niciun ordin. Ţineau rândurile, însă neglijent, şopteau între ei, cu armurile încă prinse pe trup şi caii înşeuaţi. Mai mulţi soldaţi erau încă pe cai. Un soldat herrani, o femeie, se juca alene cu frâiele calului ei. Un dacran se uita la ea de parcă şi-ar fi dorit ca şi armăsarul *lui* să aibă frâie, ca să aibă cu ce să-şi ocupe mâinile goale.

Toţi ochii se ridicară când Arin şi Kestrel prinseră din urmă avangarda. Chipurile se întoarseră spre Arin, căutând o explicaţie, uşuraţi că aveau să primească, în final, un răspuns. Dar Arin nici nu înţelegea întrebarea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el pe doi dintre cei mai apropiaţi soldaţi, călare încă pe caii lor.

— Cineva a venit după prinţul nostru, răspunse un dacran.

Arin îi aruncă o privire lui Kestrel, care băgase de seamă ezitarea din vocea dacranului. Arin se întrebă dacă ea avea nevoie de traducere.

— L-a luat cineva? întrebă ea soldatul, în limba lui.

Soldatul îşi clănţăni dinţii. *Nu.*

— Dar am auzit că s-a schimbat groaznic la chip. Că nu se putea uita nimeni la el. Unii sunt îngrijoraţi că ea...

— Ea?

— Că va anunţa sfârşitul războiului. Că trebuie să abandonăm campania şi să ne întoarcem acasă. Soldatul îi aruncă o privire piezişă lui Arin. Unii speră să fie adevărat, adăugă el.

— Regina voastră? întrebă Arin.

Dar, de fapt, nu regina sosise după fratele ei.

37

ROSHAR AŞTEPTA SINGUR ÎN FAŢA CORTULUI SĂU. Kestrel înţelese acum ce voise să spună soldatul despre chipul prinţului. Ea se obişnuise cu faţa mutilată a lui Roshar; abia dacă îi mai observa urechile şi nasul ciuntite. Acum însă, o emoţie făcuse ravagii pe faţa lui, arătându-i chipul schilodit într-o lumină neprietenoasă: era masca învinsului, contorsionată de furie şi de ruşine.

Arin se duse la el, cu ochii mari de îngrijorare. Vorbi iute, în dacrană. Ce se întâmplase?

— Sora mea nu vrea să discute cu mine. Roshar îşi drese glasul. Nu fără să fii şi tu acolo.

Privirea prinţului fugi de la Arin la Kestrel.

— Fără să fiţi amândoi.

Apoi Kestrel îşi aminti că Roshar nu avea doar o soră.

Intrară toţi trei în cort – prinţul rămase ultimul, cu umerii strânşi, cu ochii rătăcind pretutindeni în afară de locul în care stătea Risha, aproape de centrul cortului. Cozile ei valoriene dispăruseră. În schimb, părul brunet era tuns scurt, în stil oriental. Avea ochii pictaţi în culorile regale. Braţele şi picioarele îi erau zvelte. Aerul din cort era încins şi dens.

— Soră, începu Roshar, fără a mai continua vorba.

Fata-l ignoră. Privirea ei se mută la Kestrel, care nu înţelegea cum de era prinţesa prezentă acolo sau de ce îşi dispreţuia fratele pe care Risha pesemne că nu-l mai văzuse de când fusese luată ostatică de către imperiu, pe când era o copilă.

— Am venit să negociez, rosti Risha.

Vizibil rănit, fratele ei zise:

— Ţi-aş da orice.

— Nu cu tine.

— Îmi pare rău. Risha, surioară...

— În *tine* am încredere, îi zise ea lui Arin. Cât despre asta –

prinţesa îşi înclină bărbia în direcţia lui Kestrel –, Verex o preţuieşte mult.

Roshar zise:

— Am regretat fiecare zi de când te-am văzut pentru ultima dată.

— Ce regreţi cel mai mult? *Asta?*

Fata arătă spre chipul mutilat al prinţului.

— Nu.

— Faptul că ţi-ai lăsat sora mai mare să te convingă?

— Da.

— Sau când i-ai văzut pe valorieni luându-mă.

— Da.

— Poate ai regretat momentul în care i-ai explicat unei copile că nu avea să fie plecată prea mult, că trebuie să se prefacă surprinsă când va fi luată ostatică. Tot ce trebuie să facă e să ucidă un om.

Kestrel simţi tensiunea din trupul lui Arin, văzu cum se uita la prinţ. Îngrijorarea lui era evidentă. Îşi ţinea mâinile nemişcate, pe lângă trup, însă uşor deschise, de parcă prietenul lui ar fi fost gata să se sfărâme, iar el trebuia să fie gata să prindă cioburile.

— O fi aşa de greu să ucizi un om? continuă Risha. Mai ales când e aşa de talentată. Uită-te la graţia fetei. La îndemânarea ei cu sabia. E un mic geniu, cu siguranţă. Nu s-a mai văzut aşa ceva la un copil. Da, ar trebui să-i fie simplu să-l asasineze pe împăratul valorian.

Kestrel înţelese.

Roshar răspunse:

— Regret tot.

— M-am întrebat, de-a lungul anilor, dacă tu eşti chiar atât de slab încât să te laşi condus de sora mea sau eşti pur şi simplu prost.

— Nu m-am gândit...

— La ce avea să se întâmple cu mine *după* ce-l ucideam pe împărat? Frate, *eu* m-am gândit la asta în timp ce mă plimbam pe coridoarele palatului. În timp ce le învăţam limba. În timp ce jucam jocuri copilăreşti cu prinţul lor. M-am gândit la ce ar face valorienii fetiţei care le-a ucis împăratul.

Ceva, ca o centură, se strânse în jurul plămânilor lui Kestrel. Când refuzase să-i mai fie părinte, tatăl ei se transformase în altceva. Poate un bloc de sticlă opacă. Kestrel voia să ridice greutatea trădării lui şi să i-o arate Rishei, să o întrebe dacă arăta şi cântărea la fel ca povara ei, dacă avea să se împuţineze, ca gheaţa, sau să devină mai uşoară.

Kestrel văzu însă şi expresia distrusă din ochii lui Roshar. Poate că nu ar fi trebuit să-i fie milă de el, însă îl compătimea.

Arin zise:

— Spune ce vrei.

Risha se aşează într-un scaun de tec.

— Eu nu am să-l ucid niciodată pe tatăl lui Verex. Dar – arătă spre ei trei – *voi* aţi putea să o faceţi, cu ajutorul meu. Puteţi să scăpaţi de împărat şi să câştigaţi războiul fără o confruntare directă.

— Stai! zise Kestrel, bănuitoare, concentrată acum. Tu nici nu ar trebui să fii aici. Verex a zis că eşti în siguranţă, la curte.

Auzind numele lui Verex, ceva din furia Rishei dispăru.

— Verex plecase. Nu mă mai ţinea nimic la palat. Am evadat.

— Şi ne-ai găsit aici? Aşa de simplu?

Prinţesa ridică din umeri.

— Nu e greu să-ţi croieşti drum sigur când eşti gata să ucizi pentru siguranţă.

Arin o întrebă pe Kestrel în herrani:

— Ce crezi?

Kestrel observă că Arin schimbase limba şi văzu că Arin considera că e mai sigur aşa, dar ea nu era gata să rişte să dea un răspuns în faţa prinţesei. Nu zise că generalul Trajan ar fi putut-o trimite pe prinţesa orientală răzbunătoare drept momeală. Kestrel se temea de o capcană.

— Ce fel de ajutor ne oferi?

— Vă pot spune unde va fi împăratul, separat de armată, păzit doar de o gardă restrânsă.

— De unde ai această informaţie?

— De la curte.

Lui Kestrel nu-i plăcea ce aude. Era prea simplu.

— Tot nu ne-ai spus ce aştepţi să obţii din târgul ăsta.

Risha îşi ţinu ochii asupra lui Arin.

— Promite-mi că Verex nu va fi rănit. Protejează-l.

Surprins, defensiv, Arin răspunse:

— Nu doresc răul prinţului valorian.

Dar chipul lui Roshar se schimbase... iar Kestrel înţelese pe dată de ce.

Nu, îi zise ea, cu vocea din ce în ce mai ridicată. Nu trebuie să faci aşa ceva. Moartea lui nu ţi-ar fi de niciun folos. Ar trebui să *doreşti* ca el să moştenească imperiul. Ar fi prieten al orientului.

— Nu contează, zise Roshar. Regina noastră va sfărâma imperiul în bucăţele dacă poate. Poate că vom câştiga războiul

dacă-l ucidem pe împărat. Verex ar putea să ne devină aliat politic. Dar dacă moşteneşte Valoria, ţara aia va fi întotdeauna un pericol pentru noi... şi pentru tine, Arin.

— Altcineva i-ar lua locul lui Verex, îl contrazise Kestrel. Dacă prinţul moare, senatul va alege un nou împărat.

Ochii cenuşii ai lui Arin erau inexpresivi.

— Va fi generalul valorian.

Roshar ridică din umeri.

— Asta doar dacă nu-l eliminăm şi pe el. Dacă dărâmi toate piesele jocului de Graniţe, ce-i mai rămâne de făcut oponentului decât să se predea?

— Uiţi o piesă importantă din acest joc, zise Risha. Pe mine.

Umerii lui Roshar se încordară. Kestrel simţi tensiunea crescândă.

— Verex şi cu mine ne-am căsători, zise prinţesa.

— O alianţă între est şi vest, spuse Roshar lent.

Kestrel căută privirea lui Arin. Când îi văzu ochii, ea nu putu citi nimic în ei.

— Nu e o alianţă prea bună pentru tine, micul herrani, îi zise Roshar lui Arin. Peninsula ta s-ar pierde la mijloc.

Riscul existase întotdeauna, chiar de câştigau războiul: fie Herranul era recuperat de vest, fie avea să fie absorbit de est. Dar acum, Kestrel văzu situaţia de parcă ar fi fost viitorul: o căsătorie între imperiu şi Dacra putea face ca o singură putere să stăpânească întregul continent. Herranul avea să dispară.

— Hotărăşte, zise Risha, sau plec. Informaţia mea, în schimbul securităţii lui Verex. Da sau nu.

Arin întâlni privirea lui Kestrel. Gura mohorâtă, ochii umbriţi ce întrebau dacă merita sacrificiul.

Ea se gândi la mâna împăratului pe umărul tatălui ei.

Cheia pe care Verex o trimisese în lagăr.

Un prieten. O inimă bună.

Dar Roshar nu se înşela.

Kestrel ştia ce ar fi ales tatăl ei. Îşi dădu seama că ajunsese să se bazeze pe vocea lui care îi răsuna în cap, că acea voce o salvase pe câmpul de luptă. Chiar şi acum, simplul gând la sfatul lui o mângâia... chiar dacă mângâierea asta o revolta.

Nu conta ce ar fi ales tatăl ei. Ea nu era generalul.

— Da, zise Kestrel. Sunt de acord.

— Atunci şi eu sunt de acord, spuse Arin.

Roshar îşi pironi privirea asupra mâinilor lui.

— Nimeni nu poate garanta siguranţa nimănui. Niciodată. Şi

cu atât mai puţin în război.

— Putem promite că vom încerca, îi zise Arin. Iar tu îl *poţi* proteja de regina dacrană.

Roshar dădu din cap, absent, cu o tresăltare de neîncredere, ca şi cum cineva i-ar fi arătat un portret în care chipul lui era întreg, cu diformităţile şterse, şi nu-şi găsea cuvintele pentru a exprima cât de greşită era acea imagine a lui.

— L-am auzit pe liderul senatului că dacă Valoria reuşeşte să cucerească plaja, împăratul va înainta pe continent, alături de un contingent mic, şi va ocupa feuda Sythiah, zise Risha.

Conacul e luxos, spuse Arin, dar nu are nimic de valoare strategică pentru împărat sau pentru armată. Vii. Strugurii nici nu sunt copţi în perioada asta a anului. Au puţin de câştigat în ce priveşte proviziile. Conacul se află în nordul drumului ce duce spre oraş; nu e o bază convenabilă pentru atac.

Kestrel îl cunoştea însă pe împărat.

— Dar conacul e frumos?

Arin ridică un umăr.

— Vitraliile lui erau bine-cunoscute înainte de război. Are camere ce par a fi făcute din lumină colorată. Sau aşa umblă vorba. N-am de unde să ştiu. Nu l-am văzut niciodată.

— Împăratului îi place tot ce e frumos.

Mâna lui Arin tresări de parcă ar fi vrut să-şi atingă, compulsiv, cicatricea ce-i brăzda adânc obrazul stâng, dar se opri la timp. Inima lui Kestrel se strânse văzându-l că-şi aminteşte cum fusese atacat de slujitorii împăratului, iar faţa lui fusese sfârtecată.

Ea nu se aflase acolo în acel moment. Totuşi, acum parcă vedea întâmplarea ca şi cum ar fi fost spectator: paralizat, mut, în gâtul ei mugea im strigăt. Avea oasele grele ca plumbul.

Se văzu pe sine în palatul imperial, îmbrăcată în roşu, cu umerii ornaţi cu fir de aur. Kestrel uitase. Îşi aminti: corsetul strâns, superb. Falduri de brocart roşu. Împăratul alesese rochia de nuntă. El o alesese pe *ea,* o decupase din materialul căminului ei, apoi îi cusese viaţa, ici şi colo, de cea a fiului său. Împodobise felul în care arăta şi cine devenise Kestrel. „Te-am ales pe tine, Kestrel, şi voi face din tine tot ce nu poate fi fiul meu – un înlocuitor vrednic.”

Lui Kestrel îi era greu să se mişte, de parcă devenise cu adevărat o păpuşă din cârpă, cusută strâns. Atinse braţul lui Arin şi îi simţi muşchii întărindu-se.

— Tu crezi că el vrea doar să distrugă.

— Da, şopti el.

— Frumuseţea îl sensibilizează. O distruge doar atunci când nu o poate avea.

„M-am întrebat dacă nu cumva era vorba de tine. Dacă era posibil să-ţi trădezi ţara atât de uşor, mai ales când ţi-a fost practic *dăruită*", îi şoptise împăratul la ureche.

— Îi place să modeleze lucrurile.

O amintire a unui sentiment de neajutorare o învălui. Prinţul şi sora lui dispăruseră din faţa ochilor ei, erau prezenţi, dar neimportanţi. Kestrel se simţea ciudat; sângele o înţepa de parcă ar fi crescut ceva în interiorul ei.

— Fiecare piesă la locul ei, aranjată ca să-l mulţumească pe el. De aceea îi plac jocurile. Ştii, nu-i aşa, cum un joc cu un plan bine pus la punct devine frumos?

Da. Ceva creştea. Avea spini. Un măceş.

Expresia de pe chipul lui Arin se schimbă. Kestrel văzu cum îi înţelese el nemişcarea. Se întrebă dacă pălise. Neliniştea acapara chipul lui.

— Kestrel, putem vorbi ceva?

Afară, noaptea căzuse asupra taberei.

Arin cuprinse faţa lui Kestrel în mâini.

— Nu arăţi bine.

— Mă simt bine.

— Nu. Arăţi de parcă o parte din tine ar fi dispărut. De parcă nu eşti cu adevărat aici. De parcă... – mâinile lui Arin căzură – ai pune la cale ceva.

Doar acum, Kestrel îşi dădu seama că, într-adevăr, *avea* un plan în minte. Măceşul acela din ea era o idee.

— Kestrel.

Ea clipi, apoi observă crisparea rănită a gurii lui Arin.

— Spune-mi! zise el.

— Ea dădu să vorbească. Arin îi tăie vorba.

— Să nu mă minţi, zise el.

— Nu aş face-o.

— Nu din nou. După tot ce a fost. Nu-mi ascunde nimic.

— Arin, pentru o persoană care vrea atât de mult ca eu să vorbesc, faci o treabă excelentă *nelăsându-mă să deschid gura.*

— Oh. Arin îşi frecă ochii şi se uită jalnic la ea. Scuze.

— E posibil ca Risha să ne întindă o capcană. Nu avem nicio dovadă a loialităţii ei şi, deşi ştiu că ţine la Verex, asta s-ar putea doar să-i consolideze poziţia în Valoria. Povestea despre retragerea împăratului la conacul Sythiah ar putea fi o diversiune. Ba chiar

mai rău, ne-ar putea atrage într-o ambuscadă. Dar mai cred de asemenea că împăratul *ar fi capabil* să plece de pe câmpul de luptă ca să locuiască într-o vilă luxoasă, recunoscută pentru vitraliile ei. L-a lăsat pe tata să lupte în bătăliile lui timp de douăzeci de ani. Aşa cum a zis şi Verex, împăratul se află aici doar pentru aparenţă. Probabil că Valoria va câştiga acest război – şi dată fiind înfrângerea noastră de la Lerralen, calea imperiului spre cucerirea oraşului e destul de uşoară. Ne-a ajutat faptul că le-am distrus o parte din rezervele de pulbere neagră, dar tot au la îndemână cantităţi uriaşe, iar poziţia lor tactică este puternică. De ce *nu* ar părăsi împăratul tabăra armatei pentru un pat moale şi priveliştea oferită de vii? Îi stă în fire.

— Atunci voi conduce o mică echipă într-acolo. Îl voi asasina. Moartea îmi va fi ghid.

— Nu. Am un plan mai bun pentru a câştiga războiul ăsta.

Kestrel îi spuse ce avea în minte, apoi se întoarseră la cort, pentru a cere ajutorul lui Roshar.

38

ÎN LUMINA TRANDAFIRIE A ZORILOR, ARIN STRÂNSE o mână de iarbă uscată şi împrăştie firicelele subţiri şi galbene. Iar.

Kestrel, care şedea lângă el, îşi înălţă privirea. Ridică o sprânceană.

Aşadar, Arin se opri. Ştia şi el că gesturile lui erau ghidate de nelinişte, că dacă nu făcea ceva cu mâinile, ele aveau să-i tremure.

Mâinile lui Kestrel erau calme. Ea înmuie o pensulă subţire pe care o făcuse din păr de cal, o nuia şi o bucată de sfoară în fiola mică aşezată pe o scândură lată ce devenise masă. Un joc de Muşcă şi înţeapă era desfăcut pe scândură. Toate piesele erau cu faţa în sus. Kestrel întoarse patru dintre ele şi le pictă spatele gol. Lichidul se întinse transparent.

— Kestrel.

— Aproape am terminat.

— Mă tem că împăratul nu va fi de acord.

— Eu cred că va fi.

— Dar mizele...

— Îl vor amuza.

— Ar fi în stare să parieze pe rezultatul războiului?

— Poate, de dragul înfrângerii mele. Kestrel lăsă pensula pe scândură. Dar nu va câştiga, adăugă.

Întoarse o piesă cu un şarpe pe faţă şi o apropie de o alta pe care o pictase. Studie spatele ivoriu şi gol al celor două piese. Arătau aproape identic, cu excepţia faptului că cea vopsită avea un luciu slab. Bătu uşor cu capătul de lemn al pensulei pe piesa vopsită. Nu lăsă nicio urmă. Piesa se uscase. Stomacul lui Arin era un nod dureros.

— Jocul ăsta s-ar putea sfârşi rău.

— De aceea trişez.

— Chiar *şi* cu piesele marcate.

— E un plan bun.

— Da, dar va accepta să joace doar dacă va crede că rezultatul nu contează, chiar dacă tu câştigi. *Asta* îl va amuza: aşteptarea ta ca el să-şi ţină promisiunea. Nu o va face.

— Totul e parte din joc.

— Dacă va merge prost, îţi va face rău.

Kestrel îşi întoarse faţa de la scândură şi-l văzu pe Arin strângând o altă mână de iarbă. Parcă sfâşia o bucată de Pânză.

— Nu de data asta, zise ea.

Arin simţi mirosul pipei lui Roshar înainte să-l audă pe prinţ apropiindu-se din spate. Soarele scăpăta. Cerul parcă era acoperit cu zahăr candel.

— E drăguţ, comentă prinţul.

— Sunt nori de furtună. Se apropie.

— Mă gândeam...

Arin se întoarse şi-i aruncă o privire prinţului, tulburat de tonul lui. Roshar îşi feri privirea, dar ochii lui negri erau mari. Sticloşi. Arin era pe punctul de a spune ceva, când Roshar îşi drese glasul şi zise:

— Acum e momentul să-ţi amintesc de generozitatea mea.

Arin refuza să fie atras într-o conversaţie fără sens în care Roshar se lăuda şi se beştelea singur. Ştia prea bine ce-l neliniştea pe prinţ.

— Acordă-i timp Rishei. Te va ierta.

Roshar continuă ca şi cum nici nu l-ar fi auzit pe Arin.

— Sunt întruchiparea generozităţii. Ai cerut un aliat în război şi iată, aici sunt. Împart favoruri. Chiar şi spectrului tău. Ea cere, iar eu îi dau. Ba chiar mai mult, am ales cinci luptători de elită ca să le însoţească pe ea şi pe soră-mea mai mică la conacul Sythiah. E adevărat, sunt încrezător că Risha ar fi de ajuns să o protejeze pe Kestrel, dar m-am gândit că ai aprecia măsura suplimentară.

Arin îşi dădu seama încotro se îndrepta conversaţia. Era ca şi cum furtuna pe care o prezisese el se şi abătuse asupra lor.

— Nu. Stai...

— O echipă mică e mai bună ca să se infiltreze în conac. Mai discretă. Mai eficientă. Nu mai mult de şapte oameni.

— *Opt.*

— Regret, Arin. Tu trebuie să rămâi cu armata.

— Nu mă poţi obliga să rămân.

— Nu sunt eu comandantul tău?

Cerul se întunecă. Nuanţele de portocaliu şi de roşu se făcură

ca răşina. Pulsul lui Arin săltă de furie.

Dar de data asta, vocea lui Roshar răsună grav.

— Am nevoie de tine.

— Ce?

Răsuflarea îi era şuierătoare;

S-ar putea ca împăratul să se afle sau nu în Sythiah. Ce ştim *sigur* e că o întreagă armată valoriană, ale cărei forţe le depăşesc cu mult pe ale noastre, va trece pe acel drum, condusă de un general care va continua probabil lupta indiferent de ce se întâmplă în Sythiah. E bine să pariem totul pe jocul lui Kestrel? Eu zic să ne răfuim cu valorienii. Zic să nu ne retragem.

— Nu ai nevoie de mine ca să lupţi.

Roshar îşi înclină capul într-o parte. Umerii lui se strânseră şi prinţul îşi deschise palmele ca şi cum ar fi împrăştiat nişte seminţe. Gestul – de origine herrani, simbolizând îndoiala – îl făcu pe Arin încă şi mai mânios.

— Nu ai nevoie de mine, insistă Arin. Te-ai descurca şi fără mine. Eşti priceput la război.

Roshar îşi intersectă privirea cu a lui Arin. Vopseaua verde din jurul ochilor său era proaspătă, iar expresia chipului gravă.

— Tu eşti mai priceput.

Lui Arin nu-i surâdea ideea de a-i spune lui Kestrel ce-i ceruse Roshar să facă. Dar îi mărturisi oricum, concentrându-se să ajusteze felinarul mic pe care-l instalaseră pe prelata din pânză ce acoperea ţărâna din cortul lui. Felinarul nu ardea bine. Uleiul nu era bun. Fumega. Pe când vorbea, se ocupa de arzător, de sticla lămpii. Apoi Arin se opri, dându-şi seama de cât de aproape era să distrugă obiectul din mâinile sale.

Kestrel se ridică în capul oaselor în aşternut. Părul ei desfăcut se răsfiră peste umerii ei goi. Avea culoarea luminii de lumânare.

— Roshar are dreptate, zise ea.

Arin se chinui să-şi ascundă frământarea, nu ştia ce să zică şi-şi făcea griji că avea să dea pe gură un lucru greşit. În cele din urmă, alese să afirme adevărul pur.

— Îţi asumi un mare risc. Nu vreau să fii singură.

Arin îi vedea doar profilul. Părul ei alunecase şi-i acoperea o mare parte a chipului, dar Kestrel şi-l împinse la o parte, întâlnind privirea lui Arin cu ochii ei hotărâţi.

— Va funcţiona.

Arin se gândi la piesele de Muşcă şi înţeapă cu grijă depuse într-un săculeţ din catifea. Îşi frecă podul palmei de obrazul rănit şi

văzu privirea tăcută a lui Kestrel, cum i se schimbase expresia, la fel cum se întâmplă cu o poveste: subtil, cu modificări de detaliu. Grăitor. Arin se calmă puţin, recunoscând inteligenţa ei, atât de vie şi limpede.

— Te cred, zise el. O să rămân cu armata. Dar mi se pare ciudat că Roshar s-a răzgândit. Era gata să se retragă spre oraş.

— Revederea cu Risha l-a schimbat.

— Chiar şi aşa. Îmi vine greu să-mi dau seama ce vrea cu adevărat.

Arin îi explică lui Kestrel cum Roshar ar fi putut cere Herranul şi că în ochii oamenilor săi, prinţul nu ar face decât să revendice ce era al lui de drept.

Kestrel nu zise nimic la început.

— Nu-ţi stă în fire să pui la îndoială prietenia cuiva, răspunse ea în cele din urmă.

Cuprins de greaţă, Arin îşi aduse aminte de Coţcar, care fusese primul lui prieten după invazie.

— Poate că ar trebui.

— Poate că nu ai mai fi tu dacă ai face asta.

— Şi tu? Tu ai încredere în Roshar?

Kestrel se gândi.

— Da.

Arin oftă resemnat

— Şi eu... chiar dacă nu ar trebui.

— Lasă pe dimineaţă ce e de drept al ei, spuse Kestrel, de parcă nici nu ar fi fost atentă la ce vorbea.

Apoi clipi. Maxilarul i se strânse. Kestrel suflă în flacăra felinarului.

Arin o trase la el.

— Ce e? şopti el.

Inima ei bătea în palma lui.

— Înseamnă doar că nu ar trebui să ne facem griji pentru problemele zilei de mâine. Să vedem de cele de azi.

— Dar de ce te supără?

— E genul de lucru pe care l-ar zice tata. Kestrel se făcu şi mai mică în braţele lui Arin. Nu pot să-l înfrunt.

— Nu va fi nevoie, îi promise el.

Atâta lucru putea face. Arin îşi simţi zeul ascultând. Simţi acordul zeului coborând asupra lui, uşor, cald, precum cenuşa.

Dă-mi-l mie, zise moartea.

Pe când Kestrel se scufunda în somn, Arin se gândi că emoţia care se împrăştia în trupul lui – delicată şi atât de dificil de

recunoscut la început, pentru că nu era familiară – era liniştea sufletească.

Arin strânse bine la piept sentimentul acesta, înainte să-l poată pierde.

Arin strânse bine la p

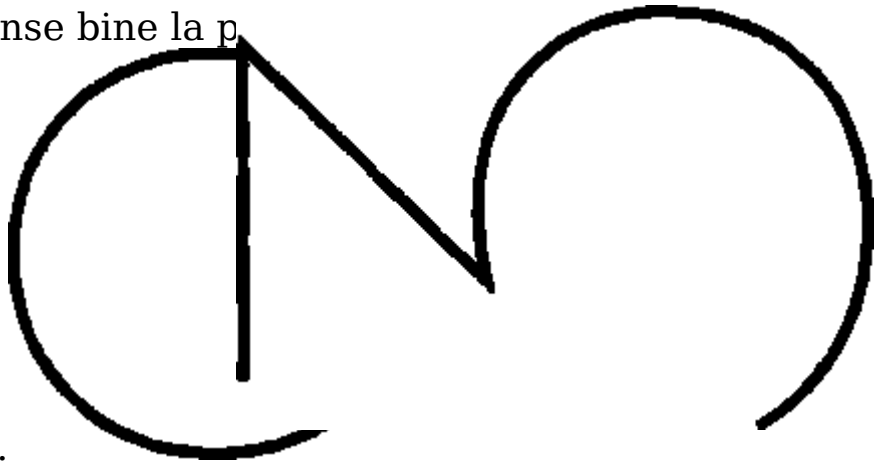

poată pierde.

39

PLOAIA ÎNCEPU SĂ CADĂ A DOUA ZI, FĂRĂ SĂ DEA semne că avea să se oprească. Noroiul trăgea cizmele lui Arin pe când o ajuta pe Kestrel să-şi pregătească armăsarul. Ploaia se înteţi, căzând ca nişte pietricele.

Arin miji ochii, uitându-se la cer.

— E o zi groaznică să fii pe cal.

Ura să o vadă pe Kestrel plecând.

Ea îşi şterse apa de pe chip, aruncându-şi privirea la Risha, care-şi înclinase capul pe spate şi avea ochii închişi.

— Nu pentru toată lumea, zise Kestrel, iar ploaia va împiedica probabil cercetaşii valorieni să observe că o trupă mică părăseşte tabăra.

Era adevărat. Depărtarea era învăluită într-o ceaţă cenuşie. Arin îşi trase părul ud de pe frunte. Încerca să se simtă mai bine. Nervii lui scăpărau aşa cum face o sabie pe piatra de ascuţit.

Kestrel îi atinse obrazul:

— Ploaia ne ajută.

— Vino aici!

Kestrel avea gustul ploii: rece, proaspătă şi dulce. Gura ei se încălzi când el o sărută. Arin simţi cum hainele se lipeau de pielea ei şi se pierdu.

— Am ceva pentru tine, şopti ea.

— Nu e nevoie să-mi dai nimic.

— Nu e un dar. Vreau să o păstrezi în siguranţă până mă întorc.

Kestrel aşeză pana galbenă împestriţată în palma lui Arin.

Ploaia căzu ca un văl în spatele ei.

Pământul se preschimbase în mocirlă. Nămolul stropea pantalonii lui Arin pe când ajuta la încărcarea unei căruţe. Era

îngrijorat, se tot gândea la setul de Muşcă şi înţeapă din coburul lui Kestrel, iar noroiul îl făcea să se mişte încet. Arin deveni din ce în ce mai frustrat.

Oh, nu ştiu, zise moartea, un pic încrezută. Mie îmi place noroiul.

Arin se opri din ce făcea.

Chiar aşa?

Nu se auzi alt răspuns în afară de căderea ploii.

Arin se gândi la armata lui. Se gândi la armata generalului. O strategie începu să prindă lent contur şi-i umplu mintea de o senzaţie asemănătoare plăcerii. Era, din câte îşi dădu seama Arin, promisiunea răzbunării, iar ea se afla aproape în mâinile sale.

În cortul prinţului, ploaia bătea tare darabana în pânză. Roshar studia harta marcată de Arin.

— Oamenii tăi vor lupta mai bine în ploaie, zise Arin.

— E posibil ca ploaia să înceteze până când armata noastră se va afla în poziţie.

— Dar va rămâne noroiul. Gândeşte-te la armurile grele valoriene, pe care le poartă cei de grad înalt *Noi* purtăm piele. Cei mai mulţi dintre ei se vor împiedica în propriile picioare.

Asta nu e valabil şi pe drumul pietruit. Roshar nu punea la îndoială strategia lui Arin, ci doar încerca să-i testeze trăinicia. Cavaleria lor ne este superioară, continuă el. Generalul va lua în considerare terenul mocirlos de pe ambele laturi ale drumului. Infanteria înarmată călătoreşte mai greu decât caii pe un teren moale. Vor încerca să ne înconjoare cu cavaleria.

— Da. Arin bătu cu degetul pe hartă, acolo unde însemnase terenul plat ce mărginea drumul şi se deschidea, neted, spre pădurea întinsă în ambele părţi. Exact.

— Cum e să fii aşa de pricepută la mânuirea armelor? o întrebă Kestrel pe Risha în timp ce călăreau.

Prinţesa răspunse glacial:

— Nu ai nicio dovadă că aş fi pricepută.

Dar Kestrel îşi aminti un concurs de tras cu arcul desfăşurat pe peluza palatului şi cum Risha ţintise cu mediocritate voită până ce o ultimă săgeată pătrunsese în final centrul ţintei, atât de tare că trecuse prin pânză până la jumătate.

— Obişnuiam să-mi doresc să fiu şi eu talentată la luptă. Apoi nu am mai vrut. Acum mi-aş dori iar să pot lupta cu armele.

Risha ridică din umeri.

— Nu mi-a adus prea multe avantaje.

— Roshar era chiar mai tânăr decât noi când te-a adus pe teritoriul valorian. Când ai fost capturată.

— Trădată.

— Nu ai fost de acord să pleci cu el?

Prinţesa se mişcă în şa.

Nu eram decât o copilă, dornică să-mi demonstrez capacităţile. Copiii vor să facă pe plac adulţilor. Încearcă din răsputeri. Fratele şi sora mea au folosit acest lucru împotriva mea.

— Roshar a suferit.

— Şi?

Risha se răsuci în şa şi întâlni privirea lui Kestrel. Ochii prinţesei ardeau, pielea ei cafenie era stropită de ploaie, gura ei plină era ţuguiată.

— Ai putea vorbi cu el.

Risha pufni.

— Vrei să spui că ar trebui să-l *iert*. Iertarea e aşa de... păstoasă. Ca noroiul ăsta.

Kestrel se gândi la chipul luminat de foc al tatălui ei, pe plaja din Lerralen.

— Te trage în jos, zise Risha. Ştii prea bine.

Pe Kestrel o încercă un sentiment de nelinişte, neştiind ce avea Risha să spună, dar deja nedorind să audă.

— Tu, care cauţi să-ţi ucizi tatăl.

Cadavrele erau aruncate claie peste grămadă într-un şanţ, nu foarte departe de viile Sythiah.

Ploaia ştersese orice urme. Totuşi, Kestrel înţelegea povestea, care se scurse în ea: cum compania împăratului atacase conacul şi-i trăsese pe herranii care locuiau acolo afară, pe domeniu. Îi forţaseră să meargă înainte. O fată din şanţ îşi pierduse pantoful. Picioruşul ei era negru din cauza noroiului. Pantoful... Kestrel îl căută prin ploaie, simţind o senzaţie din ce în ce mai acută de panică şi de nevoie, ca şi cum găsirea încălţării pierdute ar fi putut estompa imaginea cadavrelor cenuşii, felul în care o femeie moartă strângea încă mâna copilei ei. Insectele ce se mişcau lent Un pantof putea alunga mirosul de putreziciune ce se simţea puternic prin ploaie. Un pantof ar fi putut să oprească bila ce urca în gâtlejul lui Kestrel.

Când găsi însă pantoful, înţepenit în rădăcinile unui copac, pielea din interior purta încă forma piciorului fetei. Kestrel îi putea simţi conturul.

Pantoful nu făcu să dispară oroarea, ci se împlântă adânc în stomacul lui Kestrel, tare ca o lovitură de picior.

Risha şi Kestrel se ascunseră printre viile scunde şi îndesate, împreună cu ceilalţi cinci soldaţi dacrani.

Risha puse ochii pe curtea bucătăriei de la conac; punctul cel mai accesibil de intrare. Mai multe ferestre luceau prin noaptea ploioasă.

Kestrel îşi linse buzele acre şi strânse săculeţul. Îşi imagină piesele zdrăngănind în punguţa lor din catifea.

Îşi aminti cum luase cina cu împăratul. Un desert servit cu o furculiţă din zahăr ce se topea. Toate întâlnirile cu el se desfăşuraseră astfel: ca şi cum toate instrumentele aflate la dispoziţia lui Kestrel i se topeau în mână. Îşi aminti cum, pe domeniile palatului, după o vânătoare, îşi dăduse seama că împăratul avea să-i ologească sau să-i fure câinele doar pentru că ea îl iubea.

„Tata vrea ca tu să-l iubeşti pe el cel mai mult”, îi spusese Verex.

„Trebuie să ai mare grijă”, îi spusese.

„Dacă joci împotriva tatălui meu, vei pierde.”

O mână uşoară îi atinse braţul.

— Nu te cunosc bine, zise Risha în şoaptă. Dar ştiu ce mi-a povestit Verex despre tine şi ce văd cu ochii mei. Nu e nevoie să mânuieşti bine sabia. Tu eşti cea mai bună armă a ta.

Kestrel se uită lung la Risha, care era aproape o umbră – doar ochii îi sclipeau. Kestrel simţi o emoţie lentă, un mic puls, un tremur ce-i cuprinse sângele. Cunoştea bine sentimentul.

Era cel mai cumplit defect al ei. Şi cea mai bună calitate.

Dorinţa de a fi învingătoare, de a-şi ţine oponentul între vârfurile degetelor.

O urmă de mândrie. Mintea ei era înzestrată cu şiruri lacome de dinţi de vulpe.

Mai târziu, în zori, când împăratul trase pumnalul lui Kestrel din teaca lui şi i-l aşează la gât, ea îşi aminti că vila Sythiah fusese Întotdeauna o capcană. Întrebarea era doar dacă era o capcană întinsă de ea împăratului sau una în care căzuse singură.

Kestrel atinse mâna Rishei.

— Mulţumesc!

Toţi şapte traversară întunericul spre casă.

Zorii răsăriră strălucitori. Cerul era senin. O peliculă de apă

lucea pe drumul spre Lerralen. Apa era mai adâncă în crăpăturile dintre pietre.

Arin şi Roshar mutaseră armata spre vest, cât putuseră de repede. Ajunseseră deja în locul ales de Arin.

Prima sarcină era să descarce sutele de stinghii ascuţite pe care Arin le comandase.

A doua: să le înfigă în pământul înmuiat ce mărginea drumul.

A treia: să-şi aşeze ultimii sad cu pulbere neagră în drum. O legăturică îngrijită şi mortală.

Şi a patra: să aştepte, să încerce să nu se gândească la Kestrel, la cum trebuie să fi ajuns deja la Sythiah şi să fi jucat Muşcă şi înţeapă cu împăratul, cum trebuie să fi câştigat sau pierdut.

Cei şapte îşi croiră cale prin ungherele întunecate ale conacului Sythiah. Risha se strecura cu o Uşurinţă ireală, iar când întâlniră doi soldaţi valorieni poziţionaţi într-un coridor, cuţitul ei le despică pielea la fel de uşor cum ar fi străpuns smântână. Valorienii nu scoase niciun sunet. Era suficient de linişte încât să se audă sângele picurând.

Ajunseră la etajele superioare şi începură să cerceteze dormitoarele. Kestrel ştia unde trebuiau să se afle – în arhitectura herrani, dormitoarele erau de obicei aşezate spre est sau spre vest. Risha se strecură singură în dormitoare, enervată când ceilalţi dacrani dădură să o urmeze. Şuieră încet şi soldaţii rămaseră pe loc.

Când se întorcea din camere, sabia ei era mai udă ca înainte.

— De ajuns, şopti ea.

— Trebuie să fim tăcuţi, îi aminti Kestrel. Trebuie să ajungem la camera împăratului fără a trezi toată casa. Nu ne putem lupta cu toţi.

Risha pufni.

— *Eu* pot.

Răbdarea prinţesei începea să se risipească. Următoarea dată când întâlniră paznici valorieni – doi –, Risha îl lăsă pe unul dintre soldaţii dacrani să tragă într-un paznic cu arbaleta, dar îl feri pe celălalt, o femeie, din calea săgeţii, în timp ce cu cealaltă mână a ei îi acoperea gura. Risha îşi lipi cuţitul de pielea delicată de sub ochiul holbat al femeii.

— Taci, şopti Risha, şi nu-ţi scot ochii. Condu-ne la apartamentul împăratului.

Soldatul îi conduse spre o uşă mare făcută din arţar dungat. Lemnul era netezit în stil herrani, decorat cu prea puţine sculpturi

în afară de tocul vălurit. O lampă pe ulei lumina în candelabrul din hol. Sticla ei vopsită împrăştia o lumină preţioasă peste liniile naturale ale lemnului.

— Aici? întrebă Kestrel.

Prin gaura cheii se vedea o fâşie de lumină.

Femeia dădu din cap.

Risha o ucise. Corpul se prăbuşi. Sângele se strânse lângă cizmele lui Kestrel.

Ea încercă să-şi amintească pantoful pierdut al fetei moarte, jocul de Muşcă şi înţeapă, cicatricea lui Arin, felul în care el vorbea cu zeul morţii pentru că avea credinţă că nu-i mai rămăsese altcineva, casa mică din câmpie, spatele ei dezgolit în gerul din tundră, felul în care sperase ca drogul de noapte să o facă să uite.

— Deschide uşa, şopti ea.

Unul dintre bărbaţii dacrani, ales de Roshar pentru talentul său la descuiat uşi, desfăcu un set de instrumente învelite în piele, apoi băgă două ustensile lungi şi subţiri ca andrelele în gaura cheii. Împunse, apoi ridică instrumentele până ce auziră clinchetul moale al broaştei desfăcute.

Omul deschise uşa încet, ca şi cum mâna lui nu era decât o adiere de vânt.

Intră mai întâi Risha, urmată de Kestrel, şi păşiră în anti-camera apartamentului.

Fură atacate de garda personală a împăratului, care aşteptaseră pe când ascultau clinchetul broaştei sparte.

Arin aşează armata în formaţie, pe drumul vestic. Făcu rândurile avangardei late, traversând drumul şi malurile mocirloase, până în dreptul copacilor.

Calul lui Roshar plesni aerul cu coada, mişcându-se. Ochii prinţului erau fixaţi asupra pădurii.

— Copacii fac locul ăsta să pară o ravină. Nu vom avea prea mult loc de manevre.

— Nici ei.

Lumina dimineţii era diafană şi proaspătă, la fel de pală ca pulpa unei lămâi.

Arin îşi imagină lămâia stoarsă în propriul gâtlej. Ar fi avut acelaşi gust ca starea lui de spirit: înţepător de viu.

*

Kestrel nu-i putea număra, nu putea vedea cum paznicii despicau trupurile soldaţilor dacrani, nu-şi putea imagina viteza Rishei, felul în care prinţesa o împinsese pe Kestrel intr-un perete,

creând un cerc protector în jurul ei. Cuţitul Rishei crestă o trahee. Se răsuci şi dansă. Loviturile precise. Riposta. Trupuri căzând la pământ

— Staţi! strigă cineva. Vreau să văd.

Valorienii se traseră înapoi. Cuţitul Rishei împroşca sânge în timp ce se arcuia prin aer. Prinţesa nu avea de gând să asculte ordinul. Kestrel îi prinse braţul.

Risha se răsuci. Chipul ei exprima frustrare, ca şi cum ar fi ascultat o voce ale cărei ultime cuvinte se pierduseră din cauza întreruperii.

Împăratul se afla în pragul anticamerei. Era relaxat. Pentru o clipă, nu se auzi nimic în afară de ploaia de pe acoperiş.

— Tu, zise el surprins când privirea lui o găsi pe Risha.

Apoi Kestrel.

Ochii lui se holbară de plăcere.

— Şi *tu.*

Împăratul râse.

După-amiaza lumina arzătoare. Soarele părea să se avânte pe cer, până în înălţimile lui.

Arin aşteptă.

Nimic.

Aşteptă.

Nimic.

Atinse pielea tare a armurii. Sub ea, se afla pieptul său. Plămânii. Pielea. O pană galbenă, pestriţă, aşezată în buzunarul tunicii, chiar deasupra inimii.

Lasă pana, zise moartea. Tu eşti drumul.

Soarele.

Cerul.
Calul de sub tine.
Mângâiat, Arin zise: înainte, zeii trăiau printre noi.
E adevărat, răspunse moartea.
De ce ne-aţi părăsit?
Ah, copile, oamenii tăi sunt cei care ne-au părăsit.

— Domniţă Kestrel, arăţi ca un sălbatic mizerabil. *Ce* cauţi aici?

Ea încercă să vorbească.

— Sperai să mă poţi ucide în somn?

Gâtul lui Kestrel era prea uscat.

— Poate că ai venit să afli ultimele bârfe de la curte. Sunt sigură că prinţesa barbară te-a pus la curent. Nu?

Kestrel înghiţi. Îşi văzu mâna strângând pumnalul. Degetele ei erau albe.

— Îmi imaginez că vrei să afli veşti despre tatăl tău. Păi, să-ţi spun. Nu te jeleşte.

Kestrel îl auzea pe împărat ca de la o mare depărtare.

Nu-i e dor de tine.

Nu i-a fost niciodată. Mai ştii cât de puţin timp îşi petrecea acasă? Cât de stângaci era în compania ta? A trebuit să-l implori să rămână în capitală. Ah, da, am aflat. Şi uite şi un secret pentru tine: a fost uşurat când te-am trimis în nord. Am văzut cum i s-a luat o greutate de pe umeri.

Părea mai uşor.

Mai tânăr.

Liber.

Împăratul îşi mută privirea de la ea la Risha şi la soldaţii dacrani, care zăceau morţi pe podeaua însângerată.

— Eşti ingenioasă, Kestrel, recunosc. Ai supravieţuit în mine, în tundră, în război... până acum. Ţi-ai făcut – privirea lui se îndreptă iar spre Risha – aliaţi interesanţi. Dar gărzile mele vă depăşesc numeric şi nu-mi trebuie decât o clipă să trezesc toată casa. Nu am multe regrete, dar decizia mea de a te trimite la închisoare în loc de a te ucide îmi face greaţă... sau, mai bine zis, îmi dă un sentiment inutil de grijă faţă de binele tatălui tău. Ştii că nu a pomenit nici măcar o dată numele tău de când te-a acuzat de trădare?

— Nu ar face-o, indiferent de ceea ce simte.

— Chiar şi aşa, zise împăratul încet, te-aş putea ucide chiar acum şi el nu ar afla niciodată. Şi dacă află, de ce i-ar mai păsa? Ce poate însemna viaţa unui asasin mizerabil pentru el?

— Nu am venit să te ucid.

Împăratul îi răspunse cu un zâmbet şters.

— Am venit să te provoc, zise Kestrel.

— Aşa?

— Un joc de Muşcă şi înţeapă. Dacă eu câştig, vei încheia războiul. Ai să pleci, ai să traversezi marea împreună cu ultimul valorian. Şi nu vă veţi mai întoarce niciodată.

Împăratul scoase un sunet ca un hohot surprins. Îşi petrecu uşor degetele peste ridul cel mai adânc de pe fruntea sa şi-şi deschise palma.

— Ce câştig eu?

— Ce vrei. Orice-ţi pot oferi.

Împăratul îşi duse un deget la buze, meditând.

— Nu e prea mult.

— Sunt sigură că vei găsi ceva.

— Şi dacă sunt de acord şi pierd? Ai încredere în mine că-mi voi respecta cuvântul?

Un valorian îşi ţine întotdeauna promisiunile.

— Da, zise el, tărăgănând cuvântul. Aşa e.

— Risha e eliberată, indiferent de rezultat.

— Voi aştepta aici, zise prinţesa. Cu gărzile tale, dacă vrei. Le aruncă soldaţilor o privire dispreţuitoare, ca şi cum ar fi vrut să spună că şansele lor de supravieţuire era mici în cazul în care-şi punea în cap să termine ce începuse. Până ce se încheie jocul.

Kestrel zise:

— Vom juca singuri.

— Pui multe condiţii, comentă împăratul, dar în privinţa asta nici nu aş prefera o altă variantă.

— Deci accepţi?

— Recunosc că sunt curios.

— *Accepţi?*

— Trebuie să te avertizez. Mă pricep mai bine ca tine.

— Vom vedea.

Arin auzi un bufnet între copaci.

Era un cercetaş herrani. Omul alergă la Arin. Chipul lui lucea de sudoare.

Veneau valorienii.

Împăratul o conduse pe Kestrel în dormitorul lui. Perdelele de vară de la pat erau delicate, iar cearşafurile deranjate. Kestrel văzu urma lăsată de capul împăratului pe pernă. În cameră mirosea a uleiurile lui; pudră de piper, un balsam greţos de dulce.

Ploaia bătea în pervaz.

— Spală-te pe faţă! zise el.

Într-un colţ se afla un lavoar cu oglindă. Kestrel făcu cum i se poruncise, deşi nu avea faţa chiar murdară. Se sperie de străina din oglindă şi încercă să nu întârzie cu privirea asupra propriului ei chip. Văzu cu coada ochiului ochii şocaţi, luminoşi, mai aprinşi încă de pielea bronzată şi pătată de pistrui. Era un chip ce inspira forţă.

Împături prosopul şi i se alătură împăratului, lângă o masă octogonală. Împăratul scosese de undeva o sticlă de vin şi două pahare.

— Voi turna eu, zise Kestrel.

Chipul împăratului se amuză viclean.

Ea turnă vinul roşu, dar niciunul din ei nu se atinse de pahare, ştiind că ambii suspectau o capcană otrăvitoare.

— Scoate-ţi armele! spuse împăratul.

— O voi face, dacă ţi le scoţi şi tu.

Împăratul îşi desfăcu pumnalul şi-l aşeză încet, dar cu greutate, pe masă. Degetele lui Kestrel tremurau în timp ce-şi desfăcea propria armă.

Pumnalul pe care-l făcuse Arin arăta simplu lângă al împăratului – dar puternic, la fel ca şi chipul ei surprinzător din oglindă.

— Interesant. Împăratul mângâie arma. E o achiziţie nouă? Poate că ăsta va fi premiul de-am să câştig.,

— Dacă asta vrei.

— Nu am decis ce vreau.

Ea deschise săculeţul, aşeză punguţa din catifea pe masă şi dădu să se aşeze.

— Încă nu.

Împăratul întinse mâna. Kestrel îi dădu săculeţul, iar bărbatul îl cercetă. Satisfăcut că nu conţinea altceva în afară de piese, împăratul îl aruncă pe podea şi zise:

— Sunt sigur că nu vei obiecta dacă vreau să mă asigur că nu ascunzi vreo armă asupra ta.

Pielea lui Kestrel o împunse cu mii de ace.

— Îţi dau cuvântul meu.

— Cuvântul unei trădătoare nu face nici doi bani.

Aşa că ea rămase ca o stană de piatră în timp ce mâinile împăratului se plimbară deasupra trupului ei neprotejat de armură. Mâinile lui nu întârziară decât atunci când îşi apăsă degetele pe gâtul fetei şi le presă ca să-i simtă pulsul săltând şi luând-o la goană.

— Te invit să faci la fel, zise împăratul.

— Nu.

— Eşti sigură?

Împăratul părea să o provoace să recunoască faptul că nu voia să-l atingă.

— Am încredere în tine.

— Atunci, hai să jucăm, mincinoaso!

Armata valoriană ce se apropia prinse a luci ca un râu argintiu sub soare.

Arin privi prin ochean. Nu reuşea să-l vadă pe general. Se auzi un vaiet subţire, şuierător.

Arin coborî ocheanul.

Vaietul se opri.

Un ţipăt de durere.

O săgeată se împlântase în gâtul unui soldat herrani. Alte săgeţi zburară prin aer. Soldaţii de elită valorieni trăgeau în ei dintre copacii aflaţi pe fiecare parte a drumului.

Se aşezară. Kestrel şedea cu spatele la pat. Desfăcu legătura punguţei din catifea şi scoase piesele pe masă.

Se întinse să amestece piesele, dar – exact aşa cum prevăzuse ea – împăratul o opri.

— Hai să ne asigurăm că e un set standard, da? zise el.

Împăratul verifică valoarea pieselor. Când văzu că setul avea numărul potrivit de piese, le întoarse pe faţă şi le amestecă.

Chipul lui era calm, dar gesturile erau grăbite. Împăratul atinse neglijent fiecare piesă. Voia să joace mai repede.

Kestrel cercetă expresia plată a împăratului. Omul nu păru să observe că patru piese din fildeş erau mai lucioase decât celelalte. Întunericul orei târzii era de ajutor. Împăratul trase piesele lui.

Stomacul ei se chirci văzând cele patru piese lucioase în teancul din care ea şi împăratul aveau să tragă piese de-a lungul jocului.

Kestrel trase o mână. Arin o avertizase că atunci când avea şanse mari de câştig, chiar lipsa ei de expresie îi trăda încrederea. „Nu cred că majoritatea oamenilor observă”, îi zisese el. „Expresia ta nu se schimbă. Nu ai niciun tic sau gest. Am doar senzaţia că înăuntrul tău se află o energie pe care nu o pot atinge, dar care m-ar trăsni ca fulgerul dacă aş reuşi să ajung la ea.”

Kestrel încercă să nu se gândească la planul ei, îngrijorată că simplul gând avea să i se citească pe chip. Simţi cum expresia feţei

i se întăreşte precum lutul în cuptor.

Joacă, Kestrel!

Puse jos prima piesă. Împăratul o imită.

Kestrel descoperi că începuse să se roage zeului lui Arin. *Te rog, fă să se termine în curând!*

Dar nu primi niciun răspuns.

— Rămâneţi pe poziţii, strigă Roshar în timp ce săgeţile muşcau din armată.

Arbaletele orientale trăgeau spre copaci.

Roshar îi ordonă lui Xash, secundul lui, să conducă o companie în pădure, în stânga drumului. Roshar avea să ducă o altă companie în dreapta.

— Noi ne vom ocupa de soldaţii de elită. Tu preia comanda pe drum, îi zise prinţul lui Arin.

Arin se agăţă de umărul prinţului.

— Vă veţi afunda în noroi. Soldaţii vă vor doborî înainte să ajungeţi printre copaci.

— Nu prea avem de ales. Continuaţi să trageţi. Arcaşii dacrani sunt oameni din câmpii. Sunt pricepuţi.

— Nu sunt zei.

— *Vor fi*, ca să-şi protejeze prinţul.

Apoi Roshar dispăru, iar Arin îşi îndreptă iar atenţia spre drum, căci duşmanul venea bubuind, din ce în ce mai aproape.

Sosiră.

În timp ce jucau, ploaia se rări şi în cele din urmă încetă. Paharele cu vin erau neatinse. În teancul de piese se aflau încă cele patru plăcuţe măsluite, ascunse între celelalte.

Era rândul împăratului. Se întinse după o piesă, apoi se opri. Gesturile lui era prea teatrale. Nu era cu adevărat ezitant şi nici măcar nu se prefăcea a fi, ci doar îşi bătea joc de ezitarea pe care ştia că ea avea să o interpreteze întocmai.

— Joacă-ţi piesa!

Vocea ei era aspră.

— Mă gândesc.

Kestrel nu zise nimic.

— Nu vrei să ştii la ce mă gândesc?

Împăratul se lăsă în scaun. Părul lui scurt, grizonant, era o acumulare de ţepi lucioşi în lumina lămpii. Împăratul îşi trecu degetele peste gură cu suficientă presiune încât să tragă de pielea moale de pe obraji. Atingerea lui exploră brazdele lăsate de vârstă

aproape de gura lui. Bărbatul părea satisfăcut.

Apoi Kestrel văzu că privirea împăratului se mutase la mâinile ei.

Tremurau. Kestrel îşi apăsă mâinile pe masă.

— Mă gândesc la ce voi cere când voi câştiga, zise el. Partea cea mai atrăgătoare a ofertei tale e libertatea de opţiuni pe care mi-o dai. „Ce vrei."

Kestrel îşi dorea să se fi exprimat altfel, deşi habar nu avea ce altceva ar fi putut spune, din moment ce acceptul împăratului se datora parţial plăcerii pe care o anticipa.

— Te-aş putea face să mi-l aduci pe Arin al Herranului, zise împăratul. S-ar preda, de dragul tău.

Lumea se întunecă.

— Nici n-am terminat ce am început să fac cu chipul băiatului ăluia.

Împăratul împinse cu un deget plăseaua pumnalului lui Kestrel.

Sunetul, deşi slab, îi râcâi lui Kestrel şira spinării.

— Sau poate că nu faţa *lui* mă atrage cel mai mult. Putem vedea ce se poate face cu a ta.

Tăcere.

— Nu, domniţă Kestrel?

Privirea împăratului pluti peste umărul fetei. Continuă să vorbească încet, în timp ce lista continua, iar mintea lui Kestrel pendula între gândul că împăratul alesese să numească acele lucruri care o îngrozeau cel mai mult, dar pe care nu avea să le înfăptuiască, sau pe care *avea* să le facă şi dorea să o determine să spere la o minciună, acea speranţă fiind forma lui preferată de tortură.

Inima lui Kestrel îi răsuna în urechi. Strategia ei nu funcţiona. Greşise enorm venind acolo.

— Dar, desigur, zise în cele din urmă împăratul, cu o asemenea ofertă, aş putea cere *totul*.

*

Arin ordonă avangardei să se retragă spre marginile drumului.

Sacii cu pulbere neagră fură aprinşi.

Cavaleria valoriană se trase prea târziu din calea pericolului

Sacii explodară sub copitele lor. Bucăţi de caldarâm săriră în aer.

— Renunţi să mai tragi de data asta? întrebă Kestrel.

— Ba deloc.

— Ţi-e teamă să joci.

— Ştim amândoi căruia dintre noi îi e teamă, răspunse împăratul.

Kestrel se întinse după paharul ei cu vin şi bău.

— Admir cât de mult îţi place să pariezi. Împăratul îi luă cupa din mână şi bău şi el. Gândeam doar cu voce tare adineaori. Nu e nimic greşit în a gândi.

— Am şi eu gândurile mele. Mă întreb de ce te-a respectat vreodată tata.

Împăratul aşeză cupa pe masă.

— E prietenul meu.

— Şi totuşi, spui lucrurile pe care le spui.

— El nu e aici, şi chiar dacă ar fi, nu i-ar păsa.

— Ba i-ar păsa.

Împăratul o scrută cu privirea.

— Nu semeni cu el. Cu excepţia ochilor.

— De ce?

Cuvintele ţâşniră de pe buzele ei.

Răspunsul împăratului fu blând.

— De ce, ce, Kestrel?

Gâtul ei se închise. Ochii o înţepau. Îşi dădu seama că uitase jocul... şi că poate chiar asta fusese intenţia împăratului.

Nu voia să-şi adreseze întrebarea. Totuşi, nu se putea stăpâni... şi nu-şi putu ascunde nici durerea limpede în vocea ei gâtuită.

— De ce te-a ales pe tine şi nu pe mine?

— Ah. Împăratul îşi frecă palmele uscate şi le duse la tâmple, lovindu-le uşor. Până acum mi-ai oferit o seară distractivă. Am sentimentul că-ţi datorez ceva în schimb. Îţi spun aşadar adevărul. Trajan nu a fost prietenul meu la început. El mi-a fost necesar pentru ce îmi doream. Dibăcie militară. Expansiunea imperiului. Eu, în schimb, am reprezentat o oportunitatea pentru ceea ce îşi dorea *el,* adică să-şi vadă fata pe tronul imperiului. O ambiţie firească. Sau poate că prietenia noastră nu a început atunci. Ne cunoşteam de dinainte să te naşti tu. E un om de o inteligenţă rară. E plăcut să-ţi găseşti egalul. Poate că aşa au început lucrurile. Cât despre cum s-au dezvoltat... Împăratul ridică din umeri. Poate că ştie cum mă port cu ceilalţi şi că nu sunt la fel faţă de el. Îl preţuiesc pe Trajan. În cele din urmă, în clipa în care a ţinut în mâini scrisoarea ta de trădătoare şi a înţeles că îl minţiseşi, alegerea lui dintre mine şi tine s-a rezumat la a alege între o persoană care îl iubea şi alta căruia îi era indiferent.

Lacrimile se scurseră pe obrajii lui Kestrel.

Împăratul o bătu pe mâna ei îngheţată.

— Îţi sugerez să nu mai discutăm despre tatăl tău.
Împăratul îşi jucă piesa.

Aerul duhnea a sulf şi a carne arsă de cal. Ţipetele erau aşa de multe şi atât de zgomotoase, că Arin nici nu le mai auzea. Deveniseră zgomot. Urechile lui zumzăiau.

Valorienii se zbăteau pe drumul distrus, în propriul sânge. Săgeţile soldaţilor de elită continuau să brăzdeze cerul.

O bucată de caldarâm se izbise de faţa unei luptătoare herrani. Corpul ei zăcea pe jumătate pe fostul drum şi jumătate în nămol.

Arin nu-l vedea pe general. Armata valoriană era mare. Doar câteva şiruri de cavalerie fuseseră decimate în explozie.

O altă unitate de cavalerie valoriană înaintă în formaţie.

Kestrel pierdea. Mai devreme, împăratul întârziase pentru,a o tulbura, pentru a se bucura de jalea ei, pentru a o împunge ca pe un vierme, văzând-o cum se zbate. Tactica lui Kestrel de a întârzia era diferită. Îşi acordă cât de mult timp putea pentru a prelungi jocul. Mai devreme, îşi dorise să termine cât mai repede. Acum avea nevoie de mai mult timp.

Cele patru piese lucioase din teanc îi făceau cu ochiul. Le cunoştea valoarea. Lupul – l-ar fi putut folosi dacă l-ar fi avut. Sau chiar şi albina.

Kestrel era din ce în ce mai frustrată.

Lacrimile i se uscaseră pe obraji. Pielea îi era strânsă de sare. Îi tot reveneau în minte cuvintele împăratului despre tatăl ei. Amintirea tatălui ei care-i zicea că-i frânsese inima.

Dacă generalul ar fi fost acolo, Kestrel ar fi urlat la el. El îi frânsese *ei* inima iar şi iar, ani de zile. Încercase să-i forţeze fiinţa în tiparul propriei lui idei despre onoare. Să o modeleze în ceva ce voia el să fie, nu în ceea ce ea era deja.

Kestrel îşi simţi spatele îndreptându-se.

La naiba cu devotamentul lui pentru onoare!

Când veni rândul ei să tragă o piesă, nu alese una marcată.

— Încet! strigă Arin.

Calul lui îşi azvârlea capul pe spate. Avangarda lui era încă în formaţie: acele câteva rânduri late, ce traversau drumul până spre copaci.

Cavaleria valoriană înainta spre ei, gata să sfâşie rândurile lui Arin. El privi cavaleria luând forma unei săgeţi. Laturile din stânga şi din dreapta aveau să continue galopul şi aveau să încerce să flancheze rândurile centrale ale armatei lui Arin, atacând de-a lungul drumului odată ce avangarda lui era distrusă.

Da, zise moartea. *Bun.*

Împăratul trase o piesă lucitoare. Kestrel îşi abţinu un mic scâncet şi-şi îndepărtă privirea pentru ca bărbatul să nu-i poată citi chipul.

Ferestrele se luminaseră. Kestrel observă pentru prima dată

modelele complicate ale vitraliilor. În puterea nopţii, ferestrele păruseră negre. Acum, ele înfloreau în nuanţe tăcute. Văzu că în curând culorile aveau să lucească deplin. Flori, zei, prova unei corăbii. Aripile deschise ale unei păsări.

Aceea era o cameră orientată spre răsărit. Când se iveau zorile, dormitorul avea să arate superb.

Cele două armate se ciocniră. Centrul avangardei lui Arin se reuni în jurul lui. Însă marginile – aşa cum era plănuit – se dizolvară. Soldaţii păreau să se retragă în pădure.

Flancurile stâng şi drept ale cavaleriei valoriene se repeziră direct spre locurile deschise rămase de-a lungul drumului, pe care avangarda lui Arin le ascunseseră.

Caii valorieni se repeziră cu burţile în stinghiile ascuţite pe care Arin le înfipsese în nămol.

Împăratul aşează pe masă o vulpe. Cercetă jocul.

— Nu pari să ai sorţi de izbândă, îi zise el lui Kestrel.

O mişcare anume printre toate celelalte – aglomerarea de trupuri, lupta cu nămolul, prăbuşirea, ridicarea, moartea – atrase atenţia lui Arin. La marginea încăierării, unde se zbăteau caii sfârtecaţi, se afla ceva ca un iepure. Arin nu putea privi direct; era prea ocupat încercând să-şi ţină calul departe de copitele unui armăsar valorian, apoi luptându-se cu călăreţul armăsarului. Distras, Arin prinse braţul soldatului.

Nu era un iepure.

Era prea mare pentru un iepure.

Totuşi, Arin avea impresia că era ceva – *cineva* – care nu ar fi trebuit să se afle acolo. Simţea un soi de dulceaţă.

Un soi de inocenţă.

Arin simţi braţul dislocându-se din umăr.

Călăreţul ţipă, dar Arin nu-i dădu atenţie. Îl ucise, nerăbdător, pe valorian. Acum văzuse ce era mişcarea bizară de la marginea drumului, printre stinghiile ascuţite.

Era Verex. Se chinuia să-şi tragă piciorul de sub trupul calului său căzut.

Era o pradă uşoară.

Arin îl văzu pe unul dintre soldaţii lui ochindu-l pe prinţ... Însă nu-l vedea *ca* pe un prinţ, nu ca pe cel pe care nu aveau voie să îl ucidă.

Ăsta? Prinţ?

Acoperit de nămol, din înfăţişarea lui Verex nu se mai vedea decât părul valorian, de culoarea paielor. Prinţul se opintea să se elibereze. Membrele lui erau moi. Era cuprins de teroare. Nu-l văzu pe arcaşul dacran întinzând arcul şi fixând săgeata.

Arin era prea departe. Strigă *Nu!,* dar cuvântul se pierdu în mugetul luptei.

Arcaşul ţinti şi săgeata porni.

— Aproape că-mi doresc să pierd, zise împăratul gânditor. Ar fi o experienţă nouă. E greşit dacă-mi doresc ca măcar jocul ăsta să dureze mai mult? Îmbunătăţeşte-ţi tehnica, Kestrel, sau totul se va termina mult prea curând.

Kestrel îşi aminti că existau moduri prin care puteai pierde chiar dacă aveai cărţi puternice. Îşi jucă piesa.

Neajutorat, Arin privi săgeata străbătând o traiectorie joasă şi exactă spre Verex. Săgeata îl lovi pe prinţ, ricoşând din armura lui din metal. Nedescurajat, arcaşul potrivi altă săgeată în arc.

Apleacă-te! zise Arin în gând, în timp ce încerca să-şi croiască potecă spre marginea drumului. Nu avea cum să ajungă la prinţ în timp util. *Foloseşte-ţi calul pe post de scut!* Dar Verex, care vedea abia acum că pericolul ce-l înconjura se restrânsese la vârful unei săgeţi, îngheţă.

Privirea lui Arin se răsuci spre arcaş, a cărui faţă îşi schimbă rapid expresia în timp ce dădu drumul săgeţii. Chipul îi căzu, schimonosit de groază.

Arin văzu ce zări şi arcaşul: Roshar se aruncase spre prinţul valorian, exact în calea săgeţii.

Roshar îl culcă pe Verex în nămol. Săgeata trecu peste umărul lui.

Apoi, fratele Rishei urlă la valorianul şocat, îl trase pe Verex de sub cal şi-l cără la adăpostul copacilor.

Şi împăratul, şi Kestrel erau acum tăcuţi, jucând concentraţi. Împăratul întinse mâna după a doua piesă lucitoare.

Vitraliile străluceau, iar ceva se deschise în Kestrel. Pe când culoarea se răsfrângea în cameră, ea simţi o dorinţă bruscă.

Îşi dorea ca tatăl ei să fie prezent.

„Tu, care cauţi să-ţi ucizi tatăl.”

Dar Kestrel descoperi că nu dorea moartea generalului, nu ar fi fost în stare să-l ştie mort, indiferent de ce-i făcuse el.

Îşi dori să o fi putut vedea jucând şi câştigând. Să fi putut

vedea ce vedea ea acum.

O fereastră e doar o fereastră. Vitraliile sunt doar sticlă. Dar în soare, ea devine mai mult de atât.

Kestrel i-ar fi arătat tatălui ei şi i-ar fi zis că iubirea are acelaşi efect.

Şi eu, i-ar fi zis ea, pentru că nu mai putea nega ceea ce era adevărul adevărat, în duda a tot.

Şi eu te iubesc.

După ce Roshar şi Verex dispărură printre copaci, Arin nu mai gândi.

În luptă, acorda prea puţină atenţie gândurilor. Îi era mai simplu să se lase purtat de val. Presiunea dinăuntrul lui era bună. Trupul lui o asculta.

Ţăruşii distruseseră strategia valoriană. Le era imposibil să flancheze armata lui Arin, care deveni o coloană solidă ce înainta pe drum. Marginile avangardei lui Arin începură să sape înainte, luptând să ajungă pe malurile noroioase ale drumului pe care stăteau valorienii. Cu puţin noroc, Arin avea să-i flancheze.

Când sabia lui sfârtecă un duşman, Arin se gândi că nu ar fi ales niciun alt zeu protector, că niciunul dintre cei o sută nu-l putea mulţumi la fel de mult.

Un dar, se gândi el.

Asta nu-i nimic, răspunse moartea. Nu ţi-am promis ceva? Nu ţi-ai păstrat tu credinţa in mine, în aşteptarea acestui moment? Priveşte, priveşte ce am pentru tine.

Arin se uită.

La doar câţiva paşi, fără cal, fără coif, se afla generalul Trajan.

*

Jocul dura prea mult.

Zorii erau sus. Vitraliile înnebuniseră de lumină.

Kestrel ajunsese la capătul pieselor. Avea o mână bună, însă se temea să-şi arate piesele împăratului.

Nu conta ce piese ţinea ea. Tot ce conta era că jocul se terminase şi că împăratul părea relaxat. Avea pleoapele pe jumătate coborâte de plăcerea aşteptării. Ochii lui erau ca o apă neagră.

— Arată-mi! zise el.

Arin dădu pinteni calului. Generalul îl văzu şi-şi îndreptă spatele. Mintea lui Arin se goli, nu mai auzi nimic, nici măcar moartea. Ar fi trebuit să asculte, căci în ultima clipă, generalul se

lăsă într-un genunchi şi-şi înfipse sabia adânc în pieptul calului pe care se afla Arin.

Kestrel întoarse ultima piesă cât putu de lent.

Patru păianjeni.

Împăratul nu zâmbi. Ea aproape că-şi dorea să o fi făcut, împăratul închise o dată ochii, iar când îi deschise, Kestrel văzu că expresia lor era încă şi mai rea decât zâmbetul.

Împăratul îşi etală mâna câştigătoare.

Patru tigri.

Arin fu aruncat de pe calul ce necheză sălbatic. Capul lui se izbi de drum.

Şi sună, şi iar sună.

Sudoarea lucea pe buza de sus a împăratului. Bărbatul o atinse, se uită ciudat la degetele lui, apoi îşi întoarse privirea la Kestrel.

Ea se ridică, împingându-şi cu un scrâşnet scaunul în spate.

Împăratul înşfacă pumnalul ei de pe masă şi i-l duse la gât cu o mişcare iute. Vârful îi înţepă pielea; o boabă mică de sânge.

Fusese o proastă, planul ei fusese stupid, un pariu prostesc, însă mintea ei se chinuia să găsească o soluţie, ceva, altceva care-i putea îndrepta greşeala sau care putea face să se întâmple ca prin minime ceea ce ar fi trebuit deja să se întâmple.

— Nu te supăra prea tare, zise împăratul. Dacă te consolează cu ceva, nu am avut niciodată intenţia să-mi respect partea de înţelegere, nici dacă ai fi câştigat. Dar plăcerea jocului a fost minunată. Acum. Aşază-te!

Picioarele lui Kestrel cedară sub ea.

— Hai să discutăm ce-mi datorezi.

Arin simţi vâjâitul metalului prin aer.

Îşi înclină trupul din calea ascuţişului şi auzi sabia generalului lovind piatra drumului.

Arin se ridică în picioare.

Împăratul se aşeză iar în scaun. Kestrel se uita la mâna lui câştigătoare. Era ameţită de teamă.

— Te tulbură să vezi asta?

Ţinându-i încă pumnalul într-o mână, împăratul îşi întoarse

piesele cu faţa în jos. Se opri şi le privi încruntat spatele. Atinse una din cele două lucitoare, apoi întoarse plăcuţele lui Kestrel, studiindu-le spatele. Găsi, în teanc, celelalte două piese marcate.

— Ce e asta?

Kestrel scoase un sunet involuntar.

Împăratul bătu aerul cu mâna, de parcă ar fi alungat o insectă invizibilă. Lumina colorată se răsfrângea în odaie. Cele patru piese luceau limpede.

— Ai trişat? bâigui el. Cum ai putut pierde deşi ai trişat?

*

Arin se repezi asupra generalului, care-i pară lovitura cu o mişcare amplă, evitând-o cu uşurinţă. Sabia generalului îl forţă pe Arin să-şi coboare arma. Garda lui Arin era deschisă. Generalul fu rapid, iar lovitura lui iute. Oţelul bărbatului era aşa de ascuţit, încât Arin nici nu-l simţi când îi pătrunse în carne.

Împăratul îşi linse buzele uscate. Întoarse cele două piese marcate din teanc. Un lup. Un şarpe.

— Sunt piese bune. De ce le-ai marcat dacă nu le-ai folosit?

Împăratul înghiţi. Nodul cartilajului din gâtul lui săltă.

Kestrel văzu că împăratul începea să înţeleagă.

Şi trupul lui începea să înţeleagă.

Bărbatul se aruncă spre ea.

Sabia îl tăie pe Arin chiar sub ureche. Oţelul i-ar fi retezat capul dacă nu s-ar fi ferit la timp.

Arin se uitase la faţa generalului fără a o vedea cu adevărat. Acum o văzu. Văzu că omul ştia exact cine era cel de la picioarele lui şi că-şi dorea moartea lui Arin aproape la fel de mult pe cât şi-o dorea Arin pe a lui.

Împăratul răsturnă vinul. Se prinse de masă, cu mâna strânsă pe pumnalul lui Kestrel.

Ea se îndepărtă de masă, în timp ce bărbatul se cutremură, lipit de ea. Kestrel simţi o uşurare aşa de mare, că parcă nici nu era uşurare. Emoţia păru să devină imediat epuizare.

— Am minţit, îi zise ea.

Împăratul încercă să se ridice. Kestrel se gândi că poate el încerca să facă ceva cu pumnalul, însă braţul lui era amorţit şi căzu în vinul roşu vărsat.

— Am minţit când am spus că nu am venit să te ucid.

Ochii împăratului erau holbaţi, goi.

— Nu conta deloc de câştigam sau pierdeam, zise Kestrel. Ci doar cât timp avea să dureze până ce otrava te ucidea. Provine dintr-un mic vierme oriental. În forma ei cea mai pură, otrava e limpede. Se usucă precum lacul. Am vopsit patru cărţi de Muşcă şi înţeapă. Tu le-ai atins.

Spuma se scurgea din gura încleştată a împăratului.

Respiraţia lui era şuierătoare şi deveni guturală pe măsură ce bulele se spărgeau între buzele lui.

Apoi se sfârşi.

Arin lovi.

Pe când se luptau, cuvinte sălbatice, mute îi fulgerau în sânge: *mamă, tată, soră. Kestrel.*

Lui Arin nu-i păsa că loviturile pe care le abătea asupra corpului de metal al bărbatului erau inutile, că nu exista niciun fel de îndemânare în gesturile lui, că nimic nu avea să străpungă armura, că faptul că sfărâmase câteva cataramе în locul unde se unea armura generalului nu reprezenta o victorie. Arin vedea prea puţin din carnea omului, nu putea ajunge la ea şi voia cu disperare să-l facă pe general să sângereze. Dacă nu putea să pătrundă prin armură, Arin avea să-l lovească pe general cu sălbăticie. Avea să-l bată până se rupea ceva.

Cataramele, zise moartea.

Arin îşi mută traiectoria sabiei în zbor şi o îndreptă spre cotul braţului în care generalul ţinea sabia, ţintind direct acolo unde atârnau moi cataramele distruse ale apărătorii pentru braţ.

Arin reteză braţul generalului de la cot.

Sângele ţâşni pe Arin. Arin nu auzi dacă generalul scoase vreun sunet.

Arin era cald şi ud.

Generalul căzu. Rămase prăbuşit, clipind la soare, la Arin. Ochii lui erau sticloşi, gura i se mişca de parcă ar fi vorbit, dar Arin nu auzea nimic.

Pentru un moment, Arin ezită.

Nu era nimic din Kestrel în omul acela, în duşmanul de la picioarele lui. Arin îşi trase sabia, impregnându-i mai multă forţă decât era necesară loviturii fatale. Voia să-şi depună tot spiritul în acel gest.

Răzbunarea: întunecată ca vinul, densă, înecă plămânii lui Arin.

Ochii aceia căprui, ca aluna.

Asta era.

Acela era unicul lucru pe care Kestrel îl împărtăşea cu tatăl ei.

Arin se auzi vorbind. Vocea lui răsuna ca de departe, de parcă o parte din el părăsise drumul şi se înălţase sus, ca soarele, privind la jumătatea pe care o lăsase pe pământ.

Zise:

— Kestrel mi-a cerut să fac asta.

Căci acela era adevărul.

Arin era un copil, un sclav, un adult, liber. Era toate acestea la un loc... şi încă ceva. Îşi dădu seama abia acum, în timp ce-şi abătea sabia spre gâtul generalului.

Arin nu fusese binecuvântat de zeul morţii.

El *era* zeul.

40

DAR ARIN SE OPRI.

„Regret” nu era cuvântul potrivit pentru ceea ce simţea. Nu-i venea să creadă.

Uneori, chiar la mulţi ani de la război, Arin avea să se trezească din somn plin de sudoare, încă prins in coşmarul in care îl măcelărise pe tatăl femeii pe care o iubea.

Dar nu l-ai omorât, îi zicea ea.

Nu l-ai omorât.

Spune-mi iar. Spune-mi ce ai făcut.

Şi Arin îi povestea.

Creierul i se făcuse o minge de sticlă. În el nu încăpeau decât ecouri. Al parfumului mamei lui. Al vocii tatălui. Al privirii lui Anireh când îl văzuse în colţul opus al camerei şi cum ochii ei îi spuseseră „Trăieşte”. Îi spuseseră „Iubire” şi „îmi pare rău” şi „Frăţiorule”.

Şi apoi tăcerea. Pe când stătea în drum, în capul lui Arin se făcu linişte. Nu mai auzi voci. Se gândi că i se păruse ciudat cum Risha plănuise asasinatul împăratului, dar refuzase să-l omoare chiar ea. Arin înţelegea acum. Înţelegea cum era să nu ai familie: era şi cum ai trăi într-o casă fără acoperiş.

Chiar dacă s-ar fi aflat acolo Kestrel şi l-ar fi implorat – *Lasă-ţi sabia să cadă, fă-o, te rog, acum!* Arin tot nu era sigur că ar fi putut să o lase orfană.

În plus, Arin nu era aşa sigur că totuşi Kestrel l-ar fi *implorat* dacă ar fi privit, ca şi el, la faţa cenuşie a tatălui ei muribund, la ochii strălucitori precum cerul ai bărbatului pe când încerca să vorbească, pipăindu-şi pieptul, chiar deasupra inimii, cu mâna întreagă.

O lumină ca o bătaie de inimă arse în Arin; nu-şi dăduse seama ce culmi putea atinge răzbunarea, cum crima se putea apropia aşa

de mult de dorinţă.

Arin simţi că-l înţeapă ochii pentru că ştia ce urma să facă.

Nu voia să se afle acolo. Se întrebă de ce oamenii nu-şi amintesc nimic despre viaţa în pântecele mamelor: inima întunecată şi statornică, cum reprezenta ea lumea întreagă, cum nimeni nu-i răneşte şi ei nu rănesc pe nimeni.

Arin se gândi că dacă nu ucidea acel om, atunci amintirea mamei lui avea să se stingă definitiv, iar într-o zi avea să fie la fel de îndepărtată ca şi o stea.

Dar nu o putea face.

Trebuia să o facă.

Spune-mi ce ai făcut.

Arin îşi lăsă sabia să cadă. Căzu în genunchi, smulse banduliera ţesută de pe umărul celui căzut şi o prefăcu în garou, ca să salveze omul pe care-l ura cel mai mult.

După bătălie şi după ce Roshar acceptase capitularea valorienilor, când Arin era îngrijorat de moarte deoarece Kestrel nu se întorsese încă din Shythiah, merse în cortul vraciului.

Generalul dormea. Braţul lui cauterizat era înfăşurat în bandaje. Armura îi era scoasă. Îi dăduseră cu forţa un drog. Fusese o scenă violentă. Chiar şi acum, adormit, bărbatul era păzit şi legat cu lanţuri la glezne, iar braţul întreg îi era prins strâns de corp.

Arin se trase de păr până ce-l duru scalpul. Dacă nu se întorcea Kestrel până la amiază, Arin avea să plece după ea, la Sythiah. Creierul îi clocotea în ţeastă, stomacul îi era un nod.

Detesta să-l vadă pe general. Urâse să-l vadă chiar şi pe Verex (pe care aproape că-l plăcea) şchiopătând prin tabără, turbat de îngrijorare – pentru Risha, dar şi pentru Kestrel. Asta-l făcea pe Arin să se simtă absurd de posesiv, ca şi cum Verex, simţind la fel ca el, ar fi încercat să-l tâlhărească. Arin deveni insuportabil, ştia şi el, dar trebuia să se lupte permanent cu ideea că dacă avea să păţească ceva Kestrel, inima lui urma să se preschimbe în sare.

Nu ştia ce să facă cu mâinile în timp ce se uita la generalul adormit. Îşi înfundă degetele în buzunare înainte ca mâinile lui să se repeadă la gâtul rănitului. Îşi aminti de ce venise.

Arin deschise jacheta omului. Băgă mâna în buzunarul de la piept şi găsi exact ce încercase omul să atingă la piept în timp ce zăcea însângerat pe caldarâm.

Degetele lui Arin dădură de o hârtie. O trase afară. Textura ei era fină ca velurul de la atâta uzură. Fusese desfăcută şi împăturită de multe ori.

Era o partitură muzicală. La început, Arin nu înţelese la ce se uita. Era scrisul lui Kestrel. În alfabet herrani. Notaţii muzicale făcute cu cerneală neagră. Propriul lui nume sări de pe pagină.

Dragă Arin.

Apoi recunoscu piesa ca fiind sonata pe care Kestrel o studia când el intrase în sala de muzică din palatul imperial, primăvara trecută. Atunci fusese ultima oară când o văzuse înainte de o scoate din tundră. Crezuse pe atunci că avea să fie ultima dată când o mai vedea.

Arin ieşi iute din cort. Nu putea citi scrisoarea acolo.

De fapt, nu ştia dacă o putea citi undeva, dacă exista vreun loc suficient de intim, căci a fi singur însemna să-şi aibă totuşi propria companie. Ura să-şi amintească felul în care o părăsise în acea zi pe Kestrel şi ce soartă i se hărăzise ei după aceea.

Arin era disperat să citească scrisoarea.

Nu suporta să o citească.

Ura că tatăl ei o păstrase.

Se întrebă ce însemna asta.

Arin era vag conştient că traversase tabăra gălăgioasă şi intrase în pădure. Gândul de a citi scrisoarea era o profanare, ca şi cum ar fi ţinut în mâini un bilet adresat altcuiva.

Totuşi, scrisoarea îi era adresată lui.

Dragă Arin.

Arin citi.

— Eşti bine?

Arin îşi ridică privirea la Roshar, apoi îşi îndreptă atenţia spre cal. Îşi trecu o mână peste piciorul stâng din faţă şi îi înălţă copita, o scutură şi folosi un cuţit ca să îi împungă marginile exterioare. Căuta sursa problemei. Aburul se ridica dintr-o găleată cu apă fierbinte, sărată. Se apropia de amiază.

— Arin.

— Mă gândesc doar.

Cuvintele scrise ale lui Kestrel radiau încă prin el, făcându-l să se simtă mai mare pe dinăuntru, de parcă ar fi înghiţit soarele, iar soarele încăpuse cumva în măruntaiele lui şi acum îl ardea, îl durea şi-l lăsa ameţit: pe jumătate orbit, dar văzând lucrurile mai limpede decât înainte.

— Păi, încetează! spuse Roshar. Eşti ori posac, ori visător, şi niciuna dintre stările astea nu se potrivesc cu liderul victorios al oamenilor săi liberi.

Arin pufni. Calul, care simţea cuţitul atingând un punct sensibil, încerc să-şi tragă copita. Arin o ţinu cu nădejde, sprijinind piciorul animalului de sub genunchi.

— Ai putea măcar să ţii un discurs înălţător, zise Roshar.

— Nu pot. Mă duc la Sythiah.

Roshar scoase un sunet sugrumat.

— Nu pe iapa ăsta, zise Arin. Şchioapătă.

— Ce *faci*?

— Şchiopăta. M-a durut să o văd aşa. Cred că are un abces. Pesemne că a călcat în ceva ascuţit

— Arin, tu nu eşti un nenorocit de veterinar. Poate altcineva să facă asta.

— Aaa, făcu Arin, cu milă, când găsi abcesul.

Iapa încercă să fugă iar, dar Arin împunse rana închisă, care începu imediat să picure puroi negru. Arin continuă să deschidă abcesul, apoi îl apăsă până ce ieşi tot puroiul.

— Te rog, adu-mi găleata mai aproape!

— Oh, sigur. La ordinele dumneavoastră.

Arin aşeză copita, animalului în găleata cu apă fierbinte. Iapa, suferindă deja, lovi cu piciorul, împrăştiind apa în timp ce-şi azvârli capul pe spate. Arin o prinse însă de căpăstru şi îi coborî capul, mângâind-o în timp ce privea piciorul, ca să se asigure că rămânea în găleată.

Arin, de ce eşti aşa de transparent? Când eşti îngrijorat, începi să repari lucruri. Să te văd scoţând puroiul din copita unui cal e ultimul lucru pe care mi l-aş fi imaginat. Nu ştiu ce e mai rău, să te privesc făcând asta sau să ştiu cât de greu îţi va fi întotdeauna să ţii totul în *adâncul tău.*

Arin mângâie gâtul iepei. Animalul bătu iar din picioare, dar începu să se calmeze.

— Am înfrânt, zise Rishar, iar Kestrel e bine. Am mai discutat asta. Otrava e foarte puternică.

— Dar ea nu s-a întors.

— Se va întoarce. Trebuie să profiţi de momentul tău politic. Dacă nu o faci, o va face altul în locul tău.

Arin miji ochii.

— Mă numeşti „transparent”, ca şi cum ar fi un lucru rău, dar nu e nevoie să ţin un discurs pentru ca oamenii mei să ştie ce sunt.

Roshar închise gura. Părea gata să zică ceva, apoi se răzgândi,

pentru că Risha şi Kestrel intrară călare în tabără.

41

ARMATA SE DEPLASA ÎN PAS LENT SPRE ORAŞ, UNII pe jos şi mulţi răniţi. Kestrel se ţinea departe de căruţele care îi cărau.

— Nu pot să-l văd, îi zise lui Arin când armata făcu un popas.

O parte din ea însă voia să profite de moment ca să-şi vadă tatăl.

— Nu trebuie să o faci, îi răspunse Arin.

În liniştea ce se lăsă după aceea, pe când se îndepărtau de căruţe, frânturi din tot ce îi spusese el lui Kestrel luau formă şi prindeau nişte culori terifiant de vii: braţul tăiat al generalului, răzbunarea pierdută a lui Arin, scrisoarea pe care Kestrel nici măcar nu o recunoscuse când Arin i-o dăduse.

Abia după un moment, Kestrel îşi dădu seama că o energie cutremurătoare îl cuprinsese pe Arin. Îşi muşca buza, iar mâinile lui gesticulau haotic, de parcă ar fi încercat să vorbească, dar nu putea. În cele din urmă, Arin zise:

Mi-ai cerut să-l ucid şi nu l-am ucis. Ar fi trebuit să-l omor? Am făcut un lucru greşit?Un sentiment blând umplu inima lui Kestrel. Îi prinse mâinile rătăcitoare şi le ţinu intre ei doi.

— Nu, îi spuse. Nu ai făcut nimic greşit.

Scrisoarea aceea.

Kestrel o citi şi o reciti printre ierburile înalte, de vară, de pe marginile drumului, la lumina felinarului. Cerneala se ştersese, se făcuse maronie. Şi-l imagină pe tatăl ei citind biletul la soare, în campanie. Câteva pete de pe hârtie erau precum ceara, limpezi. Resturile vreunui ulei de lustruit sabia? Tatălui ei îi plăcea să-şi cureţe pumnalul. Kestrel căută înţelesuri în petele murdare de degete de sub anumite cuvinte, dar nu exista nicio dovadă a vreunui sens ascuns în afară de propriul ei scris grăbit. Partea de

jos a scrisorii era mânjită de sânge uscat. Ultima propoziţie era pierdută. Kestrel nu-şi amintea ce scrisese acolo. Ca o hartă jerpelită, scrisoarea se îndoia imediat sub cea mai mică apăsare.

Hârtia arăta mută în mâna ei, ghemuită în ea însăşi. Kestrel voia să călătorească prin timp şi să o consoleze pe fata care o scrisese, chiar şi dacă singura mângâiere pe care i-o putea da era să o înţeleagă. Voia să-şi imagineze o poveste diferită, una în care tatăl ei citea scrisoarea şi o înţelegea la rândul lui, i-o dădea înapoi fiicei lui, spunându-i că ea nu ar fi trebuit niciodată să fie nevoită să scrie aşa ceva. „Te iubesc. Aş face orice pentru tine”, spunea scrisoarea. Lui Kestrel îi fu greu să nu mototolească biletul în pumn când îşi dădu seama că acelea erau cuvintele pe care întotdeauna îşi dorise să le audă de la tatăl ei.

Când mai aveau trei zile de mers până în oraş, armata făcu tabăra pentru noapte. Kestrel merse la cortul vraciului.

Tatăl ei observă când ea intră. Generalul tresări, apoi îi întâlni privirea. Kestrel nu ştia ce ar fi trebuit să simtă – mângâierea moale şi profundă ce o atingea văzându-şi tatăl doar pentru că era părintele ei, sau felul în care voia să-i plângă braţul pierdut şi să-i spună că o meritase.

— De ce ai păstrat scrisoarea? întrebă ea.

Generalul nu răspunse.

Ea întrebă iar.

El îşi întoarse privirea.

Kestrel continuă să întrebe până ce-şi auzi vocea frângându-se şi se gândi că Risha se înşelase când spusese că iertarea e ca mâlul, ca şi cum ar fi putut lua orice formă dorea.

Iertarea era dură; era din stâncă.

Kestrel ieşi din cort.

Verex îi anunţă că el şi Risha aveau să plece. Voiau să călărească până în câmpiile estice şi poate să traverseze marea de pe coasta de est a Daciei, pentru a descoperi ce se ascundea în apele neexplorate. Prinţul nu-şi dorea să moştenească imperiul şi îi rugă să împrăştie vestea morţii lui.

Verex văzu expresia jalnică a lui Kestrel.

— Hi crezi că ar trebui să plec în capitală şi să devin împărat.

— Sincer, nu vreau să pleci nicăieri. Îmi va fi dor de tine.

Ochii căprui ai prinţului se înmuiară.

— O să te vizitez. Împreună cu Risha. Ea vrea să te înveţe să lupţi cu ce armă vrei tu până ce te vei simţi cu adevărat

periculoasă.

Kestrel deschise gura să spună că era un efort inutil, dar îşi dădu seama că poate ideea nu era aşa de rea şi că, în cele din urmă, nici nu conta aşa de mult pe lângă fericirea pe care i-o dădea simpla ofertă.

— Şi eu o plac pe ea.

Prinţul şi Kestrel şedeau sprijiniţi de trunchiul unui copac foarte mare, în apropierea taberei. Spori albi de pe crengile înflorite pluteau în jos. Kestrel se întrebă dacă un herrani ar fi considerat sporii un semn de la zei şi, dacă era aşa, care zeu mai exact.

— Îmi pare rău, îi zise ea lui Verex.

Prinţul ştia la ce se referea ea.

— Nu l-am iubit pe tata. Iar el nu m-a îndrăgit, cu siguranţă.

— Totuşi.

— Nu ştiu ce altceva ai fi putut face. Dacă ajută cu ceva... Verex se lăsă moale pe scoarţa copacului. Mă simt mai rău pentru faptul că sunt uşurat.

Un spor aterizã pe vârful cizmei lui, apoi pluti mai departe. Încet, Verex adăugă:

— Şi puţin laş. Mă tem că dacă moştenesc tronul, voi deveni ca el.

— Tu, nu. Niciodată.

— Şi vinovat pentru că abandonez o ţară ce s-ar putea să se prăbuşească. Nu e limpede cine va conduce acum.

— Sunt sigură că ai nişte bănuieli. Eu însămi mă gândesc la câţiva senatori care ar călca pe cadavre ca să pună mâna pe putere. Sau la căpitanul gărzilor. Însă nu mi-i amintesc pe toţi cei de la curte şi nici cine datorează vreo favoare sau ţine duşmănie cuiva. Mi-ai putea descrie mai în detaliu şi aş putea... ei bine, să stau cu ochii pe situaţia din capitală.

Verex ridică sprâncenele.

— Spion din nou, Kestrel?

— Poate maestru spion.

Verex culese o crenguţă subţire, căzută, şi o rupse în beţigaşe.

— Cred că Arin are nevoie de un spion, zise Kestrel.

— Tu ai fi cea mai bună. Mi-aş dori totuşi să nu te mai pui mereu în pericol. Îţi place prea mult să rişti.

Kestrel ridică neputincioasă din umeri.

— Sunt cine simt.

Afecţiunea încălzea zâmbetul prinţului. Verex deveni iar grav şi zise:

— Am crezut că pot îndura să iau locul tatei. Dar Risha s-ar simţi oribil. Şi eu la fel.

— Atunci, fii fericit! zise Kestrel, brusc înflăcărată.

— Promit, dacă promiţi şi *tu,* răspunse prinţul.

Puful alb şi uşor plutea de pe copac în timp ce Verex îi descria lui Kestrel complexitatea relaţiilor de la curtea valoriană, şi apoi îi povesti cum căţelul pe care i-l dăruise se făcuse un dulău uriaş şi blând, ce locuia cu o familie în colinele din munţii valorieni. Copiii adorau câinele chiar şi când le ronţăia pantofii. Maris – o curteană pe care Kestrel o urâse până ce-şi dăduse seama că de fapt nu o displăcea – se căsătorise într-o familie bună şi era extraordinar de infatuată. Cât despre Jess, Verex îi spuse că plecase în insulele sudice, la începutul războiului.

— Mi-aş dori să cunosc mai multe, zise prinţul.

Lui Kestrel îi era dor de prietena ei. Se întreba dacă avea să îndrepte vreodată relaţia lor.

— Te-am văzut intrând în cortul vraciului mai deunăzi, zise Verex.

— Nu vrea să-mi vorbească.

— Mai încearcă.

Atunci când Risha şi Verex plecară, cu două zile înainte ca armata să ajungă în oraş, Kestrel îi sărută pe obraji, zâmbind. La început îi fu greu să arate forţă şi să nu lase tristeţea despărţirii să o cotropească. Dar apoi, Kestrel îl observă pe Roshar, care-şi evitase surioara de la reîntoarcerea ei de parcă i-ar fi fost teamă de ea. Prinţul şedea în apropiere. Risha se apropie de fratele ei şi-i şopti ceva ce Kestrel nu putu auzi. Chipul lui Roshar se relaxă. Nu răspunse nimic, ci doar cuprinse mâinile Rishei şi le sărută.

Kestrel se gândi că poate şi ea, şi Risha se înşelaseră în legătură cu iertarea; nu era nici mâl, nici stâncă, ci semăna cu sporii albi plutitori. Se desprindeau de pe copaci atunci când erau pregătiţi. Moi la atingere, dar făcuţi să fie lăsaţi să zboare, pentru a găsi un loc roditor unde să crească.

Merse iar la cortul vraciului.

De data asta, tatăl ei vorbi înaintea lui Kestrel.

— Dă-mi pumnalul tău!

Lacrimi fierbinţi umplură ochii ei.

— Nici să nu îndrăzneşti.

— Desfă-mi braţul! Dă-mi pumnalul!

— Nu.

— Doar un ultim lucru îţi cer.

— Nu-mi poţi cere să te ajut să te sinucizi.

Generalul nu se mai uită la Kestrel.

— De ce ai păstrat scrisoarea? întrebă ea din nou.

— Ştii bine de ce.

— Din cauza regretului?

— Nu e cuvântul potrivit.

— Atunci *care* e?

— Nu există cuvinte.

— Găseşte-le.

— Nu pot.

— Acum.

Generalul înghiţi.

— Vreau să le găsesc. Nu am ştiut... cum totul avea să devină imposibil. Aşa se întâmplă când distrugi singurul lucru preţios în viaţă.

— Tu ai *ales* să-l distrugi.

— Da.

— De ce?

Generalul nu răspunse, dar ochii lui deveniră nişte carapace limpezi şi dure şi Kestrel înţelese că nu doar codul de onoare al generalului îl determinase să-i spună împăratului despre trădarea ei. Tatăl ei voise să o rănească, pentru că şi ea îl rănise pe el.

— Atunci, nu mi s-a părut real, spuse el. Parcă nu eram treaz.

— Ştii ce mi-au făcut în lagăr? şopti Kestrel.

Generalul închise ochii. O lăsă pe Kestrel să vorbească.

Lacrimile lunecau de sub pleoapele lui.

— Kestrel, zise el în cele din urmă. Ştii că nu există decât o soluţie. Nu-ţi pot fi tată.

— Dar *eşti*.

— Nu există un loc pentru mine aici. Voi fi prizonier tot restul vieţii?

Lucrul acesta fusese discutat – cu voce tare. Roshar susţinea ideea unei execuţii publice. Arin îşi pierduse stăpânirea într-un fel pe care Kestrel nu-l mai văzuse de ceva timp; ţipase că soarta generalului se afla doar în mâinile lui Kestrel.

— Nu ştiu, îi zise Kestrel tatălui ei.

Se lăsă tăcerea.

— Cum de nici măcar nu-mi ceri iertare? întrebă ea.

— Mi-e imposibil.

— Cere!

Generalul nu zise nimic o bună bucată de vreme.— Nu pot cere

ceva ce nu-mi poate oferi nimeni. Nu cer decât îndurare.

Ochii lui Kestrel se umeziră şi ştiu că atât iertarea, cât şi îndurarea aveau să se construiască în ani buni şi că ea avea nevoie de fiecare secundă din momentele ce aveau să urmeze.

Kestrel îi zise că încă îl iubea, pentru că era adevărat. Tatăl ei îi datora nişte răspunsuri mai bune decât cele date şi chiar dacă nu avea să le aibă vreodată, era dreptul ei să continue să întrebe. Kestrel nu avea de gând să-i dea vreodată pumnalul.

Am încercat din toate puterile să trăiesc în lumea ta, zise ea. Acum e rândul tău să trăieşti într-a mea.

42

ARIN AR FI TREBUIT SĂ SE AŞTEPTE LA CE URMĂ, însă, cumva, nu se aşteptase.

Atât de multe flori. Toţi bobocii trebuie să fi fost tăiaţi din grădinile ce aveau să zacă despuiate săptămâni la rândul. Când armata intră pe poartă, un vuiet cutremură zidurile de piatră, iar Arin tresări surprins, strângând mâinile pe frâie, crezând pentru o clipă că sunetul anunţa un pericol. Apoi zări chipurile strălucitoare ale oamenilor îngrămădiţi pe străzi şi se gândi: *Ah, sunt fericiţi.* Asta-l făcu şi pe el fericit şi, pe când Kestrel îi zâmbea, în şaua lui Javelin, o petală roz se agăţă de obrazul ei. Arin îşi zise că trebuia să se obişnuiască cu fericirea, căci de data asta poate că nu avea să-l mai părăsească.

Kestrel întoarse capul şi Arin o văzu cercetând cu privirea armata dacrano-herrani ce se lungea în spatele lor, pe strada principală din Lahirrin. Îi văzu gura crispată.

— Nu sunt sigură că e aşa de înţelept să aducem toţi soldaţii între zidurile oraşului, zise Kestrel.

— E victoria tuturor. Cu toţii trebuie cinstiţi.

— Ştiu.

— Dar...?

— Aliaţii noştri estici ne depăşesc numeric.

Arin înţelegea ce voia Kestrel să spună.

— Întotdeauna a fost aşa.

— Dacă-şi doresc ţara asta, le-ar fi uşor să pună mâna pe ea... mai ales dintre zidurile oraşului.

Arin îşi aruncă privirea spre Roshar, care pornise înainte, ca să o întâmpine pe regină.

— Am încredere în el.

— Da, ştiu.

Arin îşi opri calul. Javelin se opri şi el. Florile zburau în jos, în jurul lor.

— M-ar durea să încep să-l bănuiesc de intenţii rele, spuse Arin.

— De aceea o fac eu în locul tău.

O pânză căzu pe capul lui Arin, de deasupra, de la fereastra unei dintre casele înalte şi înguste din apropierea pieţei. Speriat, orbit, Arin îşi trase pânza de pe faţă. Calul se codea să se mai mişte.

Era un vechi steag herrani, decorat cu emblema regală.

— Dar linia regală nu mai e, zise Arin.

— Ei caută să-ţi dea o denumire, spuse Kestrel, îndemnându-l pe Javelin să plece mai departe.

— Dar nu asta, nu e corect.

— Nu te îngrijora. Vor găsi cuvintele potrivite pentru a te descrie.

— *Şi* pe tine.

— Ah, asta e simplu.

— Da?

Lui Arin i se părea imposibil să numească tot ce însemna Kestrel pentru el.

Chipul ei era serios, luminos. Lui Arin îi plăcea să o vadă aşa.

— Vor spune că sunt a ta, îi zise ea, aşa cum şi tu eşti al meu.

Când Sarsine o văzu pe Kestrel, ochii i se îngustară ca nişte dungi subţiri şi Kestrel îşi dădu deodată seama că Sarsine era o femeie foarte înaltă.

— Pentru o persoană căreia i-a mers vestea că ar fi inteligentă, te porţi de parcă ai avea tărâţe în cap, zise Sarsine. Te-ai gândit vreodată că voi muri de grijă când ai dispărut din oraş fără niciun cuvânt?

— De fapt, n-am vrut să plec.

— Ah, deci s-a *întâmplat* pur şi simplu.

— Da.

— Zeii te-au îndemnat.

Kestrel râse.

— Poate că aşa a fost. Apoi adăugă, pe un ton serios: Iartă-mă, Sarsine.

Femeia îşi deschise braţele.

— Atunci revanşează-te.

— Cum?

Chipul lui Sarsine se înmuie. În ochii ei era o sclipire de

curiozitate.

— Începe cu noaptea în care ai plecat. Şi termină cu acest moment. Povesteşte-mi *tot* ce s-a întâmplat.

Şi Kestrel îi depănă toată povestea.

Urma să se dea un ospăţ la care era invitat tot oraşul în cinstea victoriei militare. Un banchet avea să se ţină la palatul guvernatorului, găzduit de regina Inishanaway.

Bucătarii din casa lui Arin trebăluiau de zor, tăind fiecare pui din curte, desfăcând fructe de erasti şi frământând coca pe mesele presărate cu fainã.

Arin se afla în cămară, încercând să o liniştească pe o femeie care spunea că tocmai pusese gemurile la păstrare şi de ce trebuiau să fie *toate* deschise pentru banchet? Femeia nu credea că dacranii apreciau fructele ilea. De ce să le dea ceva ce nu avea să le placă la fel de mult precum herranilor? Sigur ar fi mai bine să păstreze măcar *acele* borcane pentru iarnă.

Încercarea de a explica implicaţiile politice ale unui banchet aşa de bogat îl făcea pe Arin să se încurce în frânturi de propoziţii, pentru că, în cele din urmă, nici pentru el nu avea prea mult sens ideea de a consuma totul într-o singură noapte.

Şi apoi auzi vocea cu accent puternic a lui Roshar, care vorbea în herrani, plutind pe hol, dinspre bucătării.

— ...tu nu înţelegi. Bucata de carne trebuie să fie cea mai gustoasă, tăiată de la spate, condimentată cu mirodenia *asta,* nu cu aia...

Arin îşi ceru scuze femeii, îi zise că avea să discute mai târziu despre gemuri şi se duse după vocea prinţului.

— ...şi trebuie să fie bine friptă pe afară, aproape arsă, dar în sânge la interior. Să fie roz. Ascultă! E ceva crucial. Dacă strici ceva, banchetul va fi un dezastru.

Arin intră în bucătăria principală şi-l găsi pe prinţ ţinându-i predici bucătarului-şef, care îi aruncă lui Arin o privire de martir iritat.

— Aici erai, zise Roshar. Am nevoie de ajutorul tău, Arin.

— La prepararea cărnii?

— E foarte important. Trebuie să-l convingi pe bucătarul tău de această importanţă. E la mijloc soarta relaţiilor politice dintre ţările noastre.

— Din cauza cărnii.

— E pentru tigrul lui, zise bucătarul.

Arin se plesni cu palmele peste faţă şi închise ochii.

— Tigrul tău!

— E foarte pretenţios, zise Roshar.

— Nu poţi aduce un tigru la banchet.

— Micului Arin i-a fost dor de mine. Nu vreau să stau departe de el.

— N-ai vrea să-i schimbi numele?

— Nu.

— Şi dacă te implor?

— Nicio şansă.

— Roshar, tigrul a crescut.

— Şi ce băiat frumos s-a făcut!

— Nu-l poţi aduce într-o sală plină cu sute de oameni.

— Se va purta frumos. Are ţinuta şi manierele unui prinţ.

— Aşa ca *tine*[7].

— Îmi displace tonul tău.

— Nu sunt sigur că-l poţi controla.

— Nu este el oare cea mai blândă creatură din câte există? I-ai refuza tizului tău ocazia de a fi martor la sărbătorirea victoriei noastre? Şi, bineînţeles, să vă vadă pe tine şi pe Kestrel împreună: unul lângă celălalt, un herrani şi valoriana lui, o iubire de legendă. Se vor scrie cântece, Arin! Cum vă veţi *căsători* şi veţi face *copii...*

— Zeilor! Roshar, taci!

Chiar dacă Arin nu ar fi ştiut deja cât de mult detesta Kestrel să intre în palatul construit pentru guvernatorul valorian în timpul colonizării, şi-ar fi dat seama văzându-i umerii încordaţi, felul în care-şi atingea pumnalul de la şold şi cum mârâi practic la Roshar când prinţul îi sugeră că sigur ar fi putut renunţa măcar în acea noapte la barbaria de a purta o armă în văzul tuturor.

Arin îi aruncă o privire de avertisment prinţului. Roshar se prefăcu sincer confuz, apoi ridică din umeri şi păşi înaintea lor. Pe urmele lui se furişa tigrul aproape ajuns la maturitate. Bestia era bizar de docilă, chiar şi pentru un animal tânăr crescut de oameni. Tigrul îşi împinse capul sub mâna lui Roshar, ca o pisică.

Arin privi mersul legănat al felinei, omoplaţii deja puternici ce se ridicau şi cădeau sub blana lui. Arin simţi, dar nu putu numi lucrul care-i făcea pe oameni (cât şi pe animale, aparent) să-l urmeze pe prinţ. Simţind o împunsătură stânjenitoare, Arin bănui că dacă l-ar fi întrebat pe prinţ, iar Roshar s-ar fi îndurat să-i dea un răspuns cinstit, acesta ar fi zis că orice ar fi fost acea calitate, Arin o avea şi el, cu siguranţă.

Era un sentiment ciudat, ce-şi întindea filamentele prin trupul

lui Arin. O mie de aţe de pescuit ce-i atrăgeau atenţia. Acolo, şi aici. Mici smucituri. Oamenii se împiedicau de fire. Uneori, oamenii nu-l puteau privi în ochi, iar atunci când o făceau, deveneau peşti ce se zbăteau să respire.

Arin îşi dorea să nu fi fost aşa.

Ştia însă că acea calitate avea să-i fie necesară.

Roshar şi tigrul dispărură înăuntru, lăsându-i pe Kestrel şi pe Arin singuri pe potecă.

Kestrel era crispată. Pantofii ei delicaţi erau înfipţi în pietrişul aleii. Îşi ridicase tivul fustelor ei verzi ca furtuna – era gestul unei domniţe dar Arin văzu că ea-şi strânsese pumnii pe materialul rochiei.

— Îmi pare rău, zise el, ghicind ce o tulbura: amintirea Revoluţiei Fulgilor de Nea.

Prietenii ei morţi, înşelăciunea lui Arin, coridoarele palatului ticsite de cadavre.

Kestrel îl privi printre pleoape.

— O parte din tine nu regretă.

Arin nu putea nega.

Kestrel însă se înmuie şi zise:

— Nici eu nu sunt nevinovată. Şi mie îmi pare rău şi nu-mi pare rău pentru lucruri pe care le-am făcut.

Lăsă tivul rochiei să cadă pe pietre şi atinse mâna lui Arin cu trei degete.

Arin uită, pentru o clipă, unde se afla şi ce discutau. Era o minune că o atingere aşa de uşoară putea fi resimţită ca o mângâiere, că trupul lui se putea aprinde aşa de repede.

Acum, Kestrel părea amuzată.

— Hai să plecăm!

Arin îşi strecură mâna sub părul ei lăsat liber şi mângâie arcuirea gâtului, simţind pulsul delicat de acolo. Expresia ei se schimbă. Amuzamentul i se topi într-o plăcere lentă.

— Hai să nu intrăm! spuse el.

— Arin. Kestrel oftă. *Trebuie.*

Gura ei întredeschisă se închise iar, formând o linie tensionată.

— Ce altceva te mai nelinişteşte?

— Regina nu ţi-a adresat niciun cuvânt.

— Ei bine, zise Arin, tulburat, gândindu-se la diferite motive pentru tăcerea Inishei.

— *Toţi* dacranii sunt prea tăcuţi.

— Nu şi Roshar.

— Chiar şi el. El doar vorbeşte mult fără a exprima cu adevărat

ceva.

Arin se opri, zicând doar:

— Eu cred în alianţa noastră.

— Şi eu vreau să cred.

Arin îi întinse mâna lui Kestrel.

Intrară.

Se aşezară la o masă de pe estrada din sala de bal. Toţi patru erau aliniaţi: Arin şi regina ocupau locurile centrale, iar Kestrel şi Roshar se aflau lângă ei, la margini. Aranjamentul fusese pus la cale de Roshar fără a da de bănuit sutelor de oameni care, deja aşezaţi, îi priveau.

Regina îi aruncă o privire cu coada ochiului lui Arin. Era imposibil de ghicit ce ascundeau ochii ei negri. Inisha nu spuse nimic şi nici nu se mai uită la Arin.

Roshar, care avea tigrul ghemuit la picioarele lui, nici nu se atinse de mâncare în timp ce primele feluri erau servite, ci bău în schimb licoarea verde dacrană pe care o prefera. Arin văzu, dincolo de silueta reginei, cum Roshar strângea şi elibera paharul. Degetele lui erau neastâmpărate.

— Frate!

Regina vorbi de parcă l-ar fi înghiontit.

— Lasă-mă!

Roshar îşi umplu iar cupa.

Când intră felul principal – inclusiv, spre amuzamentul confuz al lui Arin, friptura complex pregătită pentru tigru, aşezată pe propriul ei taler –, Roshar se ridică în picioare, legănându-se un pic. Sala tăcu. Prinţul se uită la feţele celor prezenţi, dacrani şi herrani.

— Popor al celor o sută, zise Roshar, folosind o veche expresie herrani pe care Arin era surprins că o cunoştea, cine vă e conducător?

Atât de multe voci strigară numele lui Arin, încât nici nu mai suna ca numele lui.

— Va încredinţaţi ţara lui?

— *Da.*

— Aţi spune că Herranul e al lui?

— *Da.*

Neîncrederea se scurse deodată de-a lungul spatelui lui Arin.

Roshar ridică mâna ca să reducă la tăcere mulţimea zgomotoasă, iar Arin îşi aminti cât îi plăcea Coţcarului rolul lui de adjudecător. În gât i se puse un nod. Mâna lui Kestrel se strânse în jurul mâinii lui, dar Arin nici nu se mai simţea prezent.

— Destul, zise regina... mi dojenindu-l pe Roshar, ci spunându-i

mai degrabă să treacă la subiect.

— Am luptat pentru Arin, am sângerat pentru el. Mi-e drag. Ba mi-am numit chiar şi tigrul după el – nu e o onoare de ici, de colo. Totuşi, avem o problemă. Arin din Herran nu mi-a fost întotdeauna prieten. Odată, el mi-a greşit, ceea ce a făcut-o pe regina mea să-mi ofere mie control asupra a tot ce posedă el: viaţa, bunurile şi – din moment ce spuneţi că e a lui – ţara sa. Mi s-a spus să iau de la Arin ceea ce mi se cuvine mie. Mi s-a spus că e al meu prin lege. Să o fac? Da. Va sprijini poporul meu cererea mea, prin forţă chiar, dacă e necesar? Da. Mă va admira regina mea? Oh, sigur că da. Aşa că trebuie să iau. Nu, Arin, stai jos. Altfel te vei face de râs, iar rolul *ăsta* îmi revine mie. Văd că a sosit mâncarea tigrului meu. Tu, de colo! Da, tu. Cu talerul. Adu-l încoace!

Kestrel râse. Arin simţi, mai degrabă decât să vadă, că ea se relaxase lângă el, strălucind de veselie. Arin se lăsă moale în scaunul lui, căci acum şi el înţelegea jocul lui Roshar. Voia cu adevărat să se prăbuşească de uşurare. Voia să-l strângă de gât pe prinţ.

— Şi să-i mulţumească.

— Uite! Roshar arătă spre taler. Cina lui Arin. Din moment ce mi s-a ordonat să-i iau lui Arin ce e al lui, voi face întocmai. Roshar se întoarse la locul lui, cu talerul în mână, şi începu să taie carnea, apoi luă o îmbucătură. Mmm. Este excelentă. Aşa de bine făcută! Acum, în ceea ce-l priveşte pe Arin *omul*, renunţ la dreptul de a-mi însuşi ceva. Nimic din ce e al lui nu a fost vreodată al meu, şi aşa va rămâne. Voi apăra ce-i al lui, din dragostea pe care i-o port şi pe care mi-o poartă şi el. Prinţul se uită în ochii reginei, pe când mesteca, şi zise: E delicioasă. Exact aşa cum îmi place.

Regina zâmbi forţat.

— Oh, şi poate cineva să mai aducă o bucată de carne? Crudă, vă rog. Tigrului meu îi e foame.

43

NU VREAU SĂ PLECI.

Valurile se loveau de chei. Soarele ardea prea luminos. Scândurile bătute de vânt şi de apă scârţâiau sub picioarele lui Arin.

— Doar pentru că îţi place să ai lângă tine o brută. Cineva care să te facă să te porţi aşa cum trebuie.

— Nu, Roshar.

— Ştii prea bine ce ai de făcut acum. Vei fi bine.

— Nu de asta.

— De ce-ţi va fi dor de mine? Recunosc, absenţa iminentă a isteţimii mele i-ar face pe mulţi trişti.

— Nu tocmai.

— Acum mă întristez *eu,* gândindu-mă doar cum m-aş simţi dacă ar trebui să mă despart de superba mea persoană. Ce norocos sunt: voi avea mereu propria mea companie.

— Ce ai spus la banchet a fost adevărat.

— *Tot ce* spun eu este adevărat.

— Faptul că te iubesc.

Chipul lui Roshar încremeni.

— Am zis eu aşa ceva?

— Ştii bine ce ai făcut.

— Am zis-o pentru dramatismul momentului.

— Mincinosule.

— Sunt, nu-i aşa? Roshar adăugă încet: Chiar sunt un mincinos. Arin.

Vocea lui Roshar se înăspri.

— Ne vom vedea din nou.

— În curând, îi răspunse Arin, îmbrăţişându-l pe prinţ.

Apoi, cei doi prieteni se despărţiră. Unii ar fi zis că soarele era

puţin cam crud, căci lumina lui nu lăsa nimic ascuns pe chipurile lor şi tot ce putea fi văzut era dezvăluit. Dar Arin gândea că e mai mult binefacere. Voia să fie o oglindă, să reflecte ceea ce însemna Roshar pentru el.

O barcă aştepta în apa de dedesubt. Arin îi ură pânze întinse. Privi în larg până ce barca lui Roshar ajunse în dreptul corăbiei, apoi continuă să se uite în timp ce nava, împreună cu restul flotei dacrane, părăsi golful oraşului.

În timp ce se plimba prin oraş, Arin o zări pe Sarsine. Ducea un coş încărcat, care-i apleca braţul, trădându-i astfel greutatea de la distanţă. Expresia uşor necăjită a chipului ei se lumină când îl văzu pe Arin.

El îi luă coşul.

— Vii sau pleci?

— Am o treabă aici şi nu ajung acasă până târziu.

— Să ghicesc ce te aduce în oraş?

— Poţi încerca.

Arin trase cu ochiul în coş. Pâine – caldă încă, din cuptor. O sticlă de băutură. Bucăţi lungi şi plate de lemn. Rulouri de tifon.

— Un picnic... cu un soldat rănit? Sarsine – o tachină Arin –, e iubire adevărată? Pentru ce e lemnul? Stai, nu-mi spune. Nu cred că vreau să ştiu.

Sarsine îl lovi uşor.

— Fata cea mai mare a caretaşului şi-a rupt mâna.

Arin simţi că stomacul i se umple de gheaţă. Se gândi la trupurile sfârtecate pe care le văzuse, inclusiv pe acelea pe care le nenorocise el. Arin îşi dădu seama că se aşteptase cumva să nu mai fie nevoie să se mai gândească vreodată la felul în care oamenii făceau rău altor oameni

Noaptea invaziei. Spatele lui Kestrel. Spatele lui. Chipul mutilat al lui Roshar. Al lui. Felul în care trupurile de pe câmpul de bătălie arătau ca şi cum nici nu ar fi fost vreodată umane. Exact asta voise Arin să-i facă generalului, care se afla în oraş, în oraşul *lui,* într-o închisoare confortabilă, când luxul nu putea face braţul omului să crească la loc şi niciun zid nu putea închide cunoştinţa lui Arin despre ce făcuse, ce ar fi vrut să facă şi despre absenţa regretului.

Totuşi, el *regreta.*

Nu ar fi putut altfel.

Regreta.

— Arin, eşti bine?

— Cum? reuşi el să zică. Cum şi-a rupt mâna?

— A căzut de pe o scară.

Pesemne că Arin fu vizibil uşurat, căci vara lui îşi ridică sprâncenele, gata să-l certe.

— Mi-am imaginat ceva mai rău, încercă Arin să explice.

Sarsine păru să-i înţeleagă uşurarea că durerea se datorase de data asta unui accident, nu răutăţii. Nu fusese din vina nimănui. Era doar ghinionul vieţii. O stângăcie ce se sfârşeşte cu pâine caldă şi îngrijiri.

Drumul era lung până acasă, însă lui Arin îi era drag să-şi aducă aminte de drumurile făcute pe jos către casă, pe când era copil, sigur fiind că avea să găsească acolo tot ce iubea, întreg şi nevătămat; era o certitudine atât de categorică, încât nici nu fusese conştient de ea.

După poarta oraşului se aflau rânduri de chiparoşi. Picioarele lui Arin erau prăfuite. Soarele făcea ca toate aromele să fie mai puternice: pielea lui încinsă, drumul aprins, o boare de levănţică ce plutea din vreun loc nevăzut.

Zeul morţii era tăcut. Nu dispăruse. Era în gândurile lui Arin, însă şedea confortabil, ţinându-i tovărăşie. Arin era prieten cu moartea, însă nu doar moartea se afla în inima lui.

O fată trăia în sufletul lui. În casa lui.

Aşteptându-l.

În ultima colină erau tăiate trepte din piatră. Arin mări pasul.

Casa se ivi în zare, lucind cu ferestrele ei deschise. Un cal de război păştea pe păşune.

Deşi Arin era nerăbdător să o vadă pe Kestrel, întâlnirea lor trebuia să mai aştepte. Auzi, de departe, frânturi de muzică. Pe când păşea pe iarbă, melodia pianului se înteţi. Muzica înflori în el o fericire care se strânse şi luci... sticloasă, dar ca apă, cu aceeaşi greutate.

O oboseala minunată îl cuprinse pe Arin. Se întinse pe iarbă şi ascultă. Se gândi cum adormise Kestrel pe peluza palatului şi-l visase. Apoi îi mărturisise, iar Arin îşi dorise ca visul să fi fost real. Încercă să-şi imagineze visul, apoi visă chiar el. În vis, totul avea sens, însă el simţea totuşi precaritatea acelei raţiuni. Arcada piciorului gol al lui Kestrel. O poveste veche despre zeul morţii şi croitoreasă După ce avea să se trezească Arin nu mai avea să ştie de ce atingerea lui Kestrel îi amintise de o poveste la care nu se mai gândise de mult.

Arin visă: avea un ciorap strâns în mână şi în minte îi persista o

întrebare – cum fusese făcut? Cine-l cususe? Arin îşi văzu mâinile – deşi nu arătau ca mâinile lui – măsurând şi tăind materialul, prinzând cusături invizibile. Un băiat brunet ieşi ca vijelia dintr-o cameră. Pe frunte purta semnul unui zeu. Când un musafir intră şi spuse *Ţese-mi pânza ta,* Arin crezu că el era musafirul cel neplăcut, băieţelul şi cusătoreasa deodată. Ea-i zise: *îmi va fi dor de tine când mă voi trezi.*

Nu te trezi, îi răspunse el.

Dar visul lui Arin se sfârşi.

Lângă el, pe iarbă, Kestrel zise:

— Te-am trezit? N-am vrut.

Lui Arin îi trebui o clipă să-şi dea seama că nu mai visa. Aerul era tăcut. O insectă bătea din aripioarele ei transparente. Kestrel îi alungă lui Arin părul de pe frunte. Acum, el era foarte treaz.

— Dormeai aşa de frumos! zise ea.

— Visam.

Arin atinse mâna delicată a fetei.

— Despre ce?

— Apropie-te şi ţi-oi spune.

Arin însă uită. O sărută şi se pierdu în senzaţia minunată a pielii lui ce-i ţinea parcă trupul prea strâns. Şopti alte lucruri în schimb. Un secret, o dorinţă, o promisiune. O poveste în sine.

Kestrel strânse iarba între degete.

44

NOAPTEA MIROSEA A PROASPĂT ŞL PREVESTEA sfârşitul verii. Zilele calde şi leneşe făceau loc unei adieri la fel de răcoroase precum cearşafurile spălate.

În grajduri, Kestrel îi dădea lui Javelin un morcov. Îi promise că data viitoare avea să-i ofere mere.

— În curând, zise ea, întrebându-se dacă armăsarii observă schimbarea sezoanelor.

Oare văd ei merele umflându-se pe crengi? Au vreun fel de a-şi da seama de curgerea timpului, sau pentru ei nu există decât prezentul, fără trecut, fără viitor?

Kestrel voise să-şi viziteze tatăl. Voise să-i pună întrebări despre copilăria ei. Memoria îi era tot încâlcită uneori, iar Arin nu-i putea povesti ceea ce nici el însuşi nu ştia. Voia să-şi întrebe tatăl: cum a fost când mi l-ai dăruit pe Javelin? Care a fost primul meu cuvânt? Mi-ai păstrat dinţii de lapte sau i-a îngropat doica în pământ, aşa cum fac herranii? Cum eram eu, şi cum te purtai tu cu mine şi cu mama?

Kestrel nu ar fi putut cunoaşte unele răspunsuri nici dacă memoria nu i-ar fi fost afectată. Cu toţii pierdem bucăţele din trecut. Dar apoi se gândi că probabil nici tatăl ei nu o putea ajuta sau, chiar dacă ar fi ştiut să-i răspundă, avea să tacă sau să folosească informaţii pentru a o convinge să-i dea pumnalul. Curajul lui Kestrel se clătină. Nu merse la închisoare.

— Vei merge când te vei simţi în stare, îi spusese Arin când îi povestise.

— Ar trebui să pot merge acum.

*

— Nu e o rană în trup. Nimeni nu ştie cât va dura să se

vindece.

Apoi, ea observase că unghiile lui Arin erau înnegrite şi că el îşi tot băga mâna în buzunar, de parcă ar fi vrut să se asigure că nu pierduse lucrul pe care-l ţinea acolo.

Kestrel îşi zisese să nu încerce să ghicească. Dar niciodată nu se putea abţine de la asta. Un zâmbet îi încălzise chipul.

Arin închisese ochii, prefăcându-se supărat.

— Zeilor, chiar nu-ţi pot ascunde *nimici*

— N-am vrut.

— Vide ano! Nu ţi-l dau încă. Îl păstrez pentru sărbătoarea Ninarrith.

Timpul părea un lucru ciudat; Kestrel parcă simţea deja inelul pe degetul ei mic, cd mai vulnerabil.

— E simplu, se grăbise Arin să spună.

— Îl voi adora.

— Îl vei purta?

— Da.

— Întotdeauna?

— Da, răspunsese ea, dacă îmi arăţi cum să-ţi fac şi eu unul.

Kestrel îşi mângâie o ultimă dată calul. Noaptea era deplină. Ieşi din grajduri. Licuricii împodobeau peluza întunecată.

Se gândi la expresia lui Arin atunci când îi ceruse să o înveţe cum să-i facă un inel, şi toată conversaţia se aprinse în ea ca unul dintre licurici. Privindu-i, ai zice că licuricii încetează pentru o clipită să mai existe, apoi revin la viaţă, iar dispar şi iar se întorc. Că atunci când sunt stinşi, ei nu mai sunt deloc acolo.

Dar licuriciul trăieşte în continuare.

O adiere undui o draperie. Kestrel îşi dădu seama, cu o surprindere plăcută, că ajunsese să se simtă în dormitorul lui Arin ca şi în al ei. Arin trasa leneş cerculeţe pe abdomenul ei. Gestul lui o hipnotiza într-o stare rară şi pură de beatitudine.

Arin se aşează iar pe pat, sprijinit într-un cot.

— Mi-am dat seama că noi nu am făcut niciodată ceva anume.

Gândurile lui Kestrel reveniră. Îşi ridică o sprânceană.

Arin se apropie de urechea ei şi şopti.

— Da, râse ea. Hai.

— Acum?

— Acum.

Aşa că se întinseră după halatele lor şi după felinar şi lipăiră desculţi prin apartament, uşor grăbiţi. Traversară apoi casa tăcută, înăbuşindu-şi chicotele. Nu se puteau uita unul la celălalt; altfel, o

veselie sălbatică şi zgomotoasă ameninţa să le izbucnească de pe buze. Coborâră scara şi intrară în salon.

Închiseră uşa în urma lor, dar totuşi...

— O să trezim toată casa, zise Kestrel.

— Cum să procedăm?

Kestrel îl conduse pe Arin la pianul ei.

— Uşor.

Arin îşi aşează o palmă pe pian, de parcă l-ar fi putut deja simţi vibrând de muzică. Îşi drese glasul.

— Acum, că mă gândesc mai bine, sunt puţin emoţionat.

— Ai mai cântat pentru mine şi altă dată.

— Nu e la fel.

— Arin. Vreau să fac asta de mult timp.

Cuvintele ei îi reduseră pe Arin la tăcere şi-l calmară. Aşteptarea se revărsă în trupul ei ca mirosul unei grădini

În ploaie.

Kestrel se aşează la pian, atingând clapele.

— Eşti gata?

Arin zâmbi.

Cântă.

NOTA AUTOAREI

Sunt recunoscătoarea următoarelor cărţi, printre altele, pentru inspiraţie şi îndrumare: Orientalism, de Edward Said; Scenes of Subjection: Terror, Slavery and Self-Making in Nineteenth-Century America, de Saidiya V. Hartman; Captives: Britain, Empire and the World, 1600-l850, de Linda Colley; Istoriile lui Herodot; Narmtive of the Life of Frederick Douglass, an American Slave, de Frederick Douglass; Regarding the Pain of Others, de Susan Sontag; The Body in Pain: The Makingand Unmaking of the World, de Elaine Scarry; Arta războiului a lui Sun Tzu's; Anabasis Alexandri a lui Arrian; The Renaissance Drill Book, de Jacob de Gheyn, şi Weapons and Warfare in Renaissance Europe, de Bert S. Hali.

Mulţumesc prietenilor care au citit ciorne sau fragmente de ciorne: Renee Ahdieh, Marianna Baer, Olivia Benowitz, Kristin Cashore, Donna Freitas, Daphne Benedis-Grab, Anne Heltzel, Mordicai Knode, Sarah Mesle, Mary E. Pearson, Jill Santopolo şi Eliot Schrefer. Şi multor alţi prieteni care au discutat cu mine diferitele aspecte ce apar în carte, precum Sarah MacLean (despre amnezie); soţul meu, Thomas Philippon (despre strategia militară); Robin Wasserman (despre lucruri secrete); şi deja menţionata Olivia, Miriam Jacobson, Nadine Knight, Sarah Wall-Randell şi Kate Moncrief (despre cai). Olivia şi cu mine am vorbit mult despre pasajul în care Arin tratează copita unui cal; sugestiile şi experienţa ei au fost vitale. Mulţumesc lui Drew Gorman-Lewis, Associate Professor of Earth and Space Sciences la Universitatea din Washington, care a discutat cu mine în detaliu despre geologia şi terenul tundrei mele ficţionale şi despre proprietăţile reale ale sulfului. Tony Swatton, un făurar modern de săbii, mi-a oferit sfaturi despre modalitatea în care Arin ar fi putut transforma sabia tatălui său în pumnal. Tony poate fi găsit la magazinul său (şi fierărie) The Sword and the Stone. El găzduieşte un serial on-line, numit *Man at Arms*. Mulţumiri lui Dan Wolfe pentru că m-a pus în legătură cu Tony, şi lui Becky Rosenthal pentru că mi-a facilitat întâlnirea cu Drew (şi pentru că este cea mai bună prietenă a mea).

Editura mea, Macmillan, este cea mai grozavă. Îi încredinţez lui Janine O'Malley, editorul meu, viaţa mea ficţională şi o aplaud pe ea şi pe toţi cei din echipă, în special pe agentul meu de publicitate, ca şi pe Gina Gagliano, Mary Van Akin, Simon Boughton, Molly Brouillette, Jean Feiwel, Liz Fithian, Katie Halata, Angus Killick, Kathryn Little, Karen Ninnis, Joy Peskin, Cynthia Ritter, Caitlin Sweeny, Allison Verost, Ashley Woodfolk şi Jon Yaged.

Ca întotdeauna, îi sunt profund recunoscătoare agentului meu, Charlotte Sheedy, ca şi tuturor celor de la Charlotte Sheedy Literary Agency, în special lui Joan Rosen.

Încheierea unei serii e un moment ciudat: un soi de nimb de tristeţe şi de entuziasm. Îmi aminteşte de descrierea Angelei Carter a momentelor de graniţă, precum solstiţiul, sau a stărilor liminale, când nu eşti nici un lucru, nici celălalt. Aşa cum ea ştia foarte bine, incertitudinea (şi îndeplinirea ei finală) reprezintă esenţa basmelor. Pentru mine, faptul că am scris o carte şi că tu ai citit-o e un basm.

Le sunt recunoscătoare tuturor cititorilor mei, inclusiv bibliotecarilor, vânzătorilor de carte şi bloggerilor, şi vreau să le amintesc în special pe Stephanie Sinclair şi pe Kat Kennedy, care au blogul Cuddlebuggery, pentru că au foist primele persoane care au recenzat *Blestemul Câştigătorului*. Le-am citit recenziile într-o zi în care a nins incredibil de mult şi a fost magic să descopăr că două străine mi-au înţeles cartea aşa cum am sperat mereu că va fi înţeleasă. I^e mulţumesc lor, şi ţie, cititorule.

Războiul împotriva imperiului a început și Arin se află în mijlocul lui, alături de aliați noi, în care nu se încrede. Deși s-a convins singur că nu o mai iubește pe Kestrel, nu a uitat-o, dar e încredințat că ei îi pasă mai mult de imperiu decât de viețile oamenilor nevinovați – și, cu siguranță, mai mult decât îi pasă de el.

În nordul înghețat, Kestrel este prizonieră într-un lagăr de muncă brutal. În vreme ce caută disperată o cale de a scăpa, își dorește ca Arin să știe ce a sacrificat pentru el, își dorește ca imperiul să plătească pentru chinul la care a supus-o.

Dar simpla dorință nu poate aduce nimănui ceea ce vrea…

Războiul devine tot mai nimicitor, iar Kestrel și Arin descoperă că lumea începe să se schimbe. Estul și vestul se confruntă într-o luptă nemiloasă, iar ei doi sunt prinși la mijloc. Cu atât de multe de pierdut, poate cineva să câștige cu adevărat?

UNELE SĂRUTĂRI
AU UN PREȚ GREU DE PLĂTIT.

„Sărutul Câștigătorului este o poveste ameţitoare – un superb echilibru între dragoste, putere și sacrificiu –, redată în fascinanta proză senzuală a lui Marie Rutkoski. Un final perfect pentru o serie uluitoare."

Mary Pearson

ÎN ACEEAȘI SERIE:

Partener media

ISBN: 978-606-793-015-3
ISBN: 978-606-793-440-3
9 786067 934403
www.edituracorint.ro

LEDA EDGE